

**சாங்க இலக்கியத்தில்
கைவினைக் கலைஞர்கள் - ஆய்வு**

**சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக
(பகுதி நேரம்)
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு**

ஆய்வாளர்
ஆ.மேகலா

மேற்பார்வையாளர்
முனைவர் க.அ.ஜோதிராணி எம்.ஏ;எம்ஃபில்;பிஎச்.டி;பி.எட்;பி.ஜி.டி.ஜே.சி.ஆர்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்
முதுகலைத்தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002.

முதுகலைத்தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி(தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002

அக்டோபர்- 2021

முனைவர். க.அ.ஜோதிராணி, எம். ஏ; எம்ஃபில்; பிஎச்.டி; பி.எட்; பி.ஜி.டி.ஜே; சி.ஆர்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
முதுகலைத் தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள்’ - ஆய்வு என்னும்

தலைப்பிலான இவ்வாய்வேடு ஆய்வாளர் ஆ.மேகலா என்பவர் முனைவர் (பிஎச்.டி)
பட்டப்பேற்றிற்காக (பகுதிநேரம்) 2012 முதல் 2021 வரை காயிதே மில்லத் அரசு
மகளிர் கல்லூரி, **முதுகலைத் தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையத்தில்** ஆய்வு
நிகழ்த்தி உருவாக்கியதாகும். இந்த ஆய்வேடு அவருடைய சொந்த முயற்சியால்
உருவானது என்பதற்கும், இது வேறு எந்த ஆய்வுப்பட்டத்திற்கும் இதற்கு முன்
அளிக்கப்பெறவில்லை என்பதற்கு சான்று வழங்குகின்றேன்.

நாள் : 29.10.2021

இடம் : சென்னை

முனைவர் க.அ.ஜோதிராணி

மேற்பார்வையாளர்

ஆ.மேகலா
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்(பகுதி நேரம்)
முதுகலைத் தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்கஇலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள்’ - ஆய்வு என்னும்
தலைப்பில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக (பகுதி நேரம்) காயிதே மில்லத்
அரசு மகளிர் கல்லூரி **முதுகலைத் தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையத்தில்**, (2012
முதல் 2021 வரை) இணைப்பேராசிரியர் முனைவர் க.அ.ஜோதிராணி அவர்களின்
மேற்பார்வையில் ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டது. இந்த ஆய்வு எனது சொந்த முயற்சி
என்றும், இதற்கு முன் இந்த ஆய்வேடு எந்தப் பட்டத்திற்காகவும்
அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி கூறுகின்றேன்.

நாள் : 29.10.2021
இடம் : சென்னை-2

ஆ.மேகலா
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

காயிதேமில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறையில் எனது முனைவர் பட்ட ஆய்வினைத் தொடங்கி நடத்திட அனுமதி அளித்த சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எனது நன்றி.

பழம் பெருமை வாய்ந்த காயிதேமில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரியில் பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பினை நல்கிய முன்னாள் முதல்வர் முனைவர் திருமதி. இராமசீதாலக்ஷ்மி அம்மா அவர்களுக்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

பகுதிநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வினை முனைந்து செய்திட வாய்ப்பினை நல்கி வரும் முதல்வர் முனைவர் டே.பிரிதா ஞானராணி அம்மா அவர்களுக்கு எனது நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது ஆய்வினை மேற்கொள்ள வாய்ப்பளித்த காயிதேமில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரியின் முன்னாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்களான முனைவர் திருமதி.க.இராஜேஸ்வரி அவர்களுக்கும், முனைவர் திருமதி. ச.ஹேமலதா அவர்களுக்கும் நன்றி. ஆய்வேடு சமர்ப்பிக்கும் பணியில் உதவிய தமிழ்த்துறைத் தலைவர் திருமதி.வா.ஞானாம்பிகை அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றும் அனைத்துப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது ஆய்வுக்குரிய தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும் ஆய்வுப் பகுப்பு செய்வதிலும், ஆய்விற்குத் தேவையான மூலஆதாரங்களைச் சேர்ப்பதிலும் நெறிமுறைகளை விளக்கி வழிகாட்டியவர், பெண்ணிய முற்போக்குச் சிந்தனையாளராக இருந்து என்னை வழிநடத்தியவர், ஆய்வு நோக்கில் எழுது முறை குறித்துக் கலந்துரையாடி ஆய்வேடு முகப்புப் பக்கம் தொடங்கி இறுதிப் பக்கம் வரை செம்மையாக அமைய வேண்டுமென்ற நோக்கில் அக்கறையோடு

வழிநடத்தியவர். பலமுறை ஆய்வேட்டினைத் திருத்தி ஆய்வேடு செம்மையுற வடிவம் பெருவதற்கு ஆக்கம் தந்தவர், நெறியாளர் இணைப்பேராசிரியர், முனைவர் க.அ. ஜோதிராணி அம்மா அவர்களுக்கு எனது உள்ளங்கனிந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்வதற்குக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஆய்வுக்காலங்களில் உதவிக்கரமாய் என்னுடன் பயணித்த, திருமதி கா.அமுதா, ப.யோ புவனேஷ்வரி மற்றும் காயிதே மில்லத் அரசினர் மகளிர் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் பா.முருகேஸ்வரி ஆகியோருக்கும் எனது நன்றியை தோழமையோடு தெரிவிக்கின்றேன். தாயின் அரவணைப்பே பிள்ளைகளுக்கு சுகம். தங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய சுகத்தையும், அன்பையும், நேரத்தையும், கவனிப்பையும் எங்களுக்கு பகிர்ந்தளித்த நெறியாளர் அம்மா அவர்களின் குழந்தைச் செல்வங்கள் க.ஜோ.செந்தணல், க.ஜோ.தேன்மழை இருவருக்கும் அன்பு கலந்த நன்றியைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். நெறியாளரின் இல்லத்தில் சந்திக்கும் நேரமெல்லாம் சகோதர பாசத்துடன் துணையாய் நின்ற திருமதி, இராணி அக்காவிற்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வினை விரைந்து முடிக்க ஊக்கமளித்த, ஸ்ரீ முத்துக்குமரன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரியின் முதல்வர் முனைவர் வ.சாந்தா அம்மாவிற்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் ஆ.அரிதாஸ் ஐயா அவர்களுக்கும், என் உடன் பணியாற்றும் சக பேராசிரியர்களுக்கும் அகமகிழ்ந்த நன்றி.

என்னை இம்மண்ணுலகத்திற்கு படைத்திட்ட என் தாய் திருமதி ஆ.குப்பம்மாள், தந்தை ந.ஆனந்தன், அம்மா என்று நான் அழைக்கும் எனது மாமியார் திருமதி.இரா.உஷாராணிக்கும் மற்றும் என் உடன்பிறந்த சகோதரிகள்,சகோதரிகளின் பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியை அகமகிழ்வோடு தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

என்னுள் உயிரோட்டமாய் இருப்பவர், தளர்ச்சி ஏற்படும் வேளையில் ஊக்கம் கொடுத்து உறுதுணையாகவும், உந்து சக்தியாகவும் இருக்கும் எனது கணவர்

திரு.இரா.வடிவேல் அவர்களுக்கும், எனக்கு முழுமையாக உதவிக்கரம் அளித்து, புத்துணர்வைத் தந்த என் புதல்வன் வ.மே.தேவதர்ஷன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியை கூறிக்கொள்ள கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

எனது ஆய்வுப் பணிக்குத் தேவையான புத்தகங்களை உரிய நேரத்தில் கொடுத்துதவிய உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் நூலகர் திரு.பெருமாள்சாமி அவர்களுக்கும்,கன்னிமாரா நூலகத்தாருக்கும்,ரோஜா முத்தையா நூலகத்தாருக்கும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும்,காயிதேமில்லத் அரசமகளிர் கல்லூரி நூலகர் முனைவர் திருமதி. சந்திரா அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுக்குத் தேவையான, தொடர்புடைய தகவல்களைத் தந்து உதவிய எழும்பூர் அரசு அருங்காட்சியர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இவ்வாய்வேட்டினை விரைவாக தட்டச்சு செய்து உதவிய திருமதி.மேரி மற்றும் திருமதி.ராஜாத்தி அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வேட்டின் முகப்பு முதல் இறுதிப்பக்கம் வரை செம்மையுற வடிவமைத்து கொடுத்த டுடே பப்ளிகேஷன்ஸ் திரு.பாபு அவர்களுக்கு எனது உள்ளங்கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆ.மேகலா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

நற்.	- நற்றிணை
குறுந்.	- குறுந்தொகை
ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
பரி.	- பரிபாடல்
கலித்.	- கலித்தொகை
அகம்.	- அகநானூறு
புறம்.	- புறநானூறு
திருமுருகு.	- திருமுருகாற்றுப்படை
பொருநர்.	- பொருநராற்றுப்படை
சிறுபாண்.	- சிறுபாணாற்றுப்படை
பெரும்.	- பெரும்பாணாற்றுப்படை
முல்லைப்.	- முல்லைப்பாட்டு
மலைபடு.	- மலைபடுகடாம்

மதுரை.	- மதுரைக்காஞ்சி
நெடுநல்.	- நெடுநல்வாடை
பட்டினப்	- பட்டினப்பாலை
குறிஞ்சி.	- குறிஞ்சிப்பாட்டு
தொல்.பொருள்.	- தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம்
தொல்.பொருள்.அகத்.	- தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம் அகத்தினையியல்
தொல்.பொருள்.புறத்.	- தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம் புறத்தினையியல்
குறள்.	- திருக்குறள்
உ.ஆ.	- உரையாசிரியர்
தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
மேலது.	- மேற்படி
ப.	- பக்கம்
பக்.	- பக்கங்கள்
Pg.	- Page
Pp.	- Pages

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை

1. சங்க காலம்- வரைவியல்
2. கைவினைக் கருவிகளும், பொருளாதார உற்பத்தியும்
3. ஐவகை நிலத் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும்
4. கைவினைக் கலைஞர்களும், நுண்ணறிவுப் பார்வையும்
5. கைவினைத் தொழில்களும், பெண்களின் பங்களிப்பும்
6. தொன்மைக் கலைகள்
7. அரசும், கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியலும்

நிறைவுரை

துணைநூற்பட்டியல்

பின்னிணைப்புகள்

முன்னுரை

சாங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள் - ஆய்வு

ஆய்வு அறிமுகம்:

தமிழரின் முதன்மை இலக்கியம் என்று சுட்டப்பெறும் சாங்க இலக்கியம் காலத்தால் உயர்ந்து நிற்கிறது. உலக வரலாற்றில் செவ்விலக்கியம் என தனித்திறம் கொண்டு திகழ்கிறது. உலகச் செம்மொழி மாநாடு கண்டிருக்கிறது. தமிழ்ப்பண்பாட்டை பறைசாற்றி நிற்கிறது. சாங்க இலக்கியத்துள் இன்றளவும் ஆய்வுக்களத்தில் முதன்மைப்படுத்தப்படாத பகுதியான சாங்க இலக்கியக் கைவினைக் கலைஞர்கள் ஆய்வுக்குரியர். அவர்கள் இவ்வாய்வேட்டில் மையப் பொருளாக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

வேட்டைச் சமூகத்தின் வழி வந்த தொல்குடிகள். உடல் உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள். கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாறு எழுதுவதில் இவ்வாய்வேடுதமிழ்ச்சமூகத்திற்குத் துணை நிற்கும்.

தமிழ்ச்சமூகத்தின் கைவினைக் கலைஞர்களை பொருளாதார வளம் சேர்த்த வினைஞர்களாக மரபுவழிப் பண்பாடு சுட்டும். அந்த வரலாற்றை பதிவு செய்தாக வேண்டுமென்ற இலக்கை எட்டும் வகைக்கு ஆய்வேடு முன்னிற்கிறது. அதற்கான தரவுகள் சாங்க இலக்கியத்தின் வழி ஆய்வு செய்யப்பட்டு விளக்கமுறைத் திறனாய்வின் வழி இவ்வாய்வேடு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது, வரலாற்றுமுறைத் திறனாய்வு, ஒப்பாய்வு முறை, உளவியல் திறனாய்வு அணுகுமுறை என சமூகப்பண்பாட்டு ஆய்வாக இவ்வாய்வேடு அமைகிறது.

உழைப்பின் மையத்திற்குரியவர்களான கைவினைக் கலைஞர்களின் தனித்த வரலாற்றை எழுதுவதில் பெரும் பாங்காற்றும் பணிக்கு இவ்வாய்வேடுபெருந்துணையாய் அமையும்.

சாங்க இலக்கியக் கலைகளைப் போன்று கைவினைத்தொழில்கள்குறித்த வரலாற்றுஆய்வு, கால இடைவெளியுள் தவிர்க்கப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. ஆகவே வேட்டைத்தொழில் தொடங்கி மலை, காடு, வயல், கடல் என எழுதப்பட்டுள்ள வளர்நிலை பகுப்புக்குள்ளிருந்து 'கைவினைக் களத்தை' தனித்த வரலாற்றுப் பதிவிற்கான தேடல் முயற்சியாக இவ்வாய்வேடு சமூகத்திற்கு அளிக்க முனைந்துள்ளது.

'சிறுதுளி பெருவெள்ளமாக' கால வளர்ச்சி என்ற சொல்லுக்குள் 'தொழில் வளமே' நமக்கு முன்னிற்கக் காண்கிறோம். அக்கணமே நாம் தொல்குடியில் வளர்ந்து வந்துள்ள கைவினைத் தொழில்களின் களமே முந்தையது என்பதையும் அறிகிறோம். சமூக வளர்ச்சியின் போது நுட்பமான கைவினைத் தொழில்களின் வளர்ச்சியில் கைவினைத் தொழிலாளர்களே பின்னர் சிறுதொழிலாளர்கள், வினைஞர்கள் என்ற கலைச் சொல்லாடலில் பேசப்படுகின்றனர். மரபுவழிபட்ட கைவினைத் தொழில்சார்ந்த நுட்பக்கலைச் சொற்கள் நூற்றுக்கணக்கானவையாக சாங்க இலக்கியம் முழுமையும் இருப்பதை இவ்வாய்வேடு முன்வைத்துள்ளது.

கைவினைக் கலைஞர்கள் நுண்ணறிவுப் பார்வை கொண்டவர்கள். வளர் சமூகத்தின் உயர்நாடியாக மையப்படுத்தப்பட்டவர்கள். ஆனால் அவர்கள் பொருளாதார நிலையில் விளிம்பு நிலைக்குள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அதற்கான காரணங்களை ஆய்ந்தளித்து விளக்குதல் ஆய்வின் இலக்காக அமைந்துள்ளது.

நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும், வளத்திற்கும் பெருந்துணையாய் நின்ற கைவினைக் கலைஞர்களை வரலாற்றில் பெரிதும் எண்ணிப்பார்க்கப்படாத சூழல் நிலவுகிறது. எதிர்வரும் சமூகம் அத்தகைய இடைவெளியை அறிந்து, தமிழின கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாற்றை எழுதிடல் வேண்டும் என்பதை முன்னிறுத்தியே அதற்கான ஆய்வு தரவுகளுக்கு இவ்வாய்வேடு பெரும் பங்காற்றி நிற்கும்.

கைவினைக் கலைஞர்களின் உழைப்பும், நுண்ணறிவுத் திறனும் ஆய்வுக்களத்தில் நூற்றுக்கணக்கான கலைச் சொற்கள் வழி ஆய்ந்தறிய முடிகிறது. கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் நிலையை அறிவதும், அதனை வரலாற்று ஆய்வு முறையில் விளக்கிச் செல்வதும் ஆய்வின் இலக்கு. ஆகவே ‘**சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக்கலைஞர்கள்**’- என்ற ஆய்வுத் தலைப்பு தேர்வு செய்யப்பட்டு ஆய்வேடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழரின் கைவினைக் கருவிகள் நூற்றுக்கணக்காக இருந்ததும், அவையே தொழில் எனும் சொல்லின் முந்தைய கலன்களாக இருந்ததும் வரலாறு. அவற்றை உலகறியச் செய்வது ஆய்வின் இலக்கு.

தமிழரின் அடையாளங்கள் காலமாற்றத்தால் தனியார்மயம், தாராளமயம், உலகமயமாக்கல் என்ற பெயர்களுள் கரைந்து போகும் நிலை வந்து கொண்டிருப்பதால், முந்தைய காலத்தின் எழுதப்பட்ட தமிழரின் முதல் இலக்கியமான ‘**சங்க இலக்கியத்தில்கைவினைக் கலைஞர்கள்**’- என்ற ஆய்வுத் தலைப்பு தேர்வு செய்யப்பட்டு, அவர்களின் வரலாற்றினை எழுதுவதை இவ்வாய்வேடு நோக்கமாகக் கொண்டமைந்துள்ளது.

உலகில் தோன்றிய முதல் மாந்தர் வாழ்ந்த காலத்திலிருந்து நாடு உருவாகிடக் காரணிகளாய் இருந்தவை ‘**கைவினைக் கருவிகள்**’. ஆனால் அவை வரலாற்றில் பெரிதும் பேசப்படாமல் இருக்கக்கூடிய நிலையை அறிவோம்.

தொல்குடி மாந்தரின் வரலாறு தொழில் சார்ந்து ஆய்வு செய்யப்பட்டிராத நிலையில் அந்த இடைவெளியை தவிர்க்கும் வகையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. உழைப்பின் வழி பிறந்த மரபுவழிபட்ட கருவிகள், உயிர் ஆதாரத்திற்குரிய உழைப்புக் கருவிகளாகவே பதிவு செய்யப்பட வேண்டியவை. தொல்குடியினரின் கைவினைக் கருவிகள் அதன் நுட்பமறிந்த கைவினைக் கலைஞர்களின் சமூக பொருளாதார வாழ்வியல் நிலையினை உளவியல் பார்வையோடு இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

தமிழரின் தொன்மைச்சின்னங்கள் மண்ணுக்குள் புதைந்து நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கண்டெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. தொல்தமிழரின் ‘**கைவினைக் கருவிகளையும் தொல்குடிக் கலைஞர்களின் பெயர்களையும்**’ சங்க இலக்கியத்தினின்று தொகுத்து வரலாறாக்கி தருவதே இவ்வாய்வின் இலக்காக அமைந்துள்ளது, அந்த இலக்கை நோக்கிய பணியே ஆய்வேட்டின் முக்கிய நோக்கம். எனவே கைவினைத் தொழில் நுட்பம் சார்ந்த திறனறித் கைத் தொழில்கள், கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்த சங்கப் பாடல்களே ‘எல்லையாக’ இவ்வாய்வேட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. கைவினைக் கருவிகள், திறனறி நுட்பம் செறிந்த கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்த பதிவுகளை தமிழ்ச்சமூகத்திற்குத் தெற்றென விளக்கிடல் வேண்டும் என்ற சமூகப்பயன்பாட்டுத் தேவை உணர்ந்து இவ்வாய்வேடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு நோக்கம்:

வேட்டைச் சமூக மரபின் வழிவந்த கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்த வரலாற்றை ஆய்வது இவ்வாய்வேட்டின் நோக்கம். சமூக வரலாற்று பயன்பாட்டு ஆய்வின் தேவையை உணர்ந்தே ‘சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள்’- என்ற ஆய்வுத் தலைப்பு தேர்வு செய்யப்பட்டது.

ஐவகை நிலங்கள் எனும் முறைமைக்குள் எந்தெந்த கைவினைத் தொழிலாளர்கள் எந்தெந்த கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கினர், உற்பத்தி செய்தனர் என்ற வரலாற்றுப் பதிவுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி தொகுக்கப்பட்டு விளக்கமுறைத் திறனாய்வின் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

வேட்டைத் தொழிலைத் தொடர்ந்து தமிழர்கள் நூற்றுக்கணக்கான கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கியுள்ளனர். கைவினைக் கருவிகளைச் செய்த கலைஞர்கள் என்ற வகைமைக்குள் ஆணும் பெண்ணும் சமநிலையிலேயே பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர் அதற்கான ஆதாரங்களை சமூகத்திற்கு அளிப்பதை கடமையாக உணர்ந்து இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. கைவினைஞர்கள் குறித்த தரவுகளை சங்க இலக்கிய ஆதாரங்களோடு முன்வைப்பதும் கைவினைக் கலைஞர்களுள் பெண்களின் பதிவுகள் என்ற பகுப்பினை நிரல்படுத்தித் தருவதும் ஆய்வேட்டின் பயன்.

முதன்மை ஆய்வுகளில் கிடைத்த தரவுகளின் அடிப்படையில் ஆண்-பெண் இருவருக்கும் கிடைக்கப் பெற்ற சமூக விழுமியம் - மதிப்பு குறித்த நிலைப்பாடு ஒப்பீட்டு முறையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுலகில் இன்றளவும் சங்க இலக்கிய உத்திகள், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, சங்க இலக்கியத்தில் வாழ்வியல் சிந்தனைகள், விலங்குகள், மரங்கள், அரசர்கள், கலைகள், இயற்கை, ஐம்பூதங்கள், பகுப்பாய்வு, பெண்கள், பெண் அறம், பெண் பதிவுகள், தொழிலாளர்கள், தொழில் கலைஞர்கள், காதல், வீரம், களவு, புலவர்கள், ஒப்பாய்வு, மீட்டுருவாக்கம் என பல்வேறு பொருண்மைகளில் நூற்றுக்கணக்கான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பினும், தமிழரின்வளர்நிலைக்கு வேட்டைச்சமூகம் முதல் கைக்கொண்டிருந்த வாழ்வியல் முறைசார்ந்த கைத்தொழில்கள் முதன்மைக் கலன்களாக இருப்பதையும் இவ்வாய்வு முன்னிறுத்துகிறது.

‘தொழில்’ என்னும் சொல்லுக்குள் ‘வினை’, ‘செய்தல்’ எனும் செயலாக்கம், ஆக்கம் என உட்கருப்பொருளாய் பதிந்துள்ளமை அறியத்தகும். அந்தப்புரிதலுக்குள் ‘வினை’ எனும் நுட்பமும், திறனும் அதனை செயலாக்கப்படுத்துவோரின் நுண்ணறிவும் முதன்மையாய் அமைவதை அறிவோம். நுண்ணறிவுத் திறத்தோடு செயல் ஆக்கத் திறனை கைக்கொள்ளும் ஆய்வுக் கோட்பாடாக, அனுபவ அறிவுக் கொடையாக விளங்குவது முந்தையோர் ஆற்றிய வினையே.

அனுபவ அறிவின் செயலாக்கத் திறத்தின் பயனாக, இயக்கக் கோட்பாடாக, இயங்கியல் விதியாக, பயன்பாட்டை அடைதல் என்ற நிலையில் வினையானது, கைவினையாகி ‘தொழில்’ எனும் முழுமைக்கும் ஆகி வந்துள்ளது.

முன்னோரின் அறிவுத்திறன், ஆக்கச் செயல் நுட்பத்திறத்தினை மையப்படுத்தும் கலைச் சொல்லாகவே ‘கைவினை’ அமைந்துள்ளது. கலை, கலை வளர்ச்சி, வளமை மேம்பாடு என அனைத்திற்கும் உரியதாக மக்களின் தேவையை தன்னிறைவாக்கித் தரும் பயன்பாட்டுச் சொல்தான் ‘கைவினை’ என்பதை எதிர்கால

தலைமுறை அறிந்திடும் வழிவகை செய்திடல் அவசியமாகிறது. **பண்டைத் தமிழரின் அறிவை**, கைவினைக் கலைஞரின் செயலாக்கத் திறனை, தொழில் நுட்பம் குறித்த நுண்ணறி(வு)ப் பார்வையை சமூகம் அறிந்திடவே, இவ்வாய்வேடு முனைந்துள்ளது.

கைவினைத் தொழில்நுட்பம் குறித்த நுண்ணறி(வு)ப் பார்வையை சமூகம் ஒரு வரலாற்றுத் தேடலோடு உற்று நோக்கிடாத சூழலில், இவ்வாய்வேடு அந்த இடைவெளியை கைவினை குறித்த வரலாற்றுக் களத்தையும் அவர்களின் வாழ்வியல் குறித்த ஆய்வையும் முன்வைக்க முனைந்துள்ளது.

நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காகவும், சிறு/ பெருந்தொழில்களுக்காகவும், வாணிபங்களுக்காகவும் மரபுவழியாக தொழில்களை செய்து முந்து வரிசையில் சமூகத்திற்கு உதவிட முன்னிற்கின்றனர் கைவினைக் கலைஞர்கள். அக்கைவினைஞர்கள் செய்த கருவிகளே ஆதிக்குடிகளான தமிழரின் மரபுவழி பண்பாட்டு அடையாளங்களாக நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. அவற்றைத் தொகுத்தளிப்பது ஆய்வின் இலக்கு.

கைவினைஞர்களால் தான் 'தொழில்', 'தொழில்கள்' 'வளம்' 'வளங்கள்' எனும் பொருளாதார வளர்ச்சியில் படிநிலைகள் எனும் சொற்களும் உருவாகியுள்ளன என்பதை அறிகிறோம்.

மரபு எனும் சொல்லுக்குள் தொல்குடி, ஆதிக்குடி என்ற பொருள் பொதிந்திருக்கின்றது என்பதை அறியும் நமக்கு, அவ்வாறே மரபு எனும் சொல்லுக்குள் கைவினை, கைவினைக்கலை, கைவினைக் கலைஞர்கள் என்ற பொருள்களும் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன இவ்வுண்மையை தெற்றென ஆய்வுலகத்திற்கு விளக்குதல் ஆய்வின் பயன்.

தொழில் வளம் எனும் சொற்களின் முன்னோரான தொல்குடி கைவினைக் கலைஞர்கள், உருப்பெற வைத்த கைவினைக் கருவிகள் குறித்து இவ்வாய்வு விளக்கிட முனைகிறது.

சங்க இலக்கியம் கூறும் கைவினைத் தொழிலாளர்களை, அவர்களின் உற்பத்திக் கருவிகளை தமிழ் உலகிற்கு தொகுத்தளிப்பது இலக்கு. நோக்கு. வரலாற்று தொல்குடிக் கலைஞர்களை, கருவிகளை, மரபு சார்ந்த கைவினைக் கலைகளை சங்க இலக்கிய வரலாற்றியலாக விளக்கிச் சொல்ல முன்னெடுக்கும் முயற்சியை இவ்வாய்வேடு முன்னிறுத்திட முனைந்துள்ளது.

கருதுகோள்:

முதன்மைக் கருவிகளான கற்கருவிகள் தொடங்கி, வேட்டைக்குரிய ஆயுதங்களை உருவாக்கி, சமூகத்தின் மையமாக விளங்கியவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள்.

இயற்கையில் விளைந்த மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு தேவைக்கேற்ப உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்கள் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கியமானவர்கள், முதன்மையானவர்கள். தொல்குடி வழி வந்த இச்சமூகத்தினரின் வரலாறு தனித்து எழுதப்பட வேண்டும். இன்றளவும் அத்தகைய முயற்சி ஆய்வுக் களங்களில் முன்னிறுத்தப்படவில்லை. **வரலாற்றில் கருவிகளே பொருளாதார வளர்ச்சி வரலாறாக முன் நிற்கிறது.** அந்த வரலாற்றின் தொடக்ககால மாந்தர்களான கைவினைக் கலைஞர்கள் விளிம்புநிலைக்குரியோராக,

பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கியவர்களாக பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதை இவ்வாய்வேடு முன்வைக்கிறது.

உழவுத் தொழிலே உலக இயக்கத்திற்கு மூலமானது. உழவுத் தொழிலுக்குரிய கலப்பை, கொழு எனும் முதன்மைக் கருவிகளே முன்னின்று உழவுத் தொழிலை வளப்படுத்தியிருக்கின்றன. கலத்தை உழும் ‘கலப்பை’ எனும் கருவியானது சிறு தொழிலாளர்களின் பல்வேறு குழுக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டிணைவு ஆயுதம். தொல்குடி சமூகத்தின் அரிய கண்டுப்பிடிப்பான கலப்பையை கண்டுபிடித்தவர்கள், உருவாக்கியவர்கள் பட்டறிவுச் சிந்தனையாளர்கள் கைவினைஞர்கள் என்பதை ஆய்வேடு குறிப்பாக முன்வைக்கிறது.

கைத்திறம், கலைத்திற நுட்பம், நிலம் சார்ந்த கருவிகளை உருவாக்கும் நுண்ணறிவுப் பார்வையோடு, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பொருளாதார வளம் என்ற சொல்லின் மையத்தை உருவாக்கிய கைவினைஞர்கள் விளிம்பு நிலைக்குரியோராக ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

விளிம்பு நிலைக்கு உரியவரின் வரலாற்று ஆய்வு எதிர்வரும் காலங்களில் சமன்பாட்டு ஆய்வுக்குத் துணைநிற்கும் என்பதால் சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்து ஆய்வுத் தலைப்பாக தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுக்களம்:-

ஆய்வுக்களமாக ‘சங்க இலக்கியம்’ அமைகிறது. நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல் என எட்டுத்தொகை நூல்களும், திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, மதுரைக்காஞ்சி என பத்துப்பாட்டு நூல்களும் ஆய்வுக் களமாக தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பயன்

சங்க இலக்கியப்பாடல்களில் இடம் பெறும் கைவினைத் தொழில் கருவிகளின் பெயர்களும், கலைஞர்களும், ஆய்வுக்களம் வழி ஆய்வுச் செய்யப்பட்டுத் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தைப் பாடிய ஆண்பாற் புலவர்களும், பெண்பாற் புலவர்களும்பதிவு செய்துள்ள பாடல்களின் வழியாக, மரபு வழிக் கைவினைக் கலைகள், கலைஞர்கள் தொல்குடிச் சமூகத்தின் ‘அறிவுக் கொடை’யாகப் பார்க்க முடிகிறது. கைவினைக் கருவிகள், கலைஞர்கள் குறித்து தனித்து ஆய்வு செய்யப்பட்டிராத நிலையில் இவ்வாய்வேட்டில்வரலாற்று ஆய்வு அணுகுமுறையோடு கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாறு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இது சமூகபயனாகவே அமைகிறது. கைவினைக் கலைஞர்கள் பற்றி மரபு வழி வரலாறு எழுதும் நோக்கில்,சமகாலத்து தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு அளிக்கும் முனைப்போடு ஆய்வு செய்யப்பட்டுவிளக்கமுறை திறனாய்வின் வழி தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘வெறுங்கை என்பது மூடத்தனம், விரல்கள் பத்தும் மூலதனம்’ என்ற பொதுவுடைமையின் முதுவாசகமும் சங்க கால வேட்டை தொழில் வழி விரல்களையே கருவியாக்கிக் கொண்ட மாந்தரின் கைவினையை முதன்மையாய் முக்கியத்துவமாய் உணர்த்திச் செல்வதைச்சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. ஆகவே நமக்குக் கிடைத்த முதல் இலக்கியமான பதிவு செய்யப்பட்ட சங்க

இலக்கியத்துள் கைவினை எவ்வாறு பயனுற விளங்கியுள்ளது, அவை எவ்வாறு பயனுற அப்பாடல் வழி விளக்கம் பெறுகிறது என்பதை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்ந்தளித்துள்ளது இவ்வாய்வேடு.

சங்க இலக்கிய ‘கைவினைஞர்கள்’ சமூக விழுமியத்தில் சமமாக பார்க்கப்பட்டுள்ளனரா என்பதை சமன்பாட்டுப் பார்வையோடு ஆய்வின் முன்வைப்பது ஆய்வின் முக்கிய பயனாக அமைகிறது. ஏனெனில் ‘உருவாக்கியவர்களைப் புறம் தள்ளி சமூக வரலாறு/உருவாகிடக்கூடாது’ என்பதாலும், அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றை சமூகம் எழுதித் துணியும் வேளையில் இந்த ஆய்வேடு பெரும் துணையாய் நிற்கும் என்பதை கருத்தில் கொண்டு ஆராயப்பட்டிருக்கிறது. கைவினைக் கலைகளுக்குள்ளும், கைவினைக் கலைஞர்களுக்குள்ளும் சமூக முரண் பதிவாகியுள்ள தன்மை உளவியல் பகுப்பாய்வு வழி திறனாய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு எல்லை

சமூகத்தின் பொருளாதார மேம்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு முதன்மைக் காரணியாக அமைவன கைவினைத்தொழில்களே. வரலாற்று ஆசிரியர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்ட (2381) இரண்டாயிரத்து முன்னூற்றி எண்பத்தி ஒன்று சங்க இலக்கிய பாடல்களே ஆய்வின் எல்லையாக வரையறுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஐவகை நிலம் சார்ந்த பாடல்களுள் இடம் பெற்றுள்ள ‘கைவினை’ பாடற்பதிவுகளே ஆய்வுக்களமாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்களே ஆய்வுப் பொருளாக அமைகின்றனர்.

ஆய்வு அணுகுமுறை

விளக்கமுறை திறனாய்வு, வரலாற்று முறை திறனாய்வு, சமூகவியல் பார்வையோடான பொருளாதார பயன்பாட்டு ஆய்வுமுறை, பகுப்பாய்வு முறை, ஒப்பீட்டுத் திறனாய்வு முறை, உளவியல் ஆய்வு அணுகுமுறை என இவ்வாய்வில் ஆய்வியல் முறைகள் அணுகப்பட்டுள்ளன. கைவினைக் கருவிகள், கைவினைக் கலைஞர்கள், கைவினைத் தொழில்கள் என அவர்தம் நுண்ணறிவின் பயன் சமூகத்தின் வளர்நிலைத் தொழில்களுக்கு வித்திட்டிருக்கின்றன. பயன் விளைத்தவர்களின் சமூகப்பயனை சமூகத்திற்கு அடையாளப்படுத்திவரலாறாகத்தருவதற்கு சமூக வரலாற்றுப் பயன்பாட்டு ஆய்வு முறையிலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பின்புலமாய் விளங்கும் கைவினைக் கலைஞர்கள் எனும் ‘பொதுப் பெயருள்’ பெண் கைவினைக்கலைஞர்களின் பங்களிப்பு குறித்த ஒப்பீட்டுமுறைப் பார்வையோடும் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு மூலங்கள்

1. முதன்மை ஆதாரங்கள்
2. துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

என ஆய்விற்கான மூலங்கள் இருநிலைகளில் திரட்டப்பட்டுள்ளன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

ஒரு நாட்டின் ஆவணமாகவும் பண்பாட்டு அடையாளமாகவும் திகழக்கூடியது அந்தந்த நாட்டின் இலக்கியங்களே. **பழந்தமிழரின் வாழ்க்கையையும், வரலாற்றையும்** அறிந்து கொள்ள **சங்க இலக்கியங்கள்** பெரும் கலன்களாக அமைகின்றன. ஆய்வுக்கான முதன்மை நூல்களாக விளங்கும் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனும் பதினெட்டு நூல்களின் பாடல் தொகுப்பான ‘**சங்க இலக்கியமே**’ ஆய்வின் முதன்மைக் களம்.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க கால வரலாற்று நூல்களும், தமிழரின் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமும், சங்ககால கைவினைத் தொழில்கள், தொழில் கலைஞர்கள் குறித்த விவரணைகளுக்கென கல்வெட்டு, சுவடி, அகராதி, நிகண்டு, வாழ்வியல் களஞ்சியம் ஆகியவை சான்றாதாரங்களாக அணுகப்பட்டிருக்கிறது.

ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், தொல்லியல் ஆய்வு நூல்கள், கீழடி ஆய்வு குறித்த பதிவுகள் ஆகியவை இரண்டாம் நிலைத் தரவுகளாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு இயல் பகுப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள் - ஆய்வு எனும் இவ்வாய்வேடுமுன்னுரை, நிறைவுரை நீங்கலாக ஏழு இயல்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

ஒன்று - சங்ககாலம்- வரைவியல்

இரண்டு - கைவினைக் கருவிகளும், பொருளாதார உற்பத்தியும்

மூன்று - ஐவகை நிலத் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும்

நான்கு - கைவினைக் கலைஞர்களும், நுண்ணறிவுப் பார்வையும்

- ஐந்து - கைவினைத் தொழில்களும், பெண்களின் பாங்களிப்பும்
- ஆறு - தொன்மைக் கலைகள்
- ஏழு - அரசும் - கைவினைக்கலைஞர்களின் வாழ்வியலும்

இயல் - பகுப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் 'கைவினைக் கலைஞர்கள்' எனும் ஆய்வுத் தலைப்பினை ஆராயும் நோக்கில் முதலாவது இயலுள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் தோற்றம், சங்ககால வரையறை குறித்த விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும் - கே.கே.பிள்ளை, 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் - வி.கனகசபை, சங்ககால வேந்தர்களின் சமுதாயப் பணி - அ.ஜம்புலிங்கம், சங்க இலக்கியம் கவிதையும்கருத்தும் - க.சிவதம்பி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் - அ.தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க கால வாழ்வியல் - ந.சுப்ரமண்யன், பண்டைய தமிழகம் - சி.க. சிற்றம்பலம், History of Tamil Nadu Her People and Culture (in Tamil) - K.K. Pillay, The Tamils Eighteen Hundred years ago V.V. Kanaga Sabhai, Social and Cultural History of Tamil Nadu (1336 A.D) - Dr. N. Subrahmanian போன்ற அறிஞர்களின் கருத்துக்களும் இவ்வியலுள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது இயலான **கைவினைக் கருவிகளும், பொருளாதார உற்பத்தியும்** என்ற தலைப்பில் கைவினை என்னும் பெயர்ச்சொல் கை+வினை என்னும் இரு சொற்களின் கூட்டிணைவாகும். கை என்பது உடலின் உறுப்பையும் வினை என்பது செய்யும் தொழிலையும் குறிக்கும். இதன் வாயிலாக கைவினை என்பது கையால், செய்யப்படும் தொழிலை உணர்த்தும்.கைவினைத் தொழில் குறித்து அகராதி, கலைக்களஞ்சியம் தரும் விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழரின் தனித்த அடையாளத்தை, பண்பாட்டை உலகளவில் பதிவுச் செய்தவர்களுள் கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கிய தொல்குடிக் கலைஞர்களே முதன்மையானவர்.

உலகின் தொழில் முன்னோடிகளாக தமிழர் விளங்குவதற்கு கைவினைத் தொழிலாளர்களே காரணியாக இருந்துள்ளனர், என்பதை இவ்வாய்வுலகம் அறியும் பொருட்டு **கைவினைக் கலைஞர்** குறித்த விளக்கங்களை சங்கப் பாடல்கள் வழிநின்று தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. வேட்டைக்காலத்தில் உணவுத் தேடலில் தொடங்கி நூற்றுக்கணக்கான கைவினைக்கருவிகள், கைத்தொழிற்கருவிகளாக பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்று மேம்பட்டிருந்த பதிவுகளை விளக்கும் ஆய்வுப் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

கைவினைத் தொழில்கள், அவர்கள் உற்பத்தி செய்த கைவினைக்கருவிகள் குறித்த தரவுகளை முன்வைக்க இவ்வியல் முனைந்துள்ளது.

தொழிலே 'கலைக்கு' அடிப்படையானதாகவும், கலையே தொழில் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகவும் இருந்துள்ளமை அறிவோம், கைவினைக் கலைஞர்கள் செய்த உற்பத்திக் கருவிகளை தொழிற்களப்பயன்பாட்டுப் பொருள்கள் எனவும், வீட்டுப் பயன்பாட்டுப் பொருள்கள் எனவும் பகுத்துக் கொள்ளலாம்.

வேட்டையாடி தம் உணவைச் சேகரித்த மனிதன் கரடு முரடான கற்கள், மரக்கிளைகள், எலும்புகள், விலங்குகளின் கொம்புகள் என தமக்கான பயன்பாட்டு கருவிகளைக் கைக்கொண்டான் என்பது எழுதப்படும் வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலம் தரும் செய்தி. உலோகங்களின் கண்டுபிடிப்பிற்குப் பின்னர் இரும்பினாலான கூரிய ஆயுதங்களை வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தியதும், கூர்மையான ஈட்டி, வில், அம்புகள், நீண்ட கத்திகள் முதலிய ஆயுதங்களை விலங்குகளை தாக்கப் பயன்படுத்தியதும், உலகில் வாழ்கின்ற இனக்குழு மக்கள் தாங்கள் வாழ்கின்ற இயற்கைச் சூழலுக்கும் நிலத்தின் தன்மைக்கும் ஏற்ப தங்களைச் சுற்றிலும் உள்ள இயற்கை பொருட்களைப் பயன்படுத்தி இயற்கையோடு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டனர்.

அவ்வாறு இயற்கையிலிருந்து உருவாக்கிக் கொண்ட கைவினைக் கருவிகள் அனைத்தும் பின்னர் தொழில் கருவிகள் என வளர்ந்திருக்கின்றன. ஐவகை நிலங்களிலும் கைவினைக் கருவிகளே அந்தந்த நிலம் சார்ந்த உற்பத்திக் கருவிகளாக பல்வேறு வடிவங்களில் உருவாக்கப்பட்டன. அந்த வகையில் ஐவகை நிலங்களிலும் அவர்களுக்குத் தேவையான கைவினைக் கருவிகள் நூற்றுக்கணக்கானவை என ஆய்வு உரைத்துச் சொல்கிறது. கைவினைக் கருவிகள் ஐவகை நிலங்களிலும் தேவையின் பொருட்டு பண்டமாற்றம் செய்து கொள்ளப்பட்டன.

ஆதிசூழிகளின் மரபுவழிப் பண்பாட்டு அடையாளங்களான, கைவினைக் கலைஞர்கள் செய்த கருவிகள் நிரல்படுத்தப்பட்டு இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

குயவர் செய்த வீட்டு உபயோக பொருட்களான **பானை**. அகம். (274;6), நற். 153;3, **மிடா**- மலை; 463, பதிற். 42, **குழிசி**- அகம்; 77;8, 393-14, பெரும். 99, **சாடி**- புறம்;319; 1-3 புறம். 297;16, பெரும். 57-58, அகம்; 166;1-2, **தாழி**- அகம்;129;7, 165;11, 275;1, நற். 271 ;11, புறம். 228;12, **மண்டை** - புறம். 103;3 115;2, 155;6, 179;2, 235;10, 286;3 , 289;6**நீலக்குப்பி** என்று சுட்டப்படும் சிறிய வாயிணையுடைய கலம் குறுந். 193;1-2, புறம்.56;18**தசம்பு** குறிஞ்சி. 201-202, **மடக்கு** அகம். 237;10 புறம்.103, **கன்னல்**- நெடுநல்.65-66, முல்லை. 57-58, **தடவு**- நெடுநல். 66, புறம். 238.1, 322;5 என மண்கலன் கருவிகளை மக்கள் தம் அன்றாட புழங்கு பொருட்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமை சங்கப் பாடல்கள் வழி தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

கைவினை தொழில் திறம் மிக்க தச்சர்கள் உருவாக்கிய பொருள்களாவன, மனிதர்களையும், பொருட்களையும் சுமந்து செல்லும் மாடு பூட்டிய **வண்டி** - அகம். 116; 2-4. 121;11-5 **தோர்**-புறம்.87;3-4 அகம்.238;11-15, **சிறுதோர்** குறுந்.61; 1-3 பட்டினப். 24-25**கலப்பை** - புறம். 206 ;10, பெரும்.188, புறம்.19;11 கலித். 8;5, அகம். 42;5, **மேழி** - கலப்பை புறம். 388;11, பட்டினப். 205 **மத்தம்** அகம். 87;1, 101-8, கலித்; 110-10, நற். 12;2, பெரும். 156, நற். 84;6-7, **கதவு** அகம். 26; 6-7, **கட்டில்** நெடுநல். 115-119 குறுந். 359;3, **ஏணி** குறுந். 273;5, அகம். 257; 14-15, **முரசு** அகம். 334;1-2, **பெட்டி** - குறுந். 233;3, **உலக்கை** புறம். 122;16-18, 399;2 நன்றாக விளைந்த பாறைகளை கொண்டு, தேவைக்கேற்ப கருவிகளை உருவாக்கித் தரும் கல்தச்சர் **உரல்** பெரும். 97-99 புறம். 323;6, **அம்மி** பரி.10;83 போன்ற கருவிகளை படைத்துள்ளமை குறித்த பதிவுகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இரும்புசெய் கொல்லரின் உற்பத்திக் கருவிகளான **உலைமூக்கு** நற். 125, **துருத்தி** - புறம், 345;8-9, அகம். 81;5, கலித்; 54;11, **அரிவாள்**- பொருநர். 242, நற். 275, பெரும்; 471, புறம்; 379, **புவாள்** - புறம்; 224;15, **ஈர்வாள்** - குறுந் 140;1, **துளர்**- மலைபடு;122, குறுந்;395;4-5, **கத்திரிகை** கலித்.32; 1-3 மதுரை; 39, **உளி** - பெரும்; 91-94, **எறி உளி** - அகம். 210;1-2, நற். 388; 3-6, **தூண்டில்** குறுந்.54, **கொடுவாள்** பெரும். 471, கத்தி - அகம்.29, **ஊசி** - அகம். 48;9 புறம். 82, **மணி** குறுந். 279;1-3, அகம். 214 ;11 குறுந்; 190, **துலாக்கோல்** அகம்; 349, புறம்; 6,39, கலித்;42, **கோடரி** புறம்.23,36, **சம்மட்டி** பெரும்.437-439 **குந்தம்** - பதிற்றுப்.11 **இரும்புவில்** நற்.247, 299 **பொறி** நற்.98,199, புறம்.19, மலைபடு.193-194, **வாள்**- நெடுநல்.172, நற்.324 புறம்.3,26,50,60,31,177,292,523,394, அகம்.143, 199, 213, 266, 309, பதிற்றுப். 12,51,55, , முல்லை; 212, சிறுபாண்; 58, **உறை** (வாளை வைக்கும் கருவி) அகம்; 136, நற்; 387, புறம்; 323, பதிற்; 19, 24, **ஆவம்** - அம்பு வைக்கும் கருவி புறம்; 323, **வேல்** (கைவேல், சூலம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பொதுவான சொல் (அகம்; 7,27, 81, 104, 152, 117, 216, 269, 303, 322, 338, 362, 365, புறம்; 26, 37,57, 201, 237, 317 திருமுருகு;46, ஐங்; 78, பதிற்; - 61, போன்ற கருவிகளும் அறியத்தகும் தரவுகள்.

பொன், வெள்ளி, முத்து, மணி போன்றவற்றால் ஆபரணங்கள் செய்தளித்த கைத்திறம் மிக்க **பொன் செய் கொல்லர்கள்** மாசற்ற பொன்னினை கொண்டு, பிறை போலச் செய்து நெற்றில் அணியும் சுட்டியை செய்தனர் கலித்.81;3-4, பரி.10;77, **கழுத்தணி** (பாண்டில்) பதிற். 90;35, ஐங்.316, நற். 94;4, **கைவளை** (பவள வளை) பரி. 11;10 **விரலணி** அகம்.386;12-13, **இடையணி** (காழ் என்றும் காஞ்சியணி என்றும் சுட்டுவர் நற். 66;(8-9) **சிலம்பு** குறிஞ்சி.(126-127), **புட்டில்** எனும் **சலங்கை** கலித். 80;(3,9) அணிகலன் மட்டுமின்றி புழங்கும் பொருட்களையும் செய்துள்ளனர் **பொற்தட்டுகள்**(அகம்.317;(8-12)) **கிண்ணம்** நற்;(297-1), **பொற்கம்பி** என்று குறிக்கப்படும் வகைநெறி (கூந்தலை வாரியபின் வகுக்கப்பட்டமையாலும் நெறி உடைமையாலும் வகை நெறி எனப்பட்டது) கலித். 55;(2,3) **கொடிஞ்சி** எனப்படும் தேரின் விளிம்புகளில் பொருத்தப்படும் தாமரை வடிவிலான உறுப்பு குறுந்.345;(1-2) ‘ஆசில் கம்பியன்’ என்று குறிக்கப்பெறும். பொன் செய் கொல்லர்கள் தம் கைத்திறத்தின் பாங்கினை பல சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளமை குறித்துதொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த பரதவர்கள் கடலுள் சென்று மீன்பிடிக்க பல்வேறு கருவிகளைப் பயன்படுத்துவர், சங்கப்பாடல்கள் பெருவலைப் பரதவர், வரிவலைப் பரதவர் என்று சுட்டுவதைக் காணலாம், **விசைத் தூண்டில்** நற்.199;6-7 **தூண்டில்**, பெரும் (284-87) **எறியுளி** (எறிஈட்டி என்றும் குறிப்பர்) நற்.388;3-4. **வலை** (சிறு சிறு கண்களையுடையதும் நெடிய கயிற்றால் பிணைக்கப்பெற்றவை) “குறுங்கண் அவ்வலை” கொடு முடியவ்வலை (நற். 303;9-10), அகம். 340;21 நற். 215;10-12, அகம்.220;16-17) **பறி** (மீன்களை வாரி எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்தும் கருவி) அகம். 300;3, பெரும் 265 முதலிய மீன்பிடிக்க கருவிகளை உருவாக்கிய ‘கைவினைஞர்’ குறித்த தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேட்டையின் மூலமாகவோ, தாமாகவோ இறந்துபட்ட ஆடு, மாடு போன்றவற்றின் தோல்களை புதப்படுத்தி மக்கள் தம் தேவைக்கு ஏற்ப பொருட்களை உருவாக்கிக் கொண்டதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.

தோலால் ஆகிய பைகள், காலணி மற்றும் இசைக்கருவிகள் சங்க காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. **தொடுதோல்** அகம். 191;4,6 **அடையல் செருப்பு** பரி. 21;2-7 **அடி புதை அரணம்** அகம். 368;(1), அகம். 129;(11,12) அகம்; 101;(9-10) **தோற்பை** கலித்; 106; (1-5), கலித். 65, பெரும். 283 இவ்வகை பையை ‘**பக்கு**’ என கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது. (சுருக்கி விரித்து கைக்குள் அடக்கி வைத்துக் கொள்ளும் சிறுபை)**தட்டை**(தோற்கருவி) ஐங். 215;(3).

தாளிதம் (தாள்+இதம்=தாளிதம், காலுக்கு இதம் தரும் வகையில் மென்மையானதொரு செருப்பு வகை)) பரி.10-9:10 முதலிய பொருட்கள் குறித்த பதிவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் காணப்பெறினும், இவற்றைச் செய்தவர்கள் குறித்த தரவுகள் மறை பொருளாக இருப்பது அறியப்பட்டுள்ளது.

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்த மனிதன் சூழலுக்கேற்ப தன்னை தகவமைத்துக் கொண்டான். இயற்கைப் பொருட்களைக் கொண்டு புழங்குப் பொருட்களை உருவாக்கினான். **பனையோலைக் கொண்டு பாய்** அகம். 94;4, குறுந் 221, **வாரிப்புட்டில்** கலித், 117;7,8, **சுளகு** (முறம்) புறம். 321;(3) நற். 288;(6,7), குறிஞ்சி (2,4) **வட்டி** (கடகப் பெட்டி என்றும் சுட்டுவர்) பனையோலைக் கொண்டு சிறியதும், பெரியதுமாக செய்யப்பட்ட **கூடைகள்** குறுந். 155;(2), நற்; 210, குறுந்.263 ,**கூடை** கலித்; 9;1, அகம். 194;7-10 புறம். 290; 7, 352;3,4 முதலிய கருவிகளையும் ‘கைவினை’ தொழிற்கலைஞர்கள் படைத்துள்ளமையையும் ஈண்டு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

இசை என்ற சொல்லுக்கு இசைய வைப்பது என்று பொருள் மனிதனையும் மற்ற உயிரினங்களையும் இசைய வைக்கின்ற ஓர் அருஞ்சாதனம் இசை எனலாம் வாய் கொண்டு இசையெழுப்புவர், வாய் மொழியாகப் பாடுவதோடு, கருவிகளும் சேர்ந்தால் இசையின் பயன் பன்மடங்காகும், இசையை தரவல்ல கருவிகளை கைவினைக் கலைஞர்கள் செய்துள்ளமையை சங்கப் பாடல்கள் வழி காணமுடிகிறது,

செவிக்கும், மனதுக்கும் இசைவை தரவல்ல இசைக் கலைவாணர்களின் இசைக் கலை திறத்தை மேம்படச் செய்ய உதவும் இசைக்கருவிகளான தண்ணுமை (தாளவிசைக் கருவி, இனிய குரலையுடையது) **முரசு** (கூடைவுடைய மரத்தாலும், பரந்த கண்ணை மூடியுள்ள தோலாலும் இறுக்கிக் கட்டப்பெற்ற தோல் வாராலும் செய்யப்பட்டது) மதுரை; 232, புறம்; 161:29 ஐங்; 448:1 குறிஞ்சி;49 **பதலை** (ஒரு பக்கம் மட்டும் தோலால் கட்டப்பட்ட கருவி) புறம்; 152:17, புறம்; 103(1-2) **ஆகுளி** (தாள விசைக்கருவி) மலைபடு; 140:14) **எல்லரி** (வலிய வாயை உடையதும், அகலமானதுமான கருவி) மலை; 10 புறம்; 152(15-16) **தடாரி** (கிணைப்பறை) புறம்; 381(12-19) புறம்; 369(21) புறம்; 398 (12), **துடி** முதலிய தோற்கருவிகளும், **தூம்பு** (துளைக்கருவி) பரிபாடல்; 21 **குழல்** (அகம்; 82 (1-2) **வயிர்** (மரங்களின் வயிர் பகுதிக்கொண்டு செய்யப்படும் கருவி - பதிர்; 67) முதலியனவும்.

நரம்புக் கருவிகளை **யாழ்** புறம்; 65-1, மதுரை; 604-605 கஞ்சக்கருவியான **பாண்டில்** தாளமிடுவதற்காகப் பயன்படும்கருவி (மலைபடு.4) முதலிய இசைக்கருவிகளை செவ்வனவே செப்பணிதும் வினைத் திறத்தினைப் பெற்ற ‘கைவினைஞர்’ பற்றிய பதிவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறு, சிறு கைவினைத் தொழில்களே உலகளவில் பெரும் தொழிற் புரட்சிக்கும், பொருளாதார, முன்னேற்றத்திற்கும் வித்திட்டன, சிறு உளி

இல்லையேல், அழகான சிலை இல்லை. அதுபோல சிறு தொழில் இல்லையேல் பெருந்தொழில் வளம் இல்லை. தொழிலோ, தொழில் சார்ந்த கலைகளோ காலவோட்டத்தில் கரைந்து போயிருத்தல் கண்கூடு.

சிறு விதைகளே விருட்சமாகின்றன. கைவினைஞர்களே பின்னர் பெருந்தொழில்கள் பெருக அச்சானியாக இருந்துள்ளனர் என்பதை விளக்கிச் செல்லும் களமாக அமைந்துள்ளது. கைவினைக் கருவிகளும் அதனைச் செய்தளித்த கைவினைக் கலைஞர்களும் இல்லையேல், நாட்டின் தொழில் வளம் இல்லை. ஆதலால் தமிழக வரலாற்றில் ஆவணப்படுத்தும் முயற்சிக்கு ஆய்வு துணைநிற்கும் வகையில் கைவினைக் கருவிகளும் பொருளாதார உற்பத்தியும் என்ற இயல் அமைகிறது.

மூன்றாவது இயலான **ஐவகை நிலத் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும்** எனும் தலைப்பில் ஐவகை நிலம் சார்ந்த தொழில்கள் குறித்த தரவுகள் சேகரிக்கப்பட்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. தொழில்-தோற்றம், தொழில்- சொற்பொருள் விளக்கம், சங்க இலக்கியத்தில் தொழில் எனும் சொல் இடம்பெறும் பாடந்தரவுகளும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேட்டை தொழில் தொடங்கி **தினை விதைத்தல்** குறுந். 82;(4-5) குறுந். 214;1-2, ஐங். 230, 272 **தினைப்புனங்காவல்** குறுந். 29;(1-2), 72; (4-5), 141;(1-2), 217(1) 333;3, **தேன் அழித்தல்** மலைபடு. 316-318 **கிழங்கு அகழ்தல்**, மதுரை. 241, ஐங். 208;1-2 , 270;1.

உலகத்தை உயிர்ப்புடன் இயங்கச் செய்யும் வேளாண் தொழில், வேளாண் தொழில் சார்ந்த பிற தொழில்களான **நிலத்தை உழுது பண்படுத்துதல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், நாற்று நடுதல், பரி.தி.1;(15-17)** குறுந். 214;1-2, **களைப்பறித்தல், எருவிடுதல், நெல்லறுத்தல்** நற். 350;1-3, அகம். 40;13-14, மலைபடு; 471-2 போன்ற பிற தொழில்களைப் பற்றி இங்ஙனம் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

உயிர் காக்கும் **உழவுத் தொழில்** போல மனிதர் மானம் காக்கும் **நெசவுத் தொழில்** குறித்த தரவுகளும், விளக்கமும் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆடை வகை பொருநர். 82;(3) ஆடையின் தன்மை (பெரும். 469) ஆடை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி குறித்த விளக்கம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தச்சர் தொழில் அகம். 234;(5-10), புறம். 87, நெடுநல்; 84, பெரும்; 248-250, சிறுபாண்; 257, புறம். 206;(11-12) சிறுபாண்; (258-200), நெடுநல். 76-85-86, (115-123) **இரும்பு செய் கொல்லர் தொழில்** பெரும். 436-440 அகம். 55;7, குறுந். 172 (5-6), நற். 125;(4-6) அணிகலன்கள் செய்யும் **பொற் கொல்லர் தொழில்** பொருநர். 85-87, 244-245,

சூயவர் தொழில் புறம். 32;(8-9), 168;(9) 228;(1-4), 238;(1) மலைபடு; 474-475, நற்; 200;(3,4), அகம். 77;(7-8) **ஓவியத் தொழில்** நெடுநல்வாடை; 112-114, கலித்; 22(5), கலித்; 98 (11-12), பதிற்; (61-3)

சிற்பத் தொழில் கற்சிற்பங்கள் புறம். 260;(25-28) 264;(3-4), அகம்; 131(8-1), பொன்னால் செய்த சிற்பங்கள் அகம். 127;6-8, 212; 1-2, குறுந்; 292; 1-4 மதுரை; 410, பாவை சிற்பங்கள், நற். 20, 192;(8-9) மரச்சிற்பம் புறம். 87; (3-4) பெரும்; 46-50 **புலவர் தொழில்** புறம்; 53;(11-13), 158;(12-13), 174;(10), 202; (13), 235;(13) 387; 12, 13, **பாணர் தொழில்**, சிறுபாண். 231-234, மதுரை; 512-522, **சுமையற் தொழில்** பரி; 8; 21, மதுரை. 627 அகம்; 168 (6,8), புறம்; 399;(1-2).

பெரும்; 254-255, பெரும்; 275-282, 306-308, இனிப்பு பாகு கூட்டி சுவைதரும் **பண்ணியம் செய்யும் தொழில்** பொருநர், 102-105, மதுரை; 405, 524-535 624-627. பெரும்; 377-378, கருங்குவளை, பித்திகை முதலிய பூக்களை வட்டியில் ஏந்திச் சென்று விற்கும் தொழில் நற். 97;7-9 118;8, புறம். 293; 4-6 **பூக்களை அழகுற தொடுத்து விற்கும் தொழில்**, அகம். 248;(11-12), 249; (11-13), **சுவைவத் தொழில்** அகம். 387;(6-7), நற். 70(2) குறுந்; 330;1, அகம்.38 மூலிகைக் கொண்டு நோயின் தன்மை அறிந்து மருந்தளிக்கும் **மருத்துவ தொழில்**. கலித். 17;(19-2), பதிற். 42; (2-5) நற். 136 (2-3) கலித். 137 (25) புறம். 180;(4-5)

நேரத்தையும் காலத்தையும் அரிதியிட்டு கணித்துச் சொல்லும் **சோதிட தொழில்** நற். 230;4, புறம். 229;12-17, இயற்கையின் விளை பொருளான, உணவிற்கு சுவை கூட்டப் பயன்படுத்தும் **உப்பினை விற்கும் தொழில்** பெரும். 55-65, சிறுபாண். 57-61

பரதவர்களின் நிலத் தொழிலான **மீன் பிடித் தொழில்**- அகம்; 30, 210, 320 (1-4) புறம்; 399, நற்-64,111, மதுரை; 256, **மீன் விற்றல்**- மதுரை; 255-260, **மீனை காயவைத்தல்** நற். 331 (1-4), முல்லை நிலத் தொழிகளான **பால் விற்றல்** நற்; 142(4), குறுந்; 221;(2-5), **மோர் விற்றல்** - கலித். 106;(43-45) 108 (5-7) 109 (6-8), **வெண்ணெய் விற்றல்** கலித்; 110, 115 முதலியனவும், **கள் விற்றல்** - மலைபடு; 456 - 461, பெரும். 141, மலைபடு. 170 - 172, **பாசறைத் தொழில்** முல்லை. 54, குறிஞ்சி; 51-52, **ஆறலைக் கள்வர் தொழில்**- மதுரை; 636- 642, பெரும்பாண்; 169, **பாலை கலித்**. 15;(4-6) அகம். 161 ;(2-5) குறுந். 39;(3-5) நற். 329; (7-9), **தோல் பதனிடுதல்** - பரி; 21;7, மலைபடு; 418-419, செருப்பு, **தையற் தொழில்** பொருநர். 4-8, அகம்; 129 (12-13) பதிற்; 30(28) அகம்; 34;(3) பட்டினப்; 256-66 பெரும். 169 - 170, **பெட்டி முடைதல்** - கலித்; 17, 109;(14), **சாணைக்கல் செய்தல்** - கலித்; 77(16)132(14), அகம். 1;5 குற்றேவல் - நெடுநல்; 49, ஐங்குறு; 16;(1-2), நெடுநல்; 49, **காவல் பணியாளர்** நெடுநல்.(30-35) ஐங். 421;2, **மெழுகு தயாரித்தல்** - கலித்; 138 (22-23), **பொன் அகழ்ந்தெடுத்தல்**- மதுரை; 514, ஐங்; 263-2, **தானியம் விற்றல்** - பதிற். 13;(23), **சிப்பி விற்றல்** ஐங்; 195;1, **சுண்ணம் விற்றல்** மதுரை; 399, **கிணறு வெட்டுதல்** அகம். 79; 1-4, **தூர் வார்தல்** புறம். 400; 20-25, **எண்ணெய் பிழியும் தொழில்** நற். 328; 8, **முத்து சங்கு எடுத்தல்**, **விசிறி செய்தல்**, நெடுநல்; 57-59, **சங்கத் தொழில்** பட்டினப்; 121-135, பெரும்; 81-82, **வாணிகம்**- அகம்; 140(7-8), நற்.138;1-3),அகம்.161;(1-2) என பல்வேறு தொழில் குறித்த தரவுகளும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

சமூக வளர்ச்சி என்பது தொழில் சார்ந்த வளர்ச்சியையும் உள்ளடக்கியதே. மனித இனம் தொடக்க காலத்தில் தனது அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகியவற்றைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள உடல் உழைப்போடு கைக்கருவிகளான கல், மரக்குச்சி, அம்பு, வில் எனக் கைக்கொண்டனர். திணைமரபுச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. சமூகத்தின் வளர்ச்சி நிலைக்கு, பொருளாதார தீர்வுக்கு சிறுவர்களும் தம் பங்களிப்பை நல்கியுள்ளதை சங்கப்பாடல்கள் சுட்டிச் செல்வதையும் எண்ணிப்பார்க்கத்தகும். அவ்வகையில், தொழில், தொழிலாளர்கள் குறித்து விளக்கும் போது '**சிறார் தொழிலாளர்கள்**' பற்றிய பதிவுகளும் இவ்வியலில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. **வேட்டுவச் சிறார்** அம்பெய்து எலிவேட்டை செய்தனர் புறம். 325;(13), **முல்லை நிலச் சிறார்** கன்றுகளை மேய்த்தலில் குறுந். 241; (3-6) ஈடுபாடு கொண்டவராயிருந்தனர். சிறார் பருவத்துக்கே உரிய அச்சம்

கொண்டவராயிருந்தனர். வேங்கையின் மலர்ச்சி கண்டு ‘புலி’, ‘புலி’ என்று ஆரவாரமிட்டு அஞ்சியோடினர் என்பதும் பாடல் வழியாக பெறப்படுகிறது. ஆண், பெண், சிறார் என அனைவரும் இயைந்த கூட்டு வாழ்க்கை, கூட்டு உழைப்பு சங்ககால மக்களின் சமூக வளர்ச்சிக்கு பெரும் வித்தாக அமைந்துள்ளமை இவ்வியலுள் விளக்கம் பெருகிறது. ‘உழைப்பு’ என்பதே இனக்குழுச் சமூகத்தின் முந்தைய வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியாக சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளமை இவ்வியலில் விளக்கம் பெறும்.

நான்காவது இயலாக **கைவினைக் கலைஞர்களும் - நுண்ணறிவுப் பார்வையும்தான்** தலைப்பில் அமைகிறது. உலகின் முதன்மைத் தொழில்களை உருவாக்கியவர்கள் தமிழ் மரபினரே. அறிவியல் வளர்ச்சி கண்டிராத காலத்தே, தம் பட்டறிவின் மூலம் நுண்ணறிவுப் பார்வையோடு தொழில் நுட்பம் அறிந்து வேட்டைத் தொழில் முதலாக ஒப்பனைத் தொழில் என கைத்தொழில் நுட்பத்தை கையளிப்புச் செய்த பெருமை தொல்குழத் தமிழரின் சிறப்பு. ‘காலமறிந்து பயிர் செய்’ ‘ஆடிப்பட்டம் தேடி விதை’ போன்ற வழக்குகள் உருவாகிடக் காரணியாக வாழ்ந்து நெறிப்படுத்தியவர்கள். தம் பட்டறிவும், நுண்ணறிவும் சமூகத்தின் பயன் எனக் கருதிய உழைப்பாளர்கள் என்பதை விளக்கும் தரவுகளை முன்வைத்துள்ளது இவ்வியல்.

தொழில் நுட்பமும், தொழிற் கருவிகள் செய்முறை நுண்ணறிவும் நிரம்பியவர்கள் தமிழர்கள். சீரான தட்ப வெப்பம், நீர் வளம், பொய்க்காத மழைக்காலம் என காலநிலையறிந்து பயிரிட்டனர். ஒரு வேலி நிலத்தில் ஆயிரம் கலம் நெல் பெற்றுச் சாதனையாளர்களாயினர். பொருநர். 242-248, அகம். 245 : (6,7) புறம். 386; (10,11) **தாளடியில் அவரை, வரகு, தினை, எள்** (புறம்.120; (2-5) அகம்; 262(1-4), ஐங்; 47, முதலியவற்றை ஊடுபயிர்களாக வளர்த்துள்ளனர். **பருத்தியை** வேலியாகவும் பயிரிட்டனர் (புறம். 299-1, 324-7, 326:5) வாய் அகன்ற உயர்ந்த மண்கலனில் நெருக்கமாய் பருத்தி வளர்ந்தது (அகம். 129:7) என்பதை சங்கப் பாடல்கள் சுட்டிச் செல்கிறது.

புதுவருவாயைத் தருவதும், இனிப்புப் பொருள்களுக்குச் சுவை கூட்டுவதற்கும் **கரும்பு விளைத்தனர்** (புறம். 99:1-2, பதிற். 75:6) கரும்பை எந்திரத்திலிட்டு சாறெடுத்து பாகு காய்ச்சியுள்ளனர் (ஐங். 55:1), மலைபடு. 340-341, பெரும். 260-262, புறம். 381 (2-4) அகம். 237:(11-13) கரும்பாலைகளில் எந்திரங்கள் இடைவிடாது சாறு பிழிந்தன என்பதற்கான தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

பழமையான தொழில்களுள் **நெசவுத் தொழிலும்** ஒன்று. நம் முன்னோர் நெசவுத் தொழில் நுட்ப முறையும் அறிந்திருந்தனர். பஞ்சை நூலாக்கி, சாயம் தோய்த்து, பு வேலைகளோடு துணியாக்கினர். பலவித ஆடை வகைகள் இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. **காருகம்** என்பது துணியை குறிக்கிறது. பரி.தி 1; (22-25) புறம். 383:12 மலைபடு. 561, **கச்சு** (மார்பினை இறுக்கிப் பிடித்து கட்டும் ஆடை) பெரும். 71, நற். 21(2), சிறுபாண். 238,239, குறிஞ்சி; 125 **மெய்யாப்பு** (சட்டை போன்ற ஆடை) பரி.தி 2(16:19) ஆகிய ஆடை வகைகளை சங்க காலத்தில் மக்கள் அணிந்துள்ளனர் என்பதற்கான பதிவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. காலத்திற்கும், சூழலுக்கும், வசதிக்கும் ஏற்ப ஆடைகளை உடுத்தினர், தட்ப வெப்பத்திற்கு ஏற்ப பட்டாடையை செல்வந்தர் உடுத்தாமல், எளிமையான ஆடையை அணிந்தனர் என்பதினை ‘பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்து’ (பட்டினப். 107) எனும் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

கட்டடக்கலை நுணுக்கம் அறிந்தே அரண்மனைகள் உயர்ந்த நெடிய மதிர்சுவர்கள், காற்று உள்ளே நுழையும் படியான காலதர்கள் (சாளரம்) பட்டினப். (151), நெடுநல்; (61-62), பல கட்டுகள் கொண்ட வீடு அதாவது தாய்க்கட்டு, அடுக்களை ஆகிய பகுதிகளை கொண்டனவாக (முதுரை .352-358) கட்டடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

உயர்ந்த மாடங்களில் ஏற வேண்டுவதால் மாடிப்படிகள் அமைக்கப்பட்டன ‘**குறுந்தொடை நெடும்படிக்கால்**’பட்டினப். (142-145) சுற்றுத் திண்ணைகள், நீண்ட இடைகழி பட்டினப்.(144), சிறுவாயில்கள், பெரிய வாயில்கள் ஆகியவற்றை அமைத்து செல்வந்தர் இல்லங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததை காணும் போது தமிழரின் கட்டடக்கலை நுட்பத்திறனை, உலகளாவிய மக்களும் போற்றும் வகையில் அமைத்திருந்தனர் என்பதைக் காண முடிகிறது. இல்லங்கள் குளிர்ச்சியுடையதாக இருக்க வேண்டி சுதையால் வெண்ணிறமூட்டப்பட்டன புறம்.378;(6-7) என்பதனையும், ‘பனிக்கயத்தன்ன நீள்நகர்’ என்பதால் குளிர்ச்சியாய் இருக்கும் வகையில் இல்லங்களை கட்டுமானத் திறனோடும், நுட்பத்தோடும் சிறந்த உத்திகளை பயன்படுத்தி வடிவமைத்துள்ளதால், தமிழரின் தொழில் நுட்பத்திறனை வரலாற்றில் இடம்பெறச் செய்யும் வல்லுநர்களாக திகழ்ந்துள்ளனர் கைவினைத் தொழிலாளர்கள்.

சங்க காலத் தமிழர்கள் பிற தொழில்களைப் போலவே இரும்புத் தொழிலிலும் சிறப்புற்றிருந்தனர். வரலாற்று அடிப்படையில் காலத்தை கற்காலம், செம்புக் காலம், இரும்புக் காலம் என வகுப்பர். இவ்வகை உலோகங்களைக் கொண்டு கருவிகளை படைத்தனர். இரும்பினை அப்படியே கொண்டு கருவிகளை உருவாக்கிட இயலாது. கனன்று கொண்டிருக்கும் நெருப்பின் மீது காற்றை ஊத மிக உயர்ந்த வெப்பநிலையை வரவழைத்து, இரும்பினைக் காய்ச்சி, கருவிகளை தயாரித்தனர் என்பதற்கான தரவுகளும் சங்ககால பாடல் வழி தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

விவசாயம் தான் மண்ணின் உயிர்நாடி. அவ்விவசாயம் செய்ய பயன்படுத்தும் கருவிகளை, கைவினைஞர் உருவாக்கினர்.

கொழு (பெரும். 197-200) பதிற். 58(15-18) பொருநர்.(117-118), **கணிச்சி** (குந்தாலி, கூந்தாலம் எனவும் ஆங்கிலத்தில் Pick Axe என்றும் குறிப்பர்) அகம். 399;(6,7), நற். 240;6-8), **கோடரி** (நுவியம்) புறம். 23;6-9, **அரிவாள்**, நற். 195;6,275;1, புறம். 379; (3,4), **உளிவாய்ப் பாரை** (கடப்பாரை) பெரும். 91-92 இரும்பு, செம்பு போன்ற உலோகங்களைக்கொண்டு கருவிகளை உருவாக்கிய ‘கைவினைத் தொழிற் திறமும்’ நுட்பமும் நிறைந்த ‘கைவினைஞர்கள்’ குறித்த தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இரும்பாலான தொழிற்கருவிகளை உருவாக்கி பயன்படுத்தும் போது அவை ‘கூர் மழுங்குதல்’ இயல்பே, அதனைச் சரி செய்யும் பாங்கும் திறமும் அறிந்திருந்தனர்.

அரம் கொண்டு கூராக்குதல் புறம்.36;(6,7) பாரைகளில் தீட்டி கூராக்குதல் குறுந்.12, சாணைக்கல் கொண்டு கூர் செய்தல் அகம்.306;(9-15) புறம்,95;(3-5) போன்றவற்றை அறிந்திருந்தனர்.

இரும்பு கருவிகள் எளிதில் துருப்பிடிக்கும் தன்மையின.எனவே எண்ணெய் தடவப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டன (புறம். 95), சங்க கால மக்களின் நுண்ணிய

அறிவின் வெளிப்பாட்டிற்கு தக்கச் சான்றாக விளங்குவது. அறுவை சிகிச்சைக்குத் தேவைப்படும் துருப்பிடிக்காத ‘நெடு வெள் ஊசி’ எனும் கருவியாகும்.

கருவிகளை உருவாக்கி, அதனை பழுது நீக்கி, பாதுகாக்கும் தொழில் நுட்பத் திறனை பெற்ற ‘கைவினைஞர்கள்’ பற்றிய தரவுகள் காலவோட்டத்தால் காணப்படாமையால், அவற்றை மீளாக்கம் செய்ய வேண்டிய கடமையும், கட்டாயமும் ஆய்வுலகில் முக்கியத்தேவை, எனவே இவ்வியல் அதனை முன்வைத்துள்ளது.

நாழிகை வட்டில் (நேரத்தை அறிய பயன்படுத்தும் கருவி) இதனை குறுநீர்க்கன்னல் (முல்லை.55-58) என்றும் சங்கப்பாடலுள் குறிப்பர்.

தீயை உண்டாக்க பழந்தமிழர் கையாண்ட கருவி **தீக்கடைக்கோல்**, இதனை ஞெலிகோல் என்று சங்கப்பாடல் சுட்டுகிறது..புறம், 247:(1-4), 315:(3-7), அகம், 274: (4-8) பெரும், 177-179, குறுந்: 357(5,6).

ஒளி ஊடுருவும் தன்மையன, ஒளியை எதிரொளிக்கும் தன்மையின என கண்ணாடி இரு வகைப்படும். சங்கப்பாடல்கள் ‘ஆடிப்பாவை’ என்று சுட்டுகிறது. குறுந், 8:(3-6) ‘வட்டக் கண்ணாடியை ஒத்த பகன்றை மலர்கள்’ கலித். 33(3:4) வரிகளும் சங்ககாலத்தில் கண்ணாடி இருந்தமைக்கான சான்றாகின்றன. ஒளி ஊடுருவும் கண்ணாடியை **பாண்டில்** அகம்.(6-8) என்று குறித்தனர். கைவினைத் திறமும் நுண்ணறிவுப் பார்வையும் கொண்ட கலைஞர்களின் வரலாறு இவ்வியலுள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஐந்தாவது இயலான ‘கைவினைத் தொழில்களும் பெண்களின் பாங்களிப்பும்’ எனும் தலைப்பில் சங்ககால தொழில்களுள் ஆண், பெண் இருவரும் இணைந்தே தொழில்கள் செய்திருந்தமை, ‘பெண்’ சமூக வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் ஆணுக்கு சமமான நிகரான பாங்களிப்பை தந்திருந்தாலும் முரண் கொண்ட சமூகமாகவும் மாறத் தொடங்கியதை பாடல்கள் வழி ஆய்ந்தறிந்து தரவுகளை முன்வைத்துள்ளது இவ்வியல்.

தொன்மைக் கலைகள் எனும் ஆறாவது இயலுள் ‘கலை’ குறித்த சொல் விளக்கம், தோற்றம், வரையறை, கலை மரபு பற்றிய செய்திகளும், ‘கலை’ குறித்த அறிஞர்களின் விளக்கங்களும் முன்வைக்கப்படுகிறது. கண்களுக்கும், மனதிற்கும், செவிக்கும் இன்பம் பயக்கவல்ல நுண்கலைகள் ஓவியம், சிற்பம், இசை, ஆடல் பற்றிய தரவுகளும் உலகை உயிர்ப்புடன் இயங்கச் செய்த தொழில் முன்னோடிகளான ‘கைவினைஞர்கள்’ செய்தளித்த கைவினைக் கருவிகள் கலைகள் வளர்ச்சியில் பெரும் பங்கு வகுத்தன என்பதற்கான பாடல் விளக்கங்களும் தரவுகளும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஏழாவது இயலான **அரசும் - கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியலும்** எனும் தலைப்பில் வேட்டைச் சமூக காலத்தில் ‘பாதீடு’ எனும் பொதுப் பகிர்வு / சமத்துவப் பகிர்வு சமப்பங்கீடு நிலவியது என்பதும், அரசு உருவானபோது உடைமை சமூகமாக மாறியது என்பதும், அரசு உருவாக்கத்தில் விளைந்த வினை சமன்பாட்டு முறையை விலக்கிப் பார்த்த நிலை.

அரசு என்னும் நிறுவனம் தோன்றியபின் ஆட்சியும் அதிகாரமும், மேலோங்கி சமன்பாடு அற்று அதிகார தேவையை தேடலை நிறைவு செய்தது. புலவர்களும்,

கலைஞர்களும் அரசின் பெருமையைப் பாடும் ஊடகமாக்கப்பட்டிருந்தனர் என்றே கருத இடமளிக்கிறது.

நிகழ்த்துக் கலைஞர்களான பாணர், பொருநர், கூத்தர், கோடியர், வயிரியர், துடியர், கண்ணுளர், கிணைவன் ஆகிய கலைஞர்களின் வாழ்நிலைக் குறித்தும் பெண் நிகழ்த்துக் கலைஞர்களான பாடினி, விறலியர், கிணைமகள், பாண்மகள், ஆடுமகள் ஆகியோரது வாழ்க்கை நிலை குறித்தும் அவர்கள் சமூகத்தில் பெற்ற மதிப்பு குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

‘வாழ்தல்’ எனும் தேடலில், தேவையில் தொழில் உருவாகியது. உடல் உழைப்பு மட்டுமிருந்தால் போதாது. அத்தொழிலை செம்மையாகவும், சிறப்பாகவும், நேர்த்திபடவும் செய்ய வேண்டுமெனில் பயன்பாட்டு கருவிகள் தேவை. இயற்கையிலிருந்தே மனிதன் பட்டறிவு பெற்றான், கற்றான். நுண்ணறிவுக் கொண்டு கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கும் முறையறிந்தான். பெருந்தொழில் வளர்ச்சிக்கு ‘கைவினை’யே அடிப்படை மூலதனம். அரசு எனும் பெரும் நிறுவனம் உருவாகிட கைவினைத் தொழில்களே முதன்மையாய் அமைந்திருந்தன என்பது வரலாற்று உண்மை. இவ்வியலில் அரசு என்னும் நிறுவனத்தில் கலை, கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் நிலைகள் குறித்து ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

நிறைவுரையில் ஏழு இயல்களில் ஆய்ந்து சொல்லப்பட்ட முடிவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. வேட்டைச் சமூகம் தொடங்கி நூற்றுக்கணக்கான கைவினைக் கருவிகள் உருவாகியிருந்தன. தொழில், சிறுதொழில், பெருந்தொழில், வாணிபம், போர் படை என சமூக வளர்ச்சி நாட்டு நலன், பொருளாதார வளம் என்ற சொல்லாடல்களின் பொருண்மையுள் கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்களே உற்பத்தி வளங்களின் முதன்மையாளர்கள். ஆகவே கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்த ஆய்வு சமூகப் பயன்பாட்டுக்குரியது என்பதை அறியும் நோக்கிலும் **கைவினைக் கருவிகள், கைவினைக் கலைஞர்கள்** குறித்த வரலாற்றை எழுதலில் பெரும் பங்காற்றும் நோக்கிலும் ஆய்வுலகிற்கு சமூகப் பயன்பாட்டு ஆய்வாக இவ்வாய்வேடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1

சங்க காலம்-வரைவியல்

இயல்-ஒன்று

சங்க காலம் - வரைவியல்

தமிழர்களின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிந்து கொள்ள துணை நிற்பவை இலக்கியங்கள்.

இலக்கியங்களுக்கு முன்னதாகவே தொல்லியல் ஆய்வுகளும், கல்வெட்டுச் செய்திகளும், சுவடியியல் பதிப்புகளும், அகழ்வாய்வு பதிவுகளையும், வரலாற்று ஆவணமாக நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இலக்கியமே காலத்தின் கண்ணாடி என்றும், எழுத்து மொழி வாயிலாக வாழ்வியலை சொல்வது இலக்கியம் என்றும் நாம் அறிகிறோம். காலந்தோறும் படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள், சமூகப் பயன்பாட்டைத் தரவேண்டும் அது சமூகத் தேவை.

“வாழ்வின் குறிக்கோளை வகையுற எடுத்து இயம்புவதே இலக்கியமாகும். இலக்கியத்தின் துணைக் கொண்டு அவ்விலக்கியம் எழுந்த காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியலை தமிழிலக்கியத்தின் துணை கொண்டு தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலை அறிதல் வேண்டும்” என்பார் சி.இலக்குவனார்.

இலக்கியத்தின் பாடுபொருளாக வாழ்க்கை அமைகின்றது. சிறந்த வாழ்க்கை இலக்கியத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றது. ஒரு நாட்டின் இலக்கியங்கள் என்பன அந்நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டு நெறிமுறைகளை வழிப்படுத்துதலை அடிப்படையாக கொண்டு அமைவன. சங்க இலக்கியங்கள் மனிதனின் அடிப்படையான சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளையும் உரைக்கும் பண்பாட்டு ஆவணங்கள்.

சங்ககால மக்களின் சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக் காரணிகளாக அமைந்திருந்த கைவினைக் கருவிகள் குறித்த ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

முதன்மை ஆதாரங்களான, முன்னோர்களின் வரலாற்றிலிருந்து பழந்தமிழரின் மரபுவழி கைவினைக் கருவிகள், கைவினைக் கலைஞர்கள் நுண்ணறிவுத் திறம்பட்ட பட்டறிவுக் கலன்களை சமகால சந்ததிக்கும், எதிர்கால வரலாற்றிற்கும் நினைவுட்டும் தேவையை உணர்ந்தே ‘**சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள்**’ குறித்து ஆய்வுக்களம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் தோற்றம்

தொல்காப்பியர், தனது இலக்கண நூலுள், தமிழகத்தை நிலவியல் அடிப்படையில் ஐவகையாக பாகுபடுத்தியுள்ளார். அவற்றைப் பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஐவகை நிலத்திலும்

அந்தந்தநிலம் சார்ந்த கைவினைக் கருவிகளோடு தங்கள் தேடலை தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டே மக்கள் வாழ்ந்தனர். தாங்கள் வாழ்ந்த நிலத்தாலும், செய்த தொழிலாலும் பல்வேறு குடியினராககைவினைக் கருவிகளோடு வாழ்ந்தனர். இத்தகைய தொல்குடிச் சமூகங்களை வாழ்நிலப் பரப்பு வழிச் சமூகங்கள் (Territorial Communities) என்பர் அறிஞர்.²

நிலம் சார்ந்த இக்குடிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூகம் தோன்றியது எனலாம். பின்னர் மெல்ல மெல்லத் ‘தொழில் வழிச் சமுதாய அமைப்பு’ உருவாகத் தொடங்கியது. அதற்கு கைவினைக் கலைஞர்களின் தொழில்நுட்ப பணிகளும் உற்பத்திக் கருவிகளும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

தமிழரின் எல்லை

தென்திசையில் குமரியை எல்லையாகவும், வடதிசையில் பெரிய மேருமலையை எல்லையாகவும், கீழ்த்திசையிலும் மேர்திசையிலும் கடலை எல்லையாகவும் கொண்டு தமிழகம் விளங்குகியது என்பதை,

“தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுட கடலா எல்லை”

(மதுரை.(70-71) மாங்குடி மருதனார்)

“வடாதிது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாதிது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாதிது கரைபொரு தொடுகடல் குணக்கும்
குடாதிது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”

(புறம். 6(1-4) காரிகிழார்)

மேற்கூறிய பாடல்வரிகள் விளக்கி நிற்பதைக் காணலாம்.

வட வேங்கடத் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து

(தொல்-பாயிரம் 1-3)

எனத் தொல்காப்பியரும், அவருக்குப் பின்வந்த சங்க இலக்கியப் புலவர்களான மாங்குடி மருதனார், காரிக்கிழார் போன்றோரும் தமிழகத்தின் எல்லைப் பரப்பினைச் சுட்டுகின்றனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலம் வரை இதில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை எனினும் பின்னாளில் வடக்கில் ஆந்திரமும், மேற்கில் கேரளமும் தோற்றம் பெற்றுத் தமிழகம் சுருங்கியமை வரலாறு காட்டும் உண்மை.

“வடக்கும் தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பௌவமென்று
இந்நான் கெல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் உண்மை வாலிதின் விரிப்பின்”

பெருங்காக்கைப் பாடினியம் எனும் யாப்பிலக்கண நூல் (ப.57) தமிழக எல்லையைக் குறிக்கின்றது.

தொன்மையான குடிகள்:

*துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்று
இந்நான்கு அல்லது குடியும் இல்லை ³*

துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன் என்பவரை தொல்குடிகள் என முதன்மை இலக்கியங்களும் சுட்டுவதை அறிவோம். மேற்காணும் பாடல்களால் மாங்குடி கிழார், துடியை முழுங்குபவன் துடியன் என்றும், யாழ் கொண்டு இசைப்பவன் பாணன் என்றும் பறை அறைபவன் பறையன் என்றும் பெயர் பெற்றனர் என்பதினை சுட்டுகிறார். கடம்பன் என்னும் பெயர் குடமுழா என்னும் கருவியை அறைபவனுக்கு வழங்கிய பெயராகும். இப்பெயர்கள் யாவும் இசை மற்றும் இசைக்கருவி வழி உண்டான பெயர்களாகும்.

ஐந்திணை மக்களுள் எயினர் குடி, மறவர் குடி (அகம். 79:14, 35:6) குறவர் குடி, வேட்டுவர் குடி (அகம். 13:4, நற் 189:7) ஆயர் குடி, கானவர் குடி (நற். 65:6), பரதவர் குடி, உமணர் குடி (அகம். 10:10, 366:11) உழவர் குடி (அகம். 30:8) என்பன - தமிழ்க் குடிகள் என்றும் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

கைவினைத் தொழில்வழிக் குடியினரான குயவர், தச்சர், கொல்லர் ஆகியோரும் வாழ்ந்து வந்தனர். நிலம் சார்ந்த குடிகள் மற்றும் கைவினைக் குடிகளைத் தவிர இசைக்குடிகளைச் சார்ந்தவரும் வாழ்ந்துள்ளனர். இசை, கூத்து, ஆடல், பாடல், பண், யாழ் என பல்வேறு நுண்கலைகளுக்கும் பின்புலமாய் கைவினைக் கலைஞர் இருந்தனர். அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட கைவினைக் கருவிகளும் இருந்தன. இக்கருவிகளைக் கொண்டு தன்னுடைய வாழ்வின் ஆதாரத்தை தேடிய இசைக்குடிகள் வாழ்ந்தனர் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் சான்று காட்டும்.

சங்க இலக்கியம் பல குடிகளையும் மற்றும் மரபு வழிச் சாதிகளையும் குறிப்பிடுகின்றது. சாதி என்பது இங்கு தொழில் வகை பகுப்பு என்பதை அறிவோம்.

சங்க காலம்

சங்க இலக்கிய நூலான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு மூலமாக கால ஆராய்ச்சியானது நீண்ட காலமாகவே நடைபெற்று வருகிறது, எனினும் சங்க காலம் இருந்தது என்பதைக் குறித்து நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட மதிப்பீட்டை அளிப்பது இயலாதது என்பது இன்றளவும் அறிஞர்களின் கருத்து.

வின்சென்ட் ஸ்மித் என்பாரின் கருத்தை எடுத்தாண்டுள்ள தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள், “சிறந்த தமிழ்ப்பாடல்களின் கால வரையறையினைப் பழமையானதாக அறிஞர்கள் கருதுவது சரியே. தமிழ் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் கிறிஸ்துவ ஊழியின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் என்று கொள்ளுதலே

பொருத்தமாகும்”⁴ என்கிறார். ஆகவே சங்காலமானது சங்க இலக்கியம் எழுந்த காலமெனக் கருத இடமுண்டு.

“தமிழ் இலக்கியத்தின் தலைசிறந்த நற்பண்பு வாய்ந்த பகுதி முழுவதும் கி.பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட பகுதியே எனலாம். அவற்றுள் ஒரு பெரும்பகுதி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இயற்றப்பட்டது என்பதில் சிறிதும் ஐயம் ஏற்பட வழியில்லை”⁵ என வி.கனகசபை அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

கடைச்சங்க காலமே சங்க காலம் (கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 250)⁶ என்பார் ஆசிரியர் ஜம்புலிங்கம். “பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஒன்றான சிறுபாணாற்றுப் படையின் காலம் கி.பி 250. எனவே சங்க காலம் என்பதை கி.பி. 250 வரை உள்ள கால கட்டத்தை சங்க காலம் என்று கொள்ள வேண்டிய தேவை உள்ளது”⁷ என்கிறார் கா.சிவத்தம்பி

“கடைச் சங்கம் கி.பி 250-க்கு முற்பட்டதென்பதும் கி.மு. 100 தொடங்கி இச்சங்கங்கள் நடைபெற்றன என்பதும் இன்று பலராலும் ஏற்கப்பட்ட முடிவாகும் என்கிறார்”⁸ தமிழண்ணல்.

“It is the general opinion of western Scholars that there was no Tamil Literature before the ninth century A.D

I find that the famous battle of Nelveli was fought between the pandyan King and udyachandra of Kollapuram (Kolhaparu) who was the general of the Pallava King, Pallava Mall Nandivarman. This pallava King was contemporary with the western Chalukya King Vikramadithya II. Who reigned from A.D 733 to 747 according to inscriptions in the Chalukya country.”⁹

“The stone tools of the different stages of the palaeolithic and neolithic periods of human culture have been collected, thought unsystematically, by various people and lodged in Indian museums. An account of the life led by the Tamil people in those far off ages, based on the silent testimony of stone artifacts has been given by me in the stone age in India”¹⁰ என்று விளக்கமளிக்கிறார் P.Tசீனிவாச ஜயங்கார்.

கே.ஏ.நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் “சங்கம் கிறித்துவ ஊழியின் முதல் நூற்றாண்டுகளைச் சார்ந்தது என்றே எண்ண வேண்டி உள்ளது என்றும் இவ்விளக்கியங்கள் கிறித்துவ ஊழியின் முதல் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை”¹¹ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வீ.ஆர் இராமச்சந்திர தீட்சிதர் “கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டே சங்கம் தோன்றிய காலம் என்றும் கி.பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டே சங்கம் மறைந்த காலம்”¹² என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“மூன்று சங்கங்களும் சுமார் ஆயிரமாண்டுக் காலத்தை உட்கொண்டன என்று உரைப்பதோடு, கி.மு. ஐந்நூறையும் கி.பி. ஐந்நூறையும் சங்க காலத்தின் எல்லைக் கோடுகளாகக் கொள்வது தவறாகாது”¹³ என்றும் கே.ஆர் சீனிவாச ஐயங்கார் ‘The age of Imperial unity’ எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதை அ.தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள் தம் நூலில் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

பழந்தமிழகத்தில் யவனர்கள் வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்தும், சென்றதும் மக்களோடு கலந்து வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகளும் சங்க இலக்கிய பாடல்களும் காணக்கிடைக்கின்றன.

**‘யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்’**

அகம்.149(9-10)எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்

‘யவனர் நன் கலம் தந்த தண் கமழ் தேறல்’

(புறம்.(56:18)மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்)

**‘யவனர் இயற்றிய வினைமாண் பாவை
கையேந்த ஐயகல் நிறைய நெய் சொரிந்து’**

(நெடுநல்.(101-102) நக்கீரர்)

**‘மெய்ப்பவை புக்க வெருவரும் தோற்றத்து
வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்’**

(முல்லை.(60-61) நப்பூதனார்)

எனவரும் பாடலുകളளால் வெளிநாட்டு வணிகம் சிறப்புற நடைபெற்ற காலம் கி.பி. இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டுக் காலமென்பது அறிந்து கொள்ள முடிகிறது

“மௌரியர்களை வம்ப மோரியர் (அகம். 251:12) என்று மாமூலனார் குறிக்கின்றார். ‘வம்ப’ என்ற சொல் ‘புதிய’ எனும் பொருளை குறித்து நிற்கிறது. முன்னறியாது புதியவர்களை ‘வம்ப’ என்ற அடைமொழி கொடுத்து அழைத்திருக்கக் கூடும்.

மோரியர் வந்து நீண்ட நாள்களுக்குப் பிறகு மாமூலனார் தோன்றி இவ்வரலாற்றினை இறந்த காலத்தாற் பாடினார் எனக் கொண்டால் ‘வம்ப மோரியர்’ எனக் குறித்தாரென்பது பொருத்தமுடையதாகாது. எனவே மாமூலனார் காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டாகக் கொள்ளலாம்”¹⁴. நந்தர்களைப் பற்றியும், அவர்கள் பாடலில் அரசு செலுத்தியதைப் பற்றியும் அவர் கேள்விப்பட்டுப் பாடியிருக்க வேண்டும் என்கிறார் சி.சு.இராமச்சந்திரன். மேலும் மோரியர் குறித்த செய்திகள் அகம். 69:10 281:8, புறம். 257-3 ஆகிய பாடல்களில் இடம் பெற்றிருப்பதும் காலத்தை அறிய தக்கச் சான்றாகின்றது.

‘கிரேக்கர்கள், யவனர்கள் பற்றி தமிழிலக்கியங்களில் காணப்படும் செய்திகளும், அந்நாட்டுப் பயணிகளின் குறிப்புகளும் தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலமாக கிடைத்த யவனக்காசுகளும் சான்றாக நின்று சங்க இலக்கிய காலத்தின் தொன்மையை பறைசாற்றுகின்றன’

‘யவனர்கள் சேரநாட்டுத் துறைமுகத்தில் வந்து, பொன்னைக் கொடுத்து, மிளகுப் பொதிகளை ஏற்றிச் சென்ற செய்தி பெரிபுளுஸ் என்னும் நூலாசிரியரால் கூறப்படுகிறது. இந்நூல் கி.பி. அறுபதில் தோன்றியதாகும். கி.பி எழுபத்தேழாம் ஆண்டைச் சேர்ந்த பிளினியின் இயற்கை வரலாறு சுமார் கி.பி. நூற்றம்பதைச் சேர்ந்த தாலமியின் பூகோள விவரணம் ஆகியவற்றில் அவ்வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் தமிழகத்தைப் பற்றியும், அதன் வெளிநாட்டு வாணிகத் தொடர்புகள் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்’¹⁵

மேலும் ‘யவனநாட்டு நாணயங்கள், பல தமிழ்நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் ரோம் பேரரசர் நீரோ, கி.பி அறுபத்தெட்டாம் ஆண்டில் இறந்த பின் இவ்வாணிகம் குன்றியது’¹⁶ என கே.கே.பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதை காணலாம்.

‘கி.பி. 300-ல் பல்லவர் ஆட்சி காஞ்சியில் ஏற்பட்டது என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. மணிமேகலை முதலிய நூல்களில் இப்பல்லவர் பற்றிய பேச்சே இல்லை. ஆதலால் புறநானூறு முதல் மணிமேகலை இறுதியாக உள்ள சங்க நூல்கள் கி.பி. 300-க்கு முற்பட்டவை என்று சொல்லாம். இது சங்கத்தின் இறுதிக் கால எல்லையை உணர்த்துவது, தொல்காப்பியர் காலம் ஏறத்தாழக் கி.மு. 300 எனக் கொள்ளின், பலர் ஒப்புக் கொள்ளும் சங்கத்தின் காலம்¹⁷, ஏறக்குறையக் கி.மு. 300-கி.பி. 300 என்று சொல்லலாம்.

எனவே சங்ககாலம் என்பது ஏறத்தாழ அறுநூறு ஆண்டுகள் பரந்துபட்ட கால அளவை உடையது எனக் கொள்ளத்தக்கம்.

வி.ஏ.ஸ்மித் அவர்கள் ‘மிகச் சிறந்த தமிழ்ப்பாக்கள் முந்திய காலத்தவை என்று கருதும் அறிஞர்கள் கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதே, அன்றியும் தமிழிலக்கியத்தின் ‘அகஸ்தை’ காலம் (பொற்காலம்) கிறித்துவ ஆண்டு முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் அமைதல் வேண்டும்’¹⁸ என்று கூறுகிறார்.

‘சங்கத்தின் காலம் ஏறக்குறைய கி.மு. 300 முதல் கி.பி. 300 என்றும் சங்ககாலம் என்பது ஏறக்குறைய 600 ஆண்டுகள் பரந்துபட்ட கால அளவை உடையது என கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன’¹⁹ என்று க.அ.ஜோதிராணி அவர்கள் சங்க காலம் குறித்த கருத்தை பதிவு செய்துள்ளார்.

தொகுப்புரை

தமிழாய்ந்த அறிஞர்கள் சங்ககாலம் குறித்து வரையறை செய்த விளக்கங்கள் இவ்வியலுள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்ககாலத் தமிழகம் கி.மு 300 - கி.பி 300 என்ற வரையறைகளின் அடிப்படையில் சங்கத்தின் காலம் ஏறக்குறைய கி.மு 300 - கி.பி 300 என்றும் சங்ககாலம் என்பது ஏறத்தாழ 600 ஆண்டுகள் பரந்துப்பட்ட கால அளவை உடையது என்ற கருத்தும் ஏற்கத்தகும்.

தொல்குடிச் சமூகத்தின் அரிய உழைப்பும் அவர்களின் உற்பத்திக் கைவினைக் கருவிகளின் கண்டுப்பிடிப்பும் சிறு, பெருந் தொழில்களாக வளர்ந்து நாட்டை வளப்படுத்தி இருக்கிறது. அரசு எனும் நிறுவனத்தை உருவாக்கி உலகில் உயர்ந்து நிற்க முக்கிய களமாக கைவினைக் கலைஞர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர். அடிப்படையான உற்பத்திக் கருவிகளின் கண்டுப்பிடிப்பும் தொழில்களின் பண்டமாற்று முறையும் பொருளாதாரப் பெருக்கத்திற்கு முக்கிய காரணிகளாக நின்று பங்காற்றி இருக்கின்றன என்பதை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழருக்கான பண்பாட்டு அடையாளங்களான கைவினைக் கருவிகளின் முதன்மைக் காரணியாக விளங்கும் கைவினைக் கலைஞர்கள், சங்ககால சமூக பொருளாதார வளத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையானவர்கள் என்பதை சங்க இலக்கிய நூல்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு வழிநின்று ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முனைவர் சி.இலக்குவனார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல் சங்க காலம், ப.18
2. தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்குழு, தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்க காலம் (வாழ்வியல்), ப.4
3. பரிபாடல் திரட்டு, 8. 1-5
4. அ.தட்சணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.11

5. வி.கனகசபை, ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், ப.5
6. அ.ஜம்புலிங்கம், சங்ககால வேந்தர்களின் சமுதாயப் பணி, ப.1
7. கா.சிவத்தம்பி, சங்க இலக்கியம் கவிதையும் கருத்தும், ப.5
8. தமிழண்ணல் , புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.16
9. Visvanaha kanakasabai Pillai, The Tamils Eighteen Hundred years Ago Chap-1, Pg .7, Year 1979
10. P.T. Srinivasa Iyengar, History of the Tamils (from the Earliest Times to 600 AD) Pg . 2.
11. அ.தட்சணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.11
12. மேலது ப.11
13. மேலது ப.12
14. சி.சு இராமச்சந்திரன், சங்க கால வரலாறு, ப.18
15. கே.கே.பிள்ளை,தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப.83
16. மேலது ப.83
- 17.மா.இராசமாணிக்கனார்,தமிழ்நாட்டு வரலாறு மா.ரா. களஞ்சியம், தொகுதி 1, ப.40
18. வி.எ.ஸ்மித்,Early History of India,பக்.445
19. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை, ப.21

இயல் - 2

கைவினைக் கருவிகளும்,
பொருளாதார உற்பத்தியும்

இயல்-இரண்டு

கைவினைக் கருவிகளும், பொருளாதார உற்பத்தியும்

வேட்டைச் சமூகம் கண்டெடுத்த கருவிகள் என அடையாளப்படுத்துவோமாயின் கூரிய கற்களும், கூர்மையான மரக்குச்சிகளும் முதன்மையென அறிவோம். இயற்கை கற்றுத் தந்த கருவிகளாக நாம் முன்னிருத்துவோமாயின் பலநூறு ஆண்டுகளாக பெருங்காட்டுத் தீ ஏற்பட்டதால் உருகிய பாறைகள் வழிந்தோடிய உலோகங்களின் வளையும் தன்மையை உற்று நோக்கிய, வேட்டைச் சமூகத்தினர் மரபு சார்ந்த கூரிய மரத்துண்டுகளையும், நீண்ட நெடிய குத்தீட்டிகளையும் கைவினைக் கருவியாக்கிக் கொண்டனர் என்பது வரலாறு.

இயற்கை தந்த அறிவு அவர்களை இடப்பெயர்வுக்கு இழுத்துச் செல்லவும் நேரிட்டது. எரிந்துப்பட்ட காடுகளில், மலைச்சரிவுகளில், தானியங்களைவிதைத்தும், அது வளரும் போது ஊடு புகுந்து வளரும் களைகளைக் கொத்து எறிவதற்கும் வளைந்த களைக் கொத்துக்கள்/கொட்டுக்கள் என பலவகை களைபறிக்கும் கருவிகளை உருவாக்கினர். விவசாயத்திற்கும், விவசாயம் சார்ந்த பிற தொழில்களுக்கும் கைவினைக் கருவிகளை செய்த மூத்தக் குடிகள் தொல் தமிழர். நாகரிகம் தொடங்கும் இடமாக விளைச்சல் நிலங்களும் அமைந்தன.

இத்தகு கைவினைக் கருவிகளில் மண்வெட்டி, கதிரறுவாள் மற்றும் விவசாயம் சார்ந்த நெல்மணிகளை சேகரிக்கும் ஓலைப்பெட்டி, நார்ப்பெட்டி, கடகப்பெட்டி, சுளகு என கைவினைக் கருவிகள் மரபு வழி கருவிகளின் வரலாற்றில் இடம் பெற்று விட்டன. இது கைவினைக் கலைஞர்களின் தொடக்ககால சிந்தனை வரலாறு.

கைவினை என்பது தனிநபரின் உற்பத்திக் கருவியாக பயன்பெற்று பின் குழுவாக கூட்டமாக விவசாய தொழிலின் சிறு கூறாக பகுக்கப்பட்டு பல்வேறு குழுக்களாகி இணைந்து ஒரு தொழிலின், சிறுசிறு பகுதிப்பணிகளாக வகுத்துக்கொண்டு கைவினை கருவிகள் செய்யும் வகையையோடு வரலாறாக நம்முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

விவசாயம் என்ற முழுமையின் தேவையை அடைவதற்கு, விவசாயம் சார்ந்த கைவினை உற்பத்திக் கருவிகள் முக்கியம். அவற்றைச் செய்திட குழுக்கள் பகுக்கப்பட்டன. அவர்கள் இடப்பெயர்வு என்ற பயணத்தில், தங்களது கைவினை சார்ந்த பல்வேறுபட்ட கருவிகளை செய்திட மறக்கவில்லை. முந்தைய அனுபவத்தின் கைவினைக் கருவி செய்யும் பயணம் புதிய இடம்பெயர்வில் புதிய உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கும் பணியும் நடந்திருக்கின்றன.

தங்களுக்குத் தெரிந்த கைவினை தொழில் அடிப்படையில் நுட்பங்களை அறிந்து புதிய குழுக்களும், புலங்களும், களங்களும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. காலப்போக்கில் புலங்கள் வர்க்கங்களாக உருமாறின. பொருளாதார வளம் தொழில்களால் நடந்தது. கருவிகள் சார்ந்த தொழில் வழியாக வர்க்கங்கள் உருவாகின. கருவிகள் இனங்களாகி பின் சாதி என பெயர் மாற்றத்தையும் பெற்று விட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது.

சமூகக் கட்டமைப்பில் தொழிலே முதன்மைப் பெற்று திகழ்கிறது. சமூக வளர்ச்சிக்குக் கைவினைத் தொழிலாளர்களே ஆதாரமாக, கலன்களாக விளங்கினர் என்பதை இவ்வாய்வு வழி அறியலாம். மனித மூலதனம் என்பது அறிவு, பட்டறிவு, நுண்ணறிவுச் சிந்தனை, ஆளுமை பண்புகள், படைப்பாற்றல் திறன் உட்பட பொருளாதார மதிப்பை உற்பத்தி செய்வதற்கு உழைக்கும் மக்களின் முதன்மையாய் உள்ளது. கருவிகளின் உருவாக்கத்தில், உற்பத்தியில் மூலதனமாக விளங்கியவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள்.

‘வினை’ என்பது ‘தொழில்’ என இலக்கணம் சுட்டும் அந்த வகையில், வினை என்பது உற்பத்திக் கருவிக்காவே, கலை என பொதுப் பெயராக அமைந்திருக்கிறது. கைவினைத் தொழில் என்ற வரிசைக்குள் முறைப்படுத்துவோமாயின் வேட்டைக்கு பயன்படுத்தியகைவினைக்கருவிகள், விவசாயத்திற்கு பயன்படுத்திய கைவினைக் கருவிகள் போர்க்கருவிகள் இசைக்கலைக்கான கைவினைக்கருவிகள், சிறு தொழில் உற்பத்திக் கருவிகள், வாணிபம் எனும் நாட்டு வளம் சேர்க்கும் பெருந்தொழில்களுக்கானவை, விளையாட்டுக் கருவிகள் என கைவினையின் அரிய பணிகளை பல்வகைகளாக நிரல்படுத்தலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கைவினை’ என்ற சொல்:

சங்க காலத்தில் கைவினைப் பொருள்களைச் செய்யக்கூடிய மக்கள் தனித்த ஒரு இனக்குழு மக்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். ‘கைவினைஞர்’ (சிறுபாண். 257), வன்கைவினைஞர் (மதுரை. 262), ‘பொன் செய் கம்பியன் கைவினை’ (நற்.313:2), ‘கைவினை’ (கலித்.85-3) கைவினை மாக்கள் (குறுந். 309) என்று சங்க இலக்கியத்தில் ‘கைவினை’ பதிவுற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

பொடியமுற் புறம்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி

உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்

(கலித்.85(2-3), மருதன்இளநாகனார்)

காலிலே அணியக் கூடிய பாதசரம் என்ற நகையானது பசும் பொன் கொண்டு உருக்கி, அழகான இரண்டு வடங்களாக்கி, கைவினைத் தொழிலில் வல்லவனால் செய்யப்பட்டது என்பதினை இவ்வரிகள் குறிக்கின்றன.

கூர் உளி பொருத வடுஆழ் நோன்குறட்டு

ஆரம் சூழ்ந்த அயில்வாய் நேமியொடு

உள் அரக்கு எறிந்த உருக்குறு போர்வை,

கருந்தொழில் வினைஞர் கைவினை குற்றி

(சிறுபாண்.(252-256)நல்லூர் நத்தத்தனார்)

கூர்மையான சிறிய உளியினைக் கொண்டு, வலிமையான சக்கரம் உடைய தேரானது ‘கைவினை’ நுட்பம் நிறைந்த தச்சரால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதினை சிறுபாணாற்றுப்படை வரிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

கைவினைக்கலைகளின் தோற்றம்:-

வேட்டைச் சமூக மக்கள் காட்டில் விலங்குகள் போன்று குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் வாழ்ந்தனர். விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் மாமிசத்தை உண்டனர். நெருப்பின் பயனை அவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை.

காலப்போக்கில் நீர் வளம் மிகுந்த பகுதிகளில் கூட்டமாக வாழக் கற்றுக் கொண்டனர். இந்நிலையில் வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்யும் ‘வேளாண்’ நாகரிகம் தோன்றியது.

“மக்கள் குடும்பமாக வாழக் கற்றுக்கொண்ட இக்காலமே தொழில் வளர்ச்சிக்கான தொடக்க காலம்”¹ என ஆய்வாளர்கள் கருதுவதாகத் திருநாவுக்கரசு ‘தொழில் அமைப்பு முறை’ எனும் நூலுள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எல்லாத் தொழிலுக்கும் முன்னரே தோன்றிய, பல தொழில்கள் தோன்றுவதற்கு ஆதாரமாய் நின்ற உழவுத் தொழில் மக்களின் நாகரிக வாழ்விற்குத் தொடக்கமாக அமைந்தது என்பதை உலகறியும். நாகரிகம் வளர வளர மக்களின் தேவையும் பயன்பாடும் அதிகரித்தன. தேவைகள் புதிய கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் கருவிகளுக்கும் வழிவகுத்தன. எனவே மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிலையில் பொருட்களின் ஆக்கத்திற்கு உரிய மனித முயற்சியுடன் கூடிய கைவினைக் கலைகள் தோற்றம் பெற்றன². கைவினைக்கலைகள் தோற்றத்தால் தொன்மைச் சிறப்புடையவை என்று அ.மு.பரமசிவானந்தம் விளக்கம் தருகின்றார்.

கைவினைக் கலைகள்:

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக, மரபு வழி வந்து கலைநயத்துடன் திகழ்பவை கைவினைக் கருவிகள். கைவினை என்னும் பெயர்ச்சொல் கை + வினை என்னும் இரு சொற்களின் கூட்டிணைவாகும். இவ்விரு சொற்களையும் தனித்தனியே பொருள் கொள்வோமெனின் ‘கை’ என்பது உடலின் உறுப்பையும், ‘வினை’ என்பது செய்யும் தொழிலையும் குறிக்கும்.

கைவினை என்பது கையால் செய்யப்படும் தொழிலைக் குறிப்பாக உணர்த்தி நிற்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு கைகளைக் கொண்டு அழகுணர்வோடு உருவாக்கப்படும் கைவினைக் கருவிகளே, கலை வடிவம் பெறுகின்றன.

“இயற்கையாகக் கிடைக்கும் மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு கைத்திறனால் புழங்கு பொருட்களை அழகியல் தன்மையோடு உருவாக்கும் கலையே கைவினைக் கலை எனலாம். கலை நுட்பத்தோடு செய்யப்படும் கைவினைத் தொழில் கைவினைக் கலையாக மாறுகிறது. மரபு வழியாகக் கைத்திறனோடு உருவாக்கப்படும் பொருட் கலையே கைவினைக் கலையாக மாறுகிறது.”³ என்பார் ஓ.முத்தையா.

கைவினைக் கலை - விளக்கம்

“மக்கள் இனத்தின் வாழ்விற்கு உதவுகின்ற அனைத்து வகையான வேலைகளையும் கலைகள் எனலாம்.”⁴ என்று மயிலை சீனி வோங்கடசாமி கூறுகிறார்.

கலைஞர்களின் படைப்புகளில் வெளிப்படுவதும், மக்கள் உள்ளத்தை கவர்வதுமான அழகியல்திறன் கைவினைக் கலைத்திறன் எனப்படும். கலைஞன் தன் உடல் உழைப்பாலும், சிறிய கருவிகளின் துணைக்கொண்டும் பொருட்களை உற்பத்தி செய்ய மேற்கொள்ளும் அனைத்து வகையான செயற்பாடுகளையும் கைவினைத் திறன் என்பர்.⁵

“கைவினை என்பதற்கு ‘கைவேலை’ என்றும் கலை என்பதற்கு ‘வண்ணப்பாட்டின் ஒரு பாகம்’ என்றும் கூறுகிறது”⁶ தமிழ் லெக்ஸிகன்

அகராதி.கலைஞன் பிறர் உள்ளத்தைத் தொடும் வண்ணம் தன் உள்ளத்து உணர்வுகட்கோ, சிந்தனைகட்கோ கொடுக்கும் வடிவத்தைக் கலை எனலாம். கலை என்பது உள்ளம் உணர்ந்தவாறு வெளியிடும் திறன் எனப்படும்”⁷ என்று கலைக்கான விளக்கமளிக்கிறார் மு.வரதராசனார்.

கைவினைக் கலைப்பொருட்களைக் குறிக்கும் கிராப்ட் (craft) என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஆற்றல் அல்லது கைத்திறன் என்பது பொருள். இது பொதுவாக அழகியல் உணர்வுடன் பொருட்களைப் படைக்கும் கலைஞனின் எண்ணத்தைக் குறிப்பதைக் காணலாம். எனவே மனித முயற்சியுடன் கூடிய கைவினைத் திறத்தால் பொருட்களைப் படைக்கும் வேலை ‘கைவினைக் கலை’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“கைவினைக் கலை பொருட்களின் வடிவமைப்பில் எளிமையும், தெளிவும், வலிமையும் அடிப்படைப் பண்புகளாக அமைகின்றன.”⁸ இக்கலைப் பொருட்களின் படைப்பில் ‘அழகு’ சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. பயன்பாடு அடிப்படை நோக்கமாக அமைந்துள்ளது, மரபு நிலை பேணப்படுகிறது பண்பாட்டை பிரதிபலிக்க கூடியதாகவும் கைவினை பொருட்கள் விளங்குகிறது.

“கலையும், கருத்தும் இணைந்தும் இழைந்தும் இருக்கும் போதே ஒரு படைப்பு சமூகத்தின் வரவேற்பிற்கும், பயன்பாட்டிற்கும் உரியதாகிறது.”⁹ என்று கைவினைக் கலை பற்றி சி.பாலசுப்பிரமணியன் விளக்கம் தருகிறார்.

கைவினை - அகராதி விளக்கம்:

கைவினை என்பதற்கு “கைத்தொழில், கைக்கருமம்” என்று மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி விளக்கம் தருகிறது¹⁰. கைவினை என்பது “இயந்திரங்களின் உதவியில்லாமல் கைகளால் சிறு கருவிகள் கொண்டு செய்வது”¹¹ (Craft, handicraft) என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி விளக்கமளிக்கிறது.

கைவினை என்பது “கைவேலைப்பாடு, கருந்தொழில் வினைஞரின் (தச்சரின்) கைவினை, கைவேலைப்பாடு எல்லாம் முற்று பெற்று ஏறிப்பார்த்து ஓட்டமுண்டென்று பெயர் பெற்ற அழகிய நடையினையுடைய தேர் என்பதிலிருந்து தச்சுத் தொழிலில் வல்ல கைவினைஞர்கள், கைத் தொழிலில் சிறப்புற்றிருந்தனர்”¹². என்பதினை அறிந்துக் கொள்ள சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் ஏதுவாகிறது.

கைவினை என்பதற்கு “கைவேலை, கைத்தொழில்”¹³ என்று திருமகள் தமிழகராதி விளக்கம் அளிக்கிறது.

“கைவினை தொழிலானது, இயந்திரங்களின் உதவி இல்லாமல் கையால் வீட்டில் செய்யப்படும் சிறுத்தொழில், கைப்பணி”¹⁴ என்று ஜேர்மன் தமிழகராதி கூறுகிறது.

எண்ணல், எழுதுதல், இலைகிள்ளல், பூத்தொடுத்தல், யாழ் வாசித்தல், இவை முறையே கைத்தொழில் என்று அபிதான சிந்தாமணி கூறுகிறது¹⁵.

“கைத்திறமையாலோ சிறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தியோ செய்யப்படும் தச்சவேலை, கூடை முடைதல் போன்ற தொழில்”¹⁶ என்று க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி விளக்கமளிக்கிறது. “சிறிதளவு முதலீட்டுடன் கைத்திறனை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்யும் தொழில் என்றும் பாரிய இயந்திரத்தின்

உதவியுடன் உற்பத்தி செய்யும் (முறை) தொழில்”¹⁷ என்று விளக்கம் தருகிறது ஜேர்மன் தமிழகராதி.

சங்ககால-பொருளாதார வளர்ச்சியில் கைவினைத் தொழில்:-

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலத்திலும் பல்வேறு தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. உயிர்காக்கும் விவசாயமும், மனங்காக்கும் நெசவும், உயிர்த்து வாழ கட்டடமும், கலையை போற்ற சிற்பமும், கண்ணைக் கவரும் ஓவியமும், நோய் நீக்கும் மருத்துவமும், காலம் அறிய கணிதமும், கல்வியறிய புலவர் தம் தொழிலும் என பண்டையக் காலத்தே தொழில்கள் சிறப்பாக இருந்துள்ளன.

ஒரு சமுதாயம் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் அடிப்படையான, பின்புலமாக இருக்கக்கூடிய கைத்தொழில்கள் நன்கு வளர்ச்சியடைய வேண்டும். பண்டைக் காலத்திலேயே இத்தொழில்கள் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன என்பதற்கான குறிப்புகள் சங்க இலக்கியப்பாடல்களுள் காணக்கிடைக்கின்றன.

தமிழ்ச் சமுதாயம் தொடக்கத்தில் இனக்குழுச் சமுதாயமாக இருந்து நாளடைவில் தொழில்களின் காரணமாக பிரிவுகள் ஏற்பட்டன.

“பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் தொடக்கத்தில் இனக்குழுச் சமுதாயமாக இருந்து நாளடைவில் வேலைப்பிரிவினை காரணமாகத் தொழில் வழிச் சமூகப் பிரிவுகள் கொண்டதாக மாறிற்று என்றும், அங்ஙனம் மாறிய பின்னரும் பழைய இனக்குழுச் சமூகம் கூறுகள் தொடர்ந்து நீடித்தன”¹⁸ என்று அ.தட்சிணா மூர்த்தி அவர்கள் தமிழ்ச் சமூகம் குறித்த தம் கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

மனிதன் தொழிலில் முன்னேற்றம் காண கலையினைப் போற்றினான். கலையில் புதுமையைப் புகுத்தி வடிவம் கொடுத்து உருவாக்கினான். கைவினைப் பொருட்கள் மக்களின் பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளன. உற்பத்தி செய்யும் மனிதனுடைய உணர்ச்சிகளைப் பொருள் வடிவில் வெளிப்படுத்துவதோடு மனித இனத்திற்கு மகிழ்வையும் தருகின்றன. கைவினைப் பொருட்கள் செய்யும் கலைஞர்களுக்கும், பயன்படுத்துவோர்க்கும் அழகுணர்வையும், மகிழ்வையும் தரவல்லன. மேலும் ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அறிவு வளர்ச்சியையும், அவர்களுடைய மென்மைத் தன்மையையும் கைவினைப் பொருட்கள் உணர்த்துகின்றன.

வேட்டைக்குரிய கைவினைக் கருவிகள்:

பழந்தமிழர்கள் முதல் முதலில் நாடோடிகளாக அலைந்து திரிந்த போது தங்களது உணவுத் தேவைக்காகவும்/தேடலுக்காகவும்/பாதுகாப்பிற்காகவும் பல்வேறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். சங்க கால குறிஞ்சி நில வேட்டுவ மக்கள் கவண், கத்தி, மழு, மண்வெட்டி, ஈட்டி, குத்தீட்டி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். ‘ஏனல் காவலர் கவண் ஒலி வொரீஇக்’ (குறுந். 54:2), ‘சிலைமாண் கடுவிசைக் கலைநிறுத்து அழுத்தி’ (குறுந். 272:5), ‘அவ்விளிம்பு உரீஇய கொடுஞ் சிலை மறவர்’ (குறுந். 297), சிலைவிற் கானவன் (குறுந். 385:2), ‘உடும்பு கொரீகி வாரிநுணல் அகழ்ந்து நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி (நற். 59). ‘ஏனல் காவலர் மாவீழ்த்துப் பறித்த பகழி அன்ன’ (நற். 13), அம்சிலை இடவது ஆக வெஞ் செலல் (அகம். 38), வில்லுடை வீளையர் கல் இடுபு

எடுத்த (குறுந். 272). வீளை அம்பின் வில்லோர் பெருமகன் (நற். 26.5) வீளை அம்பின் இளையர் (அகம். 182:4), ‘வன்கைக் கானவன் வெஞ்சிலை வணக்கி’ (நற். 285), ‘இரும்புலி வேட்டுவன் பொறி அறிந்து மாட்டிய பெருங்கல் அடாரும் போன்ம்’ (புறம். 19), சிறு பொறி மாட்டிய பெருங்கல் படாஅல் (நற். 119) என நிலம் சார்ந்து கருவிகள் உருவாக்கினர்.

விவசாயத்திற்குரிய கைவினைக் கருவிகள்:

சமூக வரலாற்றில் தொழில் வளர்ச்சியில் கைவினைக் கலைஞர்கள் பெரிதும் எண்ணிப் பார்க்கப்பட வேண்டியவர்கள். வரலாற்றில் எழுதப்பட வேண்டியவர்கள். உயிர்காக்கும் உயிராதாரத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு உழவுத்தொழில் முதன்மையானது. நாஞ்சில் அல்லது படையும் அறியார் (புறம். 20) அடல் வெந் நாஞ்சில் (புறம். 56) நாடுவறம் கூர நாஞ்சில் துஞ்சக் (அகம். 42), ‘உலகு தொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி’ அகம்.(141-5). பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில் (பெரும்.199), (பதிற். 19,25) மேழி (கலப்பை வகை) பட்டினம்.205, புறம். 388-11 என உழவுத் தொழிலில் உழுப்படை கருவி என பெயர் பெறும் கலப்பையைப் பயன்படுத்திய முதல் மாந்தர் சங்க காலத் தமிழர்.

நிலத்தை உழுவதற்கு பெண் யானையின் வாய்போன்று, வளைந்த வாயை உடைய உடும்பு முகம் போன்ற ‘கலப்பை’ எனும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர். ‘பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில், உடும்பு முக முழுக்கொழு மூழ்க்’ (பெரும். 197-201), தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு நாஞ்சில் ஒப்ப, நிலம் மிசைப் புரள (புறம். 19;11) கொழுவல்சி (மதுரை. 141), ‘நாஞ்சில் ஆடிய கொழுவழி மருங்கின்’ (பதிற். 58;17), கொழு என்பது கலப்பையின் அடிப்பகுதியாகும். (இது இரும்புத் தகடு அல்லது, இரும்புத் தண்டினால் ஆனது) ‘கொல்லை உழுகொழு’ (பொருநர். 117), செம்மண் நிலத்தினை இருபுறமும், புழுதி கீழ் மேலாகப் புரண்டு விழுந்துப் புலருமாறு இவ்வகை கருவி பயன்படுத்தப்பட்டது. ‘ஊன் கிழித்தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால் வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி’ அகம். (194:4-5) ‘அரிகால் போழ்ந்த தெரிபகட்டு உழுவர்’ அகம்.(41;6) சேற்று நிலப்பகுதியை உழவு செய்ய மரத்தினால் ஆன கொழுவும், புழுதி நிலப்பகுதியை உழவு செய்ய கூறிய இரும்புத்தகடு அல்லது இரும்புத் தண்டினால் ஆன கொழுவடன் கூடிய கலப்பைகளையும் உழவர்கள் தொன்று தொட்டு பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இன்றும் இவ்வகை கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

நிலத்தை நன்கு உழுதுப் பண்படுத்திய பின்னர் விதை விதைப்பர் நெல், வரகு, சாமை போன்றவை விதைக்க ‘வட்டி’ எனும் கூடையை பயன்படுத்தினர் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. ‘பலவிதை உழுவின் சில ஏராளர்’ (பதிற்.76:11), உழுவர் விதைக்குறு வட்டி போதொடு (குறுந். 152;1-2) வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிசை உணங்கும் (அகம். 211:6) அகன் பெருவட்டி (ஐங் 47:2)

நன்றாக விளைந்த கதிரை அறுப்பதற்கு அரிவாள் பயன்படுத்தினர். அரிவாள் சங்க இலக்கியப் பாடலுள் ‘குயம்’ என்றும் ‘படை’ என்றும் குறிக்கப் பெறுகிறது (பொருநர். 242, நற்;275, பெரும்; 471, புறம்; 379, நற்; 275, பதிற்; 19), விளைந்த நெல்மணிகளை பாதுகாக்க உதவும் கருவியாக ‘குதீர்’ எனும் கருவியை பயன்படுத்தினர். இது புள்ளி, கூடு, நெற்கூடு என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

(நற்:26,60 புறம்: 148, பெரும்: 186, மதுரை: 169) நெற் பயிர்களுக்கு ஊடே விளைந்த களைகளை நீக்க களைக் கொட்டு எனும் கருவியை பயன்படுத்தினர். இது‘துளர்’ என்றும் குறிக்கப்பெறும் (குறந்: 392, அகம்: 184, பெரும்: 201, மலைபடு: 122). உலக்கை (அகம்: 9, 141, 286, 393, கலித்: 40:5, 41:2, குறந்: 258:1, சிறுபாண்: 193, பதிற்: 24:19, 29-1 ஈர்வாள்; (வேதினம்) (குறந்: 140:1) தூணி (நெல்லை அளக்கப் பயன்படும் கருவி) இதை மரக்கால், படி, நாழி, அம்பணம் என்றும் குறிப்பர் பதிற்: 66,71 என பல்வேறு விவசாயத் தொழில்கருவிகள் கைவினைக் கருவிகளின் பரிணாம வளர்ச்சியால் பெருந்தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இருந்துள்ளமை வரலாற்றுப் பதிவு.

கலப்பை:

உலகத்து உயிர்களை காப்பவர்கள் விவசாயிகளாவர். விவசாயத் தொழிலுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் கருவிகள் கலப்பை, மேழி, துளர் போன்ற கருவிகளாகும். அக்கருவிகளை செய்ய உறுதியான மரத்தினை தேர்வு செய்து, மக்களின் பயன்பாட்டுக்கு ஏற்றார் போல வடிவமைத்து தருவதில் தச்சர் பங்களிப்பு இன்றியமையாதது.

வறன் உழு நாஞ்சில்போல் மருப்பு ஊன்றி நிலம் சேர

(கலித்.8:5, பெருங்கடுங்கோ)

நிலத்தினை ஏர் கொண்டு உழுது, பண்படுத்தி விதைத்தாவி பயிர் விளைவிப்பர். தேவையில்லாத வளர்ந்த களைகளை நீக்க ‘களை கொட்டு’ எனும் கருவியை பயன்படுத்துவர். ‘கலப்பை’ எனும் உழவுத்தொழிலுக்கு உகந்த கருவியை பயன்படுத்தினர் என்பதினை பரி. 7:5, புறம். 120:3-5வரிகளும் விளக்குகிறது

துளர்:

களை நீக்கும் கருவியாகும். நிலத்தில் உள்ள தேவையற்ற களைகளை துளரால் கொத்தி உழுது விதைப்பர், ‘துளர்படு துடவை’(மலைபடு. 122), உழுவர், நெருங்க முளைத்த களைகளைக், களைக் கொட்டினால் பறித்து எறிவர் என்பதினை,

கடவை மிடைந்த துடவைஅம் சிறுதினைத்

துளர்எறி நுண்துகள் களைஞர்.....

(குறந்.392(4,5) தும்பிசேர்கீரனார்)

குறுந்தொகைப் பாடலால் அறியலாம். தினைகளுக்கிடையே நெருங்க முளைத்த களைகளைக், களைக் கொட்டினால் எறிந்தமையால் நுண்ணிய புழுதி எழுந்தது என்பதிலிருந்து உழவுத்தொழிலுக்கு ‘துளர்’ எனும் களைக்கொட்டு கருவி பயன்படுத்தினர் என்பது அறியமுடிகிறது.

அரிவாள்:

தம் தொழிலுக்கும், வீட்டுத் தேவைக்கும் பயன்படுத்தும் பொருட்களை வடிவமைத்துக் கொடுத்தலில் பெரும்பங்கு கொல்லர்களுக்கு உண்டு.

உழவர்கள் நெல்லினை அறுவடை செய்வதற்கு அரிவாளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவ்வரிவாள் கூர் மழுங்கினால், அதை மேலும் வலுவோடு

அரிவதற்கு ஏற்றார் போல தீட்டும் முறையினையும் அறிந்திருந்தனர். சாணைக் கல்லினைக் கொண்டு அரிவாளினை கூர்மையாக்கினர் என்பதினை

**நெல் அரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கில்
பின்னை மறத்தோடு அரியக் கல்செத்து**

(புறம்.379(3-4), புறத்திணை நன்னாகனார்)

எனவரும் புறநானூற்று வரிகள் விளக்கி நிற்கிறது. இறைச்சி மற்றும் காய் முதலியவற்றையும் அரிதற்கும் அரிவாளைப் பயன்படுத்தினர் (பெரும்.471) முதிர்ந்த நெல்லினை அரிதற்கும் பயன்படுத்தினர் (பொருநர். 242)

படையொடுங் கதிரொடும் மயங்கிய படுக்கை

(நற். 275(3), அம்முவனார்)

நெல் அரியும் போது நெய்தற் பு, உழவர்களுடைய அரிவாளால் அறுபட்டுக் கிடந்ததால், உழவர்களின் வேகமான நெல் அரியும் வேலைத் திறனும், அரிவாள் எனும் கருவியைக் கொண்டு கதிர் அறுத்தனர் என்பதினையும் அறிய முடிகிறது. அரிவாள் குயம் என்று (பொருநர். 242) சுட்டப்பட்டுள்ளதையும் காணமுடிகிறது.

பூவாள்:

உயரமாக வளர்ந்த மரத்திலிருந்து இலை, தழைகளையும், பூக்களையும், காய்களையும் பறிக்க 'பூவாள்' என்று சொல்லப்படும் அரிவாளினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கிளைக்குக் கேடு இல்லாமல் பூவும், இலையும் பறிக்கும் மெல்லிய கருவி என்பதால் பூவாள் என்று குறித்தனர்,

**பூவாள் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்
கொய்து கட்டழித்த வேங்கையின்
மெல்லியல் மகளிரும் இழைகளைந் தனரே**

புறம்.(224 :15-17)

மென்மையான பூவினை பறிக்க பயன்படுத்தியதால் பூவாள் என பெயரிட்டனர்.

ஈர்வாள்:

ஈர்வாள் என்றும் அரிவாளைச் சுட்டுவர். கூரிய அரிவாளைப் போன்ற முதுகினையுடைய முதிய ஆண் ஓந்தியின் முதுகுப்புறம் அரிவாளின் கூர்மையோடு, ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது

வேதின வெரிநின் ஒதி முது போத்து

(குறுந். 140;1, அள்ளூர் நன்முல்லையார்)

வேதினம் என்பதை ஈர்வாள் என்று குறிப்பர்.

குதிர்:

நெல், வரகு போன்ற தானியங்களை வைத்துப் பாதுகாக்கக் குதிர்கள் அமைத்தனர். குதிர் பெரிய உறை போன்ற வடிவில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். இதனை

செவ்வி சேர்ந்த புள்ளி வெள்ளரை

(நற்.26(12), சாத்தந்தையார்)

புள்ளி என்பதை நெற்கூடு என்று நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. நெல்லை மழையிலிருந்து பாதுகாக்கவும், பறவை முதலியன கவர்ந்து செல்லா வண்ணம் காக்கவும், எதிர்காலத் தேவைக்காகவும் குதிரில் தானியங்களை வைத்து பாதுகாத்தனர். கூடு என்று (புறம். 140), (நற்.60), குதிர் என்று (பெரும். 186), (மதுரை.- 169) முதலிய பாடல் வரிகள் சுட்டுகிறது.

தூணி:

வரகு, சாமை, சோளம், தினை, நெல் போன்ற தானிய பொருட்களை அளந்து பயன்படுத்தவும், விலைக் கூறி விற்கவும் கருவிகள் தேவைப்பட்டன. சரியான முறையில் பொருட்களை அளப்பதற்குத் தூணி (மரக்கால்), படி (நாழி) (முல்லை. 8-10) போன்ற அளவை பொருட்களைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை

விழுநீர் வியலகந் தூணியாக

(நற். 16(8), சிறைக்குடி ஆந்தையார்)

நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. தானியங்களை அளப்பதற்குத் மரக்கால் என்னும் கருவியினை பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனை அம்பணம் என்று ஐங்.(43) குறிப்பிடுகிறது. குதிர் என்றும் வழங்கப்படும் நெற்கூடு, மலையின் உயர்ச்சியோடு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

கூடு விளங்கு வியன்நகர்

(புறம். (148:4) வன்பரணர்)

எனும் பாடலால் நள்ளியின் நகரம் நெற்கூடுகளால் நிறைந்து அகன்று விரிந்துள்ளதாக வன்பரணர் குறிப்பிடுகின்றார்.

வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள்:

மண்ணால் செய்யப்பட்ட கலங்கள், வெள்ளி, தங்கம், செம்பு, இரும்பு போன்ற உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்களை பண்டைக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “Franz Boas, in his book, ‘Primitive Art’ Says “Primitive tribes make their pottery without the aid of the potter’s wheel, and in most cases the potter builds up his vessel by the process of coiling of a basket long round strips of clay are laid down spirally beginning at the bottom. By continued turning and gradual laying on of more and more strips in a continued spiral the pot is built up. Complete control of the technique will result in a perfectly round cross section and in smooth curvatures of the sides. Lack of skill will bring about lack of symmetry and smoothness of curvature”¹⁹.

பாணை:

மண்ணால் வனையப்பட்ட பாணையையே பெரும்பாலும் பண்டை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அடிப்பகுதி தட்டையாகவும் மேற்புறம் வாயானது அகன்றும் காணப்படும் அமைப்போடு வடிவமைத்தனர். இவ்வடிவம் கொண்ட பாணையை குடம் என்றும் குழிசி (புறம்.65), தசம்பு (புறம்.33-3) என்றும் குறித்தனர். கள்ளினை நிறைத்து ‘மிடா’ என்னும் பாணையில் வைத்திருந்தனர் என்பதினை

துளங்கு தசம்பு வாக்கிய பசும் பொதித் தேறல் (மலைபடு. 463)

தசம்பு துளங்கு இருக்கைத் தீஞ்சேறு

விளைந்த மணிநீற மட்டம் (பதிற். (42), பரணர்)

**சாறு அயர்ந்தன்ன, மிடாஅச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா, வளநகர் பொற்ப**

(குறிஞ்சி.(201-202), கபிலர்)

எனும் வரிகளால் ‘மிடா’ எனப்படும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட வாயகன்ற பாத்திரத்தை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதும் அறிய முடிகிறது.

மண்ணால் வனையப்பட்ட இவ்வகைப் பொருட்களைக் கொண்டு பண்டைய மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை அறிந்துக் கொள்ளலாம். “மண்பாண்டங்கள் எளிதில் உடைந்து போகும் தன்மையுடையவை. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளருக்குப் பண்டைகால நாகரிகங்களின் சிறப்புக் கூறுகளை ஆராய்வதற்குச் சிறந்த சான்றுகளாகும். உடைந்து போன மட்பாண்டங்களின் துண்டுகள் சிறப்பாக கிடைக்கும் இடங்கள் புதைந்து போன நகரங்களுக்கு அடையாளங்களாக உள்ளன. பழைய நாகரிகங்களின் காலம், கூறுகள் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை ஆகியவை எல்லாம் இவ்வோட்டுத் தூண்டுகளால் நிறுவப்படும்”²⁰ எனக் கலைக்களஞ்சியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதிலிருந்துமண்கலப் பொருட்கள் ‘காலத்தை’ கணிக்க பெரிதும் துணை செய்கின்றன என்பதை உய்த்துணரலாம்.

ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வில் ஈடுபட்ட சத்தியமூர்த்தி என்பவர் “ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ள தடயங்கள் கிட்டதட்ட கி.மு. 1000 வரைக்கும் (3000 வருடங்கள்) முந்தியவை. இது தமிழர்களின் மிகவும் முற்கால நாகரிகம் என்பதுடன் மனிதன் வாழ்ந்த உலகின் தொன்மையான இடங்களில் தமிழகமும் ஒன்று என்பதை உலகத்துக்குச் சொல்ல மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது. மேலும், அங்கு கிடைத்த பாணைகளின் வகைகள் ஆதிச்சநல்லூர் கலாச்சாரத்தின் தொழில்நுட்ப மேலாண்மையைக் காட்டுகின்றன என்பது முக்கியமானது”²¹ என்கிறார். மாத்தளை சோழ இக்கூற்றின் வாயிலாகத் தமிழர்களின் மண்பாண்டக் கலையானது ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனக் கொள்ளலாம்.

மண்டை:

பச்சை மண்ணால் பலவித கலங்களை வனைவர். பெரிய சூளைகளில் கலன்கள் சுடப்படும். பல வடிவங்களில் சிறிதும், பெரியதுமான கலன்கள் செய்யப்பட்டது மண்ணால் மட்டுமின்றி பிற உலோகமான பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு போன்ற உலோகம் கொண்டும் மண்டை என்று சொல்லக்கூடிய அகன்ற வாயுடைய பாத்திரத்தை செய்து மக்கள் பயன்படுத்தியமையையும் காணமுடிகிறது. இன்றும் பலவித உலோகத்தால் செய்யப்படும் பொருட்கள் புழக்கத்தில் உள்ளன.

‘கள்’ குடிப்பதற்கு வாயகன்ற ‘மண்டை’ எனும் கலத்தை பயன்படுத்தினர். பச்சை மண்ணால் செய்யப்பட்டு சூளையில் இட்டு சுடப்பட்டது. அக்கலத்தினை மக்கள் தம் புழங்கு பொருளாக பயன்படுத்தினர். இதனை

நறவு உண் மண்டை நுடக்கலின் இறவுக்கலித்துப்

(அகம்.96(1), மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ)

எனும்மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோபாடலால் ‘மண்டை’ எனும் கருவி பற்றி அறியலாம்.

அகன்ற வாயினை உடைய 'கிண்ணம்' போன்றொரு வடிவத்தைக் கொண்டதே 'மண்டை' என்று குறிப்பர்.

..... தேம் பெய்து,
மணிசெய் மண்டைத் தீம்பால் ஏந்தி
ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்

(அகம்.105 (5-6), தாயங்கண்ணனார்)

'பொன்' எனும் உலோகம் கொண்டும் 'மண்டை' எனும் பயன்பாட்டுக் கருவியினை செய்துள்ளனர்.

பரதவர், மீன் பிடித்து 'மண்டை' யில் இட்டு வைத்தனர். மீன் வைக்கப்பட்ட கலம் புலால் நாற்றம் வீசும் என்பதை

'பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டை'

(குறுந். (169-4), வெள்ளிவீதியார்)

எனும் குறுந்தொகை பாடல் விளக்கி நிற்கிறது.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியை புகழ்ந்து பேசுமிடம் அவனை நாடி வந்த விறலி வாழ்த்துகிறாள். 'மண்டை' உண்கலம் ஒரு பொழுதும் ஓயாமல் உண்ணவும் தின்னவும் படுதலால் ஈரம் புலராத தன்மையுடன் இருப்பதால் மண்டை எனும் கலம் உண்ணவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

பொழுதியைப் படாஅப் புலரா மண்டை

(புறம்.103(9), ஔவையார்)

வறுமையுற்ற பாணர், இரத்தலை வேண்டி பிறரிடம் பிச்சை பெறவும் 'மண்டை' கலத்தை பயன்படுத்தியுள்ளனர் என உ.வே.ச அவர்கள் உரை வழங்கியுள்ளார்.

பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்மார்

(புறம். 115(2), கபிலர்)

எனும் பாடல் மூலமாக 'பிச்சை பாத்திரமாகவும்' மண்டை எனும் கருவி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.வண்மையுடைய பாண்டிய மன்னன் இறந்தமையால் ஏலாது (ஒரு பொருளையும் ஏற்றுக் கொள்ளாமல்) 'மண்டை' கவிழ்ந்து கிடந்ததென வடநெடுத்தத்தனார் புறம்.179(1-2) பாடியுள்ளமையால் பாண்டிய மன்னனின் கொடைச்சிறப்பும், அவனிறந்ததால் கையற்று வருந்தியமும் பாணரின் சிறப்பும் பெறலாகிறது.

கிண்ணம்:

வளப்பம் பொருந்திய, செல்வக் குடியினர் பயன்படுத்திய பொருட்கள் விலை உயர்ந்ததாகவும், அழகிய கைத்திறன் வேலைப்பாடமைந்ததாகவும் இருந்திருக்கிறது. உண்பதற்கு பொன் மற்றும் வெள்ளி, போன்ற உலோகங்களால் செய்யப்பட்ட கிண்ணம், தட்டு போன்ற பொருட்களை பயன்படுத்தினர். இன்றும் நடைமுறையில் இவ்வகை பொருட்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பொன்செய் வள்ளத்துப் பால்கிழக்கு இருப்ப

(நற்.(297-1), மள்ளனார்)

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பொன்னால் செய்த கிண்ணத்தில் தேறலைப் (கள்) பருகினான் (மதுரை.779-780), (பொருநர்.58-57) என்பதை இவ்வரிகள் சுட்டுகின்றன.

நல்லியக்கோடன் தன்னை நாடிவரும் பாணருக்கு பொற்கிண்ணத்தில் விருந்தளித்துள்ளான். (சிறுபாண்.241-44), தொண்டைமான் பாணர்க்கு விண்மீன்களைப் போன்ற வெள்ளியால் ஆன சிறிய பாத்திரத்திலும், (பெரும். 475) நிலவினைப் போன்ற பெரிய வெள்ளியாலான பாத்திரங்களாலும் விருந்து வைத்தான் என பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

சாடி:

பானையின் மற்றொரு வகை சாடி எனும் கருவி. இக்கலத்தினை நீரை எடுக்கவும், கள்ளினை பதப்படுத்தவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பெரும். 280-281)செடி, கொடிகளுக்கு நீரை வார்க்கவும் சாடியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

*ஓங்கு நிலைத் தாழி மல்கச் சார்த்திக்
குடை அடை நீரின் மடையினர் எடுத்த
பந்தர் வயலை, பந்து எறிந்து ஆடி*

(அகம்.275(1-3) கயமனார்)

‘தாழி’ என்னும் சாடியும் பானை வகையாகும். வயலைக் கொடிக்கும், பிற செடி, கொடிகளுக்கும், உயர்ந்த சாடியில் முகந்து நீர் ஊற்றினர் என்பதால் ‘சாடி’ எனும் பயன்பாட்டுக் கருவி புழக்கத்தில் இருந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

மடக்கு:

ஆரோக்கிய வாழ்வே நீண்ட ஆயுளைத் தரும். பண்டைய மக்கள் வலிமையுடனும், உறுதியுடனும் வாழ்ந்தனர். அக்கால மக்கள் சத்து மிக்க உணவினை உண்டனர். ஆரோக்கியமான களிமண்ணால் செய்த பொருட்களையே பயன்படுத்தினர். மடக்கு, மண்டை, தட்டு, விளக்கு போன்ற பல வகை வடிவமும் கொண்ட மண்கலப் பாத்திரங்களை பயன்படுத்தினர்.

முன்றில் சிறுநீரை நீர்கண்டு உண்ணும்

(அகம். (284-5-6), இடைக்காடனார்)

நீரினை எடுத்துப் பருகும் மடக்கு என்னும் சிறிய பாத்திரம், மண்டை எனும் உண்கலமும் (புறம். 261) புக்களை பறித்து வைக்க உதவும் தட்டு (நெடுநல். 40-42) போன்றவை புழக்கத்திலிருந்துள்ளது,

மென்தினைப் புன்கம் உதிர்த்த மண்டையொடு

(அகம்-237(10) தாயங்கண்ணனார்)

தினைச் சோறு, அரிசிக் கூழ், கரும்பின் சாறு ஆகியவற்றுடன் கலந்த அவலைக் கலத்தில் பாணர்க்கு சொரிந்தனர் என்று, தாயங்கண்ணனார் பாடிய பாடல் வாயிலாக ‘மண்டை’ எனும் உண்ணக்கூடிய கருவியை மக்கள் பயன்படுத்தினர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

விறலியரின் வறுமைத் துன்பத்தை கூறுமிடத்து உணவு இல்லாமையால் ‘மண்டை’ என்னும் உண்கலமானது கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை (புறம். 103) குறிப்பிடுகிறது.

தாழி:

சங்ககால மக்கள் இறந்தவர்களை இட்டு புதைக்கத் தாழிகளைப் பயன்படுத்தினர் புறம். 238;1 புறம். 256;1-7 மண்பாண்டங்கள் செய்யும் குயவனிடம் விழுப்புண் பட்டு உயிரிழுந்த தன் கணவனை புதைத்திட தாழி செய்து தந்திடுமாறு பெண்ணொருத்தி கேட்டனள் என்பதிலிருந்து பண்டைக் காலத்தில் 'தாழியின்' பயன்பாடு இருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

கலம்செய் கோவே கலம் செய் கோவே

.....

வியன்மலர் அகன்தொழில் ஈமத் தாழி

அகலிது ஆக வனைமோ

நனைந்தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே(புறம் 256;1-7)

எனும் வரிகளால் பண்டைக் கால மக்களின் பயன்பாட்டு பொருட்களுள் 'தாழியும்' இடம் பெற்றிருந்ததைக் காண முடிகிறது.

பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும் தலைவனின் நிலை கண்டு தலைவி வருந்தினாள். அவர் சென்ற வழியின் கொடுமை நினைத்து வருந்துமிடத்து. மேய்வதற்கு புல் இன்மையால் மூங்கில் நெல்லை கண்ட ஆண் மான், பெண் மாளை அழைக்கும். அவ்விடத்தே உடைந்து சிதறிய 'தாழியில்' பருத்திச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தது என்பதினை

தாழி முதற் கலித்த கோழிலைப் பருத்திப்

(அகம் 129;(7), குடவாயிற் கீரத்தனார்)

உயர்ந்தும், பருத்தும் இருக்கும் தாழியைக் கொண்டு நீர் எடுத்தனர் என்பதை,

ஓங்கு நிலைத் தாழி மல்கச் சார்த்தி

(அகம் 275;1 கயமனார்)

எனும் அகப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பூக்களை வளர்க்கவும் தாழி (பூந்தொட்டி) பயன்படுத்தினர். தலைவி, ஓமை மரங்கள் வளர்ந்த காட்டின் வழி தலைவனோடு சென்று திருமணம் புரிந்தனள். அதனால் கிளிகள் பாலினை உண்ண மறுத்தது. தோழியர் விளையாட்டினை வெறுத்தனர், தாழியிலுள்ள பூஞ்செடிகளும் பூக்களைப் பூத்தில என்பதினை அகம். 369(3-5) சுட்டுவதைக் காணலாம்.

'மாஇரும் தாழி கவிப்ப' (நற். 271;11), என்ற பாடலில் மை எழுதிய கண்களையுடைய என் மகளை காளையுடன் (குலைவன்) போகவிட்ட நான், பெரிய தாழியில் இட்டுக் கவிக்கும்படி, கூற்றானது என் உயிரைக் கொண்டு போகவில்லை என நற்றாய் மருண்டு கூறினாள். இப்பாடல் பொருளால் இறந்தவரை தாழியில் இட்டு புதைக்கும் பழக்கம் நடைமுறையில் இருந்தமையை காணலாம்.

ஐயுர் (உறையுர்) முடவனார் என்னும் புலவர், தம் அரசன் இறந்துவிட்டான், அவன் புகழுக்கு ஏற்ப பெரிய தாழியை உன்னால் செய்யமுடியுமா என்று கேட்பதாக புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று அமைந்துள்ளது.

கலஞ்செய் கோவே! கலஞ்செய் கோவே

இருள் தீனிந் தன்ன குளுஉத்திரள் பளுஉப்புக்கை

அகல்இரு விசும்பின் ஊன்றுஞ் சூளை

நனைந்தலை மூதூர்க் கலஞ்செய் கோவே

.....

நிலவரை கூட்டிய நீள் நெடுந் தானைப்

புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்இசை

.....

கொடி நுடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
தேவர் உலகம் எய்தினன், ஆதலின்
அன்னோர் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி
வனைதல் வேட்டனை அயின், எனையதூஉம்
இருநிலம் தீதிரியாப், பெருமலை
மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நினக்கே?

(புறம். 228 (1-15), ஐயூர் முடவனார்)

இறந்தவரை அடக்கும் தாழி அவரது பெருமைக்கு ஏற்ப மிகப் பெரியதாக இருக்க வேண்டும் என்பது சங்கத்தமிழர் மரபு.

இறந்த மனிதன் மீண்டும் கருவுற்றுப் பிறக்கிறான் என்ற நம்பிக்கைப் பழந்தமிழரிடையே இருந்துள்ளது. எனவேதான் மறுபிறப்புக்குத் தேவையான எலும்புகளையும், அவர் பயன்படுத்திய பொருட்களையும் அத்தாழிகளில் இட்டுப் புதைத்தனர். மேலும் அந்த தாழிகள் தாயின் கருவறைபோலவே வடிவமைக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“இறந்தவர்களுடன் வைத்துப் புதைக்கும் பொருட்களின் எண்ணிக்கை 18 முதல் 32 வரையுள்ளது. ஒவ்வொரு பொருளும் சிறிய, பெரிய பாணைகளிலும், தட்டுகள், கிண்ணங்களிலும் வைத்துப் புதைக்கப்படுகின்றன. இறந்தவர்களின் ஆன்மாவுக்கு உணவு கொடுக்கும் நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாக இதனைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. மாறாக சில பகுதி மக்கள் இறந்த மனிதனின் ஒரு சில எலும்புத் துண்டுகளை மட்டும் பாணையில் எடுத்து வைத்துப் புதைக்கும் மரபைக் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.”²² என்று தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் குறித்து தம் கருத்தினை பதிவு செய்துள்ள சி.இளங்கோ அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து குயவர் சமூகத்தினரால் செய்யப்பட்ட வகை வகையான பாணைகள் அன்றாட தேவைகளுள் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. புழக்கத்திற்குப் பயன்படுத்திய மட்பாண்ட பொருள்களையும், இறந்தவரை வைத்துப் புதைப்பதற்கான மட்பாண்டப் பொருட்களையும் குயவர் தம் கைத்திறத்தாலும், கலைத்திறனாலும் உருவாக்கினர் என்பதும் புலனாகிறது.

பெட்டி:

துணிகளை வைக்கவும், பொருட்களை வைத்துப் பாதுகாக்கவும், பண்டைய மக்கள் மரத்தாலான பெட்டியை பயன்படுத்தினர். செல்வந்தர்களும் இத்தகைய பெட்டியை பயன்படுத்தியமையை,

..... செல்வர்

பொன்பெய் பேழை மூய் திறந்தன்ன

(குறுந்.233;3, பேயன்)

அகன்ற வாயையுடைய சிறிய குழிகளில் கொன்றையினது, ஒள்ளிய மலர்கள் வீழ்ந்து நிரம்பிக் காணப்படும் காட்சியானது, செல்வர்களுடைய பொன்காசுக்களை இட்டு வைக்கப்பெறும் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்து வைத்ததுபோல் இருந்தது என்று உவமை தோன்ற காட்சிப்படுத்தியுள்ளார் பேயன் எனும் புலவர்.

மத்து:

அறிவு முதிர்ச்சிக்கு ஏற்றார் போல தொழிலை விரிவுப்படுத்தினர். பாலிலிருந்து, தயிரையும், தயிரிலிருந்து வெண்ணெயும், வெண்ணெயை நெய்யாகவும் மாற்றினர். தயிரினை மோராக்க கருவி தேவைப்பட்டது. ‘மத்து’ என்றழைக்கக்கூடிய

கருவியை உருவாக்கினார். மரத்தினை செதுக்கி உருள் வடிவத்தில் பிடியும், அடியில் பருத்த ஓர் உறுப்பையும் இணைத்து மத்தினை உருவாக்கினார். கலித், 110(10-11), அகம். 101(9), அகம். 87(1) மத்தினைக் கொண்டு பானையில் உள்ள தயிரினை கலக்குவதற்கு பயன்படுத்தினார் என்பதினை

சுடுமண் தசம்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பிடத்தன்ன

நற் . 84 (6,7)

மண் தாழியில், மத்திட்டு கடைந்து வெண்ணெய் பெற்றனர் என்பதினை, நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியம் ‘மத்தம்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. திரண்ட தண்டினையுடைய மத்து கொண்டு தயிரைக் கடைவர். இதனை

தீம் தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்

(அகம். 87(1), மதுரை பேராலவாயார்)

அகநானூற்று வரிகள் சுட்டுகிறது. ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் மழுவர்கள் அடர்ந்த தலைமயிரையும், சிவந்த கண்களையும் உடையவர், தம் வாயிலிருந்து எழும் இருமலைத் தீர்க்கும் வகையில் புற்று மண்ணை வாயில் அடக்கிக் கொள்வர். கையில் கூர்மையான வில், அம்பு, தயிர் கடையும் மத்தினையும், கொண்டு ஆனிரைகள் உள்ள இடத்திற்குச் செல்வர் என்பதை

சுவல்மாய் பித்தை சொங்கண் மழுவர்

வாய்ப்பகை கடியும் மண்ணொடு கடுந்திறல்

தீப்படு சிறுகோல் வில்லொடு பற்றி

நுரை தெறி மத்தம் கொளீநிரைப் புறத்து

(அகம். 101 (5-8), மாமூலனார்)

தயிர் கடைந்து, நுரை தெறிந்த மத்தினை மழுவர்கள் கையிலேந்தி சென்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

உலக்கை:

தமிழரின் வீடுகளில் உரல், உலக்கை என்பது நீங்காத இடம் பெற்றிருக்கும் பொருட்களாகும். உலக்கையை நெல்லினை குற்றுவதற்கு பயன்படுத்தினார். நெல்லினை குற்றி, உமியை தனியாக பிரித்தெடுத்து அரிசியாகப் பயன்படுத்துவர். உரலில், உலக்கை கொண்டு நெல் குற்றுவார். அவ்வாறு குற்றும் போது வள்ளைப் பாடல் பாடுவர். (குறுந். 9:12)

சாறு கொண்ட களம் போல

குற்றானா உலக்கையால்

கலிச்சம்மை வியல் ஆங்கண்

(புறம். 22(16-18) குறுங்கோழியூர் கிழார்)

சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையின் நாட்டிலே எப்பொழுதும் உலக்கை ஒலி எழுந்த வண்ணம் இருக்குமாம் வளம் பொருந்திய நாட்டிலே, நெல் குற்றுவதற்கு மக்கள் உலக்கையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இரும்பினாலான புண் பூட்டப்பெற்ற அடிப்பாகம் கொண்ட உலக்கைகள் நெல் குற்றுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டதை,

தொடி மாண் உலக்கைப் பளுஉக் குற்றரிசி

(புறம். 399(2) ஐயுர்முடவனார்)

மேற்கூறும் பாடல் வரியில் அறியலாம். வரகு முதலான சிறுதானிய வகைகளையும் உலக்கை கொண்டு இடிப்பர் என்பதை, மாமூலனார் எழுதிய அகப்பாடல் 393 (9-11) சுட்டுவதை காணமுடிகிறது.

இரும்பு புண் பெற்ற உலக்கை கொண்டு இடிக்கும் போது உரலினின்று ஒலி ஏற்படும், அகம். 9(12), 286(1) என்பதை இப்பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது. உலக்கை தொடர்ந்து இடிக்கப்படுவதால் தேய்ந்த புணைக் கொண்டதாக இருத்தலை “குரைத்தொடி மழுகிய உலக்கை” பதிற். 24(19) எனும் பாலை கௌதமனார் பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

தானியங்களைக் குற்றுவதற்கு ஏற்றார் போல, இரும்பு புண் கொண்டு உலக்கையை பயன்படுத்தினார். சந்தன மரத்தால் செய்யப்பட்ட உலக்கையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை பின் வரும் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

‘சாந்தமரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்’

(கலித். 43(3) கபிலர்)

குறுங்காழ் உலக்கை ஒச்சி

(பெரும். (97) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

(முல்லை.(193) நப்பூதனார்)

கோடு உலக்கையாக, நற்சேம்பின் இலைகளாகா

(கலித். 41(2) கபிலர்)

அவல் எறி உலக்கை வாழைச் சேர்த்தி

(பதிற். 29(1) பாலைகௌதமனார்)

நெல், வரகு, அவல் போன்றவற்றை இடிக்க உலக்கை பயன்படுத்தப்பட்டதை இப்பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

உரல்:

தச்சரை மரதச்சர், கல் தச்சர் என இருவகைப்படுத்துவர். மரங்களைக் கொண்டு பொருட்களை நேர்த்தியாகவும், முறையாகவும் உருவாக்குவர் ஒரு சாரார். மற்றொரு சாரார் கல்லிலே கலை வண்ணம் படைப்பவர்.

கல் தச்சர்கள் உரல், அம்மி, குழவி போன்ற பொருட்களை உருவாக்குவர்.

குறுங்காழ் உலக்கை ஒச்சி, நெடுங்கீணற்று

வல் ஊற்று உவரி தோண்டி, தொல்லை

முரவுவாய்க் குழிசி முரி அடுப்பு ஏற்றி

(பெரும். (97-99) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

எனும் பெரும்பாணற்று பாடலானது நிலத்தில் பதிக்கப்பட்ட குழிந்த உரலில், எயிற்றியர் தாம் கொணர்ந்த புல்லரிசியை குறிய வயிரமேறிய உலக்கையால் குற்றி எடுத்து உணவு சமைப்பர் என குறிப்பிடுகிறது.

உரலானது வலிமை பொருந்திய யானையின் கால்களுக்கு நிகராக உள்ளது ‘கறையடி யானைக்கு அல்லது’(புறம். 323;6) உரலானது, யானையின் வலிமை பொருந்திய காலினுக்கு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அம்மிக்கல்:

கருங்கற்களை வெட்டி எடுத்து உளியால் செதுக்கி அம்மிக்கல், ஆட்டுக்கல், திருவை, உரல் போன்றவற்றை தயாரிப்பர். உணவு பொருள் மற்றும் வாசனைப் பொருட்களை அரைக்க அம்மியினைப் பயன்படுத்துவர். அம்மியை தாய் என்றும் குழுவியை சேய் என்றும் பேச்சு வழக்கில் கூறுவர்.

மறுகுபட அற புரை அறு குழுவியின்

(பரி. 10(83) கரும்பிள்ளை பூதனார்)

பண்டைக்கால மக்கள் பட்டறிவின் துணைக்கொண்டு பல புழங்குப் பொருட்களை உருவாக்கியமைக்கு சங்கப்பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன.

துலாக்கோல்:

பொருட்களை அளவிட்டுச் சரியான முறையில் மக்களுக்கு வழங்க துலாக்கோல் என்னும் தராசியை மக்கள் பயன்படுத்தினர். காய்கறி, பழங்கள், தானியங்கள் போன்ற உணவுப் பொருட்களை அளந்தனர்.

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ

ஓர்வுற்று ஒரு தீறம் ஒல்காத நேர்கோல்

அறம்புரி நெஞ்சத் தவன்

(கலித்.42(13-15) கபிலர்)

அறம் தவறாத நெஞ்சினரோடும், சொல்தவறாத நேர்மையாளரோடும், நடுநிலைத் தவறாது வாழ்வோரோடும் துலாக்கோலினை சிறப்பிப்பர்.

ஊசி:

துணிகளை தையலிட்டு தைப்பதற்கும், தோல் பொருட்களையும், செருப்பு முதலான பொருட்களை தைத்து இணைப்பதற்கும் ஊசியை பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினை

அரம்தின் ஊசித் திரள்நுதி அன்ன

(அகம். 199(8) கல்லாடனார்)

அகநானூற்று பாடல் குறித்து நிற்கிறது (அகம். 48;9). மேலும் ஊசி கொண்டு பூக்களை மாலையாக கோர்த்தனர். புறம். 82, 100;4, 229;4, பதிற். 42;3, 70;7, அகம். 48;9 ஊசியின் துணையோடு சொங்கமுநீர்ப்பூக்கள், வெட்சிப்பூக்கள் இவற்றை மாலையாக்கி அணிந்தனர். மேலும், மருத்துவத்திற்கும் துருப்பிடிக்காத ஊசி பயன்படுத்தினர்.

மரத்தால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள்

போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாத காலக்கட்டமான சங்க காலத்தில் மக்கள் பெரும்பாலும் காடு, மலை, பாலை நிலம் ஆகியவற்றை கால்நடையாக கடந்து சென்றனர்.

மக்கள் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குப் பொருட்களை ஏற்றிச் சென்று விலை கூறி விற்பதற்கு மாடு பூட்டிய வண்டியினைப் பயன்படுத்தினர்.

அரிந்து கால் குவித்த செந்நெல் வினைஞர்

கள்கொண்டு மறுகும் சாகாடு அளற்று உறின்

ஆய்கரும்பு அடுக்கும் பாய்புனல் ஊர

(அகம்.116(2-4) பரணர்)

உழவர்கள் நெல் மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு கடப்பதற்கு அரிய வழியே சென்றுள்ளனர் செல்லும் பாதையானது கரடு, முரடானது. அத்தகைய பாதையைக் கடந்து செல்ல வேண்டுமானால், வலிமையான சக்கரம் பொருத்தப்பட்ட வண்டியானது தேவை. அவ்வாறு வலிமை பொருந்திய வண்டியின் சக்கரத்தை உருவாக்கும் திறம் படைத்தவர்கள் தச்சர்கள்.

உறுகண் மழுவர் உருள் கண்டிட்ட

ஆறு செல் மாக்கள் சோறு பொதி வெண்குடை

கணை விசைக் கடுவளி எடுத்தலின் துணை செத்து

வெருள் ஏறு பயிரும் ஆங்கண்

கருமுக முசுவின் கானத் தானே

(அகம். 121; (11-15) மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

பாலை நிலத்தின் கொடிய பாதையின் தன்மையானது ஈண்டு சுட்டப்படுகிறது. போர் மறவர்கள் சென்ற தேரின் சக்கரம் கிழித்து உண்டாகிய பாதையில், மக்கள் பனை ஓலையால் செய்த குடையுள் சோற்றினை கட்டிக் கொணர்ந்து உண்டு, பின் தூக்கி வீசுகின்றனர். அங்கு வீசும் சூறாவளிக் காற்றால் பனை ஓலைக் குடையாக தூக்கி வீசப்படுகிறதாம்.

இத்தகைய கொடுமையான முதுவேனிற் காலத்து, பாலை நிலத்தை கடப்பதற்கு ஏதுவாக வண்டியினை உருவாக்குவது 'தச்சர்' தொழிலின் சிறப்பாம்.

“சகடம், கூடாரப்பண்டி, கொல்லாப்பண்டி, வையம், பண்டில், வங்கம், தேர் என்பன. சகடம் பொதுவகையான மாட்டு வண்டி என்பர். கூடாரப் பண்டி என்பது கூண்டு வண்டியாகும். கொல்லாப்பண்டி சிறந்த காளைகள் பூட்டப் பெற்றதும், பெருமக்கள் கூட்டத்தினை ஏற்றிச் செல்வதற்குமான வண்டியாகும். பாண்டில் ஈருருளியுள்ள குதிரை வண்டியாகும்.²³ மரம் கொண்டு தம் திறம் விளங்க வண்டிகளை உருவாக்கியுள்ளனர் மரத்தச்சர் என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார் தேவநேயப்பாவாணர்.

கதவு:

மக்கள் அவரவர் தம் வசதிக்கேற்ப நுழைவு வாயில் கதவினை அமைப்பர். பண்டைக்கால தமிழ்மக்களும் தம் வீட்டு வாயிற் கதவுகளை வசதிக்கேற்றார் போல அமைத்திருந்தனர். கோயில், அரண்மனை, வீடு ஆகியவற்றின் வாயிற் கதவுகளை தம் எண்ணத்திற்கும், வசதிக்கும் ஏற்றார் போல வடிவமைத்துப் பொருத்தினர். சிற்பக் கலைஞரைக் கொண்டு திருவுருவச் சிலையை செதுக்கியும், பூ வேலைப்பாடுகள் அமைத்தும் கதவுகளை வடித்துள்ளனர் என்பதினை,

*பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பின்
இரும்பு செய் தொடியின் ஏர ஆகி*

(அகம்.26(6,7) உக்கிரப்பெருவழுதி)

வலிமை பொருந்திய பெரிய மதிலோட பொருந்திய கதவானது, ஆண் யானையானது தன் தலையால் முட்டிய போதும் ஒன்றும் ஆகவில்லையாம். அவ்வாறு வலிமையோடு கதவானது வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதினை அறிய சங்கப்பாடல் தரவுகள் சான்றாகின்றன.

கட்டில்:

கட்டில்கள் பல வகையால் ஆக்கப்படும். மரத்தாலும், கயிறாலும், நாராலும் பின்னப்படும். வசதிப் படைத்தோர் பயன்படுத்தும் கட்டில்கள் மிக்க சிறப்புடையதாய் இருந்தன. நெடுநல்வாடையில் அரசமாதேவியின் கட்டிலானது நாற்பது ஆண்டுகள் நிரம்பப் பெற்றதும், முரசு போன்ற வலிமை வாய்ந்த திரண்ட கால்களைக் கொண்டதும், போரில் தன்னுடைய ஆற்றலை மிகுத்துக் காட்டும் சிறப்பினையுடைய, போரில் இறந்துபட்டதும் ஆகிய யானையின் தானே வீழ்ந்த தந்தங்களை எடுத்து அவற்றின் திரட்சியும் செம்மையும் விளங்குமாறு இருபுறத்தையும், தச்சன் தன்னுடைய கூர்மை வாய்ந்த சிற்றுளியினைக் கொண்டு நுட்பமாக செதுக்கி வட்டக்கட்டில் உருவாக்கினர்

*தச நான்கு எய்திய பணைமருள் நோன்தாள்
இகல் மீக்கூறும், ஏந்து எழில் வாரிநுதல்
பொருது ஒழி, நாகம் ஒழி எயிறு அருகு எறிந்து*

**சீரும் செம்மையும் ஒப்ப, வல்லோன்
கூர் உளிக் குயின்ற, ஈர்இலை இடை இருபு**

(நெடுநல். (115-119) நக்கீரர்)

மேற்காணும் நெடுநல்வாடைபாடல் வரியானது தச்சனால் உருவாக்கப்பட்ட கட்டிலின் சிறப்பினை விளக்குகிறது. நெடிய கால் கொண்டது மட்டுமல்லாமல், குறுகிய காலினை கொண்ட கட்டிலும் இருந்தமையை குறுந்.359;3 பாடல் விளக்குகிறது.

ஏணி:

உயரமாக வைத்துள்ள பொருட்களை எடுப்பதற்கோ அல்லது பரண் மீது ஏறிச் செல்லவோ 'ஏணி'யை பயன்படுத்துவர். அவ்வகையில் பண்டைய மக்கள் ஏணியை பயன்படுத்தியமையைக் காணமுடிகிறது.

பெருந்தேன் கண்படு வரையில் முதுமால்பு

(குறுந்.273(5) சிறைக்குடி ஆந்தையார்)

மூங்கிலின் கணுக்களை கொண்டும் ஏணி தயாரித்தனர், வழிப்பறிக் கள்வர்கள், வழிப்போக்கர் செல்லும் வழி இது எனக்காட்டும் வகையில், யாமரத்தின் மேலே ஏணியைச் சாத்திச் செல்வராம் என்பதினை, அகம்.257(14-15) பாடல் வரியால் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

தேர்:

தச்சனின் தொழிற்றிறம் விளங்குவதற்கு சான்று அவர்கள் செய்த தேராகும். அரிய, கொடிய பாதையை கடந்து போவதற்கு ஏற்றவாறு தேரின் கால்கள் வலிமை கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டன.

மாதம் ஒன்றிற்கு எட்டுத் தேர்களைச் செய்யும் தச்சன் ஒருவன் ஒரு மாதம் முழுவதும் முயன்று வலிமை பொருந்திய தேர்க்காலினை செய்துள்ளான் என்பதிலிருந்து

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால்அன் னோன

(புறம் 87(3,4) ஔவையார்)

நுட்பமும், கைத்திறனும் அறிந்த தொழில்திறம் வாய்ந்த தச்சர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதினை அறிய முடிகிறது.

மன்னர்கள், பாணர் முதலிய கலைஞர்களை ஆதரித்து, அவர்களுக்கு பொன்னால் இழைக்கப்பட்ட நெடிய தேர்களையும், களிறுகளையும் வழங்கியுள்ளனர்.

..... **இரப்போர்க்கு**

இழைஅணி நெடுந்தேர் களிறொடு என்றும்

மழை சுரந்தன்ன ஈகை வண்மகிழ்

கழல் தொடித் தடக்கை கலிமான் நள்ளி

(அகம், 238(11-15) கபிலர்)

தன்னை நாடி வந்து இரப்போர்க்கு இல்லை என கூறாது வாரி வழங்கும் வள்ளன்மை நிறைந்தவர்கள் மன்னர்கள். இவற்றால் தேவையறிந்து திறம்பட பொருட்களைப் படைக்கும் தச்ச தொழிலில் வல்லவர்கள் இருந்துள்ளமையையும் சங்கப்பாடல்கள் பகர்கின்றன.

சிறு தேர்:

மென்மையான பாதங்களைக் கொண்டு அடிமேல் அடிவைத்து நடை பயிலும் சிறுவர்களுக்கான சிறு தேரினையும் தச்சர் உருவாக்கினர்.

சிறுதேரை உருட்டி விளையாடும், பிள்ளையின் தளர்நடையைக் கண்டு, தாயின் மனம் புரிக்கும் ஐங்.403;5

தச்சனால் செய்யப்பட்ட சிறிய குதிரை பூட்டிய சிறிய தேரினை ஏறிச் செலுத்தி இன்பமடையாவிட்டாலும், சிறுவர்கள் அதனைக் கையால் இழுத்து இன்பம் காண்பராம்.

*தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
ஊர்ந்து இன்புறார் ஆயினும் கையில்
ஈர்த்து இன்புறா உம் இளையோர் போல*

(குறுந். 61(1-3) தும்பிசேர்கீரன்)

உலருகின்ற நெல்லைத் தின்னும் கோழியை தம் காதுகளில் அணிந்திருக்கும் பொன்னால் செய்த மகரக்குழையால் மகளிர் அடித்து விரட்டுவர். அக்குழையானது சிறுவர்கள் கையால் உருட்டி விளையாடும், மூன்று சக்கரங்களைக் கொண்ட சிறுதேரின் ஓட்டத்தை தடுத்து நிறுத்துமாம். (பட்டினப். 24-25), (பெரும். 249) சிறிய குழந்தைகள் உருட்டி விளையாடும் சிறு தேரினை தச்சர்கள் உருவாக்கியமையும் காணமுடிகிறது.

படகு:

மீன் பிடித்தல் தவிர வேறு தொழில்களைக் கல்லாத 'பரதவர்' என்பதிலிருந்து வழிவழியாக பரதவ இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் மீன் பிடித்தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. நெய்தல் நிலப்பகுதியில் கடற்கரையின் பக்கத்திலே வாழக்கூடிய பரதவர் மீன் பிடிப்பதையும், அதனைக் கொண்டு சென்று விற்றும் தங்களது வாழ்வாதாரத்தினை பெற்றுள்ளனர், பெருக்கியுள்ளனர்.

*இருங்கழி துழைஇய ஈரம்புற நாரை
இறகுளறி திவலையிற் பணிக்கும் பாக்கத்து*

.....

*கொழுமீன் ஆர்கைச் செழுநகர் நிறைந்த
கல்லாக் கதவர் தன்னையர் ஆகவும்*

(நற்.127(1-5) சீத்தலைச்சாத்தனார்)

கொழுவிய மீனைப் பிடித்து விற்கும் பரதவர், மீன்பிடித்தலுக்கு வலையினை பயன்படுத்துவர். அதனால் அவர்களை 'வலைஞர்' என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகிறது, புறம்.249(3) பரதவரை 'பாணர்' என்று குறுந்.169(4) குறிப்பிடுவதையும் காணலாம்.

*நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்
நுணங்கு மணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்*

(அகம்-300 (1-2) உலோச்சனார்)

மீன் பிடித்தொழிலுக்கு செல்லும் தொண்டி என்னும் கடற்கரைப் பகுதியிலுள்ள மக்கள் மீன் பிடித்தலுக்குப் படகினை பயன்படுத்துவர். பழமையான அழிவினை உடைய படகினை மாற்றிப் புதிய படகுகளைச் செய்து பயன்படுத்துவர் என்பதினை,

பழந் தீமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்

மோட்டு மணல் அடைகரைக் கோட்டு மீன் கெண்டி

(அகம். 10(10-11) அம்மூவனார்)

மீன் பிடித்தலுக்குப் படகு, என சொல்லக்கூடிய தீமில் பயன்படுத்துவர் என்பதினை குறுந்.123(5), அகம்.140(5), நற். 331 (7,8), நற்.388(4) முதலிய பாடல்வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.புணை, பரிசல், கட்டுமரம், ஓடம், அம்மி, தீமில், பஃறி, தோணி, படகு, நீர்மாடம் (பள்ளியோடம்) நாவாய் (கப்பல்) என்பன நீரிலே செல்லக்கூடிய மரத்தால் செய்யப்பட்ட ஊர்திகளாகும். இவ்வூர்திகளில் சென்றும் பரதவர் மீன் பிடி தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

தோல் பொருட்கள்:

தோலால் ஆகிய பைகள், காலணி, இசைக்கருவி, போர்க்குரிய முரசுகள், முதலானவை அக்காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. ஆடு, மாடு போன்ற விலங்கின் தோலினால் தேவையான பொருட்களை செய்துள்ளனர்.

பண்டைக்கால மக்கள் “தோல் பதனிடுதல், தோலால் ஆகிய பொருட்கள் இசைக்குரிய தோற்கருவிகள், போர்க்குரிய முரசுகள் ஆகியவற்றைச் செய்யும் பணியை இவர்கள் மேற்கொண்டு இருந்தனர். தோல் வேலை செய்வோர் விலங்குகளின் தோலை உரிக்க வேண்டியிருந்ததால் மோசி-மோசியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர்”²⁴ என்று தமிழர் வரலாற்றில் புதிய பார்வைகள் எனும் நூலிள் மதிவாணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்

பழங்காலத் தமிழ்ப்புலவர்களில் மோசிக் கீரனாரும், ஏணிச்சேரி முடமோசியாரும் புகழ்பெற்ற தமிழ்ப் புலவர்களாக விளங்கினர் என்பதும் சங்க இலக்கியப் பதிவு.

“தோல் பணி செய்யும் தொழிலாளர்கள், செருமான்,செருமார்” என அழைக்கப்பட்டனர். செருமம் என்னும் சொல் பழங்காலத்தில் உடலை ஒட்டி நிற்கும் தோலைக் குறித்தது. இது வடமொழியில் சர்மம் எனத் திரிந்தது. செருந்து- பூவிதழ் மரப்பட்டை, செருருதல் - பொருத்துதல், ஒட்டுதல், செருவிளை அடர்ந்து காணப்படும். வெண்காக் கணங்கொடி எனும் சொல்லாட்சிகளையும் நோக்குக, செரு-செருப்பு எனும் சொல்லும் பாதத்தை ஒட்டி நிற்பது எனப் பொருள்படுகிறது.”²⁵

செருப்பு காலணி, தொடு தோல், அடிபுதை அரணம் என்று அழைக்கப்படும் இது தோலாலும், மரத்தாலும் உருவாக்கப்படுகிறது. உப்பு வணிகர் உப்பினை விற்கும் பொருட்டு, பாலை வழியில் செருப்பு அணிந்த காலினராய் செல்வர். ‘தோல் புதை சிரற்று அடிக்கோலுடை உமணர்’ என்பது அகநானூற்று 191;4-6 வரிகள் விளக்குகிறது. மழை பெய்த ஈரப்பகுதியில் நடந்து செல்லும் வேடன் காலில் செருப்பணிந்து சென்றான் அகம்.368(1), அகம். 129 (11-12), அகம். 101 (9-10).

தோற்பை :

ஆயர்கள் தோலில் பையினை உடையவராய். ஆடு, மாடுகளை மேய்க்கும் பொருட்டு வேற்று நிலங்களுக்கு செல்லக் கூடியவர், அவ்வாறு செல்லும் பொழுது தோற்பையில் கழு, சூட்டுக்கோல், உண்கலங்கள் ஆகியவற்றை எடுத்துச் செல்வதற்கு தோற்பையினை பயன்படுத்தினர் என்பதை,

கழுவொடு சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்

இமிழ்ச்சை மண்டை உறியொடு தூக்கி

**ஒழுகிய கொன்றைத் தீங்குழல் முயற்சியர்
வழுஉச்சொல் கோவலர் தத்தம் இனநிறை
பொழுதொடு தோன்றிய கார்நனை வியன்புலத்தார்**

(கலித்.106 (1-5) நல்லுருத்திரன்)

கலித்தொகை பாடல் வரிகள் தெரிவிக்கிறது. சுருக்கி விரித்து, கைக்குள் அடக்கி வைத்துக்கொள்ளும் தோலால் ஆன சிறு பையினையும் பயன்படுத்தினர். இப்பையானது ‘பக்கு’ என்று கலித்.65 குறிப்பிடுகிறது. மீன் பிடி தொழிலில் வல்ல பாணன், மீனைப் பிடிப்பதற்காக, பச்சிறைச்சி இட்ட தோற்பையைத் தோலில் தொங்கவிட்டு சென்றுள்ளான் பொருநர்.283,

துணிகளைக் கொண்டும் பைகளை தமது தேவைக்கு ஏற்றார் போல தயாரித்துள்ளனர். துணி பையை ‘நீவி’ என்று குறித்தனர்.

**நீதியம் சொரிந்த நீவி போலப்
பாம்பு ஊன் தேம்பும் வறம் கூர் கடத்திடை**

(அகம்.313(11-12) பெருங்கடுங்கோ)

அத்துணிப்பையானது வாடிச் சுருண்டு கிடக்கும் பாம்பினை போல சுருண்டு கிடந்தது என உவமை நயம் தோன்ற சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஓலையால் செய்யப்பட்ட பொருட்கள்:

பழங்கால புழங்குப் பொருள்களுள் ஓலையால் செய்யப்பட்ட பொருள்களும் அடங்கும். அனைத்து தரத்தினரும் இவ்வகை பொருட்களை பயன்படுத்தினர். செல்வந்தர்கள் வெள்ளி, செம்பு, தங்கம் போன்ற பொருட்களைப் பயன்படுத்தினாலும், பனையோலைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பாய், கூடை, வரிப்புட்டில், குடை, தவிசு, சுளகு (முறம்), கடகப் பெட்டி போன்ற பொருள்களை பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினையும் அறியமுடிகிறது.

பனையோலை பாய்:

பனை மரத்தை ‘கற்பகத் தரு’ என்றே குறிப்பிடலாம். அதனுடைய அனைத்து பாகங்களும் பயன்படக்கூடியவையே, முல்லை நிலத்தை சார்ந்த இடையன் தன்னை மழையிலிருந்து காக்கும் பொருட்டு ஓலைப் பாயினைக் கொண்டு போர்த்தவனாய் சென்றான் அகம். 94;4 பனையோலை பாய் இங்ஙனம் ‘பறி’ எனப்பட்டது. ‘பறிப்புற இடையன்’ அகம். 300;3, 337;16 ‘பறியுடைக் கையர்’ குறுந். 221;2, 337;3, நற் 142;4, கலித். 22;11, 93;18 எனவரும் பாடல் வரிகளால் பனையோலை பயன்பாடு குறித்து விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

மழைக்காலத்தில் தம்மைக் காத்தற் பொருட்டு பனையோலை கொண்டு போர்த்திக் கொள்ளும்படியாக (நற். 142) பாய் பின்னுவர். நவீன காலத்திலுள்ளது போல பலவிதமான குடை வகைகள் அக்காலத்தில் இல்லை என்பதும் இதனால் பெறப்படும். மேலும் இவ்வகை குடை மற்றும் புட்டில், கூடை போன்ற குறைந்த விலையில் எளிய மூலப் பொருட்களைக் கொண்டு செய்யப்படுவதாகும். கூடை முடைவோர் தம் கைத்திறத்தால் முடையும் இப்பனையோலைப் பொருட்கள் அனைத்து நில மக்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்டமையை சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. கூடை முடையும் உத்தி குறித்து Franz Board என்பவர் கூறும் கருத்துக்களும் இவண் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“The basket maker who manufactures a coiled basket, handles the fibres composing the coil in such a way that the greatest evenness of coil diameter results. In making her stitches the automatic control of the left hand that lays down the coil, and the right the pulls the binding stitches over the coil brings it about that the distances between the stitches and the strength of the pull are absolutely even so that the surface will be smooth and evenly rounded and that the stitches show a perfectly regular pattern, in the same way as an experienced seamstress will make her stitches at regular intervals and with even pull, so that they lie like beads on a string. The same observation may be made in twined basketry”²⁶

வாரிப்புட்டில்:

பொருள்களை இட்டு வைக்கவும், எடுத்துச் செல்லவும் புட்டில்கள் செய்யப்பட்டன. பனையோலை கொண்டு புலைத்தி புட்டில் செய்து, விலையாக விற்றனள் என்பதினை, அகம். 122;19, திருமுருகு. 191, கலித்.96;16, கலித். 80;8 என வரும் வரிகள் குறித்து நிற்கின்றன.

**மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர்
போழில் புனைந்த வாரிப்புட்டில்**

(கலித்-117(7,8) நல்லுருத்திரன்)

புலைத்தி புட்டில் செய்தனள் என்பதை கலித்தொகை வரிகளும் தெரிவிக்கிறது.

முறம்:

அக்காலத்தில் அன்றாடம் பயன்பாட்டு தேவைகளுள் முறம் முதன்மையானதோர் இடத்தினைப் பெற்றுள்ளது. நெல்லினையும், அரிசியையும், பிற வகை தானியங்களையும் புடைத்தெடுக்க மக்கள் பயன்படுத்தினர். ‘சுளகிடை உண்கற் செவ்வி’ என்று புறநானூற்று பாடல் 321 :3 கூறுகிறது.

மக்கள் தெய்வ நம்பிக்கை கொண்டு, குறி கேட்ட பொழுதினும் சுளகினை பயன்படுத்தினர்.

**செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நிரீஇ
கட்டின் கேட்கும் ஆயின், வெற்பில்**

(நற். 288 (6,7) குளம்பனார்)

நெல் புடைத்தல், தூற்றல் போன்ற வேலைகளுக்கு முறத்தை இன்றும் பல வீடுகளில் பயன்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. ‘நீறுஆடு சுளகிற் சீறிடம் நீக்கி (புறம். 24-12) (குறிஞ்சி. 2-4) முறத்தில் நெல்லினை பரப்பி, தெய்வத்தை வணங்கி விரிச்சி கேட்பது கட்டுவிச்சி எனப்படும்.

வட்டி:

பனையோலையால் செய்யப்பட்ட சிறியதும், பெரியதுமான கூடைகளை பயன்படுத்தினர். இதனை வட்டி என்றும், கடகப் பெட்டி என்றும் கூறுவர். ‘விதைக் குறு வட்டி’ (குறுந். 155-2). ‘வித்தொடு சென்ற வட்டி’ (நற். 210) பாடலும் தெரிவிக்கிறது. விதைகளை வைக்கவும், தானியங்களை இட்டு வைக்கவும் உணவுப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லவும் இவ்வகை கூடைகளைப் பயன்படுத்தினர்.

மறிக் குரல் அறுத்து, தினைப் பிரம்பு இரீஇ

(குறந். 263(1) பெருஞ்சாத்தான்)

என குறுந்தொகை பாடலும் தெரிவிக்கிறது.பனையோலை, பிரம்பு, மூங்கில் போன்றவற்றால் ஆன கூடைகளைத் தயாரித்தனர். பனையோலை கொண்டு செய்யப்பட்ட தவிசு (இருக்கை) புழக்கத்தில் இருந்துள்ளது.

பொருட்களை இட்டு வைப்பதற்கு ‘வட்டி’ என்னும் கூடையை பயன்படுத்தினர். நெல், தானியங்கள், காய்கறி, பூக்கள், மீன் போன்ற பொருட்களை வைக்க பயன்படுத்துவர். வட்டி வட்டவடிவமாக பனை ஓலையால் செய்யப்பட்டது.

முள்ளையிற்றுப் பாண்மகளின் கெழறு சொரிந்த

வகன் பெருவட்டி நிறைய மனையோ

ளரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கு மூர

(ஐங். 47(1-3), ஓரம்போகியார்)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது. ஒரு கூடை நெல்லுக்கு மாற்றாக ஒரு கூடை வரால் மீனைப் பெற்றாள் உழுத்தி என்பதை,ஐங்.48(12) வரிகளும், விதை நெல்லை இட்டு வைக்க உழவர்கள் வட்டி (குறந். 155;1-2) பயன்படுத்தியதையும் அறிய முடிகிறது.

மல்கு அகல் வட்டியர், கொள்வு இடம் பெறாஅர்

விலைஞர், ஒழித்த தலை யே கான் மலர்

(அகம். 391(2-3) காவன் முல்லைப்பூதனார்)

என்ற பாடல்கள் மூலமாக நேர்த்தியாக முறையாக வேலை நுட்பத்துடன் பின்னப்பட்ட ‘வட்டி’ எனும் பனையோலையால் செய்த கூடையை மக்கள் அன்றாட பயன்பாட்டிற்கு உபயோகித்தனர் என்பதினை அறிய முடிகிறது.

குடை:

மழை, வெயில் போன்றவற்றிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள குடை பயன்படுத்துவர்.

எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்

(கலித். 8:1 பெருங்கடுங்கோ)

எறித்தலைச் செய்கின்ற வெயிலில் இருந்து காத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு குடை பிடித்தனர் என்பதை கலித்தொகை பாடலால் அறிய முடிகிறது.

மழை பெய்யும் நாளிலே உழவர்கள் ஓலைக் குடையினை தம் தலையின் மீது கவிழ்த்துக் கொண்டு உழவுத் தொழிலினை செய்துள்ளனர் அகம். 194(7-10). பூக்களை பறித்து வைக்கவும் குடையினை பயன்படுத்தியுள்ளனர். புறம். 290;7.352

போர்க்கருவிகள்:

சங்க காலம் நிலவுடைமைச் சமூகம் தோற்றம் பெற்ற காலம். சங்க காலத்தில் உற்பத்திக் கருவிகளை முன்னிறுத்தியே நாடு வளம் கண்டது. மக்களை பாதுகாக்க போர் நிகழ்த்த வேண்டியிருந்தது. போருக்கு உறுதுணையாகப் போர்க்கருவிகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே புறம்.312 கைவேல், சூலம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பொதுவான சொல் (அகம். 81,152, 263, 272, 303, 322,338, 362, 365, 373, 392, புறம். 26, 37,57,201,237, 317,323 திருமுருகு. 46 ஐங். 78) வாள்கூர்மையான தொரு

கருவி (புறம். 3, 26, 50, 131, 177, 292, 323, 394, அகம். 143, 199, 213, 266, 309, 338, பதிற். 12, 51, 55, நெடுநல். 172, நற். 324, சிறுபாண். 58, மதுரை. 53, முல்லை. 212, திருமுருகு. 7) குந்தம் - ஈட்டி, குத்துக்கோல், எரிகோல், (பதிற்.11), கத்தி என்பன எஃகு என்ற பொதுப் பெயரால் வழங்கப்பட்டது.(அகம். 29). தோட்டி (அங்குசம்) யானைகளை அடக்குவதற்குப் பயன்படும் கருவி (புறம். 14, கலித். 55, 138, பதிற். 38, 40 அகம். 286, பரி 10), ஆவம் (அம்பு வைக்கும் கருவி) புறம். 323, அரணம் -கவசம் (உடலைப் பாதுகாக்கும் கருவி, பதிற். 62, புறம். 13, உறை (வாளை வைக்கும் கருவி) அகம். 136, நற். 387, புறம். 323, பதிற். 19, 24. கேடயம் (காக்கும் கருவி) அகம். 24, 278, புறம். 4, 97, 285, 300, 311, குறுந். 392, நற். 197, பதிற். 50, 52, 62, 66, 82, 83, 88 சம்மட்டி (சுத்தியல் வகை, இரும்புக் கருவிகள் உருவாக்கப் பயன்படுவது) பெரும். 437-439 கணிச்சி (குந்தாலி) கலித். 100, 105, அகம். 21, 399 முரசு அகம். 334 என தொடர் பணியாளர்களாக கைவினைத் தொழில் கலைஞர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

வேல்:

வறண்ட பாலை நிலத்திலே உள்ள எயினர்கள் அரணில் வேல், கேடயம், அம்பு, வில் போன்ற பொருள்களைவைத்திருந்தனர். பகைவர்களை குத்தியதால் வேலின் கூர்நுனி மழுங்கியது.

..... அவ்வே

பகைவர்க்குத்திக் கோடு நுதி சிதைந்து

கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ

(புறம். 95 ஓளவையார்)

வேலின் கூரிய நுனியானது மழுங்குதல் இயல்பே. மழுங்கிய வேலை கூரமைத்துத் தருவது கொல்லரின் பணியாகும் (பரி. 10;98).

பார், உருளி (பெரும். 46-48) போன்ற கருவிகளும் மரம், சங்கு போன்றவற்றை அறுத்தெடுக்க பயன்படும் அரம் (அகம். 24(1)), எனும் கருவியும், போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள், தம் உடலை பாதுகாக்க அணியும் மெய்யம்மறை எனும் கவசத்தையும் (பதிற்.14(11-12)) கொல்லர்கள் வடிவமைத்தனர். கவசத்தை 'மெய்ப்புகு கருவி' என்றும் கூறுவர்.

கேடயத்தை கையில் ஏந்தி வீரர்கள் போருக்குச் சென்றுள்ளனர். நற்.197;11-12 வெண்மையான வாளையும் ஒளியுடன் விளங்கும் மிளிர்குந்தம் எனும் படைக்கருவியையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினை,

ஆற்றுஅணி, வெள்வாள் விதிர்ப்போர் மிளிர்குந்தம் ஏந்துவோர்

(பரி.11;(50) நல்லந்துவனார்

என்னும் பரிபாடல் வரியால் புலனாகிறது. மழு என்னும் வாளினை சிவன் படைக்கருவியாக கொண்டிருந்தான் 'மழுவாள் நெடியோன் தலைவன் ஆக'(மதுரை. 455)

வலிய தேர்ச்சக்கரத்தில் 'குறடு' எனும் கருவியை பயன்படுத்தினர். குறடு போன்ற மார்பினை உடைய வீரர்கள் என்பதிலிருந்து வலிமையான ஓர் உறுப்பு 'குறடு' என்பது விளங்குகிறது.

நோன் குறட்டு அன்ன ஊன் சாய் மார்பின்

(மதுரை.731, மாங்குடிமருதனார்)

சம்மட்டி என்று சொல்லக்கூடிய மத்திகை (பரி.9:46) கருவியையும் கையாண்டனர்.

சங்ககால மக்கள் இரும்பினைக் கொண்டு பெரும்பான்மையான படைக்கருவிகளை செய்தனர். வில், அம்பு, வேல், அரிவாள், ஈட்டி, ஈர்வாள், உடைவாள், கதிரருவாள், கதை, கவை, கல்லிடு கூடை, கணையம், குத்துவாள் கைவாள், கொடுவாள், சிறுவாள், தகர்ப்பொறி, பிண்டிபலம் இது போன்ற கருவிகள் ஒருவரை காயப்படுத்தவோ, கொல்லவோ அல்லது ஒரு பொருளினை அழிக்கவோ, சேதப்படுத்தவோ பயன்படுத்தப்படும்.

போர் ஒழுக்கங்களை நெறி நிறுத்தி வகைப்படுத்தும் இன்றியமையாத ஒரு கருவி எனலாம். போர்தான் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் மூலகாரணம். மூலகாரணியாக, பல தொழில் வளர்ச்சிக்கும் அடிப்படையாக இருப்பது கருவிகளே. படைக்கருவிகளை தயாரித்து நாட்டின் வளர்ச்சி பாதைக்கு கொல்லர்கள் உறுதுணையாக நின்றனர். தமிழர் போர் நுட்பங்கள் மற்றும் உத்திகள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் சங்கப்பாடல்களுள் விரவிக் கிடக்கின்றன. இதனை புறநானூற்று 76(1-2) வரிகளும் விளக்கி நிற்கிறது.

முரசு:-

முரசறைவித்தல் பண்டைய மரபாகும். மக்களுக்கு செய்தியினை கொண்டு சேர்ப்பிக்க முரசறைவிப்பர். முரசானது மரத்தால் செய்யப்பட்டு, முரசு கொட்டுவதற்கு ஏற்றார் போல எருத்தின் தோலைக் கொண்டு வடிவமைப்பர்.

ஓடா நல்ஏற்று உரிவை தைஇய,

ஆடு கொள் முரசம் இழும் என் முழங்க

(அகம்.334 (1-2) மதுரைக்கூத்தனார்)

முரசானது, முதுகு காட்டி ஓடாத நல்ல வீரம் பொருந்திய எருத்தின் தோலால் போர்த்தப்பட்டு செய்யப்படுவதாம் என்பதினை மேற்கூறிய பாடல் வரி விளக்கி நிற்கின்றது.

அணிகலன்கள்:-

பண்டைத் தமிழகத்தில், சிறந்த வகையில் விரும்பிய வண்ணம் அணிகலன் செய்வதற்கேற்ற கைவினைத்திறன் கொண்ட பொன்செய் கொல்லர்கள் இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. அணிகலன் செய்வதற்குப் பொன், வெள்ளி, முத்து, மணி முதலிய பொருட்கள் தமிழகத்தில் பரவலாகக் கிடைத்துள்ளன.

அணிகலன்களான நெற்றிச் சூட்டி கலித் 81, மகரவலயம் பரி.10:77, தொய்யகம் (தலையணி) கழுத்தணி பதிற். 90, ஐங். 316, கலித். 79, நற். 94, வளையல் புறம். 64, குறுந். 289, கடகம் புறம். 153, வீரவளைகுறுந். 1 வீரக்கழல் புறம் 3,4,7,122,149 பொன்னரி மாலை புறம். 141, 153தாலி (ஆபரண வகை) புறம். 127, அகம். 54:18, சதங்கை அகம். 254, வெள்ளி வளைஅகம். 142, தொடி அகம். 58 தோளணிஅகம். 162 போன்ற உலோக ஆபரணங்களும், கற்களால் வடிக்கப்பட்ட மணிகளாலும் அணிகலன்கள் செய்தனர். விலை மதிப்புடைய பொன்னை தீயில் உருக்கி தம் எண்ணத்திற்கு ஏற்றார் போல் வடிவமைக்கும் தொழில் வல்லுநர்களின் நுண்கலைத் திறனின் தேர்ச்சியையும் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

மகளிர் உச்சந்தலையில், அணியும் சுட்டி முதற்கொண்டு காலில் அணியும் சிலம்பு வரை பலவிதமான அணிகலன்களை வடிவமைத்தனர். “13-ஆம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய நாட்டைப் பார்க்க வந்த மார்க்கோ போலோ என்னும் வெனிசு நகர வணிகர் சுந்தர பாண்டியன் தன் கழுத்தில் விலை மதிக்கவொண்ணாத பன்மணி மாலையும், மார்பில் விலையேறப் பெற்ற இருமணியாரமும் தோளில் மூன்று பன்முத்தக் கடிகையும், காலிற் கழலும், கால் விரல்களில் மோதிரமும் அணிந்திருந்ததாகக் கூறியுள்ளார்”²⁷ என்ற வரலாற்றுச் செய்தியால் பண்டைய மக்கள் அணிகலன் அணிந்திருந்தனர் என்பதும், அவ்வணிகலனை நுட்பமாக செய்யக் கூடிய ‘கைவினைஞர்’ இருந்தனர் என்பதும் அறிய முடிகிறது.

நெற்றிச் சுட்டி:

பெண்கள் தலையில் நெற்றிச் சுட்டியை அணிவர். வசதியுள்ள வீட்டின் பெண்களே பெரும்பான்மையாக சுட்டி அணிந்துள்ளனர் என்பதற்கான தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

*பொலம்பிறை உள்தாழ்ந்த புனை வினை உருள் கலன்
நலம்பெறு கமழ் சென்னி நகையொடு துயல் வர*

(கலித்.81(3-4) மருதனிள நாகனார்)

மாசற்ற பொன்னினைக் கொண்டு, பிறைபோலச் செய்து முத்து வடத்துடன் அணியப் பெற்ற நெற்றிச் சுட்டி பிரகாசத்துடன் இருந்துள்ளது என கலித்தொகை பாடல் சுட்டுகிறது. தலையில் அணியும் மற்றொரு வகை அணி மகரவலயம் எனப்படும். இதனைத் தலைக்கோலம் என்றும் குறிப்பர். இவ்வணி பல வடிவங்களில் செய்யப்படுவதுண்டு. மகரமீனின் வடிவிலும் ‘மகர வலயம்’ செய்யப்படுவது குறித்து (பரி. 10;77) குறிப்பிடுகிறது. ‘தொய்யகம்’ என்னும் தலையணியும் அணிந்துள்ளனர்.

மதாணி:

ஆரம், மதாணி, பாண்டில் போன்ற அணிகலன் மகளிர் கழுத்தில் அணிந்தனர். கழுத்தணியில் தொங்கக்கூடிய ஒரு பகுதி மதாணி (மதுரை. 461)) எனப்படும். வட்ட வடிவிலான காசுக்களால் முறையாக தொகுக்கப்பெற்ற மாலையை காசு மாலை என்றும், பாண்டில் என்றும் குறித்தனர். ‘பொன் செய் பாண்டிற் பொலங்கலம்’ (ஐங்.316) ‘விளங்குமணிப் பாண்டில்’ (பதிற்.90;35). முத்துக்களை கொண்டு கோர்வையாக்கி தொகுக்கப்பட்ட மாலையும் அணிந்தனர். பல்காழ் முத்து அணியாரம் (கலித்.79;12-14).

கைவல் கம்மியன்கவின் பெறக் கழாஅ

(நற். 94(4) இளந்திரையனார்)

வழி வழியாக செய்யக்கூடியவர்களால் மட்டுமே இத்தொழிலை திறம்பட செய்ய முடியும். கைவினைத் திறம் கொண்டவர்களான கொல்லர்களால் தொழிற்றிறம் விளங்க செய்யப்பட்ட பலவகை அணிகளும் இருந்துள்ளன என்பதை அறிந்துக்கொள்ள சங்கப்பாடல்கள் ஏதுவாகின்றன.

கை வளை:

கையில் அணியும் அணி. மகளிருக்கு அழகை தருவது மட்டுமல்ல ஆரோக்கியமானதுமாகும். உடலின் வெப்பத்தினை சீராக்கும் தன்மையுடையது அணிகளாகும். கண்ணாடி, செம்பு, ரப்பர், பொன், வெள்ளி, வைரம், பவழம், சங்கு போன்றவற்றாலும் இவ்வகை அணி செய்யப்படுவதுண்டு. செல்வக்குடி மகளிர் பொன், வெள்ளி, பவழம், மரகதம் கொண்டு செய்த வளையணிந்தனர்.

“பவளவளை செறித்தாட் கண்டு அணிந்தாள்”

(பரி.11:101, நல்லந்துவனார்)

விரலணி:

கைவிரல்களில் அணியக்கூடிய அணி மோதிரமாகும். இவ்வகையணி பல வகைகளால் குறிக்கப்பெறும். ஆழி, நெளி, (கலித்.84; 20-21) என்றும் குறித்தனர்.

..... தன் கைத்

தொடு மணி மெல்விரல் தண்ணெனத் தைவர

(அகம். 386(12-13) பரணர்)

எனும் பாடல் வரியின் வாயிலாக பெண்கள் தம் மென்மையான விரலில் மோதிரம் என்னும் அணிகலன் அணிந்தனர் என்பதும் ஆண், பெண் இருவரும் இவ்வகை அணியை அணிந்துள்ளனர் என்பதும் புலப்பாடு.

அரைப்பட்டிகை:-

மகளிர் இடையில் அணியும் அணி இடையணி என்பர். மகளிர் பொற்காசுக்களால் செய்யப்பட்ட அரைப்பட்டிகை எனப்படும் ‘காழ்’ என்னும் இடையணி அணிந்தனர் என்பதினை,

கோதை மயங்கினும் குறுந்தொடி நெகிழினும்

காழ்பெய் அல்குல் காசுமுறை திரியினும்

(நற். 66:8-9, இனிச்சந்த நாகனார்)

எனவரும் நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. இவ்வகையான அணியை மேகலை, கோவை, காஞ்சி அணி என்றும் குறிப்பர்.

புட்டில்(சலங்கை):

சிலம்பு, தண்டை, கட்டு வடம், கழல் போன்ற பெயர்களால் காலில் அணியும் அணியைக் குறிப்பர். ஆடவர், பெண்டிர் இருபாலரும் அக்காலத்தில் அணிந்துள்ளனர்.

பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஏனைய அணிகலன்களை விட ஆடவனுக்குப் பெருமை சேர்ப்பது வீரக்கழல் எனும் அணியாகும். இதனை ‘இயலணிப் பொலிந்த ஈகை வான்கழல்’ (குறிஞ்சி.126-127) எனும் அடிகள் துலங்கச் செய்கின்றது.

மணமான பெண்கள் கால் விரல்களில் மோதிரம் அணியும் பழக்கத்தினராய் இருந்தனர். புட்டில் எனும் சலங்கையும் அணிந்தனர். அரிக்கற்கள் (கிண்கிணிகள்) உள்ளிட்ட சலங்கையை மகளிரும், குழந்தைகளும் அணிந்தனர். குறுந். 7(1-2), நற். 279 (10-11), அகம். 385 (16-18)

அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கண் ஈர்த்து ஈங்கே

வருகளம் பாகமகன்

(கலித்.80 (8-9) மருதனிள நாகனார்)

பொன் அணிகலன்கள் மட்டுமின்றி சங்கு கொண்டு செய்யப்பட்ட வளை, வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட வளை முதலியவற்றையும் அணிந்தனர்.

பொன்னால் செய்யப்பட்ட கிண்ணம் ‘பொன்செய் வள்ளத்துப் பால்கிழக்கு இருப்ப (நற்.297-1). பொற் தட்டுக்கள் (அகம். 317; 8-12) முதலியன பயன்படுத்தியுள்ளமையும் காணமுடிகிறது.

பொன் தகட்டால் செய்யப்பட்ட பூ

(பரி. 11(121), நல்லுந்துவனார்)

பொன் கொண்டு செய்யப்பட்ட பூக்கள், பொற்கம்பி என்று குறிக்கப்படும் வகை நெறி (கூந்தலை வாரிய பின் வகுக்கப்பட்டமையாலும், நெறிப்பு உடைமையாலும் வகை நெறி எனப்பட்டது) கலித்.55;2-3, பொற்பாவை, அகம். 128;(5-10), 149;(10-15) கொடிஞ்சி என்று அழைக்கப்படும் தேரின் ஓர் உறுப்பு (தேர்களின் விளிம்புகளில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தாமரை வடிவில் அமைக்கப்படும் உறுப்பு) குறுந்.345(1,2) முதலியனவும் பொற்கொல்லரால் உருவாக்கப் பெற்றனவாகும்.

பொற்கொல்லர் ‘ஆசில் கம்மியன்’ என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தொழில் தேர்ச்சி குறையாத பொற்கொல்லர்கள் சங்ககால சமூகத்தில் தனித்தொரு மதிப்பினை பெற்றிருந்தனர் என்பதும் சங்கப் பாடல்கள் வழி புலனாகிறது.

இசைக்கருவிகள்:-

இசையை விரும்பாத மனம் இல்லை. இசையானது மனதிற்கு மகிழ்வையும், அமைதியும் தரவல்லது. இசை (Music) என்பது ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட, கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அலகு ஒலியாகும். இசையை வடமொழியில் நாதம் என அழைப்பர். இசை என்ற சொல்லுக்கு இசைய வைப்பது என்று பொருள் மனிதனையும் மற்ற உயிரினங்களையும் இசைய வைக்கின்ற பணியவைக்கின்ற ஓர் அருஞ்சாதனம் இசை.

“The sound waves set in motion by a vibrating body differ in length, in amplitude and in form so that the agreeableness of sound depends on the nature of the sounding body, on the pitch of the notes and on the energy of the sound wave”²⁸ இசையானது கேட்பவர் மனதில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் தன்மையுடையது என்றுவைத்தியலிங்கம் கூறுகிறார்.

“Instrumental music has played a prominent part in the evolution of the music of both the orient and the occident. Man became early conscious of the fundamental principles of musical science, through musical instruments. The monophonus voice was not much help to him in practically working out and understanding the various musical laws and phenomena”²⁹ என்று தென் இந்திய இசை நுணுக்கம் பற்றி சாம்பமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிடுவதிலிருந்துஇசையொலியின் பல நுட்பங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும், இசையறிவில் வளர்ந்து இசையின் அழகைத் துய்ப்பதற்கும் சிறப்பாக மொழிகலவாத் தனியிசையின் (absolute music) மேன்மையை உணர்வதற்கும் இசைக்கருவிகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இசைக் கருவிகளை வாத்தியக் கருவிகள் என்றும் அழைப்பர்.

பழந்தமிழகத்தில் இசை என்பது தமிழரின் மரபு வழியான மிகப் பழமையான இசை செல்வமாகும். சங்கத்தமிழானது இயல், இசை, நாடகமென மூன்று பிரிவுகளை உடையது. இதில் இசை என்பது தமிழிசையாகும். பழந்தமிழ் மக்கள்

வேறு இன மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்வதற்கு முன்பே இசையும் அதோடு இணைந்த கூத்தும் உருவாகி வளரத் தொடங்கின.

இசையும், கூத்தும் ஒன்றொடொன்று இணைந்த கலைகள். நாடகம் என்பதைப் பழந்தமிழ் மக்கள் கூத்து என்று அழைத்தனர். நாட்டியம், ஆடல் என்ற சொற்களும் கூத்துக் கலையைக் குறிக்கும். முச்சங்க காலத்தில் இசைக்கு இலக்கண நூல்கள் எழுதப்பட்டன. கல்வெட்டுக்களில் இசையைப் பற்றியும், இசைக் கருவிகள் பற்றியும், இசைக் கலைஞர்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சங்க காலத்தில் ஆண்கள், பெண்கள் என இருபாலரும் இசைக் கலையில் சிறந்து விளங்கினர். இசையும் கூத்தும் வல்ல பாணர், பாடினியர், விறலியர் (ஆடல் மகளிர்) போன்றோர் பண்ணும் தாளமும் கூடிய இசைப்பாடல்களைப் பண்ணிசைக் கருவிகள், தாளவிசைக் கருவிகள் ஆகியவற்றின் துணையோடு சிறப்பாகப் பாடி உள்ளனர்.

யாழ், கின்னரம், குழல், சங்கு, தூம்பு, வயிர், தண்ணுமை, முழவு, முரசு, பறை, கிணை, துடி, தடாரி, பாண்டில் போன்ற இசைக்கருவிகள் இருந்துள்ளன.

மலைபடுகடாம் என்ற இலக்கியத்தில் தமிழ் இசைக் கருவிகளின் வகைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இமிழ், முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோட்டு, தூம்பு, இளி, இமிர், குழல், அரி, தட்டை, எல்லரி, பதலை முதலான இசைக்கருவிகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பண்டைத் தமிழர் இசைக்கருவிகளை புகுத்துள்ளனர். தோல் கருவி, நரம்புக்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக் கருவி என்பனவாகும். பழந்தமிழரின் வாழ்வியலோடு இசைக்கருவிகள் இரண்டறக் கலந்திருந்தன.

தோல் இசைக்கருவிகள்:

தோல் கொண்டு செய்யப்படும் இவ்வகைக் கருவிகளை தோற்கருவிகள் என்பர். இதனை ஆங்கிலத்தில் Percussion Instruments என்று அழைப்பர். வீரத்தை உணர்த்த வெற்றியை அறிவிக்க, கிளிகளை ஓட்ட, வெறியாடல் நிகழ்த்த என்று பலவற்றிற்கும் தோற்கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வேட்டையாடப்பட்ட விலங்குகளின் தோல் வெயிலில் காய்ந்த போது ஏதோவொரு கல்பட்டாலும் ஒலி எழுப்பும் தன்மையுடன் அத்தோல் இருக்கும். அதை அறிந்த பழந்தமிழன் அந்த தோலை கல்லில் போர்த்தி இருக்கக்கூடிய ஒலி எழுப்பினர்.

பறை, முரசு, முழவு, பதலை, ஆகுளி, எல்லரி, தடாரி, சில்லரி முதலிய கருவிகள் இவ்வகையின. ஆற்றுநீர் அணை உடைந்து வந்தால், யானை மதம் பிடித்து ஓடி வந்தால் மக்களுக்கு அறிவிப்பு செய்ய தோல்கருவியை இசைத்தனர். குரவை, துணங்கை, வெறியாட்டு ஆகிய கூத்து நிகழ்விலும் தோல் கருவி முதன்மை பெற்றது.

கூத்தர்கள், மழையின்றி வாடிய, குளங்கள் வற்றிப் போன சுரவழியின் கண்ணே மத்தளத்தினை எடுத்துக்கொண்டு ஊரினை நோக்கி சென்றனர்.

விழவுப்படர் மள்ளரின் முழவு எடுத்து உயரி

(அகம்.189;5 கயமனார்)

தண்ணுமை:

தண்ணுமை இருமுகபறை என்று வழங்கப்படுகின்றது. நீண்டு குவிந்த தலைகளை உடையது. ஒரு முகத்தைத் தாழ்ச் செய்து மறுமுகத்தில் இரு

கடிப்புகளால் ஒலித்து முழங்கப்படும். மிகவும் அச்சுறுத்துகின்ற ஒலியை உடையது. நெற்கதிரை அறியும் உழவர்கள் தண்ணுமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினை, அகம். 63(17-19) புறம். 270(8-9) புறம். 263(1-2), நற். 350(1-3), அகம். 204(10-11), புறம். 348(1-2) அகம். 174(4-5) புறம். 289(9-10)

**வெண்ணெல் அரியுநர் தண்ணுமை வொர்இச்
செங்கண் அருமை இனம்பரி எருத்தல்**

(மலைபடு. (471-473), பெருங்கௌசிகனார்)

எனும் பாடல்களால் உழவர்கள் வெண்ணெல்லை அரியும் போது தண்ணுமைப்பறையை முழக்கினர். அதன் முழக்கத்தைக் கேட்டு எருமை அஞ்சி ஓடியது.

போருக்கான அழைப்பாகவும், வீரர்களுக்கு வீரமுறுக்கு ஏற்றக்கூடியதாகவும் தண்ணுமை ஒலி அமைந்தள்ளது என்பதினை,

**மறப்படை நுவலும் அரிக்குரல் தண்ணுமை
இன்னிசை கேட்ட துன்னரு மறவர்
வெற்றிதரு வேட்கையர் மன்றம் கொண்மார்
பேரம் குழந்த வெரு வரு பறந்தலை**

(புறம். 270:(8-11), கழாத்தலையார்)

புறநானூற்று வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

முரசு:

முரசு என்பது பெரிய உருவில் அமைந்த கொட்டாகும். முரசங்கள் காலையில் இயம்பப்படுவதாக சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

படுகண் முரசங்க காலை யியம்ப

(மதுரை.(232) மாங்குடி மருதனார்)

**திண்பிணி முரசம் இழுமென முழங்கச்
சென்றமர் கடத்தல் யாவது**

(புறம். (93:1), ஔவையார்)

எனும் வரியானது பாசறையில் போர் முரசின் ஒலி வீரர்களுக்கு வேக உணர்வை எழுச் செய்யும் என்பதினை குறித்துநிற்கிறது. போர் முரசு அரசனிடம் இருப்பது போன்று இசை முரசு கலைஞரிடத்தில் இருக்கும். அது இனிய இசையைத் தருகின்றன என்பதினை, குறுந். 365(4) வரியானது சுட்டுகிறது.

நாள்முர சிங்கு மிடனுடை வரைப்பு

(புறம்.(161:291) பெருஞ்சித்திரனார்)

என்றும்

தாழ்குரல் முரசங் காலை இயம்ப (ஐங்.(448:1), பேயனார்)

என்ற பாடல்களால் முரசங்கள் காலையில் இசைக்கப்பட்டது என்பது புலனாகிறது. முரசத்தின் ஒலி இடி முழக்கத்திற்கும், கடல் ஒலிக்கும் உவமிக்கப்படும், ‘முரசதீர்ந் தன்ன விண்குரலேற்றொடு’ (குறிஞ்சிப்.49) படுமழை யுரமி னிரங்கு முரசு (புறம் 350:4) என்பனவற்றால் முரசத்தின் ஒலியின் தன்மையை அறியமுடிகிறது.

பதலை: (Patalai)

பதலை ஒரே பக்கம் மட்டும் தோலால் கட்டப்பட்டிருக்கும் என்பதனை,

பதலை ஒரு கண் பையென இயக்குமின்

(புறம்.(152:17) வன்பரணர்)

ஒருதலைப் பதலை தூங்க ஒருதலைத்

தூம்பகச் சிறுமுழாத் தூங்கத் தூக்கி

(புறம். (103:1-2) ஓளவையார்)

என வரும் வரிகள் பதலை எனும் தோற்கருவியினை புறம். 64:2, மலைபடு;11, புறம். 152:17 பற்றி விளக்கி நிற்கிறது. பாணர்களும் விறலியரும் பலவிதமான இசைக் கருவிகளுடன் பதலை என்ற தோற்கருவிகளையும் எடுத்துச் சென்றமையை,

நல்யாழ் ஆகுலா பதலையொட சுருக்கி

செல்லா மோதில் சில்வளை விறலி

(புறம்.(64: 1-2) நெடும்பல்லியத்தனார்)

என்ற புறநானூற்றுப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. பல்வேறு வகைப்பட்ட தோற்கருவிகளை நிகழ்த்துக்கலைஞர்கள் பயன்படுத்தினர் என்பதினை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

ஆகுளி-சிறுபறை: (Akuli)

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் ‘ஆகுளி’ என்ற சிறுபறையினையும், அதன் ஓசை வெளிப்படும் விதத்தையும் மதுரை. 606 வரியானது குறிப்பிடுகிறது. முழங்குகின்ற ஆகுளி என்ற சிறுபறைப் போல பேராந்தையின் பெட்டையும் சேவலும் தம்முள் மாறி மாறி ஒலி எழுப்பின என்று உவமைப்பட சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

விரல் ஊன்று படுகன் ஆகுளி கடுப்ப

குழிகை இரட்டும் நெடுமலை யடுக்கத்து

மலைபடுகடாம் பாடல் வரிகள் தெரிவிக்கிறது.

(மலைபடு.(140:141) பெருங்கௌசிகனார்)

எல்லரி: (Ellari)

கண் விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின்

எல்லரி தொடுமின் ஆகுளி தொடுமின்

(புறம்.152:(15-16) வன்பரணர்)

எனவரும் புறநானூற்று பாடலால் விளக்கம் பொருந்திய தாளத்தைக் கைக்கொண்டு ஒலிக்கும் வலிய வாயையுடையது எல்லரி மலைபடு.(10) என்பது புலனாகிறது. இதனை சல்லி, சல்லிகை என்றும் அழைப்பர். கல்லென்ற ஓசை உடைத்தாதலால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும் எனலாம்.

பறை:

பறை என்ற தாளவிசைக்கருவி சங்ககாலத் தமிழகத்தில் மிகவும் அதிகமாக புழக்கத்தில் இருந்துள்ளமையை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலம் பெண்கள் பறையொலிக்குத் தக்கவாறு ஆடிக்களித்தனர். அங்கு அடிக்கப்படும் பறை தொண்டகப்பறை அல்லது குறிஞ்சிப்பறை என அழைக்கப்படுகிறது. இதனை ஆகோட்பறை என்றும் கூறுவர். பறை பற்றி பதிற். 70(23-24), புறம். 335, குறுந். 7(3-5), மலைபடு. 343-344, திருமுருகு. 197 வரிகள் இயம்புகின்றன.

தொண்டகப் பறைச்சீர் பெண்டிரொடு விரைஇ (அகம். 118(3) கபிலர்)
குரவையாடும் போது தொண்டகச் சிறுபறை முழங்கப்படும் என்பதற்கும் இவ்வரி சான்றாகிறது.

பறை கடுமையான ஒலியையும் எழுப்பும் தன்மை உடையது. கடும்பறை கோடியர் என வரும் மலைபடுகடாம் (343-344) பாடல் வரியால் அறியலாம்.

தட்டைப்பறை, தொண்டகச் சிறுபறை, தொண்டகப்பறை, அரிப்பறை, மன்றோல் சிறுபறை, மென்பறை, இன்னிசைப் பறை, பொருநர் பறை, ஆடுகளப் பறை எனப் பல்வகைப் பெயர்களால் பறை சங்கஇலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முழவு:

தண்ணுமை போன்ற ஒரு கருவி முழவு. எருமைத் தோலால் போர்த்தப்பட்டுள்ளது. அகன்ற பரப்பையுடையது. மண்ணினால் குழைத்துச் செய்யப்பட்டது. இதன் அடிப்பாகம், பனை மரத்தோடு ஒப்புமைப்படுத்தப்படுகிறது. “முழாவரைப் போந்தை யரவாய் மாமடல்” (புறம். 375) என்னும் வரிகள் முழுவின் தன்மையை குறித்து நிற்கிறது.

பலாப் பழத்துடனும், முழவைப் பொருத்தி ஒப்புமைக் கண்டுள்ளனர்.

முன்றில் நீடிய முழவுறழ் பலவின்	(அகம். 172:11)
காணப் பலவின் முழவுருள் பெரும்பழம்	(மலைபடு. 571)
முழவி னமைந்த பெரும்பழம்	(பதிற். 81:19)
மண்மை முழவின் வயிரியர்	(புறம். 164:12)

தடாரி:

தடாரி என்பது கிணைப் பறையாகும். வாரால் பிணித்துக் கட்டப்பட்ட இசைக்கருவி என்பதினை,

சிதா அர் வார்பின் சிதர்ப்புறத் தடாரி
ஊன்சுகிர் வலந்த தென்கண் ஒற்றி
விரல்விசை தவிர்க்கும் மரலையில் பாணி

(புறம். 381(12-14), நன்னாகனார்)

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழியாக அறியமுடிகிறது. நன்றாக பிணித்துக் கட்டப்பட்ட சிதர்ந்த புறத்தை உடையது, கண்ணிடத்தே ஊனால் தெற்றப்பட்டுள்ளது. தடாரி விரல் கொண்டு அடித்து இசைக்கப்படுவது அதிர்ந்த ஓசையை உடையது.

அரிக்குரல் தடாரி உருப்ப ஒற்றி

(புறம். 369(21), பரணர்)

தடாரில் பறையை இடைவிடாமல் அடிப்பதால் கூடு உண்டாகும் தடாரி வெண்மையான கண்ணைக் கொண்டு விளங்குவதாக உள்ளது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

தாடாரியின் உள்பகுதி கூடாகவுள்ளது என்பதும், அதன்மேல் அழகான போர்வை சுற்றப்பட்டுள்ளது. அதை விரலால் ஒற்றிப்பாடும் பாணர் பரிசில் பெறுவர். தடாரி

அரிக்குரல் உடையது. சிறப்பு மிக்கதொரு இசைக்கருவியாகத் தடாரி விளங்கியமையைச் சங்கப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

நரம்பு இசைக்கருவி:

இக்கருவி நரம்புகள் கொண்டு முடுக்கப்பட்டது. இதனை ஆங்கிலத்தில் Stringed instruments என்பர். பழந்தமிழர் போருக்காகவோ, வேட்டைக்காகவோ வில்லைப் பயன்படுத்தினர். வில்லை எய்தபோது நாணிலிருந்து வரும் ஒலியே யாழ் தோன்றக் காரணமானது. யாழில் பழமையானது வில்யாழ், சீறியாழ், பேரியாழ், மகரயாழ், செங்கோட்டியாழ் இவற்றிலிருந்தே பல நரம்பாலான இசைக்கருவிகள் வளர்ச்சி பெற்றன.

பண் யாழ் மறப்ப (புறம், 65-1) எனும் அடியானது அரண்மனையில் ஏதேனும் துக்கம் நிகழின் யாழானது இசைக்கப்படாதது என்பதைச் சுட்டுகிறது.

மாலையில் செவ்வழிப் பண்ணும், காலையில் மருதப் பண்ணும் வாசிக்க வேண்டும் என்பது இசைநூல் மரபாகும். யாழின் முறுக்காணியின் நரம்பினை அதன் தண்டில் கட்டி செவ்வழி என்னும் பண்ணை வாசிப்பர். குரல் என்னும் நரம்புடன் பொருந்திய யாழிசைக்கு ஏற்ப முழவு பொருந்தி ஒலிக்கும் என்பதினை,

திவவு மெய்ந் நிறுத்துச் செவ்வழி பண்ணி,

குரல் புணர் நல்யாழ் முழவொடு ஒன்றி

(மதுரை.(604-605) மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சிபாடல் விளக்கி நிற்கிறது.

துளை இசைக்கருவி:

மூங்கிலில் வண்டு செய்த துளையில் காற்று வந்து முத்தமிட்ட போது மூங்கிலின் சிணுங்களே மண்ணில் தோன்றிய முதல் இசை என்கின்றனர் சிலர்.

வண்டுகளால் துளைக்கப்பெற்ற துளையிடத்தே மேல்காற்று எழ அது குழல் ஒலியாகவும் இசைத்தது என்பதினை 'ஆடு அமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின் கோடை அவ்வளி குழலிசை ஆக' எனவரும் அகநானூற்று 82:1-2 பாடல்வரியானது குழலால் ஏற்படும் இசையினை விளக்கி நிற்கிறது. மேலும் கலித். 101(34-35), மலைபடு.(6-7), பதிற்.41:4, அகம். 111(8-9), அகம். 82(5-9) எனும் வரிகளும் 'தூம்பு' எனும் இசைக்கருவியின் சிறப்பினை எடுத்தியம்புகின்றன.

தூம்பு என்பது துளைக்கருவியாகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் Pipe or wind instruments என்பர். தூம்பு என்பது மூங்கிலை அறுத்து குழல் போன்று செய்யப்பட்ட கருவியாகும். இதனை,

விரல்செறி தூம்பின் விடுதுளைக் கேற்ப

முரல் குரல் தும்பி அவிழ்மலர் ஊத

யாணர் வண்டினள யாழிசை பிறக்க

(பரி. 21; (31-35) நல்லச்சுதனார்)

என்ற பாடலால் தூம்பின் துளைகளை மூடியும் திறந்தும் இசையெழுப்புவர் என்று பெறலாகிறது.

கஞ்சங்கருவி:

இக்கருவி இரும்பு, செம்பு, பொன் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டது. இதனை ஆங்கிலத்தில் Cymbals Bell Metal Instruments என்பர். சங்க காலத்தில் வழங்கிய பாண்டில் என்பது இவ்வகைக்கருவியாம்.

பாண்டில்:

நன்றாக உருக்கித் தகடாக வார்க்கப்பட்ட பாண்டில் கஞ்சதாளத்தினை உடையது என்பதினை,

நுண்ணுருக் குற்ற விளங்கடர்ப் பாண்டில்

(மலைபடு. (4) பெருங்கௌசினார்)

என்னும் வரியானது விளக்குகிறது. இக்கருவி தாளமிடுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும். 'பகர் குழல் பாண்டில் இயம்ப' பரி.15:40, மலைபடு.4,10, அகம். 105:9-10, 376:9 எனும் வரிகளானது 'பாண்டில்' கருவியின் சிறப்பினை சுட்டுகிறது.

நுட்பமான வடிவடைய விளக்கம் உடைய அடர்த்தியான கருவியாகும். இது முழா, ஆகுளி போன்ற தாளவிசைக் கருவிகளுக்குத் தாளம் அமைத்துக் காட்டும் கருவியாகும். வட்ட வடிவமான இரு வெண்கலக் கருவிகளைத் தட்டி தாளவிசை ஏற்படுத்துவதைப் பாண்டிலிசையாகக் கருதலாம்.

விளையாட்டுகருவிகள்:-

உலகை அறிந்து கொள்ளவும், அறிவு வளர்ச்சி அடையவும் விளையாட்டுகளும், பொம்மைகளும் உதவுகின்றன. குழந்தைகள், பொம்மைகளைக் கொண்டு உலகை அறிந்து கொள்ளவும், தங்கள் உடல் வலுவைக் கூட்டவும், வினை-விளைவுகளை அறியவும், தொடர்புகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், தங்களது திறன்களை வளர்த்துக் கொள்ளவும், விளையாட்டும், பொம்மைகளும் உதவி புரிகின்றன. பொம்மைகள் களிமண், மரம், ஓலை, பொன் போன்ற உலோகங்கள் கொண்டு செய்யப்பட்டிருந்தமைக்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன. இவ்வகைப் பொருட்களை தம் கைத்திறத்தால் கைவினைக் கலைஞர்கள் உருவாக்கியுள்ளனர்.

கிலுகிலிப்பை:

குழந்தைகள் விளையாடும் கிலுகிலுப்பை பனை ஓலையால் செய்யப்படுகின்றது. இப்பொருள் சங்ககாலம் முதற்கொண்டு புழக்கத்தில் உள்ள கருவியாகும். சின்னஞ்சிறு கூடை போல் முடைந்து உள்ளே சிறிய சிறிய கற்களை உள்ளிட்டு தயாரிப்பர். கிளி, மயில், பூனை, யானை போன்ற உருவ பொம்மைகளுள் குழந்தைகள் விளையாடி மகிழ உருவாக்கப்பட்டன என்பதற்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் காணக்கிடைக்கின்றன. எளிய மூலப்பொருளான பனையோலைக் கொண்டு இவ்வித கருவியானது செய்யப்பட்டன. குழந்தையின் அழகையை நிறுத்துவதற்கு இப்பொருள் கையாளப்பட்டது என்பதை,

மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவோர்

நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்

வாள்வாய் எருத்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்

தோள்புறம் மறைக்கு நல்கூர் நுசுப்பின்

உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற

கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலிகிலிஆடும்

(சிறுபாண். (56-61), நல்லூர் நத்தத்தனார்)

உப்பு வாணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு விற்கச் செல்லும்பொழுது தம் மனைவி மக்களுடன் பிள்ளைகளைப் போல் வளர்த்த மந்தியையும்(குரங்கு) உடன் கொண்டு செல்வது உண்டு. அம்மந்திக்கு நுணா மரத்தின் கட்டையில் மணிகள் கடைந்து அழகு செய்வர் என்பதையும், அம்மந்திகள் கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு உமணர் குழந்தைகளுடன் விளையாடும் என்பதை மேற்கூறிய வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

யானை பொம்மை:

பொம்மை (Doll) ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாகும். பொம்மையாக பயன்படுத்துவதற்காகவே பல விளையாட்டுப் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. அவ்வகையில் சங்ககாலத்தில் குழந்தைகள் விளையாடுவதற்கு 'யானை' உருவில் பொம்மைகள் உருவாக்கப்பட்டன என்பதை,

*திகழ்ஒளி முத்துஅங்கு அரும்பாகத் தைஇப்
பவழம் புனைந்த பருதி சுமப்பக்
கவழம் அறியாநின் கைபுனை வேழம்
புரிபுனை பூங்கயிற்றில் பைபய வாங்கி
அரிபுனை புட்டிலின் ஆங்கண்ஈர்த்து, ஈங்கே
வருக எம்பாக மகன்*

(கலித். 80(4-9) மருதனிள நாகனார்)

எனவரும் கலித்தொகை பாடலில், அக்காலத்தில் குழந்தைகள் விளையாட கையால் செய்த யானைப் பொம்மை இருந்துள்ளமை கண்கூடு. ஒளிதிகழும் முத்துக்களை விளிம்பிலே பதித்துப் பவளத்தால் செய்யப்பட்ட சக்கரங்கள் சுமக்கக், கவழம் அறியாத கையாற் செய்த யானையை, பூங்கயிற்றினால் மெல்ல இழுத்து விளையாடும், மகனை தன் அருகாமையில் அழைத்தால் தாய், இதனை

*கலந்துகண் நோக்குஆரக் காண்பின் துகிர்மேல்
பொலம்புனை செம்பாகம் போர்கொண் டிமைப்பக்
கடிஅரணம் பாயாநின் கைபுனை வேழம்
தொடியோர் மணலின் உழக்கி, அடியார்ந்த*

(கலித். 86(5-8) மருதனிள நாகனார்)

மேற்வரும் வரிகளும் கையால் செய்யப்பட்ட யானைப் பொம்மையைக் குறித்து விளக்கி நிற்கிறது, இப்பொம்மையானது இரண்டு யானைகள் போரிடுவது போலப் பவள உருளைமேல் அமைக்கப்பட்டிருந்து என்பதிலிருந்து பனையோலை கொண்டு மட்டும் பொம்மைகள் செய்யப்படவில்லை என்பதும் பிற உலோகத்திலும் பொன், பவளம் போன்றனவும் பதிக்கப்பெற்று செய்யப்பட்டிருந்தன என்று அறிய முடிகிறது.

கழங்கு:

மகளிர் விளையாடும் கழங்கு ஒரு கைத்திறப் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுப் பொருளாகும். முத்துக்கள், முத்து அளவில் மரக்கட்டையில் கடைந்தெடுத்த உருண்டைகள், பொன்னால் செய்யப்பட்ட பொற்கழங்குகள் முதலானவை மகளிர் விளையாட்டில் கழங்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கழங்கு தரையில் பரப்பி கையால் பற்றித் தூக்கிப் போட்டுப்பிடித்து விளையாடப்படும். 'கழங்குறழ் முத்தம் அகம். 126:12, 173:15,135:9, ஐங். 377, பரி.107

வணங்கிறை மகளிர் அமர்ந்தனர் ஆடும்

கழங்கு உறழ் ஆலியொடு கதழ்
உறை சிதறி

(அகம்.(334;8), மதுரைக் கூத்தனார்)

கைபுனை குறுந்தொடி தத்தப் பைபய
முத்த வார்மணற் பொற்கழங் காடும்

(பெரும். (334,335), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

செல்வவளம் பொருந்திய மனையில் வாழும் மகளிர் பொன்னால் செய்த கழற்காய்கள் கொண்டு கழங்கு விளையாடினர். மேலும் புறம்.36(3-4), நற். 79, பெரும். 331-333 வரிகளும் பொன்னால் செய்யப்பட்ட கழங்கு கொண்டு மகளிர் விளையாடியமையை சுட்டி நிற்கின்றன.

பந்து:

பீலி மஞ்சையி னியலிக் கால
தமனியப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்ப, உயர்நிலை
வான் தோய் மாடத்து, வாரிப்பந்து அசைஇ
கைபுனை குறுந்தொடி தத்த, பைபய

(பெரும். (331-334) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

நீர்ப்பாயல் என்னும் பட்டினம், அப்பட்டினத்தின் கண்ணுள்ள வீடுகளில் உள்ள பல்வேறு அணிகலன் அணிந்த மகளிர் பசிய மணிகள் கோத்த வடங்களையுடைய அல்குலில் துகில் கிடந்து அசைய, காலில் கிடக்கும் பொற்சிலம்பு ஒலிக்க, பெரிய மலைப்பக்கத்தே மன எழுச்சியால் ஆரவாரிக்கும் மயில் போல் உலவி வானத்தைத் தீண்டும் மேல்நிலை மாடத்தின்கண் பந்தாடுவர் என குறிக்கப்பெற்றதால், மகளிர் விரும்பி பந்து விளையாடியமையைக் காணமுடிகின்றது.

பறை:

‘பறை’தோலால் ஆன இசைக்கருவி. ‘பறை’ என்ற சொல் பேச்சைக் குறிப்பதாகும். ‘அறை’ என்ற சொல்லினின்று ‘பறை’ தோன்றியது. (நன்னூல். 458) பேசுவதை இசைக்கவல்ல தாளக்கருவி பறை எனப்பட்டது. பன்னெடுங்கால வரலாற்றைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள பறை, ஓர் இசைக்கருவி மட்டுமல்ல தொல்குடித் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடையாளமாகவும் விளங்குகின்றது. குறிஞ்சிப்பறை, முல்லைப்பறை மருதப்பறை, நெய்தற்பறை, பாலைப்பறை என நிலத்தின் பகுப்பால் பெயர் வழங்கியமையைக் காணலாம். செய்தி பரப்பும் இசைக்கருவியாய் பரந்துபட்டு ஒலிக்கப்பட்டிருக்கும் பறையை சிறுவர்கள் முழக்கி விளையாடியமையும் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
சிறுதோள் கோத்த செவ்வரீப் பறையின்
கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇப் போலக்
கோல்கொண் டலைப்பப் படியார் மாதோ

.....

ஓடுதோர் நுண்ணுகம் நுழைந்த மாவே

(நற். 58(1-4,11), முதுகூற்றனார்)

ஓடுகின்ற தேரிலே பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் தாம், முதிர்ந்த செல்வரின் பொன்னணிகளையுடைய புதல்வர் சிறிய தோளில் மாட்டிய செவ்விதின் ஒலிக்கும்

பறையின் கண்ணில் எழுதிய குருவி அடிபடுதல் போல, கோலைக் கொண்டு அடிக்க அதனாலே துன்பப்படுவனாக, என்று உவமை நலன் தோன்ற பாடியுள்ளமையால், சிறுவர் ‘பறையை’ வைத்து இசைத்து விளையாடியமையைக் காணலாம்.

பாவை:

பெண்சிலை ஏந்தி நிற்கும் விளக்கு பாவை விளக்கு ஆகும் களிமண் மற்றும் செம்பு போன்ற உலோகங்களை கொண்டு பாவை விளக்குகள் செய்யப்பட்டன. ‘பாவை விளக்கில் பருஉசுடர் அழல இடம் சிறந்து உயரிய ஏழுநிலை மாடத்து’ என முல்லைப்பாட்டு (85) பாவை விளக்குகளை சிறு வயது பெண் குழந்தைகள் விளையாட்டுப் பொருளாகக் கருதியுள்ளமையை It should to born in mind that the young girls treated their dolls as living things”³⁰ குறித்து தம் நூலில் பதிவு செய்துள்ளார் வைத்தியலிங்கம் ‘தாவில் நன்பொன்தைஇய பாவை’ அகம்.. 127(6-9), 212;1 குறுந். 292(1-5), மதுரை. 410-412 என வரும் வரிகளால் பாவை விளக்கு சிறுவர் விளையாடுதற்குரிய பொருளாகவும் இருந்துள்ளமையை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

மாவை:

*நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர் நுணவத்து
அறைவாய்க் குறுந்துணி அயிலுளிபொருத
கைபுனை செப்பங் கடைந்த மார்பிற்
செய்புங் கண்ணி*

(சிறுபாண். (51-54), நல்லூர் நத்தத்தனார்)

எனவரும் சிறுபாணாற்று வரிகளால், நுணா மரத்தால் செய்த குறுந்துணி மணிமாலையை உடைய மார்பையும், செய்புங்கண்ணி சுற்றிய நெற்றியை உடைய மந்தி என்று பொருளமைத்துள்ளதால், தம் பிள்ளைகள் போல் வளர்க்கப்பட்ட மந்திக்கும் நுணாமரத்தின் கட்டையால் மணிகள் கடைந்து அழகு செய்தனர் உமணர் என்று அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது. இம்மாவைகள் மந்தி விளையாடுதற்கும் உரிய பொருளாக இருந்துள்ளமையை இப்பாடல் வரியானது எடுத்தியம்புகிறது. நுணா மரத்தை மஞ்சணத்தி அல்லது மஞ்சள்நாரி என்றும் குறிப்பர். இது ஒரு மூலிகை சிறுமரமாகும். பல்வேறு நோய்களைப் போக்கும் அற்புத மூலிகையாக விளங்கக்கூடிய தாவரம் என்பதால், இதன் பயனறிந்து சங்க கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளமை, பண்டைய மக்களின் பட்டறிவுக்குத் தக்கச் சான்றாதாரமாக உள்ளது,

பொன்னால் செய்யப்பட்ட பொம்மைகள்:

*நத்தொடு நள்ளி நடையிறவு வயவாளை
வித்தி யலையில் விளைக பொலிகென்பார்*

(பரி. 10; (85-86), கரும்பிள்ளைப் புதனார்)

வையையில் நீராடி, வையையை வழிபட்டு வாழ்த்தும் பழக்கம் பண்டைய மக்களுக்கு இருந்தது என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் மூலமாக அறிந்துக் கொள்ளமுடிகின்றது. வையையில் நீராடும் மக்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த பொன்னால் செய்த நத்தை, நண்டு, இறால்மீன், வாளைமீன் போன்ற பொம்மைகளை புதுநீரில் காணிக்கைப் பொருளாகப் போட்டு நாட்டில் விளைச்சல்

பெருகி உலகம் பொலிய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டமையை இப்பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வரிகளால் உய்த்துணர்ந்து கொள்வது பல்வேறு வடிவங்களில் பொம்மைகள் உருவாக்கப்பட்டன என்பதும், பொம்மைகளை நேர்த்தியாக வடிவமைத்துக் கொடுக்கும் 'கைத்திறம் பெற்ற கைவினைஞர்கள் இருந்தனர்' என்பது குறித்த தரவுகள் சங்கப்பாடல்கள் வழி தொகுக்கப்பட்டு விளக்கமுறைத் திறனாய்வின் வழி இவ்வியலுள் விளக்கம் பெறுகிறது.

தொகுப்புரை

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் நீண்ட காலமாக ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வதற்கான அமைப்பே சமூகம் எனலாம். சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் மையமானவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள் அவர்கள் உற்பத்தி செய்த கருவிகள்.

மக்கள் குழுவாக வாழக் கற்றுக்கொண்ட காலமே தொழில் வளர்ச்சிக்கான தொடக்ககாலம். தொழில் பரிணாம வளர்ச்சியில் கைவினை தொழிலும் தொழிற்கருவிகளும் சிறு / பெரு தொழிற்களுக்கு அடித்தளமாய் அமைந்தன.

‘கைவினை’ என்பதற்கு கைத்தொழில், கைக்கருமம், கைவேலை, என மதுரைத் தமிழகராதி அளிக்கும் விளக்கமும், கைத்திறமையாலோ சிறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தியோ செய்யும் வேலை என க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி உள்பட பிற அகராதிகள் தரும் விளக்கங்களும் ஈண்டு தரப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக, ஆவணமாக மரபு வழி வந்து கலைநயத்துடன் திகழ்பவை கைவினைக் கருவிகள், கைவினை என்னும் பெயர்ச்சொல் ‘கை+வினை’ என்னும் இரு சொற்களின் கூட்டிணைவாகும். இவ்விரு சொற்களையும் தனித்தனியே பொருள் கொள்வோமெனின் கை என்பது உடலின் உறுப்பையும், வினை என்பது செய்யும் தொழிலையும் குறிக்கும்.தம் கைத்திறத்தால் ஐவகை நிலத்தில் வாழ்ந்த கைவினைக் கலைஞர்கள் உற்பத்தி செய்த கருவிகள் குறித்து சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறியப்பட்டுள்ளன.

ஒரு சமுதாயம் வளர்ச்சியடைய வேண்டுமானால் அடிப்படையான பின்புலமாக இருக்கக்கூடிய கைத்தொழில்கள் நன்கு வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். பண்டைக்கால கைவினைக் கருவிகள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முதன்மையாய் அமைந்தன.

சங்க காலத்தில் கைவினைப் பொருட்களைச் செய்யக்கூடிய மக்கள் தனித்த ஒரு இனக்குழு மக்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். இவர்களைக் ‘கைவினைஞர்’ (சிறுபாண்.257)‘பொன் செய் கம்மியன் கைவினை’ (நற். 313; 2)‘கைவினை மாக்கள்’, குறுந்.(309) என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளமையை காணலாம்.

வேட்டைக் கருவிகள், ஈட்டி, அம்பு, கத்தி, போன்றனவும், விவசாய கருவிகள் கலப்பை, துளர், அரிவாள், பூவாள், ஈர்வாள் பிற பயன்பாட்டுக் கருவிகள் பாணை, குடம், குழிசி (புறம். 65) தசம்பு(புறம். 33;3), (குறிஞ்சிப். 201-202), மண்டை(அகம் 96;1), வள்ளம் அகம். 219, பெரும். 339, நற். 297;1 சிறுபாண். 241, மதுரை. 779-780 நீலக்குப்பி புறம். 56:18, மதுரை. 227, 228, குறுந். 193(1-2), தாழி (அகம் 129-7, 165-11, 275:1), புறம். 228:12 காடி (பெரும். 57-58), கன்னல் (முல்லை. 57-58) தடவு (நெடுநல். 66), புறம். 238-1, 322-5, தாலம் புறம்.120;(14-15), பிழா (பெரும். 275-276) மண்ணால் செய்யப்பட்ட பலவித வடிவம் கொண்ட இவ்வகை கருவிகளை ‘குயவர்’எனும் தனித்தஇனக்குழுவினர் உற்பத்தி செய்துள்ளமைக்கான பதிவுகள் சங்கப்பாடல்கள் வழி தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மர வேலையில் திறம் படைத்த, தச்சர் உருவாக்கிய தேர், கதவு, கட்டில், உலக்கை, சிறு தேர் (நடைவண்டி), மத்தம் (அகம். 219-5), (பெரும். 339), (கலித்

110:10) நாஞ்சில் (புறம் .206-10), பெரும். 188) முதலியக் கருவிகளைப் படைத்தமைக் குறித்த தரவுகளும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பிற உலோகங்களைக் காட்டிலும் அதிக அளவு உறுதி கொண்ட இரும்பின் பயன்பாடு சங்கக்காலத்தில் இருந்துள்ளது. தொழில் வளர்ச்சியின் காரணமாகப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்வதற்கு இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் பெருமளவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியப்பட்டுள்ளது.

அரிவாள் (பொருநர். 242, நற். 275, பெரும். 471, புறம். 379) குயம் என்றும், படை என்றும் சங்கப்பாடல்களுள் சுட்டப்பட்டுள்ளது. புவாள், ஈர்வாள், கொடுவாள், கத்தி, துளர், கத்திரிகை, உளி, எறிஉளி, தூண்டில், துலாக்கோல், ஊசி, மணி, அங்குசம், கோடரி, சம்மட்டி, குந்தம், இரும்பு வில், வாள், வேல், உறை, ஆவம், கணிச்சி, அம்பணம், போன்ற பயன்பாட்டுக் கருவிகள் சங்ககால மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு சமூக வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாய் அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பொன் வேறாகவும், மணிகள் வேறாகவும் எளிதில் பிரிந்து சிதறாதபடி இணைப்பாக இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்களை 'இழை' என்பர். 'இழை' யாக இழைத்து அணிகலன்களை அணியுற வடிவமைக்கும் 'ஆசில் கம்மியர்' இருந்துள்ளனர். பல்வேறு வடிவங்களில் அணிகலன்களை குற்றமற செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது. நெற்றிச்சட்டி, கைவளை, கழுத்தணி, குழை, விரலணி (மோதிரம்), இடையணி, சிலம்பு (குறுந்.7:1-2) (நற். 279) புலிப்பல் கோத்த புலம்பு மணித்தாலி (அகம். 7:18) மகளிர் கூந்தலில் அணியும் பொன்னரி மாலை, மற்றும் கைகளுக்கு அழகு சேர்க்கும் கழல், மதாணி (மதுரை. 461) கடகம் (முல்லைப்.76), (புறம். 150;20-21) தொடி, போன்றனவும் தலையணிகளான முஞ்சம், தெய்வவுத்தி (திருமுருகு,23) மத்தகநீத்திலம் போன்றவும் அணிகலன்கள் சங்ககாலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. 'பொன்' அணிகலன்களை 'தமனியம்' என்று பரி. 8:114 குறிப்பிடுகின்றது.

தாமாகவோ அல்லது வயது முதிர்ச்சியால் இறந்துப்பட்ட விலங்குகளின் தோல் கொண்டு பயன்பாட்டுக்குரிய பொருட்களை உருவாக்கினர். நவீன கால தோற்பைகளுக்கெல்லாம் முன்னோடி சங்ககால தோற்பைகள். 'பக்கு' எனப்படும் சுருக்கி, விரித்து கைக்குள் அடக்கி வைத்துக் கொள்ளும்படியான சிறுபை புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. துணியால் ஆன பையை 'நீவி' என்று குறித்தனர். இவ்வகை பையை, வாடிச் சுருண்டு கிடக்கும் பாம்பிற்கு உவமையாக கூறியுள்ளமையும் காணமுடிகின்றது. தோலாலான செருப்பு முதலானவையும் இருந்துள்ளன.

பனையோலை, பிரம்பு, மூங்கில் முதலியன கொண்டு புட்டில், கூடை, முறம்(சுளகு) போன்ற பொருட்களும் விளையாட்டுப் பொருட்களான கிலுக்கிலுப்பை, யானைப் போன்ற பிற வடிவிலான பொம்மைகளும் தயாரிக்கப்பட்டதற்கான தரவுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி நின்று ஆய்ந்து தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இசையொலியின் பல நுட்பங்களைத் தெரிந்துக் கொள்வதற்கும், இசையறிவில் வளர்ந்து இசையின் அழகைத் துய்ப்பதற்கும் சிறப்பாக மொழிகலவாத் தனியிசையின் (absolute music) மேன்மையை உணர்வதற்கும் இசைக்கருவிகள் பெரிதும் பயன்படுகின்றன. இசைக்கருவிகளை தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, நரம்புக் கருவி என வகைப்படுத்தலாம். இவ்வித கருவிகள் தேர்ந்த மரங்கொண்டு, இழைத்து தேவையான வடிவங்களில் ஆக்கித்தருபவர் கைவினைஞர்.

தண்ணுமை, முரசு, தூம்பு, பாண்டில், தூரியம், இயம் நாவாய்ப் பம்பை (நற். 212:5) தட்டை, தொண்டகம், மகுளி, மத்தரி (பரி. 12: 941-42) குழல், குழற்பழம் (அகம். 15:15) கொன்றை மரக் கிளைகளில் உள்ள குழல் எனப் பொருள்படும் வடிவிலான) போன்ற இசைக்கருவிகள் இருந்ததென தெற்றென விளங்கிக்கொள்ள சங்கப்பாடல்கள் ஏதுவாகின்றன.

பண்டைக் கால மக்களின் வரலாற்றையும், பண்பாட்டையும் அறிந்துக் கொள்வதற்கு கைவினைக் கருவிகள் பெரிதும் துணை நிற்கின்றன. ஐவகை நிலம் சார்ந்த கருவிகளை வேட்டைக்குரிய கருவிகள், இசைக்குரிய கருவிகள், அணிகலன்கள், விளையாட்டுக் கருவிகள் என நிரல்படுத்தப்பட்டு இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. திருநாவுக்கரசு, கூடி.கதிரேசன், தொழில் அமைப்பு முறை, ப.5
2. அ.மு. பரமசிவானந்தம், தொழில் வளம், ப.173
3. முனைவர்.ஓ.முத்தையா, நாட்டுப்புறவியல் மரபுகள், ப.110
4. மயிலை, சீனி வேங்கடசாமி, தமிழர் வளர்த்த அழகுக்கலைகள், ப.2
5. Encyclopaedia Britannica (Vol-3), P.430
6. Tamil Lexicon (Vol-3), Pg .786-787
7. மு.வரதராசனார், மண்குடிசை, ப.111
8. Ram Dhamija (Ed), Art and Crafts in India, P.4
9. சி.பாலசுப்பிரமணியன், அறவோர், ப.60
10. மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி, ப.755
11. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி, ப.492
12. முனைவர் இரா.சாரங்கபாணி, சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் (தொ-2) ப.509
13. திருமகள் தமிழகராதி, ப.40
14. ஜேர்மன் அகராதி (தமிழ்-ஜேர்மன்), ப.132
15. ஆ.சிங்கார வேலு முதலியார் அபிதான சிந்தாமணி (முதற்பதிப்பு - 2004), ப.606
16. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி, ப.484
17. ஜேர்மன் அகராதி (தமிழ்-ஜேர்மன்), ப.133
18. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.12
19. Franz Boaz, Primitive Art, P.21
20. கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி எட்டு), ப.43
21. சி.இளங்கோ, தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் கீழடி வரை, ப.36
22. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.23
23. மேலது ப.54
24. பேராசிரியர் இரா.மதிவாணன், தமிழர் வரலாற்றில் புதிய பார்வைகள், ப.178
25. மேலது ப.177
26. Franz Boaz, Primitive Art, P.20
27. தேவநேயப் பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும் ப.48
28. S.Vaithilingam, fine arts and crafts in pattu-p-pattu and ettu-t-tokai, p.8
29. P.Sambamurthy, South Indian music (Vol-V), p.94
30. S.Vaithilingam, Fine Arts and Crafts in pattu - P- Pattu and ETTU-T-Tokai p.358

இயல் - 3

ஐவகை நிலத் தொழில்களும்,
தொழிலாளர்களும்

இயல்-மூன்று

ஐவகை நிலத் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும்

சமூகங்கள் தோன்றுதலும் வளர்தலும் அழிதலுமான செயல்கள் வரலாற்றில் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன. சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கும், வீழ்ச்சிக்கும் அதன் உறுப்பினர்களே காரணமாவர். சங்ககால மக்கள் தாம் செய்யும் தொழிலையே நம்பி இருந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்திலே குறவர், முல்லை நிலத்திலே இடையர், மருத நிலத்திலே உழவர், நெய்தல் நிலத்திலே பரதவர் என நில அமைப்பிற்கு ஏற்ப மக்கள் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்தனர்.

ஐவகை நிலத்திலும் வேட்டுவர், கானவர், ஆயர், இடையர், கோவலர், உழவர், களமர், பரதவர், மறவர், மழவர், அளவர், இயவர், எயிற்றியர், கம்மியர், ஓவியர், தச்சர், கொல்லர், செக்காடுபவர், சாணைப்பிடிப்பவர், காவல் செய்பவர், சமையல் செய்பவர், தானியம் விற்பவர், பண்ணியம் விற்பவர், பு விற்போர், பால் விற்பவர், இறைச்சிவிற்போர், புலைத்தி, காழியர், மருத்துவர், ஆடை நெய்ப்பவர், மணி அடிப்பவர், அரங்க ஒப்பனையாளர், கள் விற்பவர், விசிறி செய்வோர், நாழிகை கணக்கிடுபவர், நெசவாளர், குயவர், பாணர், பாணிச்சி, விறலி, பாடினி, பாகன், யவனர், சங்கு, முத்துக்குளிப்போர், நீர் இறைப்போர், மீன் பிடிப்போர், ஒற்றர், வண்டி ஓட்டுநர், தொய்யில் எழுதுவோர் என பல்வேறு தொழிலாளர்களும் இருந்துள்ளமையை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

தொழில்கள் உருவாகவும், வளர்ச்சியடையவும் மனிதன் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளை அடையவும், உந்து சக்தியாகவும், ஆதாரமாகவும் இருந்தது 'பசி' என்னும் உயிரியல் நிகழ்வேயாகும் என்கிறார் பக்தவத்சல பாரதி. உழைப்பையும், உழைப்பவர் மேன்மையையும், தொழில் வகையையும், தொழிலாளர்களையும் குறித்துத் துலங்கச் செய்ய இவ்வியல் முனைகிறது. நுட்பமான தொழில்களைக் குறித்த வரலாறு எழுதுதல் என்கிற நோக்கில் தொழிலாளர்களின் காரணப் பெயர்களையும், தொழில்களின் வகைகளையும் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ள பாடல் தரவுகளை கொண்டு இவ்வியல் முன் வைக்க விழைந்துள்ளது.

மனிதனின் தேடல் முயற்சியே தொழிலைத் தோற்றுவித்தது. இனக்குழுவாக வாழ்ந்த மக்கள் பின்னாளில் தனித்தனிக் குடும்பமாக வாழத்தலைப்பட்டனர். குடும்ப அமைப்பு முறையில், குடும்ப உறுப்பினர்களின் தேவையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு உற்பத்திக் கருவிகள் அதிகரித்தன. தொழில்களும் வளர்ச்சி அடைந்தன.

தொழில் என்ற சொல் உற்பத்தி, சாமர்த்தியம், செயல், தந்திரம், வியாபாரம், வேலை, ஏவல், திறமை, உழவு, வாணிபம் என்று பொருண்மையில் வந்துள்ளன. தொழில் எனும் சொல்லுக்குள் வினை எனும் செயலாக்கம் உள்ளீட்டுப் பொருளாய் பதிந்துள்ளமை அறிவோம். அந்தப் புரிதலுக்குள் 'வினை' எனும் நுட்பமும் அந்தந்தத் தொழிலுக்கான உற்பத்திக்கலனும் அதாவது கருவியும் முக்கியத்துவம் பெறும். தொழிலுக்கேற்ற கைவினைக் கருவிகளே தொழில்வளம் எனும் சொல்லை உருவாக்கின எனில் அதனை யாரும் மறுக்கவோ, மறுதலிக்கவோ இயலாது. அத்தகைய கைவினைக்கருவிகளையும் அதனை உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்களையும் அவர்களின் திறனில் விளைந்த கைவினைக்கருவிகளையும்,

சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது என்பதை பெருமைப்படுத்தும் நோக்கோடு பாடல் பதிவுகளினின்று விளக்கம் தருவதே இவ்வியலின் நோக்கம்.

தொழிலாளர்கள் ஐவகை நிலங்களிலும் இரண்டறக் கலந்து சமூக உற்பத்தியின் முதற்காரணிகளாக இருந்து வந்துள்ளனர். தொழில்களே சமூக வளர்ச்சியின் காரணிகள். சமூகம் என்னும் அமைப்பை உருவாக்கியவர்கள் தொழிலாளர்களே உலகை உயிர்ப்புடன் இயங்கச் செய்யும் ‘உழவுத் தொழிலை’ செய்யும் உழவர்கள் பசிக்கு அழுதிடும் குழந்தைக்கு பால்வளர்க்கும் தாயைப் போன்றவர்கள் ‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’ எனும் பாடல் (புறம். 18) கருத்தால் உழவுத் தொழிலின் மேன்மை அறியலாம். மனிதன் தன் உடம்பு உறுப்புகளைக் கொண்டு முயலுவதை உடம்பு முயற்சி என்றும், இம்முயற்சியால் நடைபெறுவது தொழில் என்றும் கூறுவர். மனிதன் தன் மனத்தினால் சிந்தித்துச் செயலாற்ற முயல்வதை ‘அறிவு முயற்சி’ என்றும் இதனையே கலை என்றும் பொதுவாகக் கூறுதல் மரபு.

“தொழில் வளர்ச்சிக்கு உடம்பு முயற்சி மட்டும் போதாது. அறிவு முயற்சியும் தேவை. ஆகவே தொழில் வளர்ச்சிக்கு கலையுணர்ச்சியின் அடிப்படையான கலையுணர்விலிருந்து தான் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல தொழில்கள் உருவாகியுள்ளன”¹.

சங்ககால மக்கள் தம் அறிவுத் திறத்தாலும், உடலுழைப்பாலும், நுண்ணிய வேலை நுட்பத்தாலும் பல வகையான தொழில்களை தோற்றுவித்து தொழிலாளர்களை உருவாக்கி, நாட்டை வளமாக்கி உயிர்ப்புடன் இயங்கச் செய்துள்ளனர் என்பதினை சங்கப் பாடல்கள் வழியாக தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

செய்யும் தொழிலுக்கு நிகரானது தொழிலே. இன்றைக்கு ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே தொழில் அறிவினை தம் பட்டறிவின் மூலமாக பெற்றிருந்தனர் நம் முன்னோர்கள். தொழில் நுட்ப அறிவினைப் பெற உந்துசக்தியாக இருந்தது ‘பசி’ எனும் உயிரியல் நிகழ்வாகும்.

தொழில்கள் உருவாகவும், வளர்ச்சியடையவும் மனிதன் பல்வேறு நுட்பங்களை அறிந்துக் கொள்ளவும் ஆதாரமாக இருந்தது ‘பசி’ என்னும் நிகழ்வாகும் என விளக்கமளிக்கின்றார் பக்தவத்சலபாரதி.

“பசி என்பது உடலியல் இயக்கத்தின் போது அடிப்படை எரிபொருள், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குக் கீழ் குறைவதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஓர் உயிரியல் அளவு மானியாகும். இந்த இயற்கை நிகழ்வு ஏற்படும் போது ஒவ்வொரு உயிரினமும் அதற்கு ஏற்ற உணவினை உட்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இக்குறிப்பிட்ட உயிரியல் நிகழ்வை மையமாகக் கொண்டே உலகின் அனைத்து வகையான செயற்பாடுகளும் அமைந்துள்ளன”².

தொழில் – தோற்றம்:

பசி என்னும் உணர்வானது மேலோங்கும் பொழுது மனிதன் தேடுதலில் ஈடுபட்டான். பின்னாளில் வேட்டையாடி உண்ணும் வாழ்க்கையில் வாழத் தலைப்பட்டான். மனிதன் முதன்முதலாக செய்த வேலை வேட்டையாடுதலும், இயற்கையில் கிடைக்கும் பொருட்களை சேகரித்தலும் ஆகும்.

“மனித இனத்தவர்களின் உணவு ஈட்டும் முயற்சிநான்கு நிலைகளில் படிமலர்ச்சியடைந்துள்ளது. கி.மு. 10,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரை

வேட்டையாடுதலும் இயற்கையில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருள்களைச் சேகரித்தலுமே முதன்மையானவாழ்க்கைத் தொழிலாக இருந்தது.”³

‘பசி’ என்னும் உயிராதாரத் தேவையே; தொழில்கள் தோன்ற அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்தது என்பது மாறுதலிக்கவியலாத உண்மையாகும்.

தொழில் என்ற சொல் விளக்கம்:

தொழில் என்பது சமூகவளர்ச்சிக்கும், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் அடிப்படையானது. தொழிலே சமூகபொருளாதார மாற்றத்திற்கு கருவியாக திகழ்கின்றது. “தொழில் என்ற சொல்லானது அலுவல், செயல், தன்மை, வினைச்சொல், வேலை”⁴ என்று கழகத் தமிழ் அகராதி விளக்கம் கூறுகிறது.

“செயல், ஏவல், வேலை எனச் செந்தமிழ் அகராதி விளக்கம் கூறுகிறது”⁵

“உத்தியோகம், உற்பத்தி, சாமர்த்தியம், செயல், தந்திரம், வியாபாரம், வேலை, ஏவல், திறமை, உழவு, வாணிபம்”⁶ என மணிமேகலைத் தமிழ் அகராதி தொழில் குறித்து குறிப்பிட்டுள்ளது.

“தொழு-தொழில், தொழுவர் என்றால் தொழில் செய்வோர்”⁷ எனபிங்கல நிகண்டு பொருள் தருகிறது.

“உழைப்பு என்பது பெயர்ச்சொல்லாக ஒரு செயல் அல்லது தொழிலைக் குறிக்கும். உழைத்தல் என்பது வினைச்சொல்லாகத் தொழில் செய்தலைக் குறிக்கும். உழைப்பவர் இனம் என்பது பொதுவாகத் தொழிலாளர்களைக் குறிக்கும்”⁸ என்று வி.சி.சசிவல்லி தொழிலுக்கான விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார்.

உலகம் இயங்கவும், நாகரிகம் வளரவும், முன்னேற்றம் மேம்படவும் பொருளாதாரம் உயரவும் அடிப்படையாக இருப்பது தொழில்களே என்பதினை, தமிழகச் சமூகப் பண்பாடு வரலாற்றினை எடுத்துரைக்கும் கோ.தங்வேலு. “உலக வாழ்க்கைக்கும் நாகரிகத்திற்கும், பண்பாட்டிற்கும் பொருளியலே உயிர்நாடியாக உள்ளது”⁹ என்று கூறுகிறார்.

தொழில் நில அமைப்பிற்கும், பருவ மாறுதலுக்கும் ஏற்ப மாறுபட்டது. மனிதன் தன் தேவையை பூர்த்தி செய்ய தொழிலை தோற்றுவித்தான்.

நில அமைப்பு, சூழல் அடிப்படையிலும் மக்களின் தொழில்கள் மாறுபட்டன, வளமான வசதியான வாழ்க்கை வாழத் தொடங்கிய மனிதனுக்குப் பொருள் கட்டாயமானது. அதற்குத் தொழில் செய்ய அவசியமான சூழல் சமூகத்தில் ஏற்பட்டது.¹⁰ நில அமைப்பும், சூழலுமே தொழிலின் வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாகின்றன என அகிலா சிவசங்கர் கருத்தியம்புகின்றார்.

சங்க இலக்கியத்தில் தொழில் என்ற சொல்:

சங்ககால மக்களின் தொழில்கள் நில அமைப்பாலும், சூழல்களாலும் மாறுபட்டன. குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் வேட்டைத் தொழில், கிழங்கு அகழ்தல், தேனெடுத்தல், தினை விதைத்தல் போன்றனவும், முல்லை நிலத்தவர் ஆநிரைகளை காத்தல், ஆநிரைகளிடம் இருந்து பெறும் பொருட்களை விற்பல், பண்டமாற்ற முறையில் பொருட்களை விற்பல், பெற்றும் வாழ்ந்தனர். மருத நிலத்தவர் உழவினை மேற்கொண்டதோடு. அதனைச் சார்ந்த பிற தொழில்களையும் செய்தனர். நெய்தல் நிலத்தவர் கடலில் சென்று மீன் பிடித்தல்,

மீனை உலர வைத்தல், உப்பெடுத்தல் போன்றனவும், பாலை நிலத்தில் வாழக்கூடியவர் சூழலுக்கு ஏற்றார் போல தம் தொழிலை மேற்கொண்டனர். சங்கஇலக்கியத்துள் பல்வேறு தொழில்கள் பற்றி குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தொழில் என்கின்ற சொல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் எண்பது (80) இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘தொழிற் செருக்கு அனந்தர் வீட, எழில் தகை’(அகம். 37;6), ‘மாண் தொழில் மாமணி கறங்க கடை கழிந்து’(அகம். 66;10), உலகு தொழில் உலந்து நாஞ்சில் துஞ்சி, (அகம். 14;5) என அகநானூற்றில் பதினாறு இடங்களிலும், ‘நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாத் தீரிதரும்’(கலித்.85;20) ‘தொல் இயல் ஞாலத்துத் தொழில் ஆற்றி’(கலித்.148;1) என கலித்தொகையில் ஐந்து இடங்களிலும், ‘பலரொடு முரணிய பாசறை தொழிலே’ என நெடுநல்வாடையில் ஓர் இடத்திலும், ‘மழை தொழில் உதவ மாதிரம் கொழுக்க’, (மதுரை.10) ‘குணகுட கடலா எல்லைத் தொன்று மொழிந்து தொழில் கேடப’(மதுரை. 71,72) மூன்று இடங்களிலும், ‘வேதவேள்வித் தொழில் முடித்ததாவும்’ (புறம். 224;97) ‘அறுதொழில்அந்தணர் அறம்புரிந்து எடுத்த’ (புறம். 397-20) என புறநானூற்றில் பனிரெண்டு இடங்களிலும் ‘வேந்துவிடு விழுத் தொழில் ஒழிய’ (ஐங் 428;3) ‘மண்ணுறு முரசின் வேந்து தொழில் வீடினே’ (ஐங். 443;5) என ஐங்குறுநூற்றில் பனிரெண்டு இடங்களிலும், ‘ஊசல் உறுதொழில் பூசல் கூட்டா’ (நற், 90;10) ‘இருங்கண் ஞாலத்து ஈண்டு தொழில் உதவி’ (நற். 157;1) என நற்றிணையில் பத்து இடங்களிலும், ‘திருந்து தொழில் வயவர் சிறிய நாடே’ (பதிற் 26;14) ‘வையகம் மலர்ந்ததொழின் முறை ஒழியாது’ (பதிற். 88;1) என பதிற்றுப்பத்தில் ஒன்பது இடங்களிலும், ‘தொழில் வீற்றிருந்த நகர்’, (பரி. 18;28), பரிபாடலில் ஐந்து இடங்களிலும், சிறுபாணாற்றுப்படையில் ஒரு இடத்திலும், திருமுருகாற்றுப்படையில் இரு இடங்களிலும், பெரும்பாணாற்றுப்படையில் ஒரு இடத்திலும் ‘தொழில்’ என்ற சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. ‘தொழில்கள்’(கலித். 141;4), தொழில்-அகம்.190-13, நற்.5-5, 186-7, பெரும்.489 தொழிலான்’ பரி. 10;113, புறம். 386-8, ‘தொழிலில்’ பரி. 3;71 ‘தொழிலோடு’ அகம். 60-3, 254-10, குறுந் 242;5, புறம்.319;13, தொழிற்கு’ஐங்.499;3 என தொழில், தொழிற் குறித்த சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

குறிஞ்சி நிலத் தொழில்கள்:

மலைசார்ந்த நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் குறவர், கானவர் என்று அறியப்பட்டனர். பெண்பாலரை குறத்தி என்றும் கொடிச்சி என்றும் குறித்தனர். மலைப்பகுதிகளில் பெரிய ஊர்கள் உருவாக்க முடியாது என்பதால் சிறிய குடியிருப்புகளை உருவாக்கினர். எனவே அவை ‘சிறுகுடி’ என்று சுட்டப்பட்டன. அக் குடில்களை புல்லால் வேய்ந்தனர். குறவர்கள் படுக்கையாக வரிப்புலியின் தோலைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

‘வரியதள் படுத்த சேக்கை’

(அகம்.(358), மருதன் இளநாகனார்)

“மரல்நா ருடுக்கை மலையுறை குறவர்”

(நற்.(64) உலோச்சனார்)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றது. இவர்களின் அடிப்படைத் தொழில் வேட்டையாடுதலாகும். மான், பன்றி முள்ளம்பன்றி, யானை, புலி முதலானவற்றை இவர்கள் வேட்டையாடியுள்ளனர். வேட்டையில் நாயையும் பயன்படுத்தினர்.. விலங்குகளை வேட்டையாடுதலோடு, கிழங்ககழ்தல், தேன் எடுத்தல், பலாப்பழம்

எடுத்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். மேலும் எளிய முறையில் மலைநிலத்தில் தினை விதைத்தனர். கூரிய கற்களை நிலம் உழப் பயன்படுத்தினர். ஆதலால் ‘கல்லுழு குறவர்’ என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ, மறி அறுத்து

.....
வேலன் தைஇய வெறியாயர் களானும் (திருமுருகு.(218-222) நக்கீரர்)

எனவரும் திருமுருகாற்றுப்படை வரிகளால் இவர்கள் வெறியாட்டு நிகழ்வில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை உய்த்துணர முடிகிறது. அகம். 98;19, 106;3, 114;2, 119;7, 138;5, 147;2, 164;7, ஐங். 91;2, 241;3, 242;1, 243;2, கலித். 12;6, 32;5, 43;1, 57;1, 93;50 குறுந். 53;3, 105;4, 318;3, நற். 34;9, 40;5,47;9, 66;4 போன்ற பாடல்களிலும் வெறியாட்டு நிகழ்வில் ஈடுபட்டமை குறித்த தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

சமூகப் போக்குகளே வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் எனலாம். இக்கூற்றை மெய்பிக்கும் வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. ஒரு நிலத்தின் வரலாற்றினை எழுத வேண்டுமாயின், அந்தந்த நிலத்தின் தன்மைகளையும் காலச் சூழலையும், தொழில்நுட்பத்தையும் அறிய வேண்டியது அவசியம். அவ்வகையில் சங்க காலத்திய வரலாற்றை எழுத வேண்டி தலைப்படித் தொழிலும் தொழிற் சார் கருவிகளும் தக்க வரலாறு படைத்திட துணை நிற்கின்றன.

வேட்டைத் தொழில் பகிர்வு:

வேட்டைத் தொழிலே மனிதன் தான் கற்றுணர்ந்த முதல் தொழில் எனலாம். வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் நாடோடி வாழ்க்கை மலைவாழ் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். வேட்டைச் சமூகத்தினர் பல சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து தங்கள் உணவுத் தேவைகளை ஈட்டியுள்ளனர்.அவ்வாறு வேட்டையாடி கொண்டு வரும் பொருட்களை பண்டமாற்று முறையில் மாற்றிக் கொண்டுள்ளனர்.

காட்டிலே உறைந்து வாழும் வேட்டுவசமூகத்தினர் அங்கு தாம் வேட்டையாடிய மானின் இறைச்சியைக் கொடுத்து, அதற்கு பதிலாக நெல்லைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளனர். இடைச்சியரும் தயிரைக் கொடுத்து நெல்லைப் பெற்றனர் என்பதினை,

“காணுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்

மான்தசை செரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேரில் அரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணைய்

முகந்தனர் -----” (புறம். 33:(1-8) கோவூர்கிழார்)

புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்கி நிற்கிறது.

தினை அரியும் தொழிலும் கலையும்:

புன்செய் நிலங்களில் சோளம், கரும்பு, பருத்தி, பயறு வகைகள், சிறு தானியங்கள் போன்றவை பயிரிடப்பட்டன. குறுகிய காலத்தில் தினையானது பயிரிடப்பட்டு, அறுவடை செய்யப்படும். அவ்வாறு விளையும் முற்றிய தினையின் தாள்களை இராப்பொழுதிலே அரிபவர் ‘தொண்டகப்பறையின் ஓசையினை’ எழுப்புவாராம். தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வழிபாடு செய்வதற்காக

எழுப்பப்படுவதாகவும் இரவில் யானை முதலிய விலங்குகளினால் ஏற்படும் இன்னலைத் தவிர்ப்பதற்காகவும் ‘தினையாரிவார் பறையை’ முழக்கியுள்ளனர். நிலத்தை உழுது விதைத்து வளர்ந்து முற்றிய தினையின் தாள்களை அரியுநர் அறிந்திடுவர் என்பதினை,

“சிறுதினை விளைந்த வியன்கண் இரும்புனத்து
இரவு அரிவாரின், தொண்டகச் சிறுபறை”

(குறுந்.375;3-4)

மேற்கூறிய குறுந்தொகை பாடல் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

தினைப்புனங் காவல் காத்தல்:

குறிஞ்சி மக்களின் முதன்மையான தொழில் தினை விதைத்தல், தினைப்புனங் காத்தல், கிளி ஓட்டுதல், தேன் எடுத்தல், பரண் அமைத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், தினை அறுத்தல், தினைப்புனங்களில் மரம் வெட்டுதல் போன்றனவாகும். தினைப்புனத்தை யானை, புலி முதலிய விலங்குகளால் அழிவு நேராமல் காத்தற் பொருட்டும், கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்டுவதற்காகவும், உயர்ந்த பரண்கள் அமைக்கப்படும் அவற்றின் உயர்ச்சி ஆகாயத்தை தீண்டும் அளவினதாக உரைக்கப்படுவதால் அவற்றில் அமர்ந்திருப்பவன் ‘சேனோன்’ எனப்படுவான். குறவர் பறவைகளை விரட்ட தட்டை, தழல், குளிர் போன்ற கருவிகளை முறையறிந்து ஏற்றவாறு ஒலி எழுப்புவர். (குறுந்.223, அகம்.188). தினைப்புனங் காவல் காத்தல் தொழிலில் பெண்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

“நல்கோட் சிறுதினைப் படுபுள் ஒப்பி
எல்பட வருதியர்என, நீ விடுத்தலின்”

(குறிஞ்சிப்.(37;3) கபிலர்)

மேல்வரும் வரிகளால் தலைவியும், தோழியும் தினைப் புனங்காவலில் ஈடுபட்டமை அறிய முடிகிறது. செவிலித்தாயின் சொல்லிற்கிணங்கி பகற்பொழுதெல்லாம் காவற்காத்து இல்லம் திரும்புவர் என்பதினையும் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

ஏனல் காவலர் கவண்ஒலி வெரீஇக்
கானயானை கைவிடு பசுங்கழை

(குறுந்.54(2-3) மீனெறி தூண்டியலார்)

கணைவிடுபு புடைபூ, கானம் கல்லென

மடிவிடு வீளையர் வெடிப்படுத்து எதிர

குறிஞ்சிப்.160-161, கபிலர்

தினைப்புனம் காக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட புனவர் விலங்குகள் கொல்லையைப் பாழ் செய்யாமல் இருக்க, கல்லெறியும் கருவி (கவண்) கொண்டு ஒலி எழுப்பினர். தம் உழைப்பின் பயன், தம் கண் எதிரிலேயே முற்றிலுமாக அழிவதைக் காணப் பொறாத கானவன், களிற்றின் மீது சினம் கொண்டு அம்பு எய்தல், தட்டை புடைத்தல், வீளை (சீழ்க்கை) விடுத்தல் ஆகிய செயல்களில் ஈடுபட்டனர் என குறிஞ்சிப்பாடலின் வாயிலாக அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது.

கிழங்கு அகழ்தல்:

கவலை அம் குழம்பின் அருவி ஒலிப்ப

(மதுரை. (241) மாங்குடி மருதனார்)

எனும் மதுரைக்காஞ்சியின் பாடல் வாயிலாக கீழங்கு தோண்டப்பட்ட அழகிய குழியில் மழைநீர் வீழ்ந்தது. மழை நீரால் அருவிகள் பெருகி ஒலித்தன என்று கூறுவதிலிருந்து இத்தொழில் குறித்து அறிய முடிகிறது.

தேன் அழித்தல்:

கானவர்கள் தேனீக்கள் திரட்டி வைத்த தேனை அழித்து உண்பர். தேனைப் பயன்படுத்த கேட்போருக்கும் விற்பர். வருவாயை ஈட்டித்தரும் தொழிலாகவும் தேன் அழித்தல் இருந்துள்ளது. தேனை அழித்து உண்ண கண்ஏணியினைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

..... மால்பு நெறி ஆக
பெரும் பயன் தொகுத்த தேம் கொள் கொள்ளை
அருங் குறும்பு எறிந்த கானவர் உவகை

(மலைபடு.(316-318), பெருங்கௌசிகனார்)

மலைபடுகடாம் வரிகள் மூலம் உணரலாம்.கண் ஏணியாவது கணுக்களில் அடியிட்டு ஏறுமாறு நீண்ட மூங்கிலில் செய்யப்படும் ஒருவகை ஏணி. இவ்வகை ஏணி செய்பவர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட வரிகள் விளக்குகின்றன.

முல்லை நிலத் தொழில்கள்:

முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர், பொதுவர், கோவலர், அண்டர், இடையர் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டனர். இவர்தம் பெண்பாலாரை, ஆய்ச்சியர், ஆயமகள், ஆய்மகள் எனக் குறித்தனர். எருமைக் கிடையைக் கொண்டோர் கோட்டினத்தாயராவர், பசுக்களை மேய்த்தோரைக் 'கோவினத்தாயர்' என்றும், ஆடு மேய்த்தோரைப் 'புல்லினத்தாயர்' என்றும் சுட்டுவர்.

கால்நடைகளை மேய்த்தலே இவர்களின் தலைமையான தொழிலாகும். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் முதலான ஆன்படு பொருள்களைப் பிறநிலத்தவரிடம் சென்று பால் விற்பது இவர்களின் பொருளாதாரத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நிலையாகும்.

ஏறுதழுவுவார்க்குப் பெண் கொடுக்கும் வழக்கம் ஆயர்களிடம் மட்டுமே இருந்தது என்பதினை,

மண்ணிமாசற்ற நின் கூழையுள் ஏறு அவன்
கண்ணி தந்திட்டது எனக்கேட்டுத், திண்ணிதாத்
தெய்வமால் காட்டிற்று இவட்கு என நினை அப்
பொய்யில் பொதுவதற்கு அடைகூழந்தார்

(கலித்.107;(31-34)நல்லுருத்திரன்)

கலித்தொகை பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

கால்நடை மேய்த்தல் தொழில்:

முல்லை நிலத்து மக்களின் முதன்மைத் தொழில் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்தலாகும். கால்நடைகளை வளர்த்தலும், அவற்றை பராமரித்தல், உணவிடல், மேய்த்தல், பாலினை கறந்து விற்பல், பால் பொருட்களைத் தயாரித்து விற்பல் போன்றவை ஆயர்களின் தொழிலாகும். ஆநிரைகளை காத்தலைத் தவிர வேறொரு தொழிலைக் கல்லாதவர்கள்.

கோவலர்கள் பல நிலங்களை நாடிச்செல்லும் இயல்புடையவர். பசுக்களைக் காத்தலைத் தங்கள் கடமையாகக் கொண்டமையால் அவர்கள் தங்கள்

ஆநீரைகளை வெள்ளத்தின் அழிவிலிருந்து காக்கும் பொருட்டு தாழ்வு நிலப்பகுதியிலிருந்து மேட்டு நிலங்களுக்கு ஓட்டிச் சென்றனர், அவர்கள் கையிலே கொடுங்கோலினை வைத்திருந்தனர் என்பதினை முல்லை.15, அகம்.74, பெரும்.170, மலைபடு.408 என வரும் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவை கோவலர் தம் தொழிறிறத்திற்கும்சான்றாகின்றன.

**“ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்
ஏறுடை இனநீரை வேறுபுலம் பரப்பி”**

(நெடுநல்.(3-4), நக்கீரர்)

**புன்கண் மாலையோடு பொருந்தி கொடுங்கோல்
கல்லாக் கோவலர்.....**

(அகம்.(74),மதுரைக்கவுணியன் புத்தத்தனார்)

கோவலர்கள் ஆநீரைகளை மேய்க்கும் போது குழல் ஊதுவதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தனர். மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபட்ட ஆயர்கள் ஆநீரைகளை இடம் பெயர்ந்து ஓட்டிச் செல்வர். இது மாலைக்காலத்திலே நடைபெற்றது. இதனை ‘மாலை அந்திக் கோவலர்’ அகம்.124;(13-14), பனிகூர் மாலைப் பல்ஆன் கோவலர் (குறுந் 358:5-6) எனும் வரிகள் விளக்கிநிற்கின்றன.

கணைக்கின்ற குரலினையும், ஒலிக்கும் மணிகட்டிய கழுத்தினையும் உடைய பால் தரும் பசுக்கூட்டங்கள் தம் வீடுகளை நோக்கி விரைவாகச் செல்வதற்கு கோலைக் கையிலே கொண்டவரான கோவலர்கள், ஆநீரைகளின் பின்னே குழலினை இசைத்த வண்ணம் சென்று மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்ற செய்தியை,

**கணைஅல் ஆம் குரல காற் பரி பயிற்றி
படுமணி மிடற்ற பயநீரை ஆயம்
கொடுமடி உடையர் கோற்கைக் கோவலர்
கொன்றை அம்குழலர் பின்றைத் தூங்க**

(அகம். 54(8:11), மாற்றூர் கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்)

அகப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

ஆயர்கள் பசுக்களை முல்லை நிலத்திலே மேயவிட்டுச் சிறு குன்றுகளிடத்தே மலர்ந்த வாசனையுள்ள புக்களை மாலையாகக் கட்டி அணிந்ததை,

**முல்லை வியன்புலம் பரப்பி, கோவலர்
குறும்பொறை மருங்கின் நறும்பு அயர**

(அகம்.14(7:8), ஓக்கூர் மாசாத்தியார்)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் பெரும்.(169.182),அகம்.274;(4-10), நற். 69(79). 169(6-8), புறம்.339;(1-4), கலித்.106;(1-4) புறம்.224;(14-16) வரிகள் ஆயர்களின் மேய்ச்சல் தொழில் குறித்து விளக்கி நிற்கின்றன.

சீழ்க்கை ஒலி எழுப்புதல்:

இடையன் தன் ஆடுகளை ஒருசேரக் கூட்டுவதற்காகச் சீழ்க்கை ஒலியை எழுப்புவார், அவ்வொலியைக் கேட்டு முயல் அஞ்சி ஓடியதை,

**காடுஉறை இடையன் யாடுதலைப் பெயர்க்கும்
மடிவிடு வீளை வொர்இ குறுமுயல்**

(அகம்.394(13-14), நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்)

இப்பாடலடிகள் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

தன்னுடைய வாயை மடக்கி ஒலியை எழுப்பி ஆநிரைகளை அழைக்கும் கோவலரை ‘மடிவாய் இடையன்’ (புறம்.53;11) என்று இளங்கீரனார் குறிப்பிடுகிறார். கரடு முரடான பாதைகளை கடந்து சென்று மேய்த்தல் தொழிலில் ஈடுபடும் போது இடையர்கள் காலணிகளை அணிந்து சென்றனர். இடைவிடாமல் காலணிகளை அணிந்தமையால் காலில் வடுக்கள் ஏற்பட்டதை,

**குறுங்காற் குரவின் குவிஇணர் வான்பு
ஆடுடை இடைமகன் சூடப் பூக்கும்**

(நற். 266(2-9) கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்)

நற்றிணைப் பாடல் அறிந்துகொள்ள ஏதுவாகிறது.

பால் விற்றல்:

முல்லை நில மக்களின் முதன்மையான தொழில்களுள் பால் விற்றலும் ஒன்று. தாம் வளர்க்கக்கூடிய கால்நடைகளிடம் இருந்து பெறும் பாலை விற்றுள்ளனர்.

பறிப்புறத்து இட்ட பால்நொடை இடையன்

(நற். (142;4) இடைக்காடனார்)

இடையன் மழை பெய்யும் நாளிலும், கையில் மெல்லிய உறியுடனே தீக்கடை கோல், கலப்பை முதலிய கருவிகளை தோலாலாகிய பையை சுருக்கிக் கட்டி பனை ஓலையால் பின்னப்பட்ட பையை முதுகிற் கட்டிக்கொண்டு, பால் விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

ஆநிரைகளிடம் இருந்து கறந்த பாலை விற்று அதற்கு ஈடாக உணவுப் பொருட்களையுப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றுள்ளனர் என்பதினையும்,

**பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய
பாலொடு வந்து, கூழொடு பெயரும்
ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்
சூடிய எல்லாம் சிறுபசு முகையே**

(குறுந். (221;2-5), உறையூர் முதுகொற்றன்)

ஆநிரைகளை மேய்க்கும் இடையர்கள், தம் கையில் ஓலைப்பாயை வைத்திருந்தனர். இடம் விட்டு இடம் பெயரும் போது, காட்டில் இரவில் தங்குவதற்கு ஏற்றார் போல பொருட்களை எடுத்துச் செல்வர். கறந்த பாலை விற்று, உணவுப் பொருட்களைப் பெற்றனர் என்ற செய்தியால் இடையர்கள் பால்விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டது குறித்து அறியமுடிகிறது.

மோர் விற்றல்:

முல்லை நிலத்தில் வாழக்கூடிய ஆய்ச்சியர்கள் பாலில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்ட மோரினை ஊரினுள் எடுத்துச் சென்று விற்றுள்ளனர். அஞ்சாதவனாய், ஆண்மையுடையவானாய் இருப்பதே ஆடவர்க்கு பெருமை என்பதினை உணர்த்தும் வகையில் எருதுகளை அடக்கும் வீரனவன் என்பதினை மோர் விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டவாறே அச்சொல்லானது காதில் விழுந்ததனை கருத்தில் கொண்டனர் ஆய்ச்சியர் குல பெண் ஒருத்தி என்பதிலிருந்து, ஊரினுள் சென்று விலைக்கூறி மோர் விற்றனர். கலித்.106;(43-45) கலித்.108(5-) கலித்.109(6-8)

பேருரும் சிறுாரும் கௌவை எடுப்பவள் போல்

மோரோடு வந்தாள்

(கலித். 109:6-8)

என வரும் கலித்தொகை பாடல், மோர்விறற்றல் தொழிலைக் குறிக்கிறது. மோரினை விற்று அதற்கு விலையாக நெல்லினை பெற்றுள்ளனர். பிற நிலத்துப்பொருள்களையும் பண்டமாற்றாய் பெற்றுள்ளனர்.

வெண்ணெய் விற்றல்:

ஆடவரோடு சேர்ந்து சமமாக பெண்டிரும் உழைத்து வீட்டின் வளர்ச்சிக்கும் நாட்டின் வளத்திற்கும் பாடுபட்டுள்ளனர். ஆண்கள் கால்நடைகளை மேய்த்தல் பராமரித்தலில் ஈடுபடுவதைப் போல, பெண்கள் அக்கால்நடைகளால் பெறக்கூடிய பொருட்களை விற்றுள்ளனர். பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் போன்றவற்றை விற்றுள்ளனர் (கலித்.115) என்பதினை,

வெண்ணெய்க்கும் அன்னள் எனக்

கொண்டாய் ஒண்ணுதல் (கலித். (110), நல்லுருத்திரன்)

எனும் வரிகள் விளக்குகின்றன.

பூ விற்றல்:

‘பித்திகை’ நற்.97:(7), ‘பாதிரி’ நற்.118:(8), ‘நீலம்’கலித்.66(1), ‘இருப்பை’ அகம்.331:(1) முதலிய பூக்களை மகளிர் பறித்து வட்டியில் வைத்து வீதிகளில் சென்று கூவி விற்றனர். வேட்டுவ மகளிர் மூங்கிற் குழாய்களில் (இருப்பை பூவினை) அடைத்து சிறுநூர்களில் சென்று விற்பனை செய்துள்ளனர்.

பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளீரோ என

வண்டுசூழ் வட்டியள் திரிதரும்

தண்டலை உழுவர் தனிமட மகளே

(நற்.(97:7-9), மாறன் வழுதி)

துகிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி

(நற்.118(8), பெருங்கடுங்கோ)

அவ்வவ் நிலத்தில் கிடைக்கும் பூக்களை, பூ விற்கும் மகளிர் விலைக்கூறி விற்றுள்ளனர். தாம் கொண்டு சென்று விலைக்கூறி பூ விற்க முயலும் பெண்ணானவள், இரங்கத்தக்கவள் என நொச்சி நியமங்கிழார் பாடியுள்ளமையை காணும் பொழுது, பூ சூடும் மகளிரின் கணவர்மார்கள் போருக்கு சென்றுள்ளனர். அதனால் அப்பெண்களுக்கு பூ விற்கும் தொழிலானது பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை,

எம்மினும் பேர் எழில் இழந்து வினைஎனப்

பிறர்மனை புகுவார் கொல்லோ

அளியள் தானே பூவினைப் பெண்டே

(புறம்.293(4-6), நொச்சி நியமங்கிழார்)

நொச்சி நியமங்கிழார் கண்முன் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

பூக்களைத் தொடுத்து மாலையாக்கி விற்கும் தொழில்:-

பண்டைய மக்கள் அழகுணர்ச்சி நிரம்பியவர்கள். வண்ணப் பூக்களை தம் கூந்தலில் சூடி மகிழ்ந்தனர். பூக்களை வட்டிலில் ஏறி விலைக்கூறி விற்றுள்ளனர். அதுமட்டுமின்றி பூக்களை அழகிய மாலையாக தொடுத்தும் விற்றுள்ளனர் என்பதினை மதுரை. (397-398) கூறுகிறது. சமய வழிபாட்டிற்கும், திருமண

விழாவின் போதும் மாலை சூட்டி மகிழ்வது வழக்கம். அவ்வழக்கம் இன்று தோன்றியது அல்ல. பண்டைக்காலம் தொடரே நடைமுறையில் இருந்துள்ளமையை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. பூக்கள் மட்டுமின்றி, மயில் இறகால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை வீரர்கள்(அகம்.249;11-13) அணிந்துள்ளனர் என்பதினை,

**செறி அரில் துடக்கலின் பரீஇப்புரி அவிழ்ந்து
ஏந்து குவவு மொய்ம் பின் பூச்சோர் மாலை**

(அகம்.248;(11-12) கபிலர்)

எனும் அகநானூற்று வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

பெட்டி முடையும் தொழில்:

பனை ஓலை, தென்னை ஓலை முதலிய ஓலை வகைகளைக் கொண்டு, பாய், கூடை, வட்டில் போன்ற பொருட்களை செய்தனர். தேவைக்கு ஏற்ற வகையில் வடிவம் கொண்டு தயாரித்தனர். கூடைகளை ‘புட்டில்’ என சங்கஇலக்கியம் குறிக்கிறது. இதனை

போழில் புனைந்த வரிப்புட்டில் (கலித். (117), நல்லுருத்திரன்)
வரிக்கூழ வட்டி தழீஇ (கலித்.(109;14),மேலது)

என்னும் முல்லைக்கலியின் வரிகளால் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்திய ஓலையாலான பொருட்களை பற்றி அறிந்துக்கொள்ள முடிகிறது. பனையோலையால் முடையப்பட்ட இக்கூடைகளை நெல், பயறு, பிற தானியங்களை எடுத்துச் செல்ல பயன்படுத்துவர்.

விசிறி செய்தல்:

சிறந்த வேலைப்பாடும், நுண்ணறிவும் உற்பத்தி திறனும் கொண்டவர் தமிழர்கள் என்பதற்குச் சான்று அவர்கள் செய்த கருவிகளே. பனையோலைக் கொண்டு பாய், கூடை, விசிறி போன்ற பொருட்களை உருவாக்கியிருந்தனர்.

**கைவல் கம்மியன் கவின் பெறப் புனைந்த
செங்கேழ் வட்டம் சுருக்கிக் கொடுத்தறி
சிலம்பி வான்நூல் வலந்தன தூங்க**

(நெடுநல்.(57-59), நக்கீரர்)

குளிர் காலத்தில் கைவல் கம்மியன் அழகாகச் செய்த சிவந்த நிறமுடைய விசிறி சுருக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பயன்படாமல் வைக்கப்பட்ட விசிறியின் மீது சிலந்தி கூடு கட்டியிருந்தது என்பதால் நெடுநாட்களாக விசிறி பயன்பாட்டில் இல்லாமல் இருந்தது எனக் கருத இடமுண்டு. ஆயினும் விசிறி அழகாக செய்யப்பட்டிருப்பதால் தொழில் செய்பவனின் தொழில் திறமை வெளிப்படுகிறது.

மருத நிலத் தொழில்கள்:-

மருத நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் உழவர் எனப்பட்டனர். உழவையே முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். ஏரின் வாழ்நர்.(புறம்.13:14) பகடு புறந்தருநர் (புறம்.33:4) என அறியப்பட்டனர்.

மருத நிலம் நாகரிகத்தின் இருப்பிடமாக இருந்தது என்று தெரிகின்றது. மருத நிலத்தில் ஊர்கள் நெருக்கமாக அமைந்திருந்தன. உழவர் குடியிருப்புக்கள் ‘தொல்பசியறியாத் துளங்கா இருக்கை’ (பெரும்.253) எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டன.

மருத நிலம் ஆற்று வளத்தால் பிற நிலங்களிலும் பல படிகள் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தது. நெல்லும், கரும்பும் இந்நிலத்தின் விளை பொருள்களாகும். நெல் பயிரிடப்பட்டது, ஊருக்குப் பெருமையாகக் கருதப்பட்டது. உறந்தை, குடவாயில், ஊனூர், முத்தூர், அம்பர், பருவூர் ஆகியவை இங்ஙனம் பாராட்டப்பட்டனவாகும் அகம்.6:5, 44:16, 220:13, புறம். 385:9

மருத நிலத்தவர், விளைந்த நெல்லை உயர்ந்த கூடுகளில் சேர்த்து வைத்தமையை,

**மோட்டெருமை முழுக் குழவி
கூட்டுநிலம் துயில்வதியும்**

(பட்டினப்.(14-15) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார்)

என வரும் பாடலடிகளால் சோணாட்டு வளம் குறித்து அறியமுடிகிறது.

நிலக்கிழாரின் களஞ்சியங்கள் மலைபோல் உயர்ந்து காணப்பட்டன. செல்வர் மனைகள் ‘பெருஞ்சோற்று இல்லம்’ (அகம்.275:9) என்றும், ‘கூழுடைத் தந்தை இடனுடை வரைப்பு’ (அகம் .145:7) ‘நெல்லுடை நெடுநகர்’ (அகம். 176:21) என்றும் பாராட்டப்பட்டன. தம் நிலத்தில் விளையும் வெண்ணெய்லைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டிய பிற பொருட்களை பண்டமாற்று முறையில் பெற்றனர் என்பதின்மையும் அறியமுடிகிறது.

கரும்பு காடு போல் வளர்ந்துள்ளது என்பதினை ‘கரும்பல்லது காடறியாப் பெருந்தண் பணை’ புறம்.16:(15-16) எந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக் கரும்பினைப் பிழிந்து சாறெடுத்தனர் (பெரும்.260) சருக்கரை செய்யும் தொழிலும் இந்நிலத்தில் பரவலாக நடைபெற்றது என்பதினை ‘விசய மடுஉம் புகை சூழ் ஆலை’ (பெரும்.261) என வரும் வரிகளால் உணர்த்திச் செல்கின்றன.

வேளாண் தொழில்:

வேள் என்னும் சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த வேளாண்மை என்னும் பெயர் பொதுவாக கொடை, ஈகை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்.நிலமானது தரும் கொடையாதலால் இப்பெயர் வழங்கி இருக்கலாம்.

வேளாண் தொழிலே உலகை உயிர்ப்புடன் வாழச் செய்கிறது. இந்த உலகிற்கு அச்சாணி போன்றவர் உழவர்களே. சாய்ந்த நெற்கதிர்களின் நிழலைத் தன்னிடம் கொண்ட உழவர் பல அரசர்களின் குடை நிழலையெல்லாம் தம் குடைக்கீழ்க் காண்பவராவர் (குறள்.1031,1034) என்று வள்ளுவர் பெருந்தகை கூற்றிலிருந்து உழவின் சிறப்பினை உய்த்துணரலாம்.

வேளாண் தொழில் என்பது பயிர் வகைகளை விளைவிப்பதாகும். உழும் கருவிகளைக் கொண்டு நிலத்தை பண்படுத்தி பயிரிடுவர். காட்டையும் அழித்து நாடாக்கும் வலிமை படைத்தவர் உழவர்கள். சங்ககால மக்களின் முதன்மையான தொழிலாக உழவுத் தொழில் விளங்கியமைக்கு பல சான்றுகளும் சங்கப் பாடல்களில் உள்ளன.

ஆற்றங்கரைகளில் வாழ்ந்த வாழ்க்கையே நாகரிகம் தோன்ற அடித்தளம் என்பர். இதுவே நாகரிகத்தின் மிகப் பழமையான நிலை. நாகரிகத்தின் அடிப்படைக்கு உழவுத் தொழிலே முதன்மையாக இருந்ததை மருதநிலப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. பெரும். 196-198, பதிற். 58:16 அகம். 26(24-25) நற்.60(1-2), பதிற். 58(14-15), புறம் 289(2-3), புறம். 220(1-2), குறுந்.131(4-5) நற்.210(2-3) குறுந். 155(1-2), ஐங் 3(4) நற். 60(7-8), மதுரை. (89-92), குறுந். 178(1-3)

போன்ற பாடலடிகள் உழவு செய்தலுக்கு முன் மண்ணைப் பண்படுத்தல், ஏரோட்டுதல், நீர் இறைத்தல், விதை விதைத்தல், களையெடுத்தல் போன்ற தொழில் சார்ந்த தரவுகளை சங்கப்பாடல்கள் பதிவுச் செய்துள்ளன.

குடபுலவியனார் என்னும் புலவர் உழவின் சிறப்பினை பற்றி பாண்டியன் நெடுந்செழியனுக்கு கூறுவதாக அமைந்ததனை

*நீரின்றி யமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரோ
நீரும் நலனும் புணரியோ ரீண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே*

(புறம்.18(18-22), குடபுலவியனார்)

உணவு கொடுத்தோர், உயிர் கொடுத்தவராவர் என்பதால் உழவுத் தொழிலின் சிறப்பை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

உழவர்களின் தொழிற் சிறப்பு, அவர்கள் உழவொழிலுக்கு பயன்படுத்தும் கருவிகள். அக்கருவிகளை உற்பத்தி செய்து தரும் தொழிலாளர்கள் குறித்தும் பல செய்திகள் சங்கப்பாடல்களுள் காணக்கிடைக்கின்றன. மருத நிலத்தில் உள்ள உழவர்கள், எருதினைக் கொண்டு ஏர் உழுததை(சிறுபாண்.189-190) வரிகள் சுட்டி நிற்கின்றன.

பருவத்தே பயிர் செய் என்பர். அவ்வழக்கிற்கு ஏற்ப காலம் அறிந்து உழு தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர் பண்டைய மக்கள் என்பதினை,

*பேர் உறைதலை இய பெரும்புலர் வைகறை
ஏர் இடம் படுத்த இருமறுப் பூழிப்
புறம் மாறு பெற்ற புவல் ஈரத்து*

(அகம். 194(1-3) இடைக்காடனார்)

இடைக்காடனார் பாடலால் அறியமுடிகிறது. பசுமையான புல் புண்டுகள் நிறைந்த புன்செய் நிலத்தில் எருதுகளைப் பூட்டி உழுதல் தொழிலை மேற்கொண்டதை,

*முதைபடு பசுங்காட்டு அரில் பவர் மயக்கிப்
பகடுபல புண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இருமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை அமன்று பயறு ஆபுக்கென*

(அகம்.262 :(1-4) பரணர்)

முள்ளுக்காட்டை வெட்டி எரித்து உருவாக்கிய விளைநிலம் முதை முதை நிலத்தை உழுது பயறு விதைத்திருந்தனர். விளைந்த பயற்றங்கொடியை, பசு ஒன்று வயலில் புகுந்து மேய்ந்து விட்டது என்பதினை பரணர் பாடியுள்ளமையால், காட்டை கொன்று, உழுதற்கு ஏற்றாற் போல மாற்றி பயிர் விளைத்தனர் என்பதும் பெறலாகிறது.

பயிர் தொழில்

“பழைய கற்காலத்தில் பெண்கள் நிலத்திலுள்ள கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்திய குச்சிகளிலிருந்து மண்வெட்டி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்பார் தி.சுப்ரமணியன்”¹¹. இதைப்போன்று தொடக்கத்தில் தானியங்களைச் சேமிப்பதும் பெண்களின் தொழிலாக இருந்தது. கால்நடைகளைப் பூட்டி ஏர் உழும் முறை கண்டுபிடிக்கும் வரை வேளாண்மை பெண்களின் தொழிலாகவே இருந்தது.

“வேளாண்மை பெண்களின் தொழிலாக இருந்தபோது, அங்கு தாய்வழி உரிமை முறை இடம் பெற்றது. பழங்காலத்தில் வேளாண்மையும் தாய்வழி உரிமை முறையும் இந்தியாவில் தான் முதன்முதலில் தோன்றியது”¹². தாய்வழிச் சமூகத்தில் பெண்ணே தலைமை வகித்தாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உழவரின் பயிர்க்கலை நுட்பம்:

பண்டைய மக்கள் தொழில் நுட்பம் அறிந்தவராவர். அறிவியலும் விஞ்ஞானமும் வளராத காலக்கட்டமாக இருப்பினும், தம் நுண்ணறிவினால் பல நுட்பங்களை அறிந்து வைத்திருந்தனர். பயிரிடுவதற்கு ஏற்ற விதைகளை கதிரிலேயே முற்றிக் காய விட வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு கதிரிலேயே விடும் விதையானது நல்ல மகசூலை தரும் என்பதினை ‘**குரல் உணங்கு விதைத்தினை உரல்வாய்ப் பெய்து**’ (புறம்.333;12) புறப்பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. பண்டைய மக்கள் பல்துறை அறிவு நிரம்பியவர்களாய், தொழில் உத்தி அறிந்து பயிரை உற்பத்தி செய்தனர்.

சங்க கால மக்களின் முதன்மையான உணவாக அரிசியும், சோளம் போன்ற பிற தானியங்கள் இருந்துள்ளன. உழவுத் தொழிலுக்கு நீர் இன்றியமையாததால் நீர்ப்பாசன வசதியுள்ள இடங்களில் பயிர்த்தொழிலை மேற்கொண்டனர். ஆறுகளும், குளங்களும், ஏரிகளும் இல்லாத இடத்தில் விவசாயத்திற்கு கிணற்று நீரை பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

மழை பெய்தவுடன் உழவர் தத்தம் புனத்தில் ஏர் பூட்டி உழுதனர் என்பதை ‘ஏர் பரந்தனவால் புனமே’ என்ற வரி குறிப்பிடுவதையும் காணமுடிகிறது.

ஏர் பரந்தனவால் புனமே; ஏர் கலந்து

தாசு ஆர் பிரசம் மொய்ப்ப

(ஐங்.414;(2-3) பேயனார்)

உழவர்களை ‘கீழோர்’ என்று பரிபாடலும், ‘கைவினை மாக்கள்’ என்று குறுந்தொகையும் குறிப்பிடுகின்றன. பள்ளம் பொருந்திய தாழ்ந்த நிலத்தை உழுகின்ற காரணத்தினால் ‘கீழோர்’ என்ற,

கீழோர் வயல் பரக்கும், வார் வெள் அருவி

பரந்து ஆனாது

(பரி.(17:40) நல்லழிசியார்)

சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். உறையூர்ச் சல்லியன் குமாரன் எழுதிய பாடலால் உழவர்கள் ‘கைவினை மாக்கள்’(குறுந்.309;11) என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளதை காணமுடிகிறது. விவசாய பெருங்குடிமக்கள் கைவினை மாக்களாகவே பார்க்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

“பிறர்பாற் கையேந்தி நிலலாத பெருமையும், இரப்பார்க்கு இல்லையென்னாது வழங்கும் வண்மையும் உழவர்க்கு இயல்பாக அமைந்த பண்புகளாகும்”¹³ என்று க.வெள்ளை வாரணன் உரைத்துச் செல்கிறார்.

உழவினைச் சார்ந்த பிற தொழில்கள்:

உழவுத் தொழிலினைச் சார்ந்த, அதனோடு தொடர்புடைய பல தொழில்களும் நடைபெற்றன என்பதற்கான சான்றுகள் பலவும் சங்கப் பாடல்களுள் பரவிக்கிடைக்கின்றன. இன்று நடைபெற்று வரும் வேளாண்மை வினைகள் பத்தாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு தொடரே வழிவழியாய் வருவனவாகும்.

“காடு வெட்டிக் களம்புதல், கல் பொறுக்குதல், எரு விடுதல், ஆழவுழுதல், கட்டியடித்தல், பரம்படித்தல், தாளியடித்தல், பல்லியாடுதல், ஊட்டித்தல், படலிழுத்தல், புழுதியுணக்கல், விதைத்தல், களையெடுத்தல், காவல் காத்தல், அறுவடை செய்தல், களஞ்சேர்த்தல், சாணையடைதல் (சூடு போடுதல், போரமைத்தல்) சாணை பிரித்தல், காயப் போடுதல், பிணையலடித்தல், கடாவிடுதல், அதரி திரித்தல், வைக்கோல் அல்லது சக்கை அல்லது கப்பி நீக்கல், பொலி தூற்றல், பொலியயனத்தல், விதைக்கொடுத்தல், களஞ்சியஞ் சேர்த்தல்”¹⁴ என்பன வேளாண்மை வினைகளாகும். பண்டைய மக்கள் செய்த உழவுத் தொழிற் சார்ந்த பிறதொழிற் குறித்து தேவநேயப்பாவாணர் கூறுவதைக் காணலாம்.

நாற்று நடுதல்:

இருந்தையூரின் மருத நிலத்தில் வையைக் கரையினை ஒட்டி வயல்கள் நிறைந்திருந்தன. அவ்வயல்களின் அருகிலுள்ள ஆலைகளில் கரும்பின் சாற்றைப் பிழிந்து எடுக்கும் ஓசையுடன், உழவர்கள் பாடும் ஏர்மங்கலம் பாட்டும் சேர்த்து ஆரவாரம் மிகுதியாகத் தோன்றியது. உழுத்தியராகிய மகளிர் குரவையாடிக் கொண்டே நாற்று நட்டனர். இவ்வாறு வளம் பொருந்திய மருத நிலத்தில் வாழும் உழவர் ஏர் மங்கலம் பாடியும், உழுத்தியர் குரவைப் பாடியும் நாற்று நடும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை,

உழவின் ஓதை பயின்று, அறிவு இழந்து

திரிநரும், ஆர்த்து நடுநரும், ஈண்டி

திரு நயத்தக்க வயல்

(பரி.தி. 1:15-17)

மேற்வரும் பரிபாடலின் பாடல் வழியாக நாற்று நடும் தொழில் உழவர்கள் ஈடுபட்டமையைக் காணமுடிகிறது.

எருவிடுதல்:

ஒரு நிலத்தில் பயிரிடப்பட்டு அதே நிலத்திலேயே மடக்கி உழுது எருவாக்கப்படும் பயிரைப் போலல்லாமல், பயிரிடப்படும் நிலத்திற்கு வெளி இடங்களில் வளர்ந்திருக்கும் பல்வேறு பயிர்களின் பசும் தழைகளை நிலத்தில் இட்டு உழுது எருவாக்கும் முறைக்கு எருவிடுதல் என்று பெயர்.

ஏரினும் நன்றால் எரு இடுதல் கட்டபின்

நீரினும் நன்று அதன் காப்பு

(குறள் - 1038)

ஏர்க்கொண்டு நிலத்தை உழுவதைக் காட்டிலும் எருவிடுதல் பயிர்களை செழித்து வளரச் செய்யும். உழவுத் தொழிலில் நுட்பம் அறிந்த தமிழர்கள் தம் பட்டறிவின் காரணமாக உழவுச் சார்ந்த தொழில் நுட்பத்தை நன்கறிந்திருந்தனர். பயிர்கள் செழித்து வளர வேண்டுமெனின் உயிர்சத்தாகிய ‘எரு’ இடல் வேண்டும்.

விவசாயத்திற்கு மூலமாக இருப்பது எருவிடுதல். ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற விலங்குகளின் கழிவுப் பொருட்களும், அவற்றிற்கு உணவாக வழங்கப்பட்ட வைக்கோல், இலை மற்றும் தழைகள் மண்ணிற்கு இயற்கையான எருவாகும். விலங்குத் தொழுவங்களில் இருந்து பெறப்படும் கழிவுகள் தொழு உரம் அல்லது எரு எனப்படும்.

களிறு விளிப் படுத்த கம்பலை வொரீஇ,

ஒய்யென எழுந்த செவ்வாய்க் குழவி,

தாது எரு மறுகின் மூதூர் ஆங்கன்

எருமை நல் ஆன் பெறுமுலை மாந்தும் (அகம். 165:3-5)

ஆண் யானையின் பிளிறலைக் கேட்டு, இளம் கன்று சாணமாகிய ஒரு இருந்த தெருக்களில் விரைந்து சென்று ஒருமையின் பாலைக் குடித்தது என்பதிலிருந்து, பயிரிடப்படும் நிலத்திற்கும் வெளியிலுள்ள 'எரு'வை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினை கலித்.103;62, 108;60, பதிற். 13;17, நற். 343;3, பெரும்.154, மலைபடு.531 'தாது ஒரு மறுகின் போதொடு பொதுளிய'புறம்.215 வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

களைப் பறித்தல்:

குறிஞ்சி நிலத்திலே உள்ள கானவர் மரங்களை வெட்டிக் களைகளை நீக்கி, விளைநிலமாக ஆக்குவர். அந்நிலத்தில் கருந்தினை விதைத்தனர். கருந்தினை விதைக்க கொல்லையில் 'களைக்கோட்டு' துளர் எறி எனும் கருவிகளைக் கொண்டு களைப்பறித்தனர். இன்று 'களைக்கோட்டு' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

களை பறிக்கும் தொழிலில் பெண்கள் ஈடுபட்டிருந்தமையும் காணமுடிகிறது. உழவுத் தொழிலில் மிக முக்கியமானது 'களை எடுத்தலாகும்' பயிர்களுக்கு இடையே வேறு பல செடிகள் முளைத்து, பயிருக்கு இடும் உரம் அனைத்தையும் உறிஞ்சி விடும். அதனால் தேவையில்லாத செடிகளை களை எடுத்தல் அவசியமாகிறது என்பதால் கூடலூர் கிழார்,

*மரம் சொல் கானவன் புனம் துளர்ந்து வித்திய
பிறங்கு குரல் இறடி காக்கும், புறம் தாழ்*

(குறுந்.214(1-2) கூடலூர் கிழார்)

*கோடுடைக் கையர் துளர் எறி வினைஞர்
அரியல் ஆர்கையர் வினைமகிழ் தூங்கச்
செல்கதிர் மழுவிய உருவ ஞாயிற்றுச்
செக்கர் வானம் சென்ற பொழுதில்*

(அகம்.184;(13-16),மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

ஆழ உழுது, விளைச்சலுக்கு ஆக்கந்தரும் ஒருவினைக் கண்டுணர்ந்து அதனை நிலத்திற்கு இட்டனர். விளை நிலத்திலே பயிருக்குத் தடையாய் இருக்கும் களைகளை நீக்கும் தொழில் உழவர் ஈடுபட்டனர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

நெல் அரிதல்:

செம்மையாக வளர்ந்த நெல்லை காலமறிந்து அவற்றை அறுவடை செய்தல்வேண்டும். நெல்லை அறுக்கும் தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களை 'அரிநர்' என்று நற்றிணை குறிப்பிடுவதை,

*“வெண்ணைல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்
பழுனப் பல்புள் இரியக் கழனி
வாங்குசீனை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும்”*

(நற்.350;(1-3) பரணர்)

வெள்ளிய நெற்கதிரை அறுக்கும் அரிநர், முழங்குகின்ற தண்ணுமை ஓசைக்கு அஞ்சி, வயலிலுள்ள பலவாகிய பறவைகள் எல்லாம் பயந்து ஓடிச் செறிதலால், வயலின் மீது உள்ள தாழ்ந்து வளைந்த களைகளை உடைய மருதமரத்தே தொங்குகின்ற பூங்கொத்துக்கள் உதிரும் என்பதால் நெல்லறுப்போர்

‘தண்ணுமை’ எனும் இசையை எழுப்பினர் என்பதும் புலனாகிறது. பறை ஓசையும் எழுப்புவர் மதுரை.259-260, பதிற்.27, அகம்.40(13-14), மலைபடு.471(2) என்பதினை இப்பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

எண்ணெய் பிழியும் தொழில்:

எண்ணெய் ‘நெய்’ என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

எண் பிழி நெய்யொடு வெண்கிழி வேண்டாது

(நற். (328:8) தொல்காப்பியர்)

தலைவியைத் தலைவனோடு சேர்த்து வைக்கும் விறலி எண்ணெயும் வெள்ளைத் துணியும் பெற்றுக்கொள்ளாமலே தலைவனோடு சேர்த்து வைத்தாள் என்று கூறுவதிலிருந்துள்ளதைப் பிழிந்து எண்ணெய் எடுத்தனர் என்பது அறியலாகிறது. எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய் ‘எள் நெய்’ பின்னாளில் எண்ணெய் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

கரும்புசாறு எடுத்தல் தொழில்:

தொழில்கள் பலவும் வளர்ச்சியடைந்த காலத்தில், இயந்திரங்களின் உருவாக்கமும் ஏற்பட்டுள்ளது. தேவைகள் அதிகரிக்க, உற்பத்தியை பெருக்க இயந்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. கைகளாலேயே சிறு சிறு கருவிகளைக் கொண்டு தொழில் உருவாக்கம் நடந்திருந்தாலும் இயந்திரங்களின் வரவும் பண்டைக் காலத்தே இருந்துள்ளது. மருத நிலத்திலே கரும்பாலைகள் மூலம் கரும்பு சாறு எடுக்கும் தொழில் நடந்துள்ளது.கரும்பாலைகள் இடைவிடாமல் ஒலிப்பது களிற்றின் பிளிறல் போன்றிருந்தது என்பதினை,

கரும்பின் எந்திரம் களிற்று எதிர் பிளிறறும்

(ஐங்.(55:1), ஓரம்போகியார்)

*அணங்குடை ஆளி தாக்கலின் பலவுடன்
கணஞ்சால் வேழம் கதழ்வுற் றாஅங்கு
எந்திரம் சிலைக்கும் துஞ்சாக் கம்பலை*

(பெரும்.258:60, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

யாளியால் தாக்குண்ட யானைத் திரள்கள் கலங்கிக் கதறுவதைப் போன்று கருப்பஞ் சாற்றை காய்ச்சும் புகை சூழ்ந்த ஆலைகள் ஆரவாரிக்கும் என உவமை நலன் தோன்ற கூறியிருப்பது சிறப்புடையதாகும்.

சமையல் தொழில்:

மனிதன் உயிர்ப்புடன் வாழ, ஆக்கந்தருவது உணவாகும். சுவைத் தரும் உணவினை ஆக்கி விருந்தளித்து, பிறரை மகிழ்விப்பது பெரும் பேறாகும். அக்காலத்தில் சமையல் தொழிலில் சிறந்து விளங்கிய பலரும் இருந்துள்ளனர் என்பதினை சங்கச் செய்யுட்களில் பாராட்டப்படும் பல்வேறு சுவைமிக்க உணவின் திறத்தால் இனிது புலனாய்கிறது.சமையல் தொழில் அக்காலத்தில்‘அட்டிற் தொழில்’ என குறிக்கப் பெறும்.

நாவிற்கு சுவையும், மனதிற்கு நிறைவையும் தரும், அமிழ்திற்கு நிகரான உணவினை சமைத்து வழங்கும் ‘சமையல் தொழில் கலைஞர்’ இருந்துள்ளனர்

என்பதினை “**உரிமை மாக்கள் உவகை அமிர்து உய்ப்ப**” எனும் பரிபாடல் 8:21 வரிகளால் அறிய முடிகிறது. “பண்டைத் தமிழர்கள் சுவைமிக்க உணவுப் பொருள்களைச் சமைப்பதில் தேர்ந்திருந்தனர். அவரவர் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்பச் சமைக்கும் உணவும் வேறுபட்டது”¹⁵. என ஐவகை நிலமக்களின் உணவு முறை குறித்து தட்சிணாமூர்த்தி விளக்கமளிக்கின்றார்.

“சமைத்தல் என்ற சொல்லுக்குப் பக்குவப்படுத்துதல் என்பது பொருள். அடுப்பில் ஏற்றிச் சமைப்பது அடுதல் எனப்பட்டது. சமையல் செய்யப்படும் இடம் அட்டில் அல்லது அடுக்களை எனப்பட்டது”¹⁶ என தொ.பரமசிவன் குறிப்பிடுகிறார்.

கூவியர்:

சுவை தரும் சிற்றுண்டிகளை இரவு நேரத்திலும் தயாரித்து விற்பனை செய்துள்ளனர். மதுரை வாழ்மக்கள் என்பதினை ‘**தீஞ்சோற்றுக் கூவியர் தூங்குவனர் உறங்க**’ என மதுரைக்காஞ்சி 627 பாடல் வரியானது சுட்டுகிறது.

அப்ப வணிகர் ‘கூவியர்’ என்று குறிக்கப்பட்டனர். பழமையும் சிறப்பும் கொண்ட தூங்காநகரம் என்றழைக்கப்படும் மதுரையில் இரவு நேரத்திலும் உணவுகள் விற்பனை செய்யப்பட்டன என்பதினை அறிந்துக்கொள்ளலாம்.

தம்மை நாடி வருவோர்க்கு பொன்னும், பொருளையும் தருவதற்கு முன்பே உண்ணச் செய்வது பண்டையோர் மரபாகக் கருதப்பட்டது. அறம் செய்தலை கடமையென கருதி பலரும் வாழ்ந்துள்ளனர். தலையாய அறமானது பசித்தோர்க்கு புசிக்கச் செய்வதாகும் என்பதினை,

**கொடைக்கடன் ஏன்ற கோடா நெஞ்சின்
உதியன் அட்டில் போல ஒலி எழுந்து
அருவி ஆர்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்**

(அகம். 168(6:8),கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சிய சேரமான்)

உதியன் சமையல் கட்டில் எப்பொழுதும் ஆரவாரமாக இருப்பதை காணும் பொழுது வருவோர்க்கு உணவினை விருந்தளித்து பசியாற்றியுள்ளான் என்பதின்ையும், அவனது அரண்மனையின்கண் சமையல் தொழிற் இடையறாது நடந்தமையும், வரையாது உணவு படைக்கும் கோடா நெஞ்சினன் என்பதின்ையும் அறியமுடிகிறது.

அடுமகள்:

**அடுமகள் முகந்த அளவை வெண்ணெல்
தொடிமா ணுலக்கைப் பருஉக் குற்றரிசி**

(புறம்.399(1-2),ஐயூர் முடவனார்)

அடுமகள் முகந்து கொணர்ந்த அளக்கப்படாதவெண்ணெல்லைப், புண் இடப்பட்ட உலக்கையால்குற்றிப்பெற்ற அரிசியானது சோறாக்கப்பட்டது என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

உழவர்கள் தங்கள் நிலத்திலே தங்கள் உழைப்பால் விளைந்த நெல்லைச் சோறாக்கித் தம் மனையில் உள்ள கோழியைப் பொறியலாகச் சமைப்பர், என்பதை

**..... மடியா
வினைஞர் தந்த வெண்ணெல் வல்லி
மனைவாழ் அளகின் வாட்டொடும் பெறுகுவீர்**

(பெரும். (254-255),உருத்திரங்கண்ணனார்)

வாழும் நிலத்திற்கு ஏற்றார் போல உணவு மாறுபட்டது. பரதவமகளிர் கொழியல் என்னும் அரிசியை உரலில் குற்றாமல் களியாகச் செய்து பின் அதை உலரும்படிக்காயவைத்து, நல்ல நெல் முளைகளை அதில் கலந்து இரண்டு பகல், இரண்டு இரவு சாடியில் மூடி வைத்து வெந்நீரில் வேகவைத்து பின் வடிகட்டி எடுக்கப்பட்ட கள்ளைப் பச்சை மீனைச் சுட்டு அதனோடு உண்பர் இதனை,

அவையா அரிசி அம்களித் துழவை

.....
பாம்பு உறை புற்றின் குரும்பி ஏய்க்கும்

.....
**எல்லையும் இரவும் இருமுறை கறிப்பி
வலவாய்ச் சாடியின் வழைச்சு அற விளைந்த**

.....
தண்மீன் கூட்டொடு தளர்தனும் பெறுகுவீர்

(பெரும். 275-282, உருத்திரங்கண்ணனார்)

என்ற பாடலால் நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் எயிற்றியர் உணவினைச் சமைத்து உண்ட விதத்தினை அறியலாம்.

பார்ப்பன மகளிர் மாதுளங்காயோடு மிளகுப் பொடியைச் சேர்த்து அதோடு கருவேப்பிலைப் பொடியும் சேர்த்துப் பசுவெண்ணெயில் பொரித்துக் கறியைச் சமைத்தனர், அதோடு மாவடு ஊறுகாய் வைத்து உண்டனர் என்பதை

**சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்
துரப்புறு பசுங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறிமுறி யளைஇ**

(பெரும். (306-308),மேலது)

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது. சங்ககாலத்தில் இறைச்சியைப் பதப்படுத்தி இரும்புக் கம்பியில் கோர்த்துச் சுட்டு உண்டனர் என்பதை,

..... **பதன் அறிந்து
துராஅய் துற்றிய துருவை அம்புமுக்கின்
பரா அரை வேவை பருகு எனத் தண்டி
காழில் சுட்ட கோழ் ஊன் கொழுங்குறை**

(பொருநர்.(102-105),முடத்தாமக்கண்ணியார்)

முடத்தாமக்கண்ணியாரின் பாடல் சுட்டுகிறது.

‘அறம் செய விரும்பு’ என்பது வழக்கு.அறம்செய்து ஒழுகும் வாழ்க்கையை பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு அன்றைய உணவுச் சாலைகள் தக்கச்சான்று. நிலத்திற்கு ஏற்ப பலவகை உணவுகளை மக்கள் சமைத்தனர். சமைத்தும் கொடுத்தனர். மா, பலா, வாழை ஆகிய முக்கனிகளையும் தேனோடு சேர்த்து வழுதுணங்காய் முதலான காய்களையும் கொடுத்தனர். இலைக்கறிகளையும், இனிய பாகினால் கூட்டிய அமுதம் போன்ற இனிய சாற்றினையும், பெரிய இறைச்சிச் சோற்றையும், கிழங்குகளுடன் பால் சேர்த்து அளித்திடும் உணவுச்சாலைகள் இருந்தன என்பதினை,

**சேறும் நாற்றமும் பலவின் சுளையும்
வேறுபடக் கவினிய தேம் மாங்கனியும்
பல்வேறு உருவின் காயும் பழனும்
கொண்டல் வளர்ப்பக் கொடி விடுபு கவினி**

.....

புகழ்ப்படப் பண்ணிய பேர் ஊன் சோறும்
கீழ்செல வீழ்ந்த கிழங்கொடு, பிறவும்
இன்சோறு தருநர் பல்வயின் நுகர

(மதுரை. (524-535), மாங்குடிமருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சி பாடலடிகள் குறிக்கின்றன,

பண்ணியம்-விற்றல்:

சங்ககாலத்தில், மக்கள் பல்வேறு தொழில்களை செய்து தம்தேவைக்கு ஏற்ற வருவாயை ஈட்டியுள்ளனர். அத்தொழில்களுள் ஒன்று ‘இனிப்பு பண்டங்களை’ செய்து விற்பதாகும். பண்ணியங்களைமக்கள் மாலைநேர சிற்றுண்டிகளாக விரும்பி உண்டனர். திருவிழாக்களின் பொழுது, கடைவீதிகளிலும் இவ்வகை பண்ணியாரங்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதனை

பல்வேறு பண்ணியம் தழீஇத்திரி விலைஞர்

(மதுரை. (405), மாங்குடி மருதனார்)

சுவையோடும், தரத்தோடும், அரியவும், பெரியவுமாய் பலவாய் வேறுபட்ட பண்ணியங்களை வணிகர் விலை கூறி விற்பதுள்ளனர்.அப்பத்தைச் சுட்டு விற்போர் ‘கூவியர்’ எனப்பட்டனர்.

கார் அகல் கூவியர் பாகொடு பிடித்த
இழை சூழ் வட்டம் பால் கலந்தவை போல்

(பெரும்.(377-378),கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்)

அப்ப வாணிகர் சுட்ட அப்பம் பாலில் மிதப்பது குருக்கத்தியின் பூக்கள் போன்று இருந்ததென மாங்குடி மருதனார் உவமைச் சிறப்போடு கூறியுள்ளார். அப்பத்தோடு அடையையும், கொழுக்கட்டையையும் செய்துள்ளனர் என்பதனை மதுரைக்காஞ்சி 624-627 பாடலடிகள் குறிக்கின்றன,

நெய்தல் நிலத் தொழில்கள்:

கடற்கரை சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்கள் பரதவர் அல்லது நுளையர் என்றழைக்கப்பட்டனர். காயலாலும், தாழை மடல்களாலும் வேயப்பட்ட குறுகிய குடிகளில் வாழ்ந்தனர். மணல் வெளிகளில் அமைந்திருந்த இவர்தம் குடியிருப்புகளும் ‘சிறுகுடி’ என்று அழைக்கப்பட்டன (அகம்.140:1, 270:2). ஊரென உணர முடியாத அளவிற்குச் சிறிய குடியிருப்புக்களும் இருந்தன. (அகம். 200:2-3) இவர்கள் படகு, வலை, தூண்டில், எறியுளி, திமில் ஆகியவற்றைக் கொண்டு மீன் பிடித்தனர் (அகம்,60,70,210,240,340) நற்.199. இரவில் மீன் பிடிக்கச் செல்லுமையில் படகில் விளக்கேற்றிச் சென்றனர் (அகம்.100,240). பிடித்த மீனானை ஊருள் சென்று விலைக் கூறி மாற்றாக பொருள்களைப் பெற்றனர்.

தம் நிலத்தில் விளையும், உப்பினை எடுத்துச் சென்று வணிகம் செய்தனர். உமணரும், உமட்டியரும், அவர்தம் பிள்ளைகளும் எருதுகள் பூட்டப்பட்ட வண்டிகளில் சென்று உப்பு விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டமையும் அறியமுடிகிறது.

உப்பு விளைவித்தமையின் இவர்களையும் ‘உழுவர்’ என்றே குறித்தனர். ‘உழா நாஞ்சில்’ ‘புகழா வாகை’ (பெரும்.109) என்று குறிப்பிட்டதால் இவர்கள் ‘உழா உழுவர்’ (நற்.331:1) எனக்குறிப்பிடப்பட்டனர்

இவர்கள் வருணனை வணங்கினர். உவா நாளில் சினைச்சுறாவின் கோட்டினை மணல் வெளியில் நட்பு விழா எடுத்தமை பற்றியும் அறிய முடிகிறது.

**சினைச் சுறவின் கோடு நட்பு
மனைச் சேர்த்திய வல் அணங்கினான்
மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்
புன்தலை இரும் பரதவர்**

(பட்டினப்.(87-90) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

எனும் பாடல் வரியால் பரதவர், சுறா மீன்களால் தங்களுக்கு எவ்வகை இடையூறும் நேராமல் கடல் தெய்வமானது காக்கும் என நம்பிக்கையோடு, சினையுடைய சுறாமீன் கொம்பை நட்பு வழிபடுவர். இந்நில மக்கள் தம் நிலத்திற்கும் தொழிலுக்கும் ஏற்ப பலவித கைவினைக் கருவிகளை பயன்படுத்தினர்.

உப்பு விற்றல் தொழில்:

நிலத்திற்கு ஏற்றார் போல் தொழில்கள் நடைபெற்றன. அவ்வவ்நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களை எடுத்துச் சென்று விலைக்கூறி விற்பர். அவ்வாறே நெய்தல் நிலத்தில் உப்பினை விற்கும் தொழிலானது நடைபெற்றமைக்கான குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன. உப்பு விற்றலில் ஈடுபட்டவர் உமணர் எனப்பட்டனர்

உமணர்கள் உப்பு விற்கச் செல்கையில், தம் குடும்பத்துடன் செல்வர்.எருதுகள் பூட்டிய வண்டியிலே பாலை நிலத்தை கடந்து செல்வர். அவர்கள் எருதுகளை மேயும்படி அவிழ்த்து விட்டு விட்டு, சமைத்து உணவுண்டு இளைப்பாறிச் செல்வர் (அகம். 159) உப்பினை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டியின் மீது உமணமகளிர் அமர்ந்து செல்கின்றனர் என்பதினை பெரும்.(55-65) விளக்கி நிற்கின்றது. உமணர் உப்பு மூட்டையை ஏற்றுதலாயினும் நன்கு பயிற்சி பெற்றுப், பருமையும் அழகும், வலிமையும், திண்மையும் உடையனவாகிய தோளினை கொண்டவர் ஆதலின் அவர்களை ‘முழுவலிமாக்கள்’ என்று பெரும். (61) குறிக்கிறது.

வண்டிகளில் பூட்டப்பெற்ற எருதுகள் சோர்வுற்றவிடத்து மாற்றிப் பூட்டுவதற்காக வேறு எருதுகளையும் உடன் கொண்டு போவதை ‘**பல் எருத்து உமணர் பதிபோகு நெடுநெறி**’ (பெரும்.65) எனவரும் வரியானது குறித்து நிற்கிறது.

உப்பு வாணிகர், வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு விற்கச் செல்லும் பொழுது தம் மனைவி மக்களுடன் பிள்ளைகளைப் போல் வளர்க்கும் மந்திரியையும் உடன் கொண்டு செல்வது உண்டு. அம்மந்திகள் கிளிஞ்சலின் வயிற்றில் முத்துக்களைப் பெய்து மூடிக் கிலுகிலுப்பையாகக் கொண்டு உமணர் குழந்தைகளுடன் விளையாடின, என்பதினை

**நகாஅர் அன்ன, நளிநீர் முத்தம்
வாள்வாய் எருத்தின் வயிற்றகத்து அடக்கி
.....
உளர் இயல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளிப்பூண் புதல்ரொடு கிலுகிலி ஆடும்**

(சிறுபாண்.(57-6), நல்லூர் நத்தத்தனார்)

சிறுபாணாற்று வரிகள் இயம்புகின்றன.

மீன் விற்றல் தொழில்:

நெய்தல் நில பரதவர்கள் உள்நாட்டு நீர்நிலைகளில் (குளம், ஆறு, ஏரி) வலை வீசியும், தூண்டில் போட்டும் மீன்பிடித்தனர். அவ்வாறு பிடித்த மீன்களைப் 'பாண்மகளிர்' ஊரில் கொண்டு சென்று விலையாக பயிறுக்கும், தானியத்திற்கும் விற்றுள்ளனர். நடுக்கடலுக்குள் சென்று, தம் உயிரினைப் பணையம் வைத்து மீனினைப் பிடித்து வரும் பரதவர், தாமே முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளாமல், இரந்தோர்க்கு வழங்கி எஞ்சியவற்றை விலை கூறி விற்றுள்ளனர், அச்செயலால் அவர்களது மனிதநேயம் புலப்படுகிறது. பிறர்க்கு கொடுத்துதவும் மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளனர் (அகம்.30), இவர்கள் கடற்கரையை ஒட்டிய பகுதிகளில் குறுகிய சிறிய குடிசைகளில் எளிய வறுமையான வாழ்க்கை வாழ்ந்துள்ளனர் (அகம். 210) பரதவர்களே கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்துள்ளனர், அம்மீன்களை பாண்மகளிர் எடுத்துச் சென்று விலைக்கூறி விற்றுள்ளனர்.

*ஓங்கு திரைப் பரப்பின் வாங்கு விசைக் கொளீஇ,
திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்,
தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்
விழவு அயர் மறுகின் விலை எனப்பகரும்*

(அகம்.320;(1-4), மதுரைக் கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார்)

தமையன்மார்கள் கொழுத்த மீன்களைப் பிடித்துவர விழாக்கள் நடைபெறும் தெருக்களில் தங்கைமார்கள் மீன்விற்றல் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளமையை அகப்பாடலொன்று குறிப்பிடுகிறது.

பரதவர் பெரியதும், சிறியதுமான வலைகளையும் தூண்டில்களையும் கொண்டு மீன் பிடித்துள்ளனர் (புறம்.399, நற்.64, நற்.111, மதுரை.256) என்பதினை இவ்வரிகள் காட்டுகிறது. மேலும் இத்தொழிலை 'கொடுந்தொழில்' என்று குறிப்பிடுகிறார். குடவாயிற் கீரத்தனார் மீன்களைப் பிடிப்பது உயிர்க்கொலைத் தன்மையாதலில் 'கொடுந் தொழில் முகந்த செங்கோல் அவ்வலை' (அகம்.60;2) என குறிப்பிட்டுள்ளமையால் காணலாம்.

பரதவரை வலைஞர், கொலை வெம்பரதவர் என்றும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகிறது. 'கள் ஆர் களமர் பெயர்க்கும் ஆர்ப்பே' வலைவீசி மீன் பிடிப்பவர் களமர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் வாளை முதலிய மீன்களை பிடித்து விலைகூறி விற்ற செய்தியினை,

*வள்ளை நீக்கி வயமீன் முகந்து
கொள்ளைசாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்*

(மதுரை. (255-260), மாங்குடி மருதனார்)

வள்ளைக்கொடிகளைத் தள்ளி, வலிய மீன்களை முகந்து கொண்டு முடிச்சுக்களையுடைய வலையில் மீனைப் பிடித்தனர் என்பதும் மதுரைக்காஞ்சி வரிகளால் பெறப்படுகிறது.

மீனை காயவைக்கும் தொழில்:

பண்டைய மக்கள் பல்துறை அறிவு நிரம்பியவராவர். உணவுப் பொருட்களை சுவையாக தயாரித்தும், அவ்வுணவானது நீண்ட நாள் கெடாமல் இருக்கும் தன்மையையும் அறிந்திருந்தனர். பதமாக்கப்பட்ட ஊறுகாய், மற்றும் பாலில் இருந்து தயிரையும், வெண்ணெய், நெய் முதலியவற்றை பக்குவமாக தயாரிக்கும் கலையை அறிந்திருந்தனர்.

நெய்தல் நில மக்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக இருக்கும் மீனியை விற்பதும், வருவாயை ஈட்டியுள்ளனர். விலைக்கூறி விற்காமல் இருந்த மீனை உப்பிட்டு பதப்படுத்தி அதனை காயவைத்து பதப்படுத்தும் தொழிலையும் கற்றிருந்தனர் என்பதை,

**உவர்வினை உப்பின் உழாஅ உழவர்
ஓகை உமணர் வருபதம் நோக்கி
கானல் இட்ட காவற்குப்பைப்
புலவுமீன் உண்கல் படுபுள் ஓப்பி**

(நற். (331:1-4), உலோச்சனார்)

பரதவமகளிர் மீனைக் கவர வரும் புட்களை(பறவைகளை) ஓட்டி, மாலையில் உப்புக் குவியலின் மேலேறிக் கடலிலே வருகின்ற மீன்பிடி படகுகளை நோக்கி காத்திருப்பர் என நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

வளையல் விற்றல் தொழில்:

பல வகையான அணிகலன்களை பெண்கள் அணிந்தனர். காதணி, கழுத்தணி போன்று கையிலும் வளையல் அணிந்தனர். பொன், கண்ணாடி, சங்கு போன்றவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட வளையலை பெண்கள் தம்முன் கையிலே அணிந்து வந்தனர்.

அணிகலன்கள் அணிவது மருத்துவரீதியாக நன்மை பயக்கும் என்பர் குழந்தை முதல் முதுபெண்டிர் வரை அனைவரும் வளையல் அணியும் பழக்கம் கொண்டிருந்தனர். கைம்பெண்டிர் வளையல் அணிவது கிடையாது.

தலைவனை பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் உடல் மெலிதலால், கைவளை நெகிழ்கிறதாம். ஊரின் கண்ணே வளையலை விலைக் கூறி விற்கும் விலைஞரிடம் சிறிய அளவிலான வளையும் உளவோ என தோழி வினவுவதால் விலைக்கூறி வளையல் விற்பனை செய்யும் தொழில் சிறப்புற்றிருந்தமையை,

**கயிறுஅரி எருத்தின், கதழும் துறைவன்
வாராது அமையினும் அமைக
சிறியவும் உள ஈண்டு, விலைஞர் கைவளையே**

(குறுந்.117:(4-6), குன்றியனார்)

என வரும் குறுந்தொகை பாடல்வரி விளக்கி நிற்கிறது.

சிப்பி-முத்து விற்கும் தொழில்:

சிப்பியிற் பிறக்கும் முத்தினும் சங்கிற் பிறந்த முத்துச் சிறந்தது என்பர். மீன் பிடித்தொழிலில் ஈடுபடும் பரதவர் மீன்பிடிக்கையில் வலையில் கிடைக்கும், சிப்பிகளில் உள்ள முத்தியை விலைக் கூறி விற்பர். வலம்புரிச் சங்கியை நெல் முதலிய பொருட்களை பெற்றுக்கொண்டு விலைக்கூறி விற்பராம். இதனை

வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்

(ஐங்.195(1), அம்முவனார்)

ஐங்குறுநூற்று பாடல் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

முத்து, சங்கு எடுத்தல்:

கடற்கரையொட்டிய பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு வருவாயை ஈட்டித்தருவது அந்நிலத்தில் கிடைக்கும் பொருள்களேயாம். கொற்கை எனும் கடலில் முத்தும், சங்கும் மிகுதியாக கிடைத்துள்ளன. துறைமுகத்தை ஒட்டியுள்ள கடற்கரைப் பாக்கத்தின் சிற்றூரிலே வாழும் மக்கள் ஒளி முதிர்ந்து விளங்கும் சிறந்த

முத்துக்களையும், சங்கினையும் மூழ்கி எடுப்பர். இத்தொழிலை ‘முத்துக்குளித்தல்’ என்பர். அப்பகுதியிலே முத்தெடுத்தல் தொழில் சிறப்புற்று விளங்கியதை,

*சீருடைய விழுச் சிறப்பின்
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்
இலங்கு வளை, இருஞ்சோரி
கட கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து,*

(மதுரை. (134-137), மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சியில் வரும் வரிகளால் துறைமுகப்பட்டினத்தில் வாழும் மக்களின் முதன்மைத் தொழிலுள் முத்தெடுத்தல் தொழிலும் ஒன்றென உய்த்துணர முடிகிறது. கொற்கை பட்டினத்தின் கடற்கரையிலே அதிக வருவாயை ஈட்டித்தருவது என்பதனை நற்.23, ஐங்.194, அகம்.350;11 பாடல்களும் எடுத்தியம்புகின்றன.

நெய்தல் நிலப்பகுதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வாழும் பரதவரின் தொழிலுள் முத்தெடுத்தலும் ஒன்றாகும். கடல் நீருள் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் போது தம்மை கொல்லவரும் சுறாமீனை எதிர்த்துப் போராடி, தம் உயிரையும் பொருட்படுத்தாது துணிந்து முத்தெடுக்கும் செயலில் ஈடுபட்டனர் என்பதற்கான தரவுகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

பாலை நிலத் தொழில்கள்:-

வறண்ட நிலமான பாலையில் வாழ்ந்தோரை மறவர், மழவர், எயினர் எனக் குறித்தனர். இவர்கள் வாழ்ந்த இடம் ‘குறும்பு’ எனப்பட்டது. செம்மண் படிந்த துவராடையை அணிந்தனர் (நற்.73, ஐங்.363;1-2) தொடுதோலடியராயும் (அகம்.101-9), கழலணிந்தோராயும் (அகம்.75:6) கழுத்தளவு முடியைக் கொண்டோராயும் (அகம் 100:5, கலித்:4:2) மயிற் பீலியைத் தொகுத்து மாலையாக அணிந்தோராகவும் காணப்பட்டனர்.

வில்லையும், வேலையும் கொண்டு வழிப்போவாரை அலைத்து வாழும் இயல்பினராக இருந்துள்ளனர். கோவலரின் ஆக்களை கவர்ந்து சென்று பங்கிட்டுக் கொள்வது இவர்களது வழக்கமாகும், அகம். 63:9-13, 101:4-11, 105:13-15.

*அஞ்சுவரத் தகுந கானம் நீந்திக்
கன்று காணாது புன்கண்ணை செவி சாய்த்து
மன்று நிறை பைதல் கூர பல உடன்
கறவை தந்த கடுங்கால் மறவர்*

(அகம்.(63:9-12) கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார்)

கன்றுகளைக் காணப் பெறாமையால் பொலிவற்ற கண்ணோடு இருக்கும் வருத்தமுடைய பசுக்களை வெட்சி மறவர் கவர்ந்து சென்று பங்கிட்டுக் கொள்வர் என்பதை அகப்பாடலொன்று பாலை நில மக்களின் வாழ்வியலை பதிவு செய்கிறது.

ஆறலைக் கள்வர் தொழில்:

சுரத்திலே வாழக்கூடிய எயினர்களே இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆறலைத்தல் இவர்தம் குலத்தொழிலாம் ஆதலால் இவர்களை ‘ஆறலைக் கள்வர்’ என்றும் குறிப்பிடுவர். இவர்கள் குரம்பை அமைத்து வாழ்ந்தனர் என்று பெரும்.(88) குறிப்பிடுகிறது. இக்குடியினருள் சிலர் புலமை பெற்றிருந்தனர் எனக் கருத இடமுண்டு இளையினி, குறியெயினி, எயிற்றியனார் எனும் பெயருடைய புலவர்கள் இருந்துள்ளமையால் இவ்வாறு கருத இடமுண்டு.

உடல் வலிமையும் யாருக்கும் அஞ்சாத மனமும் படைத்தவர். வீரமும், கடுஞ்சினமும் நிரம்பியவர் தம் கையிலே வாள், அம்பு, உளி போன்ற கூர்மையான கருவிகளை உடையவர், காலிலே செருப்பினை அணிந்திருந்தனர். மதில் பகுதிகளில் ஏறுவதற்கும், இறங்குவதற்கும் நுனிப்பகுதியில் இரும்பு பதித்த நூல் கயிற்றை இடையிலே சுற்றியிருப்பர். அவர்கள் கண்பார்வையிலிருந்து மறையும் கலை அறிந்தவர் என்பதினை மதுரை. 636-642, பெரும்.169, பாலைக்கலி. 15;(4-6), அகம். 161;(2-5), குறுந்.390;(3-5), நற். 329;(7-8) பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

பாலை நிலத்தின் வழியாக செல்லும் வணிகர்களை கொன்று, பொருட்களை சூறையாடினர் என்பதினை,

**வேற்று முனை வெம்மையின் சாத்து வந்து இறுத்தென
வளை அணி நெடுவேல் ஏந்தி
மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே**

(குறுந். 390(3-5), உறையூர் முதுகொற்றன்)

எனும் பாடலானது ஆறலைக் கள்வர் தொழிலைச் சுட்டி நிற்கிறது.

ஆறலைக்கள்வர்கள், எயினர், மழுவர், மறவர் என்னும் பெயர்களால் குறிக்கப்பெற்றனர். உடல் வலிமையையும், கோபமும் கொண்ட குணம் படைத்தவராய் இருப்பதால் அன்புஇல் ஆடவர் (நற்.352) வன்கண் ஆடவர் (நற்.329, குறுந்.274), செங்கண் ஆடவர் (அகம். 157,239), கொடுநோக்கு ஆடவர் (அகம். 265) என்றும் பாலை நிலத்தை கடந்து போகும் வழிப்போக்கரை கொல்லக்கூடிய கூர்மையான அம்பையும், வில்லையும் கையிலேந்தி இருப்பதால் கருங்கை ஆடவர் (அகம்.79), கொடுவில் ஆடவர் (நற். 164, அகம். 97,159,179), வல்வில் ஆடவர் (அகம். 263) என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். பாலைநில மகளிர் எயிற்றியர் (சிறுபாண். 175), பழையர் மகளிர் (அகம். 331) எனவும் குறிக்கப்பட்டனர்.

கிணறு வெட்டும் தொழில்:

‘நீரின்றி அமையாது உலகு’ என்பர் உலக உயிர்கள் அனைத்தும் நலமுடன் வாழ தண்ணீர் அவசியம். ஆறு, குளம், ஏரி போன்றவற்றால் கிடைக்கப்பெறும் நீரினையன்றி மக்கள் கிணறுகளையும் வெட்டி நீர்த்தேவைக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பாலை நிலத்தின் வழியாக கிணறு வெட்டும் தொழிலாளர்கள் தோளில் சோற்றுப்பையுடன் கடந்து போகின்றனர் என்பதினை,

**தோள் பதன் அமைத்த கருங்கை ஆடவர்,
கனை பொறி பிறப்ப நூறி, வினைப்படர்ந்து,
கல்லுறுத்து இயற்றிய வல் உவர்ப் படுவில்
பார் உடை மருங்கின் ஊறல் மண்டிய**

(அகம்.79(1-4), குடவாயிற் கீரத்தனார்)

வலிமை மிகுந்த கைகளையுடையவர்கள் தோளில் சோற்று முடிச்சுத்தொங்க வன்மை மிகு நிலப்பகுதிக்கு கிணறு வெட்டச் செல்வர் என்பதை குடவாயிற் கீரத்தனார் பாடலால் அறியமுடிகிறது.

கள் விற்றல்:

மக்கள் காலையிலிருந்து, மாலை வரை வெயிலில் வேலை செய்து உடலை வருத்தி உழைக்கலாயினர். அவர்களது களைப்பை போக்கும் பொருட்டும், நீர்

வேட்கையைத் தணிக்கவும் கள்ளினை தயாரித்தனர். பெண்களும் இத்தொழில் ஈடுபட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. அவர்கள் கள்ளினை தலையில் சுமந்து சென்று விலைக்கூறி விற்றுள்ளனர். அதற்கு மாற்றாக நெல், மீன், முத்துக்கள் கோர்க்கப்பட்ட அணிகளையும் யானையின் வெண் கொம்புகளையும் பெற்றுள்ளனர். புறம். 212;(2) அகம்.126;(1-5), 157;(1-2), 245;(-11) இவர்கள் பழையர், வலையர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பெண்கள் பழையர் மகளிர் எனப்பட்டனர்(மலைபடு. 459-461).

**“நாள்ஆ தந்து நறவுநொடை தொலைச்சி
இல்அடு கள்ளின் தோப்பி பருகி”**

(பெரும். (141), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

கள் பருக பசுவை விற்றுள்ளனர் என்ற செய்தியையும் காணமுடிகின்றது. குறமகள் சமைத்த கள்ளினை குறைவில்லாமல் குடித்த செய்தியினை மலைபடுகடாம் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

**வேய்ப் பெயல் விளையுள் தேக்கட் தேறல்
குறைவு இன்று பருகி நறவு மகிழ்ந்து வைகறை**

(மலைபடு.(170-172) பெருங்கௌசிகனார்)

மூங்கில் குழாய்க்குள் நிரப்பப் பெற்ற முற்றிய தேனால் செய்த கள்ளின் தெளிவைக் குறையாமல் அருந்தினர். பின்பு நெல்லால் சமைக்கப் பெற்ற கள்ளை விடியற்காலையில் மகிழ்ந்து உண்டனர். தேனாலும், அரிசியாலும் கள் சமைத்தல் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளதை ‘கொடுந் தொழில் வல்விற் கொலை இய கானவர் நீடமை விளைந்த தேக்கள் தேறல்’ எனத் திருமுருகாற்றுப்படையும் குறிப்பிடுகிறது.

இறைச்சி விற்றல்:

மக்கள் இறைச்சி உணவை விரும்பி உண்டனர். ஆட்டின் இறைச்சியை விற்றனர். விற்பவர் ‘பாசவர்’ எனப்பட்டனர். அவர்கள் இறைச்சியை வெட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பலகை ஊனம் எனப்பட்டது.

..... பாசவர்

ஊனத்து அழித்த வால்நீணக் கொழுங்குறை

(பதிற். 21(9-10), பாலைக் கௌதமனார்)

ஆட்டின் இறைச்சியை விற்பவர்கள் இறைச்சியைக் கட்டையின் மீது வைத்துக் வெட்டுவர். விலையாக வாங்குபவர் அதனை உணவாக்கி விருந்தினருக்குக் கொடுத்தனர் என்பதினை மேற்கூறிய பாடல் குறிக்கிறது. இறைச்சிக்காக ஊனத்தின் மீது வைத்து வெட்டப்படும் விலங்குகளின் உடல்களை பார்க்கும்போது, போரிலே வீரர்களின் உடலானது கருவிகளால் கொத்தப்பட்டது போல இருக்கிறது என, உவமைப்பட கபிலர் கூறியுள்ளதை,

**வளை தலை மாத்த தாழ் கரும் பாசவர்
எஃகு ஆடு ஊனம் கடுப்ப, மெய் சிதைந்து
சாந்து எழில் மறைத்த சான்றோர் பெருமகன்**

(பதிற். 67;(16-18) கபிலர்)

பதிற்றுப்பத்து பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

மணி அடித்தல்:

கோயில்களில் பூசை செய்யும் போது கோயில் மணியை அடிப்பதற்கென தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் ‘மணி எறியுநர்’ என வழங்கப்பட்டனர்.

தெளிந்த ஓசையையுடைய உயர்ந்த வேலைப்பாடுடன் கூடிய மணியை அடித்தனர். மணி எறியுநர் மணியை அடித்தவுடன் இறைவனை வழிபடக் காத்திருந்தவர்கள் நீர்த்துறையில் நீராடினர்,

*தெள் உயர் வடிமணி எறியுநர் கல்லென
உண்ணாப் பைஞ்ஞலம் பனித்துறை, மண்ணி*

(பதிற்.(31;5-6)காப்பியாற்றுக் காப்பியனார்)

மேல்வரும் பாடல், மணி அடிக்கும் தொழிலாளரின் தொழில் குறித்து விளக்கி நிற்கிறது.

ஐவகை நிலங்கள் சார்ந்த பிற தொழில்கள்

நெசவு :

மனிதனது இன்றியமையாதத் தேவைகளுள் உணவுக்கு அடுத்தப்படியாக உடை இடம் பெறுகிறது. ‘ஆள் பாதி ஆடை பாதி’, ‘ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்’ போன்ற பழமொழிகளால் ஆடையின் முக்கியத்துவம் உணர்த்தப்படுகிறது. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்பிருந்தே தமிழர் ஆடை நெய்தலில் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

‘நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு’ என்றார் வள்ளுவர். விலங்குகளைப் போலத் திரியாமல், அங்கம் மறைத்தற்குரிய உடையினையுடுத்தி மானத்துடன் வாழும் முறை மக்கள் வாழ்க்கையின் சிறப்பியல்பாகும். நாகரிகம் வளராத மிகப் பழங்காலத்தே தழையினையும், மான், புலி முதலியனவற்றின் தோலினையும் உடுத்தி வாழ்ந்த மக்கள், தங்களுடைய நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியின் பஞ்சினை நூலாக நூற்று ஆடை நெய்து உடுத்திக் கொண்ட செயல் நாகரிகத்தின் வளர்ச்சியாகும்.பண்டைய மக்கள் இத்தொழிலில் நுண்ணிய தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினார்கள். ஆடவரும், பெண்டிரும் இணைந்தே இத்தொழிலில் ஈடுபட்டமைக்கான சான்றுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

‘மகளிர் பருத்திப் பஞ்சினைக் கடைந்து செப்பஞ்செய்து நுண்ணிய நூலாக நூற்குந் தொழிலில் கைத்திறம் பெற்று விளங்கினர். அவர்கள் நூற்று இழைத்துத் தந்த நூலைப் பாவாக விரித்துத் தறியில் நெய்து ஆடையாகக் கொடுக்கும் கடமை ஆடவர் தொழிலாய் அமைந்தது.¹⁷ ஆடவர், பெண்டிர் இருபாலரும் இணைந்தே நெசவுத் தொழில் ஈடுபட்டனர் என்பதும் அறியலாகிறது.

ஆடையின் தன்மை:

நெசவு தொழிலாளர்கள் ‘காருகர்’ (பரி.தி. 1-24) ‘நுண் வினையாளர்’ என்றும் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். இத்தொழில் மிகவும் நுண்ணுணர்வுடன் செய்தற்குரியதாகலின் ‘நுண்’ வினை அதாவது நுட்பம் என்ற கலைத்திறம் செறிந்தது என்பதாகக் குறித்துள்ளனர்.

*“நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய பூக்கணிந்து
அரவுரி யன்ன அறுவை”*

(பொருநர்.(82;3) முடத்தாமக் கண்ணியார்)

“ஆவி யன்ன அவிர் நூற் கலிங்கம்”

(பெரும்.(469) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

இழை போன வழி ஈது என்று அறிய முடியாத வகையில் நுட்பமாக நெய்யப்பட்டிருந்ததும் புத்தொழிலை உடையதுமான, பாம்பின் தோலைப் போன்றதுமான ஆடை என்று பொருநர் ஆற்றுப்படையில் முடத்தாமக்கண்ணியார் கூறுவதிலிருந்து ஆடையின் நுட்பமும், வேலைப்பாடும் புலனாகிறது.

கட்டடத் தொழில்:

மக்களின் தேவைக்கு ஏற்ப கட்டடங்களை வடிவமைக்கும் தொழிற்றிறம் பெற்றவர்கள் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். வணிக வீதியில் அமைந்துள்ள மாடங்கள் அருகருகே அமைந்த படிகளைக் கொண்டும் இருந்தன. வளைந்த திண்ணைகளையுடையவை, வீடுகள் பல கட்டுக்களைக் கொண்டு அமைந்தவை. சிறிய வாயிலும், பெரிய வாயிலும் கொண்டவை, மேகங்களைத் தொடும் உச்சியை உடையன என்பதினை,

*குறுந்தொடை நெடும் படிக்கால்
கொடுந் திண்ணை, பல் தகைப்பின்
புழைவாயில், போகு இடை கழி
மழை தோயும் உயர் மாடத்து*

(பட்டினப்.(142-145),கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பட்டினப்பாலை பாடல் விளக்கி நிற்கிறது.சிற்ப நூல் வல்லார் பலர், அந்நாளில் இருந்தனர். கோயில்களும், அரண்மனைகளும் சிற்ப நூலின் மரபு பிறழாமல் இலக்கணப்படி அமைத்திருந்தனர் “நூல் வழி பிழையா ஊர்”என வரும் மதுரை 646 வரியும், கட்டடத் தொழிலில் திறம் வாய்ந்தவர்கள் பற்றிச் சுட்டுகிறது. கட்டடத் தொழிலுக்கு இன்றியமையாத தொழிலாளர்கள் தச்சர், கொல்லர் முதலியவராவர் இவர்களுடைய தொழிற்றிறம் மனை வகுத்தலில் இன்றியமையாத செயலாகும்.

தச்சர்:

மரத்தினை அறுத்து வீடமைத்தற்கும், வண்டி, தேர் முதலியன செய்ததற்கும் வழி கண்ட பெருமை தச்சர் என்னும் தொழிலாளர்க்கே உரியதாகும். மக்களை சுமந்து செல்லுதற்குரிய சகடையை அமைத்துதவிய திறம் தச்சுத்தொழிலின் நுண்ணுணர்வாகும். மக்கள் விரைந்து, ஊர்ந்து செல்லுதற்குரிய தேர் முதலிய ஊர்திகளை உருவாக்குவதும், மக்களுக்குத் தேவையான புழங்குப்பொருட்களை உருவாக்குவதும் தச்சர் தொழிலாகும்.நாளொன்றில் எட்டுத் தேர்களைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற தச்சர்கள் இருந்துள்ளனர். ‘வைகல் எண்தேர் செய்யும் தச்சன்’ (புறம்.87), கைத்தொழில் வல்ல தச்சர் இடைவெளி தோன்றாமல் பல மரங்களைச் சேர்த்து முடுக்கி, மதிலின் வாயிலை உருவாக்கியுள்ளனர். ‘தாழொடு குயின்ற போர்அமை புணர்ப்பின் கைவல்கம்மியன் முடுக்கலின் புரைதீர்ந்து’, (நெடுநல்.84,85), சிறுவர்கள் உருட்டி விளையாடும் சிறு தேர்களையும் (பெரும்.248;50).மக்கள் பயன்படுத்தும் புழங்கு பொருட்களையும் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதினை,

*பல்கதிர் ஆழி மெவைழி அறுப்பக்
கால் என மருள ஏறி நூல் இயல்
கண்ணோக்கு ஒழிக்கும் பண்அமை நெடுந்தேர்
வலவிரைந்து ஊர்மதி நல்வளம் பெறுன*

(அகம். 234;(5-10), பேயனார்)

செம்மையான தொழிற்றிறத்திற்குத் தச்சர்கள் தங்கள் கையிலுள்ள உளி முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு நல்ல மரங்களை செதுக்கி மக்கள் கையாளுதற்குரிய பொருள்களை உருவாக்கித் தந்துள்ளனர். தேர் முதலிய ஊர்திகளை உருவாக்கும் பொழுது தேர் நூல் இலக்கணபடி அமைத்துள்ளனர் என்பதினையும் அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

தேர், பாண்டில், உளி (சிறுபாண்.252-260) உலக்கை, நுகம், அச்சு, பார், உருளை எனும் பொருள்களின் பெயர்களைக் கொண்டு, அக்காலத் தச்சர்களின் தொழிற்றிறத்தை அறிந்துக் கொள்ளவும் முடிகிறது. தச்சரை ‘கருந்தொழில் வினைஞர்’ என்று (சிறுபாண். 257) குறிப்பிடுகிறது.

மரம் வெட்டும் தச்சர் சிறார்களோடு காட்டிற்குச் சென்று அங்குள்ள மரங்களைத் தேர்வு செய்து, பொருட்களை உருவாக்கித் தம் தொழில் திறமையினை உலகறியச் செய்துள்ளமையை,

*மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழவுடைக் காட்டகத்து அற்றே*

(புறம். 206:(11-12), ஓளவையார்)

கைத்தொழில் வல்ல தச்சர்கள் நுட்பமாக நூல் பிடித்து திசைகளைக் குறித்துக்கொண்டு, அத்திசைகளில் காவலாக நிற்கும் தெய்வங்களால் எக்குறையும் நேராவண்ணம் வழிபாடுகளை நிகழ்த்துவர். மன்னர்களின் தகுதிக்கும், தேவைக்குமேற்ப மனைகளையும் வாயில்களையும், மண்டபங்களையும் பிறவற்றையும் தொழில் நுட்பம் வெளிப்படும் வகையில் அமைத்திருந்தனர்.

*நூல் அறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறு இட்டு
தேளம் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி
பெரும்பெயர் மன்னர்க்கு ஒப்ப மனைவகுத்து
ஒருங்கு உடன் வளைஇ ஓங்கநிலை வரைப்பின்*

*துணைமாண் கதவம் பொருந்தி இணை மாண்டு
நாளொடு பெயரிய கோள் அமை விழுமரத்து
போது அவிழ் குவளைப் புதுப் பிடி கால் அமைத்து
கைவல் கம்மியன்*

(நெடுநல். (76,85,86,115,123), நக்கீரர்)

சங்ககாலத்தில் நுண்ணிய வேலைப்பாடுடன் தச்சத்தொழில் (முதுரை.646, புறம். 8, அகம்.31) நடைபெற்றதென புலனாகிறது.

கொல்லர் தொழில்:

பண்டைய நாளில் இரும்புத்தொழில் சிறப்புற்று விளங்கியமையைக் காணமுடிகிறது. கொல்லர், வெண்கலம், செம்பு, இரும்பு முதலிய உலோகங்களை உருக்கும் திறம் பெற்றவராவர். மக்கள் பயன்படுத்துதற்குரிய பல்வகைப் பொருள்களையும் படைக்கலங்களையும் செய்வதில் வல்லவராக இருந்துள்ளனர். “வெண்கலத்தையுருக்கிக் கலங்கள் முதலியன செய்பவர் ‘கஞ்சகாரர்’ என வழங்கப்பட்டனர். செம்பினால் கலம் செய்பவர் செம்பு கொட்டிகள் எனப்படுவர். இரும்பினைக் காய்ச்சி அடித்து வலிய தொழில் செய்வார் ‘கொல்லர்’ என வழங்கப்பட்டனர்”¹⁸ என சங்ககாலத் தொழிலாளர்கள் பெயர்களை வெள்ளைவாரணனார் எடுத்தியம்புகிறார்.

வைகறையில் தன் உலைக்கூடத்தில் வேலை செய்யும் கொல்லன் இரும்படித்த ஓசையைக் கேட்டு மாடத்தில் உறங்கிய புறாவின் சேவல் அஞ்சி உறக்கத்திலிருந்து விழித்தது என்பதை,

**“கருங்கைக் கொல்லன் இரும்பு விசைத்து எறிந்த
கூடத் திண்ணிசை வொரீஇ, மாடத்து
இறைஉறை புறவின் சொங்காற் சேவல்
இன்துயில் இரியும் பொன்துஞ்சு வியல் நகர்”**

(பெரும்.(436-440)கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணார்)

தலைவனுடைய தேரிலே கட்டப்பட்ட மணியானது இரும்பை உருக்கி, அரக்கினால் வடிவமைக்கப்பட்ட அச்சுகளில் ஊற்றி உருவாக்கப்பட்டது என்பதை **ஊதுஉலைப் பெய்த பகுவாய்த் தெண்மணி** (குறுந்.155:4)பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கொல்லன் ஊதுஉலையை ஊதுவதற்காகத் துருத்தியைப் (அகம். 55:7)பயன்படுத்துவர்.

இரும்பின் பயன்பாடு அதிக அளவு இருந்தாலும் கொல்லர்கள் குறைவாகவே இருந்துள்ளனர். ஏழு ஊர்களுக்கும் சேர்த்து ஒரு கொல்லனே இருந்துள்ளமையை,

**ஏழுவாய் பொது வினைக்கு ஓர் ஊர் யாத்த
உலைவாங்கு மிதிதோல் போல**

(குறுந். 172(5-6) கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்)

வலிமையுடைய கைகளைக் கொண்ட கொல்லன் உலைக்களத்திலே இருக்கும் உலைக்கலலைப் போல வலிமை பொருந்தியவன் தலைவன் என்பதற்கு உவமைக் கூறுமிடத்து,

**இரும்புயன் படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்து எறி கூடமொட யொருஉம்
உலைக் கல் அன்ன, வல்லாளன்னே**

(புறம். 170(15-17), மருத்துவர் தாமோதரனார்)

கொல்லரின் வளமையான கைகளையும், தொழிற்றுட்பத்திற்கும் புலவர் மருத்துவர் தமோதரனார் பாடல் சான்றாகிறது.கொல்லன் உலைக்களத்திலே நெருப்பினை உண்டாக்க ஊதும் போது நெருப்புப்பொறிகள் பறந்தன என்பதை,அகப்பாடல். 72(4-6) வாயிலாக அறியமுடிகிறது. இக்கருத்தை நற்.13(5-6) கபிலர் பாடலும் புலப்படுத்துகிறது. இரும்பைப் பயன்படுத்தி பொருட்களை மிகுதியாகச் செய்தனர் என்பதற்கு அகம். 81(5) அகம். 96(6,7), நற். 125(4-5) நற். 133(8) போன்ற பாடல்கள் சான்றாகின்றன.

பொற்கொல்லர்:

“சோழநாடு சோறுடைத்து எனும் வழக்கு போல பாண்டிய நாட்டில் வெண்சாங்கும், முத்தும் மலிந்து கிடந்தன. இன்று கிடைப்பதற்கரிய பொருட்கள், அன்று மலிந்தே இருந்துள்ளன. அப்பொருட்களைக் கொண்டு பல்வேறு வகையான அழகாக வடிவமைத்த அணிகலன்களை உருவாக்கினர். பண்டைய மக்கள் தாங்கள் அணிந்த நகைகளை மரத்தாலும், பின்பு ஈயம் அல்லது செம்பை உருக்கி மரஅச்சில் வார்த்தும் செய்தனர். பொன் வெள்ளிக் கம்பிகளை முறுக்கிப் பல அணிகலன்களைச் செய்தனர்”¹⁹ என்று இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இரும்பினை மெல்லிய தகடாக்கி (பெரும்.222), அரிவாள் செய்தனர். இரும்பால் செய்யப்பட்ட விளக்கு (நெடுநல்.42-43), செம்பு பொருட்கள் மதுரைக் கடைத்தெருவில் நிறுத்து வாங்கப்பட்டது (பெரும்.514). பாண்டியனின் அரண்மனை

அந்தப்புரத்து நெடுஞ்சுவர்கள் செம்பிட்டுச் செய்ததால் உறுதியும் வேலைப்பாடும் பெற்றிருந்தன (நெடுநல்.112) என்பதற்கான சான்றுகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

‘பொன்’ என்னும் சொல் ‘பொலம்’ என்று தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கிறது. ‘பொலம்’ என்னும் சொல்லாக மாறுதற்கான விதி (புள்ளி மயங்கியல் நூற்பா-61) கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கூற்றிலிருந்து பொன்னின் பழைமையை நன்கறியலாம். பொன்னிலும் பல வகை உண்டு. பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களும், கலன்களும் புழக்கத்தில் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன. பொற்கொல்லர் அவர்கள் செய்தளித்த அணிகலன்கள் குறித்த பதிவுகள் இயல் இரண்டினுள் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

குயவர்:

பண்டைக் காலத்தில் குயவர் தொழில் சிறப்புற்றிருந்தமைக்கு சங்கப்பாடல்கள் பலவும் சான்றாகின்றன. குழிசி, தாழி, மண்டை, கலம், சாடி, மிடா போன்ற புழங்குப் பொருட்களை குயவர்கள் செய்துள்ளனர். மண்ணைக் கொண்டு, மக்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் பொருள்கள் பலவும் செய்துள்ளனர். சங்கப் பாடல்களுள் ‘வேட்கோ’ என்று குயவர் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். குயவர் தொழில் குறித்து புறம். 32,168,228, மலைபடு.474-475, நற்.200;(3-4),293;(1-4) அகம்.77, 165:11, சங்கப்பாடல்களுள் பல இடங்களுள் பரவிக் கிடைக்கின்றன.

ஓவியர்:

கண்கவரும் ஓவியங்களை எழுதவல்லவர் ‘கண்ணுள் வினைஞர்’ என்று குறிக்கப்பட்டனர். சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாபழக்கம் என்பர், சித்திரம் என்பதற்கு ‘அழகு’ ‘ஓவியம்’ என்று பொருள்.

ஓவியர், எவ்வகைப்பட்ட செய்திகளையும், காட்சிகளையும் ஒப்புக்காட்டி வரையும் தொழிற்றிறம் நிரம்பியவர்கள் என்பதினை,

*செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பு ஒரு கொடி வளைஇ
கருவொடு பெயரிய காண்பு இன்றல்கில்*

(நெடுநல். (112-114), நக்கீரர்)

இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. பல பூக்களையுடைய ஒப்பற்ற பூங்கொடியை ஓவியமாய் வரைந்து காட்சிக்கினிய நல்ல இல்லத்தினை மேலும் அழகு செய்தனர். “உயிர் பெய்த பாவை போல” கலித்.(22:5) ஓவியம் வரைபவன் உயிர் கொடுத்த பாவை தான் அழியும் வரை அக்குறிப்பு நிற்கும் என ஓவியரின் கைத்திறமையினை இவ்வரிகள் விளக்குகின்றன.

சித்திரங்களை எழுதிய மண்டபங்கள் தெய்வக் கோயில்களிலும், அரண்மனைகளிலும் அமைந்திருந்தன. இதனை எழுத்து நிலை மண்டபம் என்று குறிப்பர், திருப்பரங்குன்றத்தில் அமைந்திருந்த எழுத்து நிலை மண்டபத்திலுள்ள காட்சிகளை மக்கள் கண்டுகளித்து மகிழ்ந்ததை பரி.19:46-53 வரியானது குறிப்பிடுகிறது.

புலவர் தொழில்:

புலவர்கள் அரசனின் நண்பராகவும், ஆலோசகராகவும், அறிவுரை கூறும் திறத்தினர்களாகவும், தவறுகள் காண்பின் கடிந்துரைப்பவராகவும் விளங்கினர்.

கல்வியறிவுடைய மேலோர் மன்னனைப் பாடி பரிசில் பெற்றமைக்கான சான்றுகள் பலவும் காணக்கிடைக்கின்றன அதன் சிறப்பை தமிழுலகம் அறியும்.

கவிஞர், பாவலர், புலவர், புலவாணர், சான்றோர், பரிசிலர், இரவலர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர் என்றாலும், “செய்யுள் செய்யும் ஆற்றலுடையாரைக் கவிஞர் என்றும் பாவலர் என்றும் குறிப்பது பிற்கால மரபாகும். சங்க காலத்தில் அறிவாளர் என்னும் பொருளுடைய புலவர் என்னும் சொல்லாலேயே அறியப்பட்டனர்.”²⁰ என்று தட்சிணாமூர்த்தி விளக்கமளிக்கிறார். புலவாணர் என்னும் சொல்லாடல் இருந்துள்ளது என்பதற்கான சான்றுகள் அருகி இருந்துள்ளது.

**பகைப்புல மன்னர் பணி திறை தந்துநின்
நகைப்புல வாணர் நல்குவரவு அகற்றி**

(புறம். 387(12-13)குண்டுக்கடபாலியாதன்)

புலவர்கள் சமூகத்தில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டனர். அவர்களுடைய சொல்லுக்குப் பெரும் மதிப்பிருந்துள்ளது. அறிவுடையான் காட்டும் வழியில் செல்ல அன்று மன்னர்கள் தயங்கவில்லை கல்வியின் பெருமை கூற வந்த பாண்டிய மன்னன், ‘அறிவுடையோனாறு அரசும் செல்லும்’ என்று கூறுமிடத்து, புலவர்களின் நன்மதிப்பை நன்குணரமுடிகிறது.

புலவர்க்கும் அவர்தம் செய்யுட்களுக்கும் பண்டைத் தமிழுலகம் அளித்த பெருமையினைச் சங்கப்புலவர்கள் கொடுத்துள்ள அடைமொழிகளாலேயே ஒருவாறு அறிந்து கொள்ளக் கூடும்.

**“செறுத்த செய்யும் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்”**

(புறம். 53(11-13), இளங்கீரணார்)

“பொய்யா நாவிற் கபிலன்”

(புறம். 174(10), மாறோக்கத்து நப்பசலையார்)

“திருந்து மொழி மோசி”

(புறம். 158(12-13), பெருஞ்சித்திரனார்)

என வரும் பாடல் வரிகளால் சொல்லோர் புலவர்கள் தம் திருந்திய மொழியால் நன்மதிப்பையும் பெற்றனர் என்பதினையும், மன்னர்கள் தம்மை மதியாத போதும், பரிசில் நீட்டித்த போதும் தன்மான உணர்வுடன் புலவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். தம் கருத்தினை ஏற்காத போது துணிவோடு மன்னர்களுடன் முரண்பாடு கொண்டமையும் சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.

பாணர் தொழில்:

“பண்டைத் தமிழர் வாழ்வின் பல நிகழ்ச்சிகளோடு இசையும் கூத்தும் நெருங்கி உறவாடின. இவை இன்பமூட்டும் கருவிகளாக மட்டுமன்றி, மந்திர ஆற்றல் வாய்ந்தனவாகவும் பார்க்கப்பட்டன. இசையும் கூத்துமாகிய இன்பக் கலைகள் பண்டைத் திணை வாழ்க்கையில் பெற்றிருந்த சிறப்பிடத்தினைத் தெய்வம் உணவு முதலான அடிப்படையான கருப்பொருள்களோடு யாழும், பறையும் இணைத்துக் கூறப்பட்டிருப்பது கொண்டு உணரலாம்.”²¹ என்று உரை பகர்கின்றார் இளம்பூரணர்.

சங்கப்புலவர்கள் கலைஞர்களின் வாழ்க்கையை நேரில் கண்டு பழகியோராதலின், அவர்களுடைய இயல்புகள், வாழ்க்கைச் சூழல் பலவற்றையும்

வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் பாணர், பாடினி, கூத்தர், பொருநர், கிணைவன், கிணைமகள், விறலி போன்றோர் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றனர். இக்கலைஞர்கள் அரசனையும், வள்ளல்களையும் நாடிச் சென்று தம் கலைத்திறத்தைக் காட்டி பரிசில் பெற்று வாழும் வாழ்க்கையே இவர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதும் அறியமுடிகிறது.

பாணர், தாம் நாடிச்சென்ற வள்ளல்கட்கு கலைவிருந்து மட்டும் படைக்கவில்லை, அதனோடு அவர்களின் பண்புகளையும் புகழ்ந்து பாடுவது இயல்பாக இருந்துள்ளது. திறமைக்காக மட்டுமின்றி, வாழ்த்தியமைக்காகவும் மகிழ்ந்து பரிசளித்துள்ளனர் எனவும் தெரிகின்றது.

“முதுவோர்க்கு மகிழ்ந்த கையினை எனவும்
இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்
ஏரோர்க்கு நிழன்ற கோலினை எனவும்
தேரோர்க்கு அகன்ற வேலினை எனவும்”

(சிறுபாண். (231-234), நல்லூர் நத்தத்தனார்)

பாண்மரபினர் ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடனை வாழ்த்திப் பாடி பரிசில் பெற்றுள்ளனர் என்பதினை அறியமுடிகிறது. பாணரும், பிற கலைஞர்களும் ஆடியும், பாடியும், வேடமிட்டு நடித்துக் காட்டியும், மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும் தம் தொழிற்றிறத்தால் மகிழ்வித்து பரிசில் பெற்று வாழ்ந்துள்ளமையும் இதனால் பெறப்படுகிறது.

சலவைத் தொழில்:

ஆடை என்பது ஒரு தனிநபர் அல்லது குழுவின் வார்க்க, பாலினம், தொழில், செயல்பாடு ஆகியவற்றை பிரதிபலிக்கக்கூடியது. ஆடை மனிதனின் அடிப்படைத் தேவையாகவும், பண்பாட்டுச் சின்னமாகவும் விளங்குகிறது. உடுக்கை, துணி, ஆடை, உடுப்பு, குப்பாயம், மெய்ப்பை, கலிங்கம், புடவை, கச்சு, தானை, படாம் என்பன ஆடையைக் குறிக்கும் சொற்களாகும். ஆடைகளை துவைத்து, கஞ்சி இட்டும் அணிந்தனர். தனி மனிதனை சிறப்பித்துக் காட்டுவது அவன் அணியும் ஆடையும், நேர்த்தியுமாகும். ஆடையை சலவை செய்து வெண்ணிறமாக உடுத்தியுள்ளனர்.

சலவைத் தொழில் செய்பவரை புலைத்தி என்றும் வண்ணாத்தி என்றும் சங்க பனுவல்கள் குறிப்பிடுகிறது.

“பசைவிரல் புலைத்தி நெடிது பிசைந்து ஊட்டிய
பூந்துகில் இமைக்கும் பொலன் காழ் அல்குல்”

(அகம். 387(6-7) மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

சலவைத் தொழிலில் பெரும்பான்மையாக பெண்களே ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதும் கண்கூடு, ‘புலைத்தி’(அகம்.34;11,38) சொல்லடைவுகள் பெண்பாற் பெயர்களாகும்.

மருத்துவ தொழில்:

நோயினை உற்றறிந்து, அந்நோய்க்கு ஏற்ப மருந்தினை வழங்கி நலம் உண்டாக்கக் கூடியவர் மருத்துவர். அரசருடைய உறுதிச் சுற்றத்தாருள் மருத்துவரும் ஒருவராவார். சங்ககாலத்துப் புலவருள் சிலர் மருத்துவ தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மருத்துவன் தாமோதரனார், மருத்துவன் நல்லச்சுதனார் முதலிய பெயர்களால் அறியமுடிகிறது. இன்றைய நவீன, மருத்துவ வளர்ச்சிக்கு அன்றே வித்திட்டுள்ளனர். நோயைக் குறிகளால் அறிந்து, அதற்குரிய காரணத்தைத் தெளிந்து, நோயைத் தீர்த்தனர்.

நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அதுதணிக்கும்

வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்(குறள் - 948)

என்பதினை குறளும் விளக்கி நிற்கின்றது. மருத்துவக் கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர் பலரும் இருந்துள்ளனர். வெளிநாட்டவர் பலரும் தமிழக மருத்துவர்களை தன்னருகில் வைத்திருந்தனர் என்பதற்கும் வரலாற்று நூல்கள் ஆதாரமாகின்றன.

அலெக்சாந்தர் இந்தியாவுக்கு வந்தபோது இந்தியர் மருத்துவக்கலையில் மிகவும் முன்னேறியிருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார். கிரேக்கர் பாம்புக்கடிக்கு மருந்து அறியாதவர்களாயிருந்தார்கள். இந்தியர் அதனை எளிதாக மாற்றினார்கள் என்று அரியன் (Arrian) என்னும் கிரேக்க ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

“அலெக்சாந்தர் திறமையுள்ள இந்திய வைத்தியர்களைத் தனக்கருகில் வைத்துக்கொண்டு பாம்பினாற் கடியுண்டவர்கள் அரசு மாளிகையில் சிகிச்சைப் பெறலாம் என விளம்பரம் செய்திருந்தான் என்று அவனது தளபதியாகிய நீர்ச்சஸ் (Nearchus) என்பவர் கூறி இருக்கின்றார்”²² வெளிநாட்டவரும், மருத்துவத்தில் தேர்ச்சிப் பெற்ற இந்தியர்களை தம்மருகில் வைத்துக் கொண்டிருந்தனர் என்பதிலிருந்து மருத்துவத்தில் சிறப்புற்றிருந்த தமிழர்களின் பெருமை உலகளாவி பரவிக்கிடப்பது வரலாற்றுப் பதிவு, என தமிழர் சரித்திரம் திரட்டு எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் ந.சி கந்தையா.

அறிவியலும், விஞ்ஞானமும் வளர்ந்திராத காலக்கட்டத்திலேயே, மருத்துவத் துறையில் தேர்ச்சிப் பெற்றிருந்தனர் தமிழர்கள், தமிழ் மருத்துவக்கலை சித்தரால் வளர்க்கப்பெற்றது என்பர். அதனால் அது ‘சித்த மருத்துவம்’ எனப் பெயர் பெறும். கட்டிகளையும் கரைப்பதும் ஒடிந்த எலும்பை ஒட்ட வைப்பதும், சித்த மருத்துவத்தில் இருந்துள்ளன.

“பண்டைத் தமிழர்கள் மருத்துவக் கலையிலே சிறந்திருந்தனர். பழந்தமிழர்களின் மருத்துவக் கலையின் வளர்ச்சியே இன்று சித்த வைத்தியம் என்னும் பெயருடன் சிறந்து விளங்குகின்றது”.²³ என்கிறார் சாமி சிதம்பரனார். சித்த வைத்தியமே தமிழரின் பாரம்பரிய மருத்துவம் என்பது இவற்றால் புலனாகிறது.

**“திருத்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய
மருந்துபோல் மருந்தாகி, மனன் உவப்பப்
பெரும் பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே”**

(கலித்.17(19-21) பெருங்கடுங்கோ)

இன்றைய நவீன மருத்துவத்துறையில் அறுவை (Surgery) சிகிச்சை என்பது எளிது.ஆனால் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே அறுவை சிகிச்சையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இருந்துள்ளனர்.

சிரற் பறவையானது மீனைப் பிடிக்கின்ற நோக்கோடு குளிர்ந்த களத்து நீரில் பாய்ந்து, மூழ்கி மேலெழுந்த காலத்துத் தோன்றும் அதன் வாயோடு, பிளந்த மார்பினை தைக்கப்படுவதற்கு பயன்படும் வெள்ளுஞ்சியினை ஒப்பிட்டு பாடியுள்ளார் பரணர்.

“மீன்தேர் கொட்பின் பணிக்களம் மூழ்கிச்

சிரல்பெயர்ந்த தன்ன நெடுவெள்ளை
நெடுவெசி பரந்த வடுவாழ் மார்பின்
அம்புசேர் உடம்பினர்ச் சேர்ந்தோர்....

(பதிற். 42:(2-5) பரணர்)

கொடிய பிணியால் அவதியுற்றவர்களைக் குணப்படுத்தும் மருத்துவர்கள் இருந்துள்ளனர். நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தறிந்து, முறையறிந்து, காலமறிந்து நோய்க்குத் தக்கவாறு ஆய்ந்து மருந்தினைக் கொடுத்தனர்.

அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாது
மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன்

(நற். 136(2-3), நற்றங்கொற்றனார்)

பிணியில் பாதித்தவர் விரும்பியதைக் கொடுக்காமல், நோயறிந்து மருந்தினைக் கொடுத்து மக்களைக் காக்கும் 'அறவோன்' எனக் குறிக்கப்பெறும் மருத்துவர்கள் இருந்துள்ளனர். மருத்துவ அறத்தை நெறியாகக் கொண்டு ஒழுகுதலால் அறவோன் என்று குறிக்கப் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

இன் உயிர் போத்தரும் மருத்துவர்

(கலித். 137(25), நல்லந்துவனார்)

இரும்பு சுவைக் கொண்ட விழுப்புண் நோய் தீர்ந்து
மருந்து கொள் மரத்தின் வாள் வடு மயங்கி

(புறம். 180(4-5), கோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்)

என்ற பாடல்கள் வாயிலாக இயற்கையாக விளைந்துள்ள தாவரங்களில் இருந்து மருந்துகளை எடுத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளமையால் மருத்துவ முன்னோடிகள் சங்ககால மக்கள் என்பதும் புலனாகிறது.

கணித சோதிட தொழில்:

கணக்கின் அடிப்படையிலேயே தான் நாழிகையும், நாளும்தம், வாரமும், மாதமும், வருடமும் செல்கின்றன. வாழ்க்கையிலும் சில கணக்கு முறைகளை வகுத்து பின்பற்றியுள்ளனர். நாளின் பிரிவு, ஆண்டின் பிரிவு எனப் பலவற்றைப் பகுத்து வைத்திருந்தனர். நேரத்தினை நாழிகைக்கணக்கில் கொண்டிருந்தனர். இமைப்பு முறையும் நேரக்கணக்கில் அமைந்திருந்தது. தூரத்தை, காதம், யோசனை என்ற குறியீடுகளாலும், எண்ணிக்கையைத் தாமரை, பதுமம், அனந்தகோடி, சங்கம், ஆம்பல் என்ற பேரெண்களாலும் குறித்தனர். அதுமட்டுமின்றி கோள்களையும், கோள்களின் பெயர்ச்சியும் அதன் விளைவுகளையும் அறிந்திருந்தனர்.

நாளும்தம் புள்ளும்தம் பிறவற்றின் நிமித்தமும் (தொல்.புறத்.88)

குணக்கு தோன்றும் வெள்ளியின் இருகட விரியும்

(நற். (230;4) ஆலங்குடி வங்கனார்)

எனும் அடிகளால் விடிவெள்ளி குறித்த அறிவும் பெற்றிருந்தனர் அக்கால மக்கள் என்பது புலப்படும். ஐம்பூதங்கள் பற்றிய அறிவும் தமிழர்களிடம் இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

நிலம் தீ நீர் வளி வீசும் போடடைந்தும்

(தொல்.பொருள்.மரபு.90)

நல்ல நிமித்தம், சகுனம் பார்க்கும் முறையானது தமிழர்களின் பண்டைக் காலந்தொட்டே நடைமுறையிலுள்ள பழக்கம் என்பர். இதனை நல்லூரை என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

இறைந்த ஒழுக்கத்து ஓரையும் நாளும்

துறந்த ஒழுக்கம் கீழ்வோற்கில்லை

(தொல். பொருள்.44)

நாழிகையையும், நேரத்தையும் கணித்து சொல்வதால் இவர்களை 'நாழிகைக் கணக்கர்' என்றும் (சிலம்பு. 5:49) குறிப்பிடுகிறது. சூரியன் செல்லும் திசை, மழை வரும் காலம் பிறவற்றையும் கணித்துக் கூறியுள்ளனர் (அகம்.43).

பண்டை தமிழர் காலக்கணிப்பு அறிவும், வானஆராய்ச்சி அறிவிலும் தேர்ந்தவர்களாக இருந்தனர். விடியற்காலையில் மருதப்பண்ணை இசைக்கும் வேதாளிகரோடு நாழிகைக் கணக்கரும் உடனிருந்தனர் என்பதினை,

'வேதாளிகரோடு நாழிகை இசைப்ப'

(மதுரை.(670) மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சி அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

ஒருவர் பிறந்த நாளையும் வானத்திலுள்ள நாள்கோள் நிலையையும் அடிப்படையாக வைத்து, அவருக்கு வரும் இன்ப துன்பங்களை முற்படக் கணித்துக் கூறுவது கணியம். வாழ்நாள் முழுவதற்கும் வரையப்படும் கணியமே பிறப்பியம் (ஜாதகம்), கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை இன்ன நாள் இறப்பான் என்று கூடலூர்கிழார் ஒரு விண்வீழ் கொள்ளியைக் கண்டு கணித்தறிந்த செய்தியை,

**“ஒரு மீன் வீழ்ந்தன்றால் விசும்பி னானே
அதுகண்டு யாமும் பிறரும் பல்வேறு இரவலர்
பறைஇசை அருவி நல்நாட்டுப் பொருநன்
நோயிலன் ஆயின் நன்றுமன் தில்லென
அழிந்த நெஞ்சம் மடியுளம் பரப்ப
அஞ்சினம் எழுநாள் வந்தன்று இன்றே”**

(புறம்.229(12-17),கூடலூர்கிழார்)

கூடலூர் கிழார் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

பங்குனி மாதத்துக் கார்த்திகை நாளின் பாதி இரவில் ஒரு மீன் விழுந்தது. அவ்வாறு வீழ்ந்த விண்மீன் கொண்டு கணித்து கூறியுள்ளார். விண்மீன் விழுந்த ஏழாம் நாளில் சேரன் இறந்துப்பட்டனன். நாளையும், கோளையும் கொண்டு இறப்பை முன்னுணர்த்தும் கணித அறிவியலை அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல் தக்கச் சான்றாகியுள்ளது.

மெய்காப்பாளர் தொழில்:

மன்னனுக்கு பாதுகாப்பு கருதி மெய்க்காப்பாளர்கள் நியமிக்கப்படுவர். அவர்கள் மன்னனின் நம்பிக்கைக்கு உரியவராய், நல்லொழுக்கம் உடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். நீண்ட நாள் தம்மிடம் பணியாற்றியவரையே மெய்காப்பாளராக நியமிப்பது அரசர்களின் வழக்கம். அதனால் தான் அவர்கள் முதிர்ந்த வயதினராய் விளங்கினர். அவர்கள் தம் தலையைத் துக்கிலால் மயிர்க்கட்டுக்கட்டி 'மெய்ப்பை' எனப்படும் சட்டை அணிந்திருந்தனர்.

துகில் முடித்துப் போர்த்த தூங்கல் ஓங்குநடைப்

பெருமூ தாளர் ஏமம் சூழ

(முல்லைப். (54), நப்பூதனார்)

உடம்பின் உரைக்கும், உரையா நாவின்

படம்புகு மிலேச்சர் உழையர் ஆக

(முல்லைப்.(65-66), நப்பூதனார்)

மெய்காப்பாளர் அணிந்திருந்த சட்டை காற்றில் அசையும் நிலைக்கு வெண்பூக்கள் தாங்கி நின்ற சிறுபுதர்கள், காற்றில் அசைவதை போல் உள்ளதாக, உவமை நயம் தோன்றும்படி நப்பூதனார் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம். மேலும் ‘பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் அகப்பணி செய்வதற்கு வாய் பேச முடியாத, மொழி அறியாத மிலேச்சரைப் பாதுகாவலுக்கு வைத்திருந்தனர்.’²⁴ என்று முல்லைப்பாட்டுக்கு உரைவகுத்த இரா.மோகன் அவர்களின் கூற்றால் அறிய இயலுகிறது.

பாசறைத் தொழில்:

பாசறையின்கண், மகளிரும் பணிபுரிந்துள்ளனர். மகளிர் கையில் வாளினை ஏந்தியுள்ளனர், அவர்கள் தாம் அணிந்துள்ள ‘கச்சு’ எனும் ஆடையோடு வாளையும் சேர்த்து கடடியிருந்தமையை ‘விரவு வரிக்கச்சின் பூண்ட மங்கையர்’ (முல்லைப். 47) எனும் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. இரவில் இருள் சூழாது வெளிச்சம் தரும்படியாக பாவை விளக்கில் நீண்ட திரியை இட்டு, நெய் வார்க்கும் பணியினை இம்மகளிர் செய்துள்ளனர்.

..... மங்கையர்

நெய் உமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீஇ,

கைஅமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட

(முல்லைப். (47-49), நப்பூதனார்)

பாசறைத் தொழிலில் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஈடுபட்டிருந்ததைக் காட்சிப்படுத்தும் விதமாக நெடுநல்வாடை அமைக்கப்பட்டிருப்பது தக்கச் சான்றாதாரமாகிறது.

வாள் தோட் கோத்த வன்கண் காளை

சுவல் மிசை அமைத்த கையன், முகன் அமர்ந்து

நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளாள்

சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன் (நெடுநல். (180-187), நக்கீரர்)

பாசறையில் படைத்தலைவன், புண்பட்ட வீரர்களை முறை முறையே அரசனுக்குக் காட்டினான். பாசறைத் தெருக்களில் குதிரைகள் தம் உடலில் பட்ட மழைத்துளிகளை உதறின. அரசன் மேலாடையை இடக்கையால் அணைத்துக்கொண்டு வலக்கையை வாள் ஏந்திய வீரன் தோளில் அமைத்தவாறு சென்றான். அனைவரும் உறங்கும் யாமப் பொழுதிலும், துயில் கொள்ளாமல், பாசறையில் சில வீரர்களோடு உலாவினான் என்பதிலிருந்து பாசறைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த அரசர் மற்றும் வீரர்களின் கடமையுணர்வும் போர் வேட்கையும், செய்ந்நன்றியறிதலும் புலப்படுகிறது.

தையற் தொழில்:

யாழில் உள்ள ஒவ்வொரு உறுப்பும் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கும். யாழ் நான்கு வகைப்படும். பேரியாழ், மகர யாழ், சகோட யாழ், செங்கோட்டி யாழ் என்பன. யாழின்கண் குடம் போன்று ஓர் உறுப்பு அமைந்திருக்கும் அந்த பத்தற் பகுதிகளை இணைத்துப் பொதிந்திருக்கும் தோலின் இரண்டு வாய்ப்புறங்களும் மேற்பக்கத்தில் கூட்டித் தைக்கப் பெற்றுள்ளன.

குளப்பு வழி அன்ன கவடுபடு பத்தல்
விளக்கு அழல் உருவின் விசிஉறு பச்சை

.....
பொல்லம் பொத்திய பொதியுறு போர்வை

(பொருநர்.(4-8), முடத்தாமக்கண்ணியார்)

தையல் இடப்பட்ட அமைப்பினை உவமைச் சிவந்த நிறமுடைய இளமகளின் இளஞ்சூல் அமைந்த வயிற்றின் நடுவே மெல்லிதாக ஒழுங்குபட்ட மயிரினது தோற்றம் போல் அத்தையல் காட்சியளிக்கின்றதாம் என உவமைச்சிறப்புடன் , தையலிடப்பட்ட அழகினை கூறுகிறார் ஆசிரியர் முடத்தாமக் கண்ணியார்.

செருப்பு - தைத்தல்:

காலில்‘செருப்பினை’ அணிந்து செல்லும் பழக்கம் அன்றைய மக்களிடம் பழக்கத்தில் இருந்துள்ளமையை செருப்பு, தொடுத்தோல், அடிபுதையரணம், அடையல் எனப் பலபெயர்கள் அறிந்துக்கொள்ள ஏதுவாகின்றன.

குறிஞ்சி நில மக்கள் தொடு தோலணிந்ததை அகம்.368, ஆடவர்,பெண்டிர் அனைவரும் செருப்பினை அணியும் பழக்கமுடையவராயிருந்தனர். பதிற். 30(28), அகம். 34(3), பட்டினப். (265-66) பெரும். (169-170) வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

காலணியின் மற்றொரு வகை ‘அடிபுதையரணம்’என்று பெரும். (68-70) வரிகள் கூறுகிறது.அடிபுதையரணம் என்பது காலை மூடிய செருப்பாகும்.அரணம் என்னும் சொல்லிற்கு ‘காவல்’ என்னும் பொருளுண்டு. மருதநில உழவர்களும் நெய்தல்நிலபரதவர்களும் காலணிகள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“கொழுப்பு ஆதின்ற கூர்ப்படை மழவர்

செருப்புடை அடியர் தெண்சுனை மண்டும்”

(அகம். 129-(12-13),குடவாயிற் கீரத்தனார்)

கூர்மையான வேலினை ஏந்திய மழவர்களும் செருப்பு அணிந்திருந்தனர் என அகப்பாடல் சுட்டுகிறது. தோலாலான செருப்புகளே அதிகப்படியாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். தோலினை செம்பவழம் போன்ற துவர் நீர்த்துறையில் முழுமையாக மறையும்படி அழுத்தப்பெற்று ஊறவைக்கப்பெற்ற தோலால் தைக்கப்பட்டது. அதன் முதுகுத்தோல் முழுமையாக மயிரால் மூடப்பட்டுள்ளது. அதன் மேல் வரிகளைக் கொண்ட பாம்பின் தோலைக் கீறியெடுத்த வார் போன்ற மென்மையான மயிற்பீலியின் பிளவினை வைத்து அழகுப்படுத்தப்பட்டது என்பதினை (பரி.21:7) வரியும் சுட்டுகிறது.

சாணைக்கல் செய்பவற்:

அரிவாள், கத்தி, கோடரி போன்ற கருவிகளை உருவாக்குவதோடில்லாமல் அவை மழுங்கினால் கூர்மையாக்கும் தொழிலறிந்தோறும் இருந்தனர். சாணைக் கல்லை கொண்டு பொருள்களை கூர்மையாக்குபவரை காரோடன், சாணைப் பிடிப்பவர் என்று கூறுவர். கலித். 77:16, 132:14 அகம்.1:5

இயற்கையில் கிடைக்கும் சாணைக்கல்லை உருவாக்கும் தொழில் சங்க காலத்தில் பழனியிலும், நன்னன் பறம்பிலும் இருந்ததாக அகநானூறு கூறுகிறது.சாணைக்கல் ஒருவகைத் தாழ்ந்த ‘குருந்தக்கல்’ என்றே அறிஞர் கருதுகின்றனர். இதையே ‘Corundam’ என்று ஆங்கிலத்தில் இன்று அழைப்பதாகக் கருதுவர்.

“வட மலையாளத்தில் நன்னன் பறம்பில் சாணைக்கல் கிடைத்ததாக அகநானூறு கூறியதற்கேற்பத் ‘தென்கன்னட கெசட்டர்’ என்ற நூலும் வடமலையாளத்திலும் சாணைக்கல் கிடைப்பதைப் பற்றி கூறியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.”²⁵ காரோடன் பயன்படுத்திய சாணைக்கல் ஒரு வகை சிறுவிலை மணிக்கல்லேயாகும்.

குற்றேவல் - புரிபவர்:

செல்வ வளம் மிக்க மனையின் கண்ணே அவர் இட்ட பணிகளைச் செய்பவர் இருந்தனர். சிறுமை வாழ்வினராய் அடிமைத் தன்மை பொருந்திய வாழ்வினை வாழ்ந்தனர். ஆண், பெண் இருவரும் இத்தகைய தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். குறுந்தொழுவர்(நெடுநல்.49,) தொழமகளிர் (ஐங்.16;1-2) என்று சுட்டுவர். வளம் பொருந்திய காவலையுடைய அகன்ற வீடுகளில் சிறிய குற்றேவல் இளைஞர் பணிபுரிந்தனர்.

கடிபுடை வியல் நகர்ச் சிறுகுறுந் தொழுவர்

(நெடுநல். (49), நக்கீரர்)

*ஓங்கு பூ வேழத்துப் தூம்புதை திரள் கால்
சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்*

(ஐங். 1-2, ஓரம்போகியார்)

குற்றேவல் இளைஞர், கருங்கொள்ளின் நிறத்தைக் கொண்ட சாந்து அரைக்கும் அம்மியில் கத்தாரி முதலிய மணப்பொருட்களைச் சேர்த்துச் சாந்து அரைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை, மேற்வரும் பாடல்களால் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

காவல் பணியாளர்:

பண்டைய தமிழகத்தில் காவல் பணியும் சிறப்புற்று நடைபெற்றன என்பதற்கான குறிப்புகள் காணக்கிடக்கின்றன. கள்வர் பயமற்று வாழவும், ஊர் மக்கள் அமைதியுடனும், நிம்மதியுடனும் வாழ இத்தகையரோது பணி அளப்பரியதாகும். மிலேச்சர் என்று சொல்லப்படுவோர் இத்தகைய பணியில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை,

*ஆறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில்,
படலைக் கண்ணி, பரு ஏர் ஐயுழ் திணிதோள்,
முடலை யாக்கை, முழுவலி மாக்கள்
வண்டு மூசு தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து
துவலைத் தண்துளி பேணார், பகல் இறந்து
இரு கோட்டு அறுவையார், வேண்டுவயின் திரிதர*

(நெடுநல். (30-35), நக்கீரர்)

மிலேச்சர் என்று அழைக்கப்படும் இவர்கள் மூதூரில் காவல் பணியை மேற்கொள்பவர். அழகான வலிமை வாய்ந்த இறுகிய தோள்களை உடையவர். முறுக்கு ஏறிய உடம்பினை உடையவர். முதிர்ந்த மரத்தினாற் செய்த கைத்தடியைக் தரையில் மோதி ஒலியெழுப்புவர். இரவு முழுவதும் ஊரினைச் சுற்றி காவல் காப்பர் ஐங். 421;2 என்பதினை சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

மெழுகு தயாரித்தல்:

தான் உருகி, ஒளிரும் தன்மை கொண்ட மெழுகினை அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தலைவியை காணாது உருகும் மனமானது மெழுகினைப் போல உருகுகிறதாம். தலைவனுக்கு - மனத்தின் உருக்கத்தினை - மெழுகோடு ஒப்பிட்டு உவமைநயம் பட உரைத்துள்ளார் நல்லந்துவனார். இக்கூற்றால் அக்கால நடைமுறை வாழ்க்கையில் மெழுகும் தயாரித்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதினை

**நெய்யுள் மெழுகின் நிலையாது பைபயத்
தேயும் அளித்து என் உயிர்**

(கலித். 138:(22-23) நல்லந்துவனார்)

எனும் வரிகளால், அக்கால மக்கள் மெழுகினைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர் என்பதிலிருந்து மெழுகினை தயாரிக்கும் தொழிலும் நடைபெற்றுள்ளது என்பதும் அறிய முடிகிறது. மெழுகு தயாரித்த தொழிலாளர்கள் பற்றிய தரவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதும் அறியமுடிகிறது.

பொன் அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில்:

அரிதாக கிடைக்கும் உலோகங்களில் பொன்னும் ஒன்று. பொன்னால் செய்யப்படும் அணிகலன்களை தென்தமிழக மக்கள் பெரிதும் விரும்பி அணிந்துள்ளனர். தங்கம் நிலத்தடியில், பாறைகளில் ரேகை போல படர்ந்திருக்கும். அதனைப் பிரித்தெடுத்து அணிகலன்களை செய்ய பயன்படுத்துவர். முதலீடு கருதியும் சேர்த்து வைக்கும் பழக்கமும் உண்டு. அத்தகைய விலை மதிப்புள்ள பொன்னை அகழ்ந்தெடுக்கும் தொழில் அக்காலத்தில் பரவலாக நடைபெற்றமையைக் காணமுடிகிறது. ‘பொன்னுரை காண்மரும்’ (மதுரை.514) எனும் வரியால் பொன்னின் தரத்தை அறுதியிட்டுக்கூறும் பொன் வணிகர் தொழிலும் சிறப்புற்றிருந்தது என்பதைத் தெரிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது.

பொன்னினை தரமிட்டுக் காண ‘கட்டளைக் கல்’ எனும் ஒருவகைக் கல்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

**“நான் பொன் அன்ன புனிறு தீர் ஏனல்
கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்”**

(ஐங். (263;2) கபிலர்)

எனவரும் ஐங்குறுநூற்றின் பாடல் வரியால் பொன்னின் தரத்தை அரிதியிட்டுக் காண்போர் பற்றிய செய்தியை அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது.

தூர்வார்தல் தொழில்:

பண்டைய காலத்தில் பெரும்பாலான ஏற்றுமதி, இறக்குமதி தொழில்கள் கடல் வழி போக்குவரத்து மூலமாக நடைபெற்றது. ஆறும் (பழங்கால்கள்) காலும் கடலொடு கலக்குமிடத்து மேடுபட்டம் தூறு செறிந்து போகுமானால் படகு விடுவதற்கு இயலாமையாகிவிடும். ஆற்றின் நீர் ஓட்டத்தால் கடலுடன் கலக்கும் இடம் மணல் தூர்ந்து ஓடம் கடலில் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்படுமானால் அதை சீர் செய்யவேண்டும்.

பழங்கால்கள் தூர்வாராமையால் மேடுண்டும் ஆற்றின் போக்கு மாறியும் போகும். பேரூர் கடற்கரையில் படகுகள் செம்மையாக தடம்மாறாமல் செல்ல தூர் வாரினர் என்பதினை,

**இருங்கழி இழிதரும் ஆர்கலி வங்கம்
தேறுநீர்ப் பரப்பின் யாறுசீத்து உய்த்துத்
துறைதொறும் பணிக்கும் நல்லூர்
உறைவின் யாணர் நாடுகிழ வோனே**

(புறம். 400:(20-23), கோவூர்கிழார்)

புறநானூற்றுப்பாடல் வரியால் அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது

சுண்ணம் விற்றல்:

வாசனைத் தரக்கூடியதும், உடலிற்கு மெருகினைக் கூட்டுவதுமாகிய (fragrant dust or powder) சுண்ணப் பொடிகளைப் பழங்காலதே பயன்படுத்தியுள்ளனர். நவமணிகளும், பொன்னும், சந்தனமும், கருப்பூரம் முதலியன புனுகிலும் (புழுகு சட்டம் நறுமணப் பொருள்) பனி நீரிலும் நனைய வைத்து இடிக்கப்பெறும். வலிய கையினை உடைய இடிக்க வல்லார் பலரும் கூடித் தயாரிக்கப்படும் பொருளாகும். என்பதினை,

பலர் தொகுபு இடித்த தாது உகு சுண்ணத்தர்

(மதுரை. (399), மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சி அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

காவலர் தொழில்:

மக்கள் எவ்வித அச்சமும் இன்றி வாழ 'காவல்' தொழிலில் காவலர் ஈடுபட்டனர். இன்று காவல்துறை சிறப்புற்றதை போல, பண்டைநாளிலே காவலர் ஊரினை இரவுப் பொழுதில் காவல் காத்தனர். கள்வர்களைப் பிறர் அறியாவண்ணம் ஒற்றி அறிந்து பதுங்கியிருந்து பிடிப்பர். காவலர்கள் காவல் தொழிலில் சிறந்து விளங்கியதால் மக்கள் எவ்வகை அச்சமும் இன்றி இரவில்துயில் கொண்டனர். காவலர் துயில் கொள்ளாத கண்ணையுடையவர், பேய் முதலியவற்றிற்கு அஞ்சாத நெஞ்சினர். நுண்மை செறிந்த நூலின் வழியில் மாறாத நுண்ணிய ஆராய்ச்சியுடையவர், தப்பக் கருதி முயல்பவருக்குத் தப்புதற்கரிய அம்பினை உடையவர். மழை மிகுதியாகப் பெய்யும் நள்ளிரவுப் பொழுதிலும், தம் காவலில் தவறாமல் கடமையாற்றுவவர். திறம்பட செயலாற்றுவவர். வலிய களிறை இரையாகப் பார்க்கும் வலிய புலியைப் போல பதுங்கி ஆராய்பவர் என்பதினை,

வயக்களிறு பார்க்கும் வயப்புலி போல

துஞ்சாக் கண்ணார், அஞ்சாக் கொள்கையர்

அறிந்தோர் புகழ்ந்த ஆண்மையார். செறிந்த

நூல்வழிப் பிழையா நுணங்கு நுண் தேர்ச்சி

ஊர் காப்பாளர், ஊக்கருங்கணையினர்

(மதுரை. 643-646, மாங்குடி மருதனார்)

எனும் வரிகள் காவலரின் இயல்பை விளக்குகின்றன. பாலை நிலத்திலே உள்ள இளையர், கடிய சொல்லினையும் வில் ஏந்திய கையினராகவும் பல வழிகளிலும் நின்று ஆறலைக் கள்வர் வாராமல் காவல் புரிவராம் (மதுரை.311-314).

காவல் தொழில் புரியும் வகையினரில் இவர்கள் காட்டினைக் காவல் காப்பவர். அவர்கள் காட்டில் இருந்து கொண்டு பகைவர் நாட்டில் புகாமல் காக்கும் படைத் தொழிலினர். இவர்களை கூளியர் என்றும் குறிப்பிடுவர். “கொடுவிற கூளியர்” (மலைபடு. 422),

உவலைக் கண்ணி வன்சொல் இளைஞர்

சிலையுடைக் கையர் கவலை காப்ப

(மதுரை. (311-312) மாங்குடி மருதனார்)

பல வழிகள் கூடும் இடத்தில் ஆறலைக் கள்வர் வராமல் குழையால் வேயப்பட்ட குடில்களில், மான் தோலாகிய படுக்கையையும், தழை விரவித் தொகுத்த கண்ணியையும் கடிய சொல்லையும் வில் ஏந்திய கையும் உடைய இளையர் காவல் புரிந்தனர் என்பதினை, மதுரைக்காஞ்சி வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

சுங்கத் தொழில்:

நாடு செழிப்பாக இருக்க, அந்நாட்டின்பொருளாதார வளர்ச்சியில் முன்னேற்றம் வேண்டும். தொழில்கள் சிறப்பாக நடைபெற வேண்டும். தொழில் நடத்த வரிகள் செலுத்தவும், வசூலிக்கவும் வேண்டும். அரசின் கீழ் இயங்கும் இத்துறையினர் வரிவசூலில் ஈடுபடுவர். பெரும்பான்மையான தொழிலுக்கு ஆதாரமாக இருப்பது கடல்வழி போக்குவரத்தாகும். பல்வேறு பொருள்களுக்கும் சுங்கம் விதிக்கப்பட்டன.பண்டக சாலையிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கும், இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருள்களுக்கும் அவ்வவ்நாட்டு இலச்சினை பொறிக்கப்பட்டமையும் காணப்படுகிறது.அரசனின் பொருள்களைப் பிறர் கொள்ளாமல் காக்கின்ற தொழிலைப் புகழினையுடைய சுங்கம் கொள்பவர் மேற்கொள்வர். அவர்கள் கால ஒழுங்கும், கடுமையும் உடையவர் என்பதைக் கதிரவன் தேரில் பூண்ட குதிரையினை உவமையாகக் கூறுவது ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

*தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்
காய் சினத்த கதீர்ச் செல்வன்
தேர் பூண்ட மாஅ போல*

.....

*அருங் கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடைய வல் அணாங்கின் நோன்
புலிப் பொறித்து, புறம் போக்கி*

(பட்டினப்.(121-123, 131-135), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

ஒரு நாட்டின் பொருள் மற்றொரு நாட்டிலே நுழையும் போது சுங்கம் விதிக்கப்படும் பெரும்.(81-82). மன்னர்கள் வணிகர்களிடம் இருந்து சுங்கப் பொருள் பெறும் முறை இருந்தமையும், அவ்விடங்கள் வில்லுடை மறவர்களால் பாதுகாக்கப்பட்டதெனவும் புலனாகிறது.

தூதுத் தொழில்:

சுங்க இலக்கிய பாடல்களுள் மரபாக விளங்குவது தூதும் ஒன்றாகும். அகம், புறம் என இரு நிலைகளிலும் தூது விடுக்கப்படுவதுண்டு, தலைவன், தலைவிக்கு இடையேயுள்ள காதலைத் தூது விடுப்பதும், அரசர்களிடையே தூது விடுப்பதும் என இரு வேறு நிலைகளிலும் அமைவதுண்டு.

தலைவன், தலைவியரின் அகவாழ்க்கைக்குப் பாங்காற்றுவோரை ‘வாயில்கள்’ என குறிப்பிடுவர்

*தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
பாணன் பாடினி இளையர் விருந்தினர்
கூத்தர் விறலியர் அறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப (தொல். அகத். 52)*

எனவரும் நூற்பாவின் மூலமாகத் தொல்காப்பியர் தூதுக்கு வாயிலாக அமைவோர் குறித்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உயர்திணைப் பொருட்கள் மட்டுமின்றி சில அஃறிணைப் பொருட்களையும் தூதாக விடுத்தலும் உண்டு என்பதினையும் தொல்காப்பியர் நூற்பாவால்,

ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே
கடலொடு கானல் விலங்கே மரணே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
அவையல பிறவும் சொல்லிய நெறியால்
சொல்லுந் போவும் கேட்குற போலவும்
சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்

(தொல்.பொருள். செய்யுளியல் .201)

தூது விடுதலுக்குரிய பொருட்களை அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களில் தூது பற்றிய செய்திகள் காணக்கிடைக்கின்றன. புறம்.67,95, ஐங்.140 முதலியவற்றில் தூது குறித்து செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளமையை அறியலாம்.

ஒப்பனைத் தொழில்:

அழகினை விரும்பாத மனித உள்ளம் கிடையாது. அதிலும் குறிப்பாக தன்னை அழகாக காட்சிப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவர்கள் பெண்கள். “ஒப்பனை செய்து கொள்வது மனித இனத்துடன்பிறந்த உயரிய கலை”²⁶ என்று வில்லியம் கூறுகிறார்.

பெண்கள் கூந்தலுக்கு மயிர்ச்சாந்தினைத் தடவி மலர்களைச் சூடுவர். அழகிய நெற்றியில் பொட்டிடுவர். புதிய மலர்களை எடுத்து, தொடுத்து கூந்தலில் சூட்டிக் கொள்வர். அம்மலர்களின் பூந்துகள்களை அழகிய முலைகளில் அப்பிக் கொள்வர். பெரிய தோள்களில் தொய்யில் எழுதிக் கோலஞ் செய்வர். சிறிய அடிகளில் செம்பஞ்சுக் குழம்பினைப் பூசிக்கொள்வர். இவ்வாறு ஒப்பனை செய்துக் கொள்வதை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று எடுத்தியம்புகிறது.

“சாந்து ஆர் கூந்தல் உளரி, போது அணிந்து
தேம் கமழ் திருநுதல் திலகம் தைஇயும்
பலஇதழ் எதிர்மலர் கிள்ளி வேறுபட
நல்இன வனமுலை அல்லியொடு அப்பியும்
பெருந்தோள் தொய்யில் வரித்தும், சிறுபரட்டு
அம்செஞ் சீறடிப் பஞ்சி ஊட்டியும்”

(அகம். 389:(2-9) நக்கீரனார்)

விழாக்களின் போது பெண்கள் தங்களை அழகுப்படுத்திக் கொண்டனர். நெய்தல் மலர்களைப் பறித்துத் தம் ஆடைகளில் வைத்து அழகு செய்து கொண்டமையை,

“பாசடைக் கலித்த கணைக்கால் நெய்தல்
விழவு அணி மகளிர் தழை அணிக் கூட்டும்”

(அகம். 70(11-20), மதுரைத் தமிழ்க்கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார்)

அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியலாம்.பெண்கள் கூந்தல் வகையினை ‘ஐம்பால்’ என்பர். பெண்கள் கூந்தலை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் விருப்பம் உள்ளவர்களாவர்.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும்”

(குறுந். (229:1), மோதாசானார்)

“தேங்கமழ் ஐம்பால் பற்றி”

(நற். (100:4), பரணர்)

“வணர்ந்து ஒலி ஐம்பாலாள்”

(கலித். 140:27, நல்லந்துவன்)

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஐம்பால் என்பதற்கு வெவ்வேறு வகையில் பொருள் தருவர். குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை எனக் கூந்தலை ஐவகைப்படுத்தி முடித்தலால் 'ஐம்பால்' எனும் பெயர் வந்ததாக நச்சினார்க்கினியர் (சீவக-2436 உரை) கூறுகிறார். குழலையும் அளகத்தையும் வகுத்தும், கொண்டையைத் தொகுத்தும் பனிச்சையையும் துஞ்சையையும் விரித்தும் முடிப்பர் என்று அவர் மேலும் விளக்குகிறார்.

வாணிகம்:

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார நிலையை மதிப்பிட உதவும் சிறந்த அளவுகோல் 'வாணிபம்' ஆகும்.

வாணிகத்தை உள்நாட்டு வாணிகம், வெளிநாட்டு வாணிகம் என்று இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். சங்க காலத்தில் வாணிகம் எவ்வாறு நடைபெற்ற தென்பதையும், வாணிகம் செய்தோர், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியான பொருட்கள் பற்றிய குறிப்பு, அதற்கு பெறப்பட்ட வரிகள், போக்குவரத்து பற்றிய செய்திகள் முதலியவற்றை பற்றி அறிந்துக்கொள்ள சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் துணைமை நிற்கின்றன.

உள்நாட்டு வாணிகம்:

அறிவியல் சிந்தனை வளர்ச்சி பெறாத நாளிலே அதிநவீன போக்குவரத்து சாதனங்கள் குறைவாகவே காணப்பட்டது. அக்காலக்கட்டத்தில் போக்குவரத்து வசதிகள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன என்பதற்கான குறிப்புகளும் காணக்கிடைக்கின்றன. பொருட்களை உற்பத்தி செய்து விற்பதற்காக ஊர் விட்டு வேற்று ஊருக்குப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய தேவை இருந்தாலும், போக்குவரத்துச் சிக்கல்கள் இருந்தன. மக்கள் தம் தேவைகளுக்கான பொருட்களை தாமாகவே உற்பத்தி செய்துக் கொண்டாலும், ஒரு சில பொருட்கள் பிறரிடம் இருந்தே விலையாக வாங்க வேண்டிய தேவையும் இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. குறிப்பாக உப்பு போன்ற பொருட்கள் எல்லா பகுதிகளிலும் கிடைப்பதரிது. கடற்கரை ஒட்டிய பகுதியிலேயே உப்பு உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. ஆகவே உப்பினை எடுத்துச் சென்று விற்கப்பட்டதற்கான குறிப்புகள் சங்க பாடல்களில் பரவிக்கிடக்கின்றன. தரை வழியாகவும் வாணிபம் நடைபெற்றன என்ற செய்தியும் காணக்கிடைக்கின்றன.

உமணர்கள்:

உப்பு விற்கும் தொழிலைச் செய்வோர் உமணர்கள் எனப்பட்டனர். இவர்கள் பரதவரிடம் இருந்து உப்பு பெற்று விற்பனர் என்பதினை சங்கப்பாடல்கள் குறிக்கின்றன.

பெருங் கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடிப் பரதவர்
இருங்கழிச் செறுவின் உழாஅது செய்த
வெண் கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
என்றாழ் விடர குன்றம் போகும்
கதழ் கோல் உமணர் காதல் மடமகள்
சில் கோல் எவ்வளை தெளிர்ப்ப வீசி
நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின்

(அகம். 140:(1-8), அம்மூவனார்)

மேற்வரும் பாடலால் உப்பு கொடுத்து மாற்றாக நெல்லைப் பெற்றனர் என்பதினை அறிய முடிகிறது. உமணர்கள் ஊர் ஊராகத் திரிந்து வாணிபம் செய்தனர். நிலையானதொரு வாழ்க்கையைப் பெற்றிலர் என்பதும் அறிய முடிகிறது.

*உவர்விளை உப்பின் குன்றுபோல் குப்பை
மலை உய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கைக்
கணம் கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த*

(நற். (138:1-3), அம்மூவனார்)

உமணர்கள் உப்பை விலைக்கு வாங்கிச் சென்று மாட்டு வண்டிகளின் மூலமாக வெளியூர்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை என்பதினை அறிய முடிகிறது.

கள் - வாணிகம்:

உடலை வருத்தி பலரும் வேலை செய்தனர். அவ்வேலையின் களைப்பு தீர 'கள்' பருகினர். காலை, பகல், மாலை, இரவு என பல நேரங்களிலும் பருகுவதற்கு ஏற்றவாறு கள் வகைகள் இருந்தன. பனை மரத்திலிருந்து இறக்கியனவும், வீட்டில் காய்ச்சப்பெற்றும் பருகினர்.

கள்ளுக்கு மாற்றாக வரால் மீனையும் (அகம். 196:1-2) மான் கறியையும், யானைத் தந்தத்தையும் (பதிற்.30:10-20) நெல் (அகம்.61:10) முதலானவற்றையும் கொடுத்தனர். கள் வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று விற்பனை அகம். 161(1-2), கள் மட்டுமன்று, மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலான பொருள்களை விற்பதற்கான குறிப்புகளும் சங்கப் பாடல்களுள் காணப்படுகின்றன.

உணவுப் பொருள் - வாணிகம்:

தானிய வகைகளைக் கொண்டு சென்று வீதியில் விற்பனைப் போல, சமைத்த உணவுப் பொருள்களையும் விற்ப்புள்ளனர். அப்பம், பிட்டு, பண்ணியம் முதலான உணவுப் பொருட்களை கடை வீதிகளில் ஓரிடத்தில் இருந்து விற்ப்பும், விரும்பி வாங்குவோர் வசிக்க கூடிய வீதிகளில் சென்றும் விற்பனை என்பதற்கான குறிப்புகள் மதுரைக்காஞ்சியில் (405-406, 624-627) இடம் பெற்றுள்ளன.

பிற பொருள் வாணிகம்:

பூ, பூமாலை, நறுமணப்பொடி, பொன் அணிகள், சுண்ணம், முத்து, பவழம், வைரம் முதலானவற்றைக் கோர்த்தோ, பதித்தோ வடிவமைக்கப்பட்ட அணிகள், ஆடைகள் முதலான பொருள்களையும் வாணிகம் செய்தனர்.

சங்கை அறுத்தல், யானைத் தந்தத்தைக் கடைதல், பொன்னைச் சுடரும் அணிகலன்களாகச் செய்தல், பொன்னை மாற்றுப் பார்த்து வாங்கி விற்பனை முதலான தொழில்களும் நடைபெற்றன.

*கோடு போழ் கடைநரும், திரு மணி குயினரும்
கூடுறு நன் பொன் சுடர் இழை புனைநரும்
பொன்னுரை காண்மரும், கலிங்கம் பகர்நரும்*

(மதுரை. (511-513), மாங்குடி மருதனார்)

அயல் நாட்டு வாணிகம்:

தரை வழியாகவும், கடல் வழியாகவும் பிற தேசங்களுக்குச் சென்று தமிழ்நாட்டில் செய்யப்பட்ட பொருள்களை வணிகர்கள் விற்பனர். பல்வேறு பண்டங்களை அறநெறி தவறாது ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து விற்பனர் என்பதினை

*அறநெறி பிழையாது ஆற்றின் ஒழுக்கி
குறும் பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன
பருந்து இருந்து உகக்கும் பல்மாண் நல்இல்,
பல்வேறு பண்டமோடு ஊண்மலிந்து கவனி,
மலையவும், நிலத்தவும், நீரவும், பிறவும்
பல்வேறு திருமணி, முத்தமொடு பொன் கொண்டு,
சிறந்த தேளத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்*

(மதுரை. (500-506), மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சிப் பாடலடிகள் குறிக்கின்றன.

பிற நாட்டிலிருந்து பலமொழிகள் பேசக் கூடியவர்களும் தமிழகத்திற்கு வந்து இங்குள்ளவர்களிடம் ஒன்றாகக் கலந்து இனிதாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதற்கான தரவுகள் சங்கஇலக்கியத்தில் காணக்கிடைக்கின்றன. அவர்கள் யவனர்கள், மிலேச்சர்கள் என்று குறிக்கப்பெற்றனர்.

*பல் ஆயமொடு பதிபழகி
வேறு வேறு உயர்ந்த முதுவாய் ஒக்கல்
சாறு அயர் மூதூர் சென்று தொக்காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
புலம் பெயர் மாக்கள் கலந்து இனிது உறையும்*

(பட்டினப். (213-217), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

என்ற பாடல் வாயிலாக தொழில் செய்யும் பொருட்டு வந்த வேற்று நாட்டவர் பலரும், அச்சமின்றி வாழ்ந்தமையோடு எல்லா நலன்களும் பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்தனர் என்ற செய்தியும் பாடல் வழி பெறலாகிறது.

கடல் வாணிகம்:

தமிழர்கள் பல்துறை அறிவுப் பெற்றவர்கள் என்பதற்குப் பல தரவுகள், சங்கப் பாடல்களுள் பரவிக் கிடைக்கின்றன. காற்றைப் பயன்படுத்தி கப்பல் செலுத்தும் தொழில் நுட்பத்தைக் கற்று, நடுக்கடல் ஊடே கப்பலோட்டிச் சென்று வாணிகத்தை மேற்கொண்டனர். கப்பல் வழி போக்குவரத்தை கையாண்டு வணிகத்தை பெருக்கி, பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தினர்.

*நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி
வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக
களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ* (புறம்.66;1-3)

எனும் வரிகளில் வெண்ணிக்குயத்தியார் எனும் பெண்பாற் புலவர் கரிகாலனை புகழ்ந்து பாடுமிடத்து தொழில் நுட்பம் கற்றறிந்த பரம்பரையில் வந்தவனே என குறிப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

நந்தர்களை, மௌரியர்களை பாடிய கி.மு. மூன்றாம், நான்காம் நூற்றாண்டை, சார்ந்த மாமூலனார், தனது இறுதிக் காலத்தில் முதல் கரிகாலச் சோழனைப் பாடியுள்ளார். எனவே வெண்ணிக்குயத்தியார் மற்றும் முதல் கரிகாலனின் காலம் கி.மு.3-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். ஆக கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு வெகு காலம் முன்பே காற்றின் மூலம் கப்பலைச் செலுத்தும் தொழில் நுட்பதிறமையும்,

வல்லமையும் உடையவர்களாக இருந்தனர் என்பதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல் சான்று தருகிறது.

கப்பல் வாணிகர் கடலில் உண்டான முத்துக்களையும், சங்குகளையும் அறுத்து செய்யப்பட்ட வளையல்களையும் நவதானியங்கள், மீன்கள், உப்பிட்டுப் பதப்படுத்திய உப்புக் கண்டங்கள் (கருவாடு) ஆகியவற்றையும் நாவாய்களில் ஏற்றிச் சென்று அயல் நாடுகளில் விற்றனர் என்பதை,

முழங்கு கடல் தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்
அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்ணோர் இலங்குவளை
பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்
இருங்கழிச் செறுவின் தீம்புளி வெள்உப்பு
பரந்து ஓங்கு வரைப்பின் வன்கைத்தீமிலர்
கொழுமீன் குறைகிய துடிக்கண் துணியல்
விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்
நனந்தலைத் தேஎத்து நன்கலன் உய்ம்மர்
புணர்ந்து உடன்கொணர்ந்த புரவியொடு அனைத்தும்
வைகல் தோறும் வழிவழிச்சிறப்ப

(மதுரை. (315-324), மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சி பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தமிழர்கள் ஆரம்பகாலம் முதல் மிக நீண்டகாலம் வரை இந்தோனேசியத் தீவுகளுக்கும் பாரசிக வளைகுடா நாடுகளுக்கும் மட்டுமே சென்று வந்தனர். அரேபியர்களே தமிழகம், இலங்கை, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் ஆகியவைகளின் பொருட்களையும் வாசனைத் திரவியங்களையும் தமிழர்களிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு விநியோகித்தனர். அந்நாடுகளில் தேவைப்படும் பொருட்களை உணர்ந்து உற்பத்தியை பெருக்கி வணிகம் செய்தனர். தமிழர்கள் மிக பழங்காலத்தில் இருந்தே, அந்தந்த நாடுகளில் தங்கி இருந்து வணிகம் செய்து வந்தனர்.

“காட்டு மிராண்டி நிலையலிருந்து கிரேக்கர்கள் எழுவதற்கு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே எகிப்தும் பழம்பெரும் இந்தியாவும் பாரசீக வளைகுடாவைத் தங்கள் வணிகத்திற்கான மையமாகக் கொண்டு வணிகப் பொருட்களை வாங்க, விற்க ஒரு வணிக முறையை உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்பதோடு, அவர்கள் அன்றே ஆப்பிரிக்காவோடும் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இந்தியாவில் (தமிழகத்தில்) உருவாகியிருந்த வளர்ந்த நாகரிகம் தம் சொந்த கப்பல் போக்குவரத்து மூலம் இந்த வணிகத்தை சாத்தியமாக்கியிருந்தது”²⁷ என எரித்ரேயக் கடலில் பெரிப்ளஸ் என்கிற கிரேக்க நூலுக்கான ஆங்கில மொழிப்பெயர்ப்புப் பதிப்பின் முன்னுரையில் புகழ்பெற்ற வரலாற்று ஆய்வாளர் திரு.ஸ்காப்ட் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘திரைக் கடலோடியும் திரவியம் தேடு’ என்பது தமிழர் வாக்காகும். அதற்கேற்பவே சங்ககால மக்கள் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டனர். சங்க காலத்தில் புணை, பரிசல், தோணி, ஓடம் என்ற சிறிய கலங்களும் தீமில், படகு, அம்பி என்ற சற்று பெரிய கலங்கள் அயல்நாட்டிற்குச் சென்று திரும்பி வந்துள்ளமையால் கடல் கடந்தும் வாணிகம் நடைபெற்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

சிறார் தொழிலாளர்கள்:

வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே, வினை மேற்சென்று பொருளீட்டி வருதல் ஆடவரே என்றாலும், மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வாழ்க்கைக்கும், குடும்பத்திற்கும் வேண்டிய பொருளீட்டுவதில் ஆர்வமும், முயற்சியும், உழைப்பும் உடையவராய் இருந்துள்ளனர். ஆடவர், பெண்டிர் இருபாலரும் தொழிலில் ஈடுபட்டதைப் போல சிறார்களும் தொழிலுக்கு உதவியாக இருந்துள்ளனர் என்பதனை சங்கப்பாடல்கள் வழி காணலாம்.

பருத்தியாலாகிய வேலியடியில் உறையும் காட்டெலியை வீழ்த்தினர். வேட்டுவர் மக்களாதலால் பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே வில்லேந்தி, எலிவேட்டம் புரிந்தனர். 'அம்பு' எய்துவதை விளையாட்டாகக் கற்ற சிறுவர், பின்னாளில் அதனைத் தொழிலாகவும் செய்தனர் என்பதை,

கயந்தலைச் சிறாஅர் கணைவினை யாடும்

(புறம்.325-(13), உறையூர் முதுகண்ணன்சாத்தனார்)

மேற்வரும் பாடல்மூலமாக சிறுவர்கள் வளர்பருத்தில் விளையாட்டாக தொழிலைக் கற்றனர் எனவும் அறியமுடிகிறது.

மேய்ச்சல் தொழிலில் சிறார்:

கன்றுகளை மேய்க்கும் தொழில் சிறுவர்கள் செய்தனர். மேய்த்த கன்றுகளைத் தம்முடைய தாயாரிடத்து வழிப்படுத்தினர். கன்றுகளை மேய்த்த சிறுவர்கள், வேங்கையின் மலர்ச்சி கண்டு புலி, புலி என்று ஆரவார ஒலி எழுப்பினர். சிறுவரின் பூசல் கேட்டு, தலைவியின் 'களவு' வாழ்க்கை தடைப்பட்டது என்பதிலிருந்து சிறுவர்கள் வேங்கை மரத்தின் மலர்ச்சியைக் கண்டு அஞ்சினர். இதன்மூலம் சிறுவர் மனம் குழந்தை தன்மையுடையது என்பது புலப்படும். திண்ணிய நெஞ்சம் படைத்தவராகக் காணப்படவில்லை. எளிதாக அஞ்சும் மனம் கொண்டவராக காணப்பட்டனர்.

கன்று ஆற்றுப்படுத்த புன்தலைச் சிறாஅர்

மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி

ஏறாது இட்ட ஓம்பூசல்

விண்தோய் விடரகத்து இயம்பும்

(குறுந். 241(3-6), கபிலர்)

கன்று என்பது, பிரிந்து தனித்திருந்த யானைக் கன்றினைத் தம் தாயாரிடத்து சேர்த்த சிறுவர்கள் என்று கூறலும் இயைபுடைத்தாகும் என்று உரை பகிக்கிறார் முனைவர் இரா.மோகன் அவர்கள்.

சிறுவர்கள் வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பரதவர் சிறுவர்கள், கொடுத்த மீனை உட்கொண்டு சேற்று வயலில் வேட்டைக்குச் சென்று வலைவிரித்துத் தலையில் கொண்டையையுடைய சேவல் கொக்கைப் பிடித்தனர் என்பதை,

இருஞ் சேற்று அள்ளல் நாட்டிமை போகிய

கொழுமீன் வல்சிப் புன்தலைச் சிறாஅர்

(அகம்.290(2-3), நக்கீரர்)

அகநானூற்று பாடலால் அறியமுடிகிறது. வேட்டுவச் சிறுவர்கள் நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் கடற்பரப்பின் மேல் சென்று ஈர்வாள் போன்ற வாயை உடைய சுறாமீனையும், மற்றும் வலிமை வாய்ந்த பெரிய பிற மீன்களையும் பிடித்தனர். அவ்வாறு கொணர்ந்த மீன் இனங்களை மணலின்கண் இறக்கி வைத்தனர்.

இவர்கள் ‘கருவினைச் சிறாஅர்’ என்று குறிக்கப்படுவர். வன்மைமிக்க தொழிலை உடைய சிறுவர்கள் என்பதினை,

**வாரிவலைப் பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்
மரன்மேற் கொண்டு மான்கணம் தகைமார்
வெந்திறல் இளையவர் வேட்டெழுந் தாங்குத்
திமில்மேற் கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி
வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி** (நற்.111:3-7)

மீன்பிடித்தல் தொழிலில் விருப்பம் கொண்ட சிறுவர், கொடிய சுறாமீனை வலையிட்டுப் பிடிக்கின்ற கடிய முயற்சியையுடைய தந்தையோடு செல்ல முயன்றும் செல்லப்பெறாமல் அழுது நின்றனர். தந்தையோடு சேர்ந்து தானும் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட விரும்பிய பரதவச் சிறுவர் நிலையை

**கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுத்தாள் தந்தை
புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் கொள்ளான் சென்றென
மனை அழுது ஒழிந்த புன்தலைச் சிறாஅர்**
(நற். 392(1-3), மதுரை மருதளிளநாகனார்)

எனும் நற்றிணைப் பாடல் வழியாக அறியமுடிகிறது.

மருதநிலச் சிறுவர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலிலும், முல்லைநிலச் சிறுவர்கள் பால் விற்பனைத் தொழிலிலும் நெய்தல்நிலச் சிறுவர்கள் மீன்பிடித்தல் தொழிலிலும் ஈடுபட்டுள்ளமையை காணமுடிகிறது.

தொழில் திறமையும், அறிவும், நுட்பமும் நிறைந்த குயவர் குலத்தைச் சார்ந்த சிறுவர், கலம் வனைதற்குத் திகிரிக் கண்ணே தன் தந்தைக்கு உதவியாக, உறுதுணையாக இருக்கும் பொருட்டு பச்சை மண்ணை திரளாக சக்கரத்தில் வைத்து உதவினர் என்பதினை,

**வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த
பசுமட குருஉத்திரள் போலவவன்**

(புறம்.32(8-9),கோவூர் கிழார்)

இப்புறநானூற்று பாடலால் அறிய முடிகிறது.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியை நாடி வந்தவிடத்து, வாயில் காப்பவனால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டவிடத்து ஓளவையார் கூறிய கூற்றின் வாயிலாக எத்திசைச் செலினும், அத்திசைச் சோறேஎன்னும் வரிகள் தொழிலின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கிறது. பாடுவதில் வல்லவரான ஓளவையார் யாழைக் கையிலேந்தி எங்கு சென்றாலும், அங்கு எனது புலமை வெளிப்படும் என கூறுமிடத்து, கைத்தொழிலில் வல்ல தச்சர் சிறுவர் கையில் கோடாரி இருக்கிறது என கூறுவதிலிருந்து, சிறுவர் கைத்தொழில் அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

**வாயி லோயே! வாயிலோயே
வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்கு மொழி வித்தித்தாம்**

.....
**வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க்கு அடையா வாயிலோயே**

.....
**வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனால்
காவினெம் கலனே, சுருக்கினெம் கலப்பை
மரங்கொல் தச்சன் கைவலல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
எத்திசைச் செலினும், அத்திசைச் சோறே**

(புறம். 206, ஓளவையார்)

எனும் பாடல் மூலமாக கைத்தொழில் வல்ல சிறுவர் இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

விளைச்சல் நிலங்களை பாதுகாக்கும் தொழிலிலும் சிறுவர்கள் ஈடுபட்டனர். வரகு உண்பதற்கு வரம்பளையில் (அரிகால்) வரும் எலி மீது அம்பு எய்துக் கொன்றனர். அவ்வேளையில் சிறுவர் எழுப்பும் ஆராவாரத்தைக் கேட்டு குறுமுயல் அருகே முற்றத்து இருக்கும் மட்கலங்கள் உருண்டுடையுமாறு தாவினோடும் என்பதால், சிறுவர் 'அம்பு' எய்து விலங்குகளை வீழ்த்துவதிலும் வல்லவராக இருந்துள்ளனர். இதனை

கவைமுட் கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்திப்

புதுவர கரிகாற் கடுப்பை பார்க்கும்

புன்றலைச் சிறாஅர் வில்லெடுத் தார்ப்பிற்

பெருங்கட் குறுமுயல் கருங்கல னுடைய

(புறம் 322(1-4), ஆவூர்கிழார்)

எனும் பாடல் மூலம் ஆவூர்கிழார் நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார். ஐவகை நிலத்தைச் சார்ந்த கைவினைத் தொழில் கலைஞர்கள் தம் உழைப்பின் வழியாக தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொருளாதார வளத்தைத் தந்திருக்கின்றனர் என்பதற்கான தரவு தொகுப்பியலாக இவ்வியல் அமைகிறது.

தொகுப்புரை

மனிதனின் உணவுத் தேடலே தொழிலை தோற்றுவித்தது, தொழில் எனும் சொல்லுக்குள் வினை எனும் செயலாக்கம் உள்ளீட்டுப் பொருளாய் பதிந்துள்ளமையை காணலாம். தொழிலே சமூக வளர்ச்சிக்கு ஆணிவேர். தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட வில்லையெனில் நாட்டு வளர்ச்சி காண்பதரிது. சங்க காலத்தில் பல்வேறு தொழிலை மக்கள் மேற்கொண்டனர். உலக உயிர்களை உயிர்ப்புடன் வாழச் செய்யும் உழவுத் தொழில் செய்யும் உழவர்கள் 'கைவினை மாக்கள்'(குறுந். 309) என்று குறிக்கப்பட்டனர். உண்டி கொடுத்து, உயிர் கொடுத்தோர் உழவர்கள் பரிபாடலில் கீழோர் வயல் பரக்கும் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். உழவு, உழவு சார்ந்து இயங்கும் பிற தொழில் குறித்தும் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளன. தொழில்களே கலை வளர்ச்சிக்கு மூலக்காரணி என்பதினையும் சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன. ஏரினை உழும் போது, 'ஏர் மங்கலம்' பாடினர் என்பதால், ஏர் எனும் கலப்பை முதலிடம் பெற்றதும் அதனைக் கண்டறிந்தவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள் என்பதும் ஈண்டு ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நெல் அறுக்கும் தொழில் செய்வோர் 'அரிநர்' என்று குறிக்கப்பெற்றனர். களைபறித்தலில் செடி, கொடிகளைக் களைத்திட 'களைக்கொட்டு'எனும் கருவியை பயன்படுத்தினர். வன்புலத்தை, கொழு கொண்ட கலப்பையால் உழுதனர். கலப்பை, களைக்கொட்டு எனும் கருவிகள் பண்டைய தமிழரின் அறிவுக் கொடை.

வேட்டைச் சமூக மக்கள் விலங்குளின் தோலையும், இலை தழையினையும் உடுத்தினர். தங்களுடைய நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியிலிருந்து பஞ்சினை நூலாக நூற்று ஆடையாக்கியது நாகரிக அறிவின் உயர்ச்சியாகும். ஆடைகளை ஏற்றுமதி, இறக்குமதியும் செய்துள்ளனர் என்பதனை சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன. கட்டடக்கலைத் திறம் கொண்ட தொழிற்கலைஞர்கள் 'நூல் அறிப் புலவர்' என்று சுட்டப்பட்டுள்ளனர். சிற்ப நூலின் மரபுப்படி இல்லங்களை அமைக்கும், வல்லமை கொண்டவராக இருந்துள்ளனர். வீட்டிற்குத் தேவையான பொருட்கள் முதல் போர்க்கருவிகள் வரை செய்தளிக்கும் தச்சர் பற்றிய தரவுகளும் பாடல்வழி நின்று சேகரிக்கப்பட்டு தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. 'கருங்கைக் கொல்லன்' என்று குறிக்கப்பெறும் இரும்பு முதலிய உலோகங்களைக் கொண்டு செவ்வனவே கருவிகளை செய்யும் கொல்லர்கள் பற்றியும் சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் வழி நின்று ஆராயப்பட்டுள்ளன.

பொன் அணிகலன் செய்வோர், பொன்னின் தரத்தை பகுத்தறிபவர், பொன் வாணிகர் என பலரும் தொழிற்றிறம் நிரம்பியர்களாக இருந்துள்ளனர். தன் எண்ணத்தின்படி மண்ணுக்கும் வடிவம் கொடுத்த குயவர்கள் பற்றிய பதிவுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் பரவியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. 'கண்ணுள் வினைஞர்'எனப்படும் ஓவியர் பற்றிய செய்திகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

அட்டிற் தொழில் - பண்ணியம் விற்றல் - சுண்ணம் விற்றல் - மீன் விற்றல் - உப்பு விற்றல் - பூ விற்றல் - பூக்களை தொடுத்து மாலையாக்கி விற்றல் - சலவைத் தொழில் என தொழில் குறித்தும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. அறிவியல் வளர்ச்சி அடைந்திராத ஏறக்குறைய மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே அறுவை சிகிச்சை முறையினை அறிந்திருந்தனர். சிறற் பறவையானது, மீனைப் பிடிக்கின்ற நோக்கோடு குளிர்ந்த நீரில் பாய்ந்து, மூழ்கி மேலெழுந்த காலத்துத் தோன்றும் அதன் வாய் அலகோடு, பிளந்த

மார்பினை தைக்கப்படுவதற்கு பயன்படும் வெள்ளுசியினை ஒப்பிடுவர் பதிற்றுப் - 42(2-5) நோயின் தன்மை அறிந்து மருந்தினை கொடுக்கும் மருத்துவர்கள் 'அறவோன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். மருத்துவ தொழில் குறித்தும் பதிவுகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. தையற் தொழில், ஆறலைக் கள்வர் தொழில், காவல் பணியாளர் தொழில், குற்றேவல் தொழில், மெழுகு தயாரித்தல், பொன் அகழ்ந்தெடுத்தல், வளையல் விற்பனை, கிணறு வெட்டும் தொழில், தூர்வார்தல் தொழில், சங்கத் தொழில், தூதுத் தொழில், கிழங்கு அகழ்தல், தேன் அழித்தல் என பல்வேறு தொழில்கள் இருந்துள்ளமையை சங்கப் பாடல்களிலிருந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சிறார் தொழிலாளர்கள் மேய்ச்சல், தினைப்புனங்காத்தல், வேட்டையாடல், மீன் பிடித்தல், தச்சுத் தொழில் முதலிய தொழில்கள் செய்தனர் என்பதும் அறியப்படுகிறது. கடலுள் சென்று பிடித்து வரும் மீன்களை மணலின்கண் இறக்கி வைக்கும் பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களை "கருவினைச் சிறார்" என்று சங்கப்பாடல்கள் குறிக்கின்றன. சங்ககாலத்தில் சிறார் தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதினை சங்கப்பாடல்கள் துணையோடு எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.

தொழிலாளர்கள் செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையிலேயே அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். அடுமகள் (புறம். 399), மணி எறியுநர்(பதிற்.31) பகர்நர் (பதிற்.13) சுண்ணத்தர் (முதுரை.399), நாழிகைக் கணக்கிடுபவர் 'எண்ணுநர்'(அகம். 43), என செய்த தொழில் கொண்டே, தொழிலாளர்கள் பெயர் பெற்றுள்ளமை அறிய முடிகிறது. ஐவகை நிலம் சார்ந்த மக்கள் தாங்கள் வாழும் நிலத்திற்கேற்றாற் போலத் தொழில்களைச் செய்து சமூக வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டனர் என்பதும் அறியலாகிறது. தாம் உருவாக்கிய கருவிகளின் பெயரே தொழிலாளர்களுக்கும் ஆகி வந்து தம் உழைப்பை முதன்மை என பறைசாற்றிய களம் சங்க இலக்கியக் களம்.

தொழில் என்ற சொல்லின் உள்ளீட்டுப் பொருள் குறித்து அகராதிகள் நூல்கள் எவ்வாறு வரையறுக்கின்றன என்பது குறித்தும் ஐவகை நிலத்தில் மக்கள் மேற்கொண்ட பல்வேறு தொழில்கள் குறித்தும் தொழிலாளர்கள் குறித்தும் சங்கஇலக்கியம் பதிவு செய்துள்ள தரவுகள் இவ்வியலுள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்ஹெண் விளக்கம்

1. அகிலா சிவசங்கர் (தொகு.ஆ), தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள், ப.559
2. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.461
3. மேலது ப.461
4. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப.583
5. ந.சி.கந்தையா, செந்தமிழ் அகராதி, ப.391
6. லேனா தமிழ்வாணன் (பதி.ஆ), மணிமேகலைத் தமிழ், தமிழ் அகராதி, ப.332
7. தி.சிவன் பிள்ளை(உரை), பழைய தமிழ் அகராதி பிங்கல நிகண்டு ,ப.884
8. வி.சி சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.36
9. கோ.தங்கவேலு, தமிழகச் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.95
10. அகிலா, சிவசங்கர் (தொ.ஆ), தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள், ப.559
11. முனைவர் தி.சுப்பிரமணியன், தொல் பழங்காலம் ப.177
12. மேலது ப.177
13. க.வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப.121
14. தேவநேய பாவாணர், பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.82
15. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.121
16. தொ.பரமசிவன், பண்பாட்டு அசைவுகள், ப.15
17. க.வெள்ளைவாரணன் , சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப.123
- 18.மேலது ப.127
19. மா.இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பக். 520-527
20. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்,ப.245
21. தொல் பொருள் (இளம்பூரணர் உரை), ப.20
22. ந.சி. கந்தையா, தமிழர் சரித்திரம் திரட்டு, ப.103
23. சாமி சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், ப.172
24. முனைவர் இரா.மோகன், 'பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்' (தொகுதி 1), ப-347
25. பி.எல்.சாமி, சங்க நூல்களில் மணிகள் (ஆய்வேடு), ப.49.
26. William Durant ,The story of the Civilization, part I, p.84
27. W.H. Schoft, The Periplus of Erithryan See, page . 3

இயல் - 4

கைவினைக் கலைஞர்களும்,
நுண்ணறிவுப் பார்வையும்

ஓயல்-நான்கு **கைவினைக் கலைஞர்களும்,** **நுண்ணறிவுப்பார்வையும்**

தமிழர் வரலாற்றின் ஆவணமாக, அடையாளமாக திகழக்கூடிய பெருமை வாய்ந்த நூல்களுள் சங்க இலக்கியமும் ஒன்று. சங்கத்தமிழர் பல்திறன் அறிவும், தொழில்நுட்பத் திறனும் நிறைந்தவர்கள் என்பதற்கு சங்கப் பாடல்களுள் பல தரவுகளும் காணக்கிடைக்கின்றன. அறிவியல் வளர்ச்சியடையாத காலக்கட்டத்திலேயே, மக்கள் தம் பட்டறிவின் துணைக்கொண்டே பல தொழில் நுட்பங்களை கற்றறிந்தனர். இன்றைய தொழிற்புரட்சிக்கு காரணமாக இருந்துள்ள சங்ககால மக்களின் வேட்டைத் தொழில், வேளாண்மைத் தொழில், நெசவுத் தொழில், மண்பாண்டத் தொழில், இரும்புத் தொழில், பொற்றொழில், தோல்பொருட்கள் செய்தல் போன்றவற்றிலும் தொழிற்றிறம் நிரம்பியவர்களாய் இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

நுட்பமாகவும் நேர்த்தியாகவும் செய்யப்பெற்ற உற்பத்திக் கருவிகளே சமூகத்தை உயர்நிலைக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது வரலாற்று பதிவு. தமிழர்களின் தனித்தொரு அடையாளத்தை உலகிற்கு உரத்துச் சொல்லிய கைவினைக் கலைஞர்களின் நுண்ணறிவுத் திறனை சங்கப் பாடல்கள் வழி நின்று இவ்வியல் முன்வைத்துள்ளது.

தொழில் நுட்பம் விளக்கமும் , வரையறையும்

தொழில் நுட்பத்திற்கான விளக்கமும் வரையறையும் பற்றி குறிப்பிடுகையில், தொழில்நுட்பம் என்ற சொல்லானது ‘Technology’ – என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாகத் தமிழில் தொழில்நுட்பம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அகராதிகள் களஞ்சியங்கள் வாயிலாக குறிப்பிடத்தக்க நூல்களின் மூலம் தொழில்நுட்பம் என்ற சொல்லுக்கு பொருள் வரையறை செய்யப்படுகிறது.

Technology – ‘தொழில்நுட்பவியல், தொழில் நுணுக்கவியல், பயனுறு அறிவியல், வாழ்க்கைப் பயனை ஆராய்ந்துறை, நுட்ப அறிவியல், நுட்பம் பொருந்திய எத்துறையும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுமானால், அதுவே தொழில் நுட்பவியல்’¹ என அறிவியல் அகராதி விளக்கமளிக்கின்றது.

நுட்பம் - ‘எளிது, ஓரலங்காரம், குறிப்பாற் கருத்தறிவித்தல் சூட்சுமம், சொற்பம், திட்பம், நுண்மை, நுணுக்கம்’² என மதுரைப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது.

‘உற்பத்தியில் நேரடியாகப் பயன்படுத்தும் தொழில் பற்றிய அறிவும் வழிமுறைகளும் Technology என்பர். அவை மிகச்சிறிய அம்சத்தையும் கவனிக்கும் தன்மை, கூர்மை(Sharpness) நுட்பமான ஆராய்ச்சி’³. என க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகிறது.

நுட்பம் - ‘நுட்பம் - நுண்மைMinuteness, Fineness என்று தமிழ் லெக்சிகன்’⁴ குறிப்பிடுகிறது.

தொழில்நுட்பவியல் - 'Technology' மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களைக் குறைந்த நேரத்தில் பெருமளவில் மலிவாக தயாரிப்பதற்கு இன்று பலவகை எந்திரங்களும் சாதனங்களும் உள்ளன. இவற்றை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்பதே தொல்நுட்பவியலாகும்⁵. என குழந்தைகள் கலைக்களஞ்சியம் விளக்கமளிக்கிறது.

தொழில்நுட்பம் என்பது 'கருவிகள், கைவினைகள் முதலியவற்றின் பயன்பாட்டுடனும், எவ்வாறு அவற்றை பயன்படுத்துவோர் தமது சூழலைக் கட்டுப்படுத்தவும், அதனோடு இணைந்து வாழவும் கூடிய தகுதியில், தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன என்பதுடனும் தொடர்புள்ள ஒரு பரந்த கருத்துரு'⁶. என விகிப்பீடியா கலைக்களஞ்சியம் இயம்புகிறது.

தொழில்நுட்பம் 'ஆக்கத்தில் பயன்படுத்தக்கூடிய தொழில் பற்றிய அறிவும் வழிமுறைகளும் Technology'⁷ என்று சொற்பிறப்பியல் தமிழ் அகரமுதலி கூறும் கருத்தாகும்.

மக்களின் தேவைகளுக்காக உற்பத்தியில் ஆக்கம் ஏற்படும் வகையிலும், அவை சரியாக மக்களுக்கு பயன்படுத்தும், வகையிலும் அமைவது தொழில்நுட்பம் என்று வரையறை செய்யலாம்.

1. நடுநிலைமைத் தொழில்நுட்பம் (Neutral Technology)

2. உழைப்பைச் சேமிக்கும் தொழில்நுட்பம் (Labour Saving Technology)

ஆகியவையாகும்.

'மரபுவழித் தொழில்களை ஆராய்ந்துள்ள ரெஜிக்குமார், தொழில்நுட்பம் என்பது பெருபான்மையில் கையாளப்படும் கருவிகள், அணுகுமுறைகள், வேலை செய்யும் முறைகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். கடினமான ஒன்றை எளிதாகச் செய்து முடிப்பதற்குப் பயன்படுகின்ற அறிவே நுட்பம் என்கிறார்'⁸.

அக்கால தொழில் உற்பத்தி உயர்வுக்கும் ஆக்கத்திற்கும் பயன்படுத்திய நிலையே 'தொழில்நுட்பம்' என்று வரையறுத்துக் கொண்டு, மேலும் வேளாண்மை, கட்டிடம், நெசவு போன்ற ஒவ்வொரு தனித்துறைகளுக்கான தொழில்நுட்பங்கள் குறித்தும் கைவினைக் கலைஞர்களின் நுண்ணறிவுத் திறன் குறித்தும் இவ்வியலுள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

வேட்டை தொழில்:

சங்ககாலத்தில் சமூகம் ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவரவர் செய்யும் தொழில்களுக்கு ஏற்ற தகவமைப்பு உடையதாக அமைந்திருந்தது, குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களே வேட்டைத் தொழிலைச் சிறப்பாக மேற்கொண்டவர்கள். வேட்டைத் தொழில் மட்டுமல்லாமல் வேறு பல தொழில்களையும் செய்தனர். அவர்கள் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். கானகநாடன், குறவன், புனவன், கானவன், இளையர் அல்லது வீளையர், மறவர், மலையன், வெற்பன் ஆகிய சொற்கள் ஆடவரைக் குறித்து வழங்கப்பட்டன, இவற்றுள் குறவர், மறவர், வீளையர், இளையர் என்றும் சொற்கள் பலர்பாலில் வந்தன. கொடிச்சி, குறமகள், குறத்தி முதலிய சொற்கள் பெண்டிரைக் குறித்துப் பயின்று வந்துள்ளன.

மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த குறிஞ்சி நில மக்கள் தங்கள் உணவுத் தேவைக்காகவும், உணவுப் பயிரினை விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாக்கும் பொருட்டும் வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். குறவர்கள் தினைப்புனம்

காத்தல், பூக்கொய்தல், தேனெடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல் வேட்டையாடுதல் போன்றத் தொழில்களைச் செய்தனர் என்பதற்கான தரவுகள் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி பதிவிடப்பட்டுள்ளது.

வேட்டையாடல் தொழில்திறம்:

முற்றிய கொம்புடைய கலைமான் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் போது அதனை வேட்டையாடுவதற்குச் சீழ்க்கை ஒலியை எழுப்பி அதன் கவனத்தை திசைமாற்றிய பின் அதன் மீது அம்பினை எய்து கொல்லும் வேடனின் தொழிற்றிறத்தை ‘வீளை அம்பின் இளையர்’ (அகம். 182:4) என்ற பாடல் சுட்டுவதைக் காணமுடிகிறது.

வேட்டுவர்கள் இரண்டு, மூன்று தொழில்களையும் ஒரே சமயத்தில் செய்து தம் தொழிற்றிறத்தைக் காட்டியுள்ளார் என்பதினை,

**உடும்பு கொள்கீ வரிநுணல் அகழ்ந்து
நெடுங்கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி
எல்லு முய லெறிந்த வேட்டுவன்** (நற். 59(1-3), கபிலர்)

காட்டிலுள்ள உடும்பைக் கொண்டும், நெடுகிய கோடுகளையுடைய புற்றுக்களை வெட்டி புகை மூட்டி அப்போது வெளிவந்த ஈயலைத் தாழியிலே பெய்துக் கொண்டு, வளைதடியாலே முயலைக் கொன்று அனைத்தையும் தன் மூட்டையில் கட்டிச் சென்றான் என்பதிலிருந்து வேட்டுவனின் தொழிற்றுட்பத் திறன் புலனாகிறது. குறவர்கள் உடும்பு, தவளை, ஈசல் ஆகியவற்றை உணவாக உட்கொண்டனர் (நற்.75:7-8), வேட்டை நாயைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை “ஓட்டு இயல் பிழையா வயநாய் பிற்பட வேட்டம் போகிய குறவன்” (அகம்.182:5-6) என்ற கபிலர் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

வேட்டைக்கு செல்லும் வேட்டுவன் ‘அடார்’ என்னும் கற்பலகையைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட புலியகப்படுத்தும் எந்திரத்தை வைத்துப் புலியைப் பிடித்ததை,

**இரும்புலி வேட்டுவன் பொறி அறிந்து மாட்டிய
பெருங்கல் அடரும் போன்ம்**

(புறம். (19:5-6) குடபுலவியனார்)

புறநானூற்று பாடல் புலப்படுத்துகிறது. மேலும் குறவர்கள் வேட்டையாடும் நுட்பமும் இதனால் அறியமுடிகிறது. பன்றியைக் கொல்வதற்காக விலங்கு பொறியைப் பயன்படுத்தியதை நற்.82,119, அகம்.318, புறம்.33:1 முதலிய பாடல் வரிகள் குறித்து நிற்கின்றன.

வேட்டையாடப் பயன்படுத்திய கருவிகள்:

ஆதிகால மனிதன் முதலில் வேட்டையாடுவதற்கு ‘கல்’ எனும் இயற்கையில் விளைந்த கருவியைப் பயன்படுத்தினான். பிறகு படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து கல்லைச் செதுக்கி கூராக்கி வெவ்வேறு வடிவங்கள் கொண்ட கருவிகளாக மாற்றி அதனை வேட்டைக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டான்.

“பன்னிரண்டு வகைக் கோடரித் தலைகளும் (Ceits) பல்வகைச் சம்மட்டிகளும், இருவகையான கொத்துக் கருவிகளும் (adzes) அறுவகை உளிகளும் கருமரப்பட்டைக் கற்களும்”⁹ என இவ்வகைக் கருவிகளை அக்காலத்தில் மக்கள் வேட்டையாடுவதற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். மேலும் அவர்கள் கற்களினாலான

கோடரிகளையும், உளிகளையும், சுறண்டிகளையும், கத்திகளையும், மரத்தாலான ஈட்டிகளையும், தண்டுகளையும் கையாண்டுள்ளனர் என்பது தெரிகிறது.

“இயற்கை நீருற்றுகள் அவனுக்கு நீர் வழங்கத் தவறிவிடும் போது மலை நாட்டில் கணக்கின்றிக் காணப்படும் பள்ளங்களில் நீர்த்தேக்கங்களைக் கண்டு பயன் கொண்டான். காலின் கீழிருந்து எளிதில் எடுத்துக் கொண்ட கூழாங்கல், அவனுக்குத் தொடக்கநிலை தொழிற்கருவியாகப் பயன்பட்டது. பல்வேறு வடிவங்கள் ஏராளமாக கிடைத்த கல்வகைகள் அவன் அறிவிற்கு ஊக்கம் ஊட்டின. அவனும் அவனுக்குத் தேவைப்பட்ட கோடரி, குத்தீட்டி, வெட்டுவாள், மண் வெட்டி முதலானவற்றை வடித்துக் கொள்ளத் தெரிந்து கொண்டான்”¹⁰ இதன் வாயிலாக ஆதி மனிதன் பயன்படுத்திய முதற்கருவி கூழாங்கற்கள் என்பது தெரிகிறது. இதனைக் கொண்டு வேட்டைக் கருவிகளைச் செய்ய பழக்கிக் கொண்டான்

பயிர் தொழில்:

நிலத்தோடு பொருந்திய நீர்வளம் மிக்க பகுதியாக தமிழகம் இருந்தன எனவும், சீரான தட்பவெப்பம், பொய்யா மாரி, வற்றாத ஆறுகள் ஆகியன வேளாண் தொழிலுக்கு ஆதாரமாகியது. ‘காலமறிந்து பயிர் செய்’ என்பர், உழவர்கள் காலத்தினை உணர்ந்து, அறிந்து உழுதனர். மண்ணைப் பண்படுத்துதல், நீர் பாய்ச்சுதல், உரமிடுதல், களையெடுத்தல், வேலியிடுதல் ஆகிய செய்நேர்த்திகளைக் காலமறிந்து நுட்பத்துடன் செய்துள்ளனர். நெல், வரகு, தினை, எள், மஞ்சள், இஞ்சி, கிழங்கு போன்றவற்றை பயிரிட்டும் வருவாயைப் பெற்றனர்.

மலை பகுதியில் மணமுள்ள அகில் மரங்களும், சந்தன மரங்களும் வெட்டப்பட்ட மேட்டு நிலங்களில், குட்டையான கதிர்களை உடைய தோரை என்னும் நெல்வகையும், நெடிய தாளை உடைய வெண்சிறுகடுகும், வெள்ளிய நெல்லும், இஞ்சியும், மஞ்சளும் பசுமையான மிளகுக் கொடியும் பிறவும் பயிர் செய்தனர். என்பதை,

“நறுங்காழ் கொன்று கோட்டின் வித்திய
குறுங்கதிர்த் தோரை நெடுங்கால் ஐயவி
ஐவன வெண்ணெலொடு அரிகொள்பு நீடி
இஞ்சி மஞ்சள் பைங்கறி பிறவும்”

(மதுரை.(286-289) மாங்குடி மருதனார்)

எனவரும்மதுரைக்காஞ்சி பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது

உழவு:

நெல், பரவலாகப் பயிரிடப்பட்டமையைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது. “நெல் மிகப்பழங்காலந்தொட்டே இந்தியாவில் பயிரிடப்பட்டது என்பது அகழ்வாராய்ச்சி, பழைய இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து அறியப்படுகிறது.”¹¹ என்கிறார் த.சாமிநாதன்.

உழவர், விதைத்தபின் செய்ய வேண்டியனவாகிய வேலியிடுதல், நீர் பாய்ச்சுதல், களை அகற்றுதல், உரமிடுதல் ஆகியவற்றை நன்முறையிலும் உரிய காலத்தில் நுட்பமாகவும் செய்துள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

மருத நிலத்தினைச் சார்ந்த மக்கள், உழுதொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். உழுவுத் தொழிலில் ஈடுபடும் உழவர்கள் முறையான திட்டமிடலோடு, காலமறிந்து பயிரிடும் நுட்பத்தினை அறிந்திருந்தனர். உழவினை மேற்கொள்ள நிலத்தைப் பலமுறை உழுதனர். உழுவுத் தொழிலுக்கு நன்கு பயின்ற பெரிய எருதுகளை நுகர்த்தடியில் பூட்டி உழச் செய்தனர். நிலத்தை உழுதற்கு பெண் யானையின் வாய்போன்று, வளைந்த வாயை உடைய உடும்பு முகம் போன்ற கலப்பை எனும் கருவியினைப் பயன்படுத்தினர்.

ஒருமுறை உழுதலை ஒரு சால் உழுவு எனவும், இருமுறை உழுதலை இருசால் உழுவு என்பர். செஞ்சால் உழவர் என்றதனால் நிலத்தைப் பலமுறை உழுதனர் என்பது அறியலாகிறது, இதனை,

**குழிறை வல்சீச் செஞ்சால் உழவர்
நடைநவில் பெரும்பகடு புதவில் பூட்டிப்
பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்
உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றித்
தொடுப்பெறிந்து உழுத**

(பெரும்(197-201) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

நிலத்தை பண்படுத்த பலமுறை உழுதனர் என பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது. பெண் யானையின் வாய் போன்ற கலப்பை **உடும்பு முகம்** போன்ற கொழு என்பதும் இன்றைய கலப்பையின் அமைப்பை ஒத்தனவே. ‘உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி’ என்றதனால் நிலத்தை ஆழ உழுதனர் என்பது உணரப்படும். நிலத்தைப் பல ஏர்களைக் கொண்டு உழும்போது ஒவ்வொரு ஏரும் ஒரு வளையமாகப் போட்டு நிலம் முழுவதும் உழுது முடிப்பது இன்றைய முறை, இதனையே ‘**தொடுப்பெறிந்து**’ என்னும் வரி குறிக்கின்றது. தொடுப்பெறிந்து உழுதல் என்பதை வளைத்து உழுதல் என்ற பொருளில் குறித்துள்ளனர்.

நடவு:

நாற்று நடுதலை - ‘நாறு முடி அழுத்தல்’ நற்.60:(7:8) என்ற தொடரால் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. நிலத்தில் சிறிது நீர் வைத்து நடும் பழுக்கம் பண்டைய வழக்கமாகும். பலமுறை உழுத நிலத்தில் நட்ட நெற்பயிர் நன்றாகப் பணைத்து, தூர்கள் பல விட்டு கிளைத்து விரிந்து முற்றி விளைந்திருந்தன என்பதினை,

பீள் விரிந்து இறைஞ்சிய பிறங்குகதீர்க் கழனி நெல் ஒலி

(அகம். 243:(6:7) நெய்தல் தத்தனார்)

எனும் அகநானூற்று பாடல் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. மேலும் நெற்கதிர்கள் நீண்டனவாகவும்,கதிர்மணிகள் நிரம்பியனவாகவும் வளர்ந்திருந்ததை இப்பாடல் சுட்டுகிறது.

வாழையின் மெல்லிய தாற்றின் (வாழைத்தாறு) நுனியில் தொங்கும் புவை அசையச் செய்கிற அளவுக்கு வயல்களில் நெற்பயிர்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருந்தன. “வாழை மென்தோடு வார்புறுபு ஊக்கும் நெல்விளை கழனி” (நற்.400:1,2) நெல்வயலுக்கு பூத்த உயர்ந்த கரும்புகள் உடைய பாத்தி, வேலியாக அமைந்திருந்தன, புறம்.386(10,71), கரும்புத் தோட்டங்கள் ஒட்டினாற் போல

ஆமைகள் ஊர்ந்து சென்றன. அகம்.306(6-8) காவிரி நீர் வளத்தால் அதிக அளவு விளைச்சலை பெற்றனர் என்பதினை புறம்.391 (20,21) வரிகள் குறிப்பிடுகிறது.

களமர் (உழவர்கள்) அரிவாளால் நெற்கதிர்களை அறுத்தனர். அறுத்து அடுக்கிய நெல் அரிகள் மலையாய்க் குவிந்தன. அவற்றை நாள் தோறும் கடாவிட்டுத் தீரட்டிய நெல் மூடைகள் எங்கும் பரந்து கிடந்தன.(மாடுகளை வரிசையாகக் கட்டி அவற்றை அரிகள் மீது நடக்கச் செய்தல் கடாவடி எனப்படும்)

*கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து
கூடு கோடு ஆகப் பிறக்கி நாள்தொறும்
குன்று எனக் குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையின் இடங்கெடக் கிடக்கும்
சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும்.....*

(பொருநர்.(242-248) முடத்தாமக் கண்ணியார்)

அறுவடை செய்த அன்றே அறுத்த நெல் அரிகளை அடித்து நெல்லைப் பிரித்து எடுக்காமல், அரிகளை அடுக்கி வைத்துப் பின்னொரு நாளில் அடித்து நெல் தீரட்டுவர் எனும் தொழிற் முறையினை பொருநராற்றுப்பாடல் உணர்த்துகின்றன.

தானியங்கள்:

கார்காலத்தில் மழை பெய்து ஓய்ந்தபின் மண் உழுதற்கேற்ற பதத்தில் இருக்கையில் புழுதி கலக்கப் பல சால் (முறை) உழுது நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பின்னர் வரகு விதைக்கப்பட்டது. பயிர் முளைத்தபின் பல்லியாடப்பட்டது. (நெருங்கி முளைத்த பயிர்களைக் கலைக்கவும், எளிதில் களை எடுப்பதற்கும், கூரிய இரும்பு ஆணிகள் பலகையில் கீழ் நோக்கி இருக்குமாறு பொருத்தப்பட்டு வளையங்களில் கயிறுகட்டி, வாய்ப்பூட்டு மாட்டப்பட்ட உழுவுக் காளை பூட்டி உழுதல் பல்லியாடுதல் எனப்படும்)

வரகு, தினை, எள் போன்ற பயிர்கள் இம்முறையில் விளைக்கப்பட்டன என்பதினை,

*கார்ப் பெயல் கலித்த பெரும்பாட்டு ஈரத்துப்
பூமி மயங்கப் பலவுழுது, வித்திப்
பல்லி ஆடிய பல்களைச் செவ்விக்
களைகால் கழாலில் தோடு ஒலிபு நந்தி*

(புறம். 120; (2-5) கபிலர்)

மண்ணைத் தயார் செய்தல் என்பது பயிர் வளர்ப்புக்குத் தேவையான முதன்மையான செயலாகும். அடியில் உள்ள மண்ணின் சத்தை மேலே கொண்டு வரவும், கடினத்தன்மையை நீக்கவும் மண்ணைத் தயார் செய்தல் வேண்டும். இது உழுதல், சமன்படுத்தல் மற்றும் உரமிடல் ஆகிய செயல்களை உள்ளடக்கியதாகும் என்ற அறிவியல் தொழில் நுட்பத்தை அன்றே கபிலர் கூறியுள்ளார்.

உழுவு மண்பதம் அறிந்து செய்யப்பட்டது. காய்ந்த நிலத்தில் ஒரு பலம் மண் உழுது காற்பலம் ($\frac{1}{4}$) (மண் காற்றோட்டம் பெரும் வகையில்) அளவாகும் வரை உழுதால் அந்த நிலத்தில் ஒரு பிடி அளவு எருக்கூட தேவையில்லாமல் பயிர் செழுப்பாய் விளையும்.

பயறு-விளைத்தல்:

‘காடு கொன்று நாடாக்கி’ என்ற தொடரை மீண்டும் நினைவுபடுத்துவது போல அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன. காட்டில் பின்னிப் படர்ந்து கிடக்கும் கொடிகள் முட்டிதார்கள் நீக்கப்பட்டு, காளைகள் கொண்டு ஏர் உழுது நிலம் பண்படுத்தப்பட்டு, வித்திடுவதற்குத் தகுதியாக்கப்பட்டு. காலத்திலே பயறு விதைக்கப்பட்டதை,

முதைபடு பசுங்காட்டு அரில்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி, ஆகுவினைக் கலித்துப்
பாசிலை அமன்ற பயறு

(அகம். 262:(1-4) பரணர்)

அகப்பாடல் எடுத்தியம்புகின்றது. உழுதல், ஒரு இடுதல், களை எடுத்தல், நீர் பாய்ச்சுதல், வேலி அமைத்தல் ஆகியவையே இடுமுறையும் ஆகுவினையும் என்று கூறுவர்.

பண்டைக் காலம் முதலே பயறும், உழுந்தும் தொன்று தொடே பயிரிடப்பட்டன என்பது இலக்கியங்கள் வழி அறியப்படுகிறது. பயறும், உழுந்தும் நெல் அறுவடை முடிந்தபின் அரிகால் என்று சொல்லக்கூடிய தாளடியில் நிலம் ஈரப்பத்தில் இருக்கும் போது வித்திட்டு, விளையுள் பெறுவர். இதற்கு நீர் பாய்ச்சுதல், உரம் இடுதல் ஆகியவை எதுவும் தேவை இல்லை.

‘அரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கும்’

(ஐங்.(47) ஓரம்போகியார்)

எனும் வரியால் பெரும்பயறு வகைகளை அரிகாலில் பயிரிடுவர் என்பது புலனாகிறது.

நெல்வயல்களின் ஊடே அவரையும் பயிரிடப்பட்டது. நெற்பயிர், தினைப்பயிர், ஆகியவற்றின் ஊடே, ஊடு பயிராக அவரை பயிரிடப்பட்டது என்பது அறிய முடிகிறது. ஊடுபயிரை ஆங்கிலத்தில் Intercrops என்பர். ஊடு பயிரானது மூலப்பயிரின் வளர்ச்சிக்குத் தடை செய்யாமல் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டுமென்று வேளாண் அறிவியல் கூறும் கருத்தாகும்.

“அவரை, மொச்சை, பயறு வகைகள் ஊடுபயிராகப் பயிர் செய்யும் இயல்புடையன. இவற்றின் வேர்ப்பகுதியில் சில முடிச்சுகள் (Root Nodules) காணப்படும். அவற்றுள் சில நுண்ணுயிரிகள் (Bacteria) வாழ்கின்றன. அவை வளிமண்டலத்திலுள்ள காற்றிலிருந்து நைட்ரஜனைப் பிரித்தெடுத்து நைட்ரேட்டுகளை உருவாக்கும். இத்தகைய வேர் முடிச்சுகள் உள்ள தாவரங்கள் புத்து, காய்த்து முடிந்தவுடன் அம்மண்ணிற்கே அடி உரமாகும். அப்பொழுது வேர் முடிச்சுகளிலுள்ள நைட்ரேட்டுகள் மண்ணுடன் கலந்து மூலப்பயிர்களுக்கு நைட்ரஜன் உரமாகும், அவரை, மொச்சை போன்ற பயிர்கள் மூலப்பயிர்களின் வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றலின் இவை ஊடுபயிர்களாகப் பயிரிடப்படுகின்றன”¹²

பருத்தி:

சங்க காலத்தில் பரவலாக பருத்திப் பயிரிட்டனர். ஆடைகள் ஆவியைப் போல, பாம்புச் சட்டையைப் போல, மூங்கிலின் உரையைப் போல மிக மெல்லியதாக இருந்தன. இவ்வகையான ஆடைத்தயாரிப்பில் நூலே முதலிடம் வகிக்கும். பனையோலைகளையும் தென்னை ஓலைகளில் இருந்து நறைநார், மரல்நார் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பெட்டி, வட்டி, கடகம், பேழை போன்றவற்றை உருவாக்கிப் பயன்படுத்திய பழந்தமிழர்கள் நார்களை விடுத்து நூலுக்கு மாறியது காலக் கொடைதான்.

‘தாழி முதற் கலித்த கோழினைப் பருத்தி’

(அகம்.(129;7) குடவாயிற் கீரத்தனார்)

என்று வரும் அடியால் அறியலாம். வாய் அகன்ற உயர்ந்த மண்கலனில் நெருக்கமாய் பருத்தியானது வளர்ந்துள்ளது என்பதனை உணரமுடிகிறது. பருத்தியை வேலியாக உடைய சிறிய ஊர்க்குத் தலைவன் (புறம். 299-1), பருத்தி வேலியின் அடியில் தங்கி இருக்கும் எலியைக் குறிப்பார்க்கும் வேட்டுவச் சிறார் புறம்.125:1, 324-7, 326:5, என வரும் பாடலடிகள் சங்ககாலத்தில் பருத்தி பயிரிடப்பட்டமையை விளக்கி நிற்கின்றன.

கரும்பு:

ஆலைக் கரும்பு, பொங்கல் கரும்பு எனப்படும் செங்கரும்பு இவ்விரு வகை கரும்புகளையும் சங்க காலத்தில் பயிரிட்டனர் என்பதற்கான பதிவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் விரவிக் கிடக்கின்றன.

அமரர்ப் பேணியும் ஆவுதி அருந்தியும்

அரும் பெறல் மரபில் கரும்பு இவண் தந்தும்

(புறம். (99;1-2) கோவலூர் எறிந்தானை)

அமிழ்தம் போன்ற கரும்பை வேற்று நாட்டிலிருந்து கொணர்ந்து பயிரிட்டனர். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் முன்னோர்கள் என்பதைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. புதுவருவாயைத் தரக்கூடியதுமான கரும்பை எந்திரத்திலிட்டுச் சாறெடுத்துப் பாகு காய்ச்சியுள்ளனர்.

அறைஉறு கரும்பின் தீம்சேற்று யாணர்

(புதிற். (75-6), அரிசில் கிழார்)

எந்திரத்திலிட்டுச் சாறு பிழியப் பயன்படும் கரும்பு ‘அறை உறு கரும்பு’ எனப்படும். கரும்பு மிகுதியாக விளைக்கப்பட்டுள்ளதைப் போல, அவற்றிலிருந்து சாறு எடுக்கப்பட்டதையும் பல பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதை காணமுடிகின்றது.

கரும்பின் எந்திரம் களிற்று எதிர் பிளிற்றும்

(ஐங்.(55;1)

ஓரம்போகியார்)

கரும்பு பிழியப்பட்ட எந்திரம் எழுப்பும் ஒலியானது களிற்று பிளிறுவது போல இருந்தது என்பதனை ஐங்.(55) பாடல் கூறுகிறது. இன்றைக்கும் ‘கரும்புசாறு பானம்’ சாலையோரங்களில் விற்கப்படுவதைக் காணலாம்.

மழை பொழிவதைப் போன்று ஆலைகள் சாறு பிழிந்தன என்பதால் சாறு பிழியும் ஆலைகள் மிகப் பெரியதாய் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை அறியலாம்.

அவை கரும்பின் கணுக்களை நொறுக்குவதால் இடையறாமல் ஒலி எழும்பிய வண்ணம் இருந்தது என்பதை,

மழை கண் டன்ன ஆலைதொறும் ஞெரேர் எனக் கழைகண்

உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தமும்

(மலைபடு.(340-341)

(பெருங்கௌசிகனார்)

மலைபடுகடாம் பாடல் உவமைச் சிறப்பால் கரும்பு ஆலைகளில் சாறு பிழிதல் இடையறாமலும், பரவலாகவும் நடைபெற்றன என்பதை அறியமுடிகிறது.

இடைவிடாமல் எந்திரம் கொண்டு சாறு பிழிந்ததையும், அதனால் ஏற்படும் ஒலியையும், கரும்புச் சாறு கட்டியாகக் காய்ச்சப்படுதலையும், ஆலைகளில் எந்திரம் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது என்பதினை பெரும்பாணாற்று பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

எந்திரம் சிலைக்கும் தஞ்சாக் கம்பலை

விசயம் அடுஉம் புக்ககூழ் ஆலைதொறும்

கரும்பின் தீஞ்சாறு விரும்பினிர் மிசைமின்

(பெரும்.(260-262)கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

எந்திரம் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது என்பது நாட்டில் கரும்பு ஆலைகள் பெருமளவில் இருந்தன என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

நெசவுத் தொழில் நுட்பம்:

நம் நாட்டின் பழமையானத் தொழில்களுள் ஒன்று நெசவுத் தொழில் இன்றைக்கும் நம் நாட்டுத் துணிகளை அயல் நாட்டினர் விரும்பி, வாங்கி உடுத்தி மகிழ்கின்றனர். நம் நாட்டுப் பட்டுச் சேலைகள், பருத்தி ஆயத்த ஆடைகள், விரிப்புகள், செயற்கை இழைத்துணிகள் முதலிய அனைத்துமே மேலைநாட்டினரைக் கவர்வன. பு வேலைப்பாடுகள், சரிகை வேலைப்பாடுகள் ஆகியவை துணிகளின் கவர்ச்சிக்குக் காரணமாகின்றன. நெசவு எந்திரங்களில் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியால், துணிகளுக்கு ஊட்டப்படும் வண்ணக்கலவையில் வேதிக் கலவை ஆகியன முன்னரே பயன்படுத்தப்பட்டமையையும் காணமுடிகிறது.

காருகம்:

காருகம் என்பது துணியைக் குறிப்பது என்பதும், காருகர் என்போர் நெசவுத் தொழிலாளர் என்று சங்க இலக்கியப் பாடலான பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது.

‘இருந்தையுர்’ எனும் ஊரிலே உள்ள அங்காடிகளில் உண்ணும் பொருள்கள், பூசிக்கொள்ளும் மணப்பொருள்கள், தூய்மை செய்வதற்கான பொருள்கள், பொன் அணிகள், முத்து, பவழம் சிறந்த தொழில் நுட்பத்துடன் குறை எதுவுமில்லாமல் நெய்யப்பட்ட மிகுந்த பயன்தரும் துணிகள் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை பரிபாடல் வழி அறியலாம்.

ஆங்கொருசார்

உண்ணுவ, பூசுவ, பூண்ப, உடுப்பவை

மண்ணுவ, மணிபொன், மலைய, கடல

பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப்

புண்ணிய வணிகர்பரி.தி (1:22-25)

காருகம் என்பது துணியைக் குறிக்கிறது. ‘ஒண்பூங் கலிங்கம்’(புறம்.383:12), ‘இழை மருங்கறியா நுழைநூற் ‘கலிங்கம்’மலைபடு.(565) ஆகிய அடிகளில் ஆளப்பட்டுள்ள கலிங்கம் என்ற சொல் துணியைக் குறிக்கிறது.

நூல் நூற்றல்:

சாங்ககாலத்தில் பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்கப்பட்டது. இதனைப் பெண்டிர் செய்தனர்.பெண்கள் இரவிலும் விளக்கொளியில் நூல் நூற்கும் தொழிலைச் செய்தனர் என்பதினை,

பருத்திப் பெண்டின் பனுவல் அன்ன

(புறம். (125-1)வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்)

பருத்தியில் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கம்

(புறம். (326:5) பொற்கொல்லனார்)

புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

துணியில் பூ வேலைப்பாடு

சாங்ககால மக்கள் நுட்பமான கைவினைத் திறன் கொண்டோர் என்பதற்கான பதிவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் பரவிக்கிடக்கின்றன.

பாம்பின் தோல் போன்ற வடிவினதாயும், மூங்கிலின் உட்புறத்தேயுள்ள தோல் போன்று மெல்லியதாயும், சிறந்த பூவேலைப்பாடுகள் உடையதாயும் துணி செய்தனர் என்பதினை,

பாம்புரி அன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழைஅணி வாரா

ஒண் பூங் கலிங்கம்

(புறம். 383:(10-12) மாறோக்கத்து நப்பசலையார்)

புறநானூற்று பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வரிகளின் மூலமாக துணியின் மெல்லிய தன்மையையும் பூவேலைப்பாட்டு திறனும் அறியப்படும்.மெல்லிய தன்மையுடையனவாயும், பாலாவியன்னவாகவும் இழைகள் அறியப்படாத அளவில் நெருக்கமுடையனவாயும் சிறந்த பூத்தொழில் கொண்டனவாயும் இருந்தன என்பதை பொருநர்.82,83, மலைபடு.561, சிறுபாண்.235,236, பெரும். 469 வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

சாயம் தோய்த்தல்

சிறந்த கடுமை நுண்வினை நுணங்கறல்

(மதுரை.(638)மாங்குடி மருதனார்)

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி அடியிற்காணும் ‘நுண்வினை’ எனும் சொல் சாயம் தோய்க்கும் தொழில் நுட்பத்தைக் குறிப்பதாகும். துணிகளில் சாயம் தோய்ப்பதற்கு அவுரியோடு வேறுபல செடி, கொடிகளும் சாயக்கலவையில் தமிழர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “கொன்றை மரப்பட்டைகளுடன் ஒரு சில வேதிகளைச் சேர்த்து ஒரு வகையான கறுப்பு நிறத்தைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர். சாயவேரையும் காசுக்கட்டியையும் சேர்த்து நல்ல சிவப்பு நிறச்சாயத்தைச் செய்தார்கள்,அவுரியின் தாவரவியல் பெயர் Indigo feraPuichella என்பதாகும். இந்தியாவிலிருந்து இச்சாயம்

மேலை நாடுகளுக்குச் சென்றதால் இதனை இண்டிகோ என அழைத்தனர்”.¹³ என்பார் மாத்தளை சோமு.

“வீலரின் வடபகுதி அகழாய்வில் அமைந்துள்ள யவனக் குடியிருப்புகளுக்கு அருகில் உள்ள கட்டடப்பகுதிகள், இரண்டு சாயத் தொட்டிகள் ஆகியவை துணித்தொழிலாக்கத்தை உறுதிப்படுத்தவனாய் உள்ளன. இத்தொட்டிகள் ஒவ்வொன்றும் 4 மீட்டர் நீளமும், 3 மீட்டர் அகலமும் உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன”.¹⁴ அரிக்கமேடு அகழ்வாராய்ச்சியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாயத் தொட்டிகள் சாயந் தோய்த்தல் தொழிலுக்கு சான்று பகர்கின்றன.

பட்டுத் துணிக்கும், பருத்தித் துணிக்கும் சிவப்பு, நீலம் போன்ற சாயங்கள் தோய்த்து, பூத்தொழில் செய்த சிற்றாடை, கச்சுப் போன்ற ஆடைகளை அணிந்தனர்.

**செக்கர் அன்ன சிவந்து நுணங்கு உருவிற்
கண்பொருபு உகூஉம் ஒண்பூங் கலிங்கம்**

(மதுரை.(432,433) மாங்குடி மருதனார்)

‘செக்கர்’ என்பது சிவப்பு நிறத்தினைக் குறிப்பதாகவும், இந்திரகோபப்பூச்சி போன்ற செந்நிறம் கொண்ட ஆடை என்று (திருமுருகு. 15) குறிக்கிறது.

சிறந்த தொழில் நுட்பத்தால் செய்யப்பட்ட கருமணலின் நிறமொத்த நீல நிறம் தோய்க்கப்பட்ட ‘கச்சு’ அணிந்தனர் என்பதினை,

**சிறந்த கருமை நுண்வினை நுணங்கறல்
நிறங்கவாப்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர்**

மேலது. (638,639)

‘கச்சு’எனும் ஆடை வகையை மகளிர் அணிந்தனர் என்பதினை மதுரைக்காஞ்சி பாடலடிகள் கொண்டு விளங்கிக் கொள்ளலாம்.புட்டகம், கச்சு, மெய்யாப்பு போன்றன சங்க கால ஆடை வகைகளுள் சிலவாகும்.

மார்பினை இறுக்கிப் பிடித்து கட்டும் ஆடையாததால் கச்சு என்பர்.கச்சு என்பது இடுப்பிலும் கட்டும் ஆடை என்றும் கூறுவர். பாசறைக்கண் உள்ள மகளிர் மார்பிடத்தே அணிந்திருந்த கச்சில் ஒளி வீசும் வளைக்கட்டியிருந்தனர் (பெரும்.71) என்பதனையும் அறியமுடிகிறது.

படை மறவர்கள் தம் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்த கச்சின் இறுகிய கட்டைத் தளர்த்திக்கொண்டு, சிறிது நேரம் இளைப்பாறினர் என்பதும் அறியமுடிகிறது.

அரைச்செறி கச்சை யாப்பு அழித்து அசைஇ

(நற்.(21;2) மருதனிளநாகனார்)

கச்சு என்னும் இவ்வகை ஆடையில் வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன என்பதினை சிறுபாண். 238,239, குறிஞ்சி.125 வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

மெய்யாப்பு

**பொங்கு புரவிப்படைப் போவோரும் பொங்குசீர்
வையமும் தேரும் அமைப்போரும் எவ்வாயும்
பொய்யாம் போய் என்னாப் புடைகூட்டிப் போவநர்
மெய்யாப்பு மெய்யார மூடுவார்**

பரி.தி (2;16:19)

வையையில் புனலாடச் சென்ற மகளிரின் மெய்யாப்பு என்னும் ஆடை கூட்ட நெலிசலில் நெகிழ்ந்து, அதனைத் தம் உடலை மறைக்குமாறு இழுத்துப் போர்த்திக்

கொண்டனர் எனப் பரிபாடல் கூறுகிறது. (மெய்யாப்பு - சட்டை போன்றதொரு ஆடை)

துணி வெளுத்தல் - கஞ்சியிடுதல்:

ஆடை என்பது அணியக்கூடியவரின் ஆளுமையை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாகும். ஆள் பாதி, ஆடை பாதி என்பர். அணியக்கூடிய ஆடை அழுக்கற்றதாகவும், தூய்மையுடையதாகவும் இருக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

காலத்திற்கு ஏற்பவும், சூழலுக்கு ஏற்பவும், நாம் செல்லும் இடத்திற்கேற்பவும் ஆடையை உடுத்துவது இன்றியமையாதது. குளிர், வெப்பம் இவற்றிற்கு ஏற்ப ஆடைகளை அணிவது வழக்கத்தில் இருந்தன. இன்றும் இருக்கின்றன. தட்ப வெப்பத்திற்கேற்ப பட்டினை அணிந்த மக்கள் அதனை நீக்கி எளிமையான ஆடையை அணிந்தனர் என்பதினை (பட்டினப்.107) 'பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்து' எனும் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

அழுக்கை நீக்க உவர்மண் பயன்பட்டது. ஆடை துவைத்து கஞ்சியிடப்பட்டது என்பதற்குத்தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. இத்தொழிலைப் புலைத்தி செய்தனர் என்பதினை

..... காழியர்
கவ்வைப் பரப்பின் வெவ்வுர்ப்பு ஒழியக்
களரி பரந்த கல்நெடு மருங்கின்

(அகம்.89:(7-9) மதுரைக்காஞ்சி புலவர்)

இவ்வகப்பாடலால் புலத்தியானவள் உவர்மண் கொண்டு துணி வெளுத்தனள் என்பதும் புலனாகிறது. கஞ்சியில் துணியைத் தோய்த்து எடுத்துக் கல்லில் அடித்துத் துவைத்த, முறுக்கிய நீர் பிரியாத ஆடையானது பகன்றைப்புவை ஒத்துக் காணப்படுகிறதாம் என குறுந்தொகையில் கழார்க்கீரன் எயிற்றியனார் கூறியுள்ளார்.

நலத்தகைப் புலைத்தி பசை தோய்த்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண்கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியாப் பருஉத்திரி கடுக்கும்
பேர் இலை பகன்றைப் பொதி அவிழ் வான்பு

(குறுந்.(330;1-4) கழார்க்கீரன் எயிற்றியனார்)

விழாக்காலங்களில், ஊரார் தாம் அணிந்திருக்கக் கூடிய பழைய ஆடைகளைக் களைந்து, துவைத்துக் கஞ்சியிடப்பட்ட முறுக்கேறிய ஆடைகளை அணிவர். ஆடைகளை துவைத்து கஞ்சியிடும் வேலையை இரவும் பகலும் புலைத்தி செய்தனள் என்பதுவும் நற். 90(1-4) பெறப்படுகிறது. புலைத்தி ஆடைக்கு சோற்றுக் கஞ்சியிட்டனள் 'சோறமை வற்ற நீருடைக் கலிங்கம்' என்று மதுரை.721 வரிகள் கூறுகிறது.

இக்காலத்திய ஆடைகளுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக அக்காலத்திய ஆடைகள் இருந்துள்ளன. துணிகளின் மெல்லிய தன்மை, வண்ணம், பூவேலைப்பாடு ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கிய சங்ககால மக்களின் தொழிற்றிறம் நன்கு புலனாகிறது.

கட்டடக் கலையில் நுட்பம்:

காலத்தால் முந்தியதும் மூத்ததுமான சங்க இலக்கியங்களில் வானத்தைத் தொடும் அரண்மனைகள், உயர்ந்த நெடிய மதிற்சுவர்கள், காற்று உள்ளே வரும் படியாக அமைக்கப்பட்ட காலதர்கள் (சன்னல்) பொருத்தப்பட்ட இல்லங்கள், குழாய்களை மண்ணுக்குள் புதைத்து நீர் கொண்டு செல்லும் அமைப்போடு கட்டடங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டதற்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் காணக்கிடைக்கின்றன.

அரண்மனைகள்:

நல்ல நாள் பார்த்து அரண்மனைகளுக்குத் 'திருமுளை சாத்துதல்' நடைபெற்றது. அரண்மனையானது கருவூலம், படைவீடுகள் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மனை நூலில் உள்ளவாறு மனையைப் பிழை ஏதும் வாராமல் நூலிட்டு அளந்து அரண்மனைக்குத் திருமுளைச் சாத்துச் செய்வர் என்பதினை,

*ஒரு தீறம் சாரா அரைநாள் அமையத்து
நூலறி புலவர் நுண்ணிதின் கயிறிட்டு
தேளங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கி*

(நெடுநல். (75-77), நக்கீரர்)

நெடுநல்வாடை அடிகளால் அறிய முடிகிறது. கட்டடக்கலை நூலில் தேர்ச்சி பெற்ற கலைஞர் மனை வகுத்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இக்கலைஞர்கள் நுட்பமாகவும், முறையாகவும், நாளும் கோளும் பார்த்து மனைவகுத்தனர் (நெடுநல்.80-81), (சிறுபாண்.256) என்பதும் அறியமுடிகிறது.

இல்லங்கள்:

வானத்தைத் தொடும் மதில்களையும், உயர்ந்த மாடங்களையும் உடைய இல்லங்கள் புகார் நகரத்தில் இருந்தன என்பதை,

*மகர நெற்றி வான் தோய்ப் புரிசைச்
சிகரந் தோன்றாச் சேனூயர் நல்லில்
புகாரிர் நன்னாட் டதுவே*

(அகம். (181), பரணர்)

அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிக்கிறது.தெய்வ உருவம் செதுக்கப்பட்ட திண்ணிய கதவுகள் இல்லத்தின் நிலைவாயிலில் பொருத்தப்பட்டிருந்தன.இல்லங்கள் காற்று உள்ளே வரக்கூடிய காலதர்கள் அமைக்கப்படும், தாய்க்கட்டு, அடுக்களை ஆகிய பகுதிகள் கொண்டனவாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதினை மதுரை.352-358 பாடல் வரிகள் தெரிவிக்கிறது.

'விண்உற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசைத்', பல்படைப்புரிசை என்பது மதிலை அமைக்கும்போது அடித்தளம் அகன்று படை படையாக அகலத்தைக் குறைத்து உயர்த்தப்படுவதாகும்.

உயர்ந்த மாடங்களில் ஏறவேண்டுதலால் மாடிப்படிகள் ஒன்றிற்கொன்று அணித்தாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவை நெடும்படிக்கால் எனப்பட்டன. சுற்றுத் திண்ணைகள், பலகட்டுகளாக நீண்ட இடைகழி, சிறுவாயில்கள், பெரிய வாயில்கள் ஆகிய உள்ளமைப்புக் கொண்டனவாக உயர்ந்த மாடங்களோடு இருந்தன. என்பதை,

குறுந்தொடை நெடும்படிக்கால்
கொடுந்திண்ணைப் பஹைகப்பிற்
புழைவாயில் போகிடை கழி
மழைதோயும் உயர்மாடம்

(பட்டினம்142-145, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பட்டினப்பாலை வரிகள் சுட்டுவதைக் காணலாம். மேலும் காற்றுக்காக சாளரம் அமைக்கும் முறையையும் கற்றிருந்தனர் என்பதினை பட்டினப்.151, நெடுநல்.61-62 வரிகள் நுவல்வதைக் காணமுடிகிறது.

இல்லங்களுக்கு - குளிஞுட்டல்:

இல்லங்கள் சுதையால் வெண்ணிற மூட்டப்பட்டன என்பதும், அவை குளிர்ந்த நீரையுடைய குளம் போலும் குளிர்ச்சி பொருந்தியனவாக இருந்தன என்பதற்கு புறப்பாடல்கள் சான்றளிக்கின்றன.

புதுப்பிறை, யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீர்நகர்

(புறம். (378;6-7) ஊன்பொதி பசங்குடையார்)

பனிக்கயத்தன்ன நீர் நகர் என்றது குளிர்ச்சியான இல்லங்களைக் குறிப்பதாம். குளிஞுட்டி (AIR CONDITIONAR)கொண்டு இல்லங்கள் குளிஞுட்டப்பட்டன என்று எடுத்துக் கொள்வதைவிடக் குளிர்ச்சியாய் இருக்கும் வகையில் இல்லங்களைக் கட்டுமானம் செய்துள்ளனர் என்று கொள்வதே பொருத்தமுடைத்தாகும்.

உயர்ந்த மதில்கள், அகன்ற வாயில்கள், விண்ணைத்தொடும் மாடங்கள், பல்வகைப்பகுதிகள் கொண்ட உள்ளமைப்பு, தென்றல் வீசும் சாளரங்கள், நெருக்கமான மாடிப்படிகள் சுண்ணாம்பால் வெண்ணிற மூட்டப்பட்ட வெளிச்சவர்கள் என அழகுபட இல்லங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன.

நகரங்கள்:

நகர்களில் தெருக்கள் சீரிய முறையிலும் பெரிய ஆறுகள் போன்று அகலமாக அமைந்திருந்தன என்பதினை மலைபடு 481, நெடுநல்-30, வரிகளால் உய்த்துணர முடிகிறது.

“உயர்பூரிம விழுத்தெரு”

மதுரை. (18), மாங்குடி மருதனார்

“யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந்தெரு”.மேலது. (359)

மதுரை நகரானது மிக அழகாக இருந்தது என்பதினை பரிபாடல் திரட்டு 7(1-6) சிறப்பிக்கிறது. மதுரை மாநகர் திருமாவின் கொப்பூழில் பூத்த தாமரை மலரை ஒக்கும் அம்மலரின் அகவிதழ்களை ஒத்தன மதுரை மாநகரத் தெருக்கள், இதழ்களின் நடுவண் உள்ள பொருட்டை ஒத்தது மன்னன் கோயில், தாமரை மலரிலுள்ள மகரந்தப் பொடியினை ஒப்பர் மதுரை வாழ் மக்கள், மதுரை வாழ் மக்களிடமிருந்து பரிசில் பெற வரும் இரவலர் மகரந்தப் பொடியை நுகர வரும் வண்டினங்களை ஒப்பர் என்றெல்லாம் நயம்படப் புனைந்துள்ளமையை நோக்கும் பொழுது மதுரை நகரின் தெருக்கள் அமைந்துள்ள சிறப்பைக் காணமுடிகிறது.

நிலத்தடியில் புதைக்கப்பட்ட சுருங்கை:

உயர்ந்த மதில்களையும், மாடங்களையும் உடையது கூடல் மாநகர். நகரின் தெருக்களில் நிலத்தடியில் புதைக்கப்பட்ட (underground) சுருங்கை (குழாய்) வழி நீர் ஓடியது. மதுரையைச் சூழ்ந்துள்ள, மதிலின் கீழ் அமைந்த சுருங்கையிலிருந்து இந்நீர் விழும் பொழுது, அது யானை தன் துதிக்கையைத் தூக்கி நீரைச் சொரிவது போன்று தோன்றுவதை காணமுடிகிறது

நெடுமால் சுருங்கை நெடுவழிப் போந்து
கடுமா களிறணத்துக் கைவிடுநீர் போலும்
நெடுநீர் மலிபுனல் நீள்மாடக் கூடல்
கடிமதில் பெய்யும் பொழுது

(பரி.(20:104-107) நல்லந்துவனார்)

அக்காலத்திலும் குடிநீர் வழங்கும் குழாய்கள் தொழில் நுட்பத்துடன் நிலத்தடியில் புதைக்கப்பெற்றன என்பதை இவ்வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

நீர்த்தேக்கங்கள்:

நாடும், நாட்டு மக்களும் வளம் பெற வேண்டுமெனின் 'உழவு' செழிக்க வேண்டும். ஓளவையாரும் வரப்புயர நீருயரும், நீர் உயர நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோன் உயரும் என்கிறார். எனவே நாடு வளம் பெற வேண்டுமாயின் நாட்டின் வேளாண்மை வளர்ச்சியடைய வேண்டும். வேளாண்மை வளம் பெற நீர் நிலைகள் பெருக வேண்டும் என்பதால், அணைகளை அமைக்குமாறு பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு (புறம்.72) அறிவுரை கூறுகிறார் புலவர் குடபுலவியனார். மேலும் அன்றைய அரசர்கள் நீர்நிலைகள் அமைத்தும், காட்டை நாடாக்கி மக்களை காத்தமையை,

காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி

(பட்டினப்.283-284))

என வரும் பட்டினப்பாலை வரிகள் காடு திரும்பத் தளர்க்காதபடி அழித்தலைக் குறிக்கக் 'காடு கொன்று' எனவும் 'நீர் வளம் பெருகின் நிலவளம் பெருகும்' என்பதால் 'குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி' எனவும் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியமையைக் காணமுடிகிறது.

நிலன்நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருக

(புறம்.(18:28) குட புலவியனார்)

நிலத்தை தோண்டாது, நிலம் குழிந்த பள்ளத்தாக்குகளில் நீர்த்தேக்கம் அமைக்க என்பதாகும். நீர்த்தேக்கத்தில் மழைநீர் ஓடிவந்து தேங்கும் என்பதும், தேங்கிய நீரும் அணையை உடைத்து வெளியேறிச் சேதம் விளைவிக்காது என்பதும் அறியப்படும். மலை சூழ்ந்த, நிலம் குழிந்த பள்ளத்தாக்குகளில் ஒரு பக்கம் மட்டும் அணைகட்டி நீர்த்தேக்கம் அமைத்தல் இன்றைய கட்டுமானவியல் தொழில் நுட்பமாகும்.

புறச்சேரிகள்

மாடமாளிகைகளும், அகன்ற நீண்ட தெருக்களும் கொண்ட மதுரை, புகார், உறந்தை போன்ற நகரங்களில் புறச்சேரிகளும் இருந்தன என்பதற்கான சான்றுகளுமுண்டு.

பழற்பன்றிப் பல்கோழி
உறைக் கிணற்றுப் புறச்சேரி
மேழகத் தகராடு சிவல்விளை யாடக்
கிடுகு நிரைத்து எஃகூன்றி
நடுகல்லின் அரண்போல
நெடுந்தூண்டிலிற் காழ் சேர்த்திய
குறுங்கூரைக் குடி

(பட்டினப்.(75-81) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

புறச்சேரியில் பன்றிகளும், கோழிகளும், ஆடுகளும் விளையாடுகின்றன. நடுகல்லுக்கு வேலையுன்றித் தோலாலான கேடயங்களை வரிசையாக வைத்து அரண் அமைத்தது போன்று நெடிய தூண்டிற் கோல்களை நட்பு அதன்மீது கீற்று வேயப்பட்ட குறுகிய குடியிருப்புகளில் உண்ணுநீர் வேண்டி உறைகிணறுகளும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

புறச்சேரி கடற்கரை அருகில் நெய்தல் நிலத்தில் உளதாகலின் உண்ணுநீர் வேண்டி உறை கிணறு அமைத்தமையை அறியமுடிகிறது. மண்ணால் வனைந்து சுடப்பட்ட விளிம்புகள் உடைய உறைகளால் அமைக்கப்பட்ட உறைக்கிணறு வழி உண்ணுநீர் பெற்றனர். உறைக்கிணறு அமைத்து உண்ணுநீர் பெறுதல் இன்றைக்கும் சிற்றூர்களில் உள்ள வழக்கமாகும் இச்சான்றுகளால் பண்டைய மக்கள் கட்டுமானவியல் நுட்பம், நகரமைப்பு ஆகியன அறிந்திருந்தனர் என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

மண்பாண்டத் தொழில் நுட்பம்:

பழங்காலந்தொட்டே உலக நாடுகள் அனைத்திலும் நடைபெற்று வரும் தொழில் மண்பாண்டத் தொழிலாகும். நாகரீக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியதுமே இத்தொழிலானது தோன்றியிருக்கக்கூடும் என கருத இடமிருக்கிறது. இது மிகப் பழைமையான தொழில் என்பதை அகழாய்வுகளில் கிடைக்கின்ற பானை ஓடுகளை வைத்து உறுதி செய்து கொள்ளமுடிகிறது.

“இந்தியாவில் நடைபெற்ற அகழ்வாராய்ச்சிகளில் மிகப்பெரியது ஆதிச்சநல்லூரில் மேற் கொண்டதொன்றாகும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்துடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள புதை பொருள்கள் இங்கு ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. மனித எலும்புக் கூடுகள், உரல்கள், மெருகிட்ட மட்பாண்டங்கள், இரும்பாலான சில கருவிகள், பொன்னாலும், வெண்கலத்தாலும் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள், பொன் வாய்ப்பூட்டுகள், சிறு வேல்கள் ஆகியவை அடங்கிய தாழிகள் ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்துள்ளன”¹⁵ என கே.கே. பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார்.

சங்கப்பாடல்களில் இத்தொழில் பற்றிய பாடல்கள் பல உள்ளன. அவற்றிலிருந்து அன்றைய தொழில்நுட்பம் பற்றி அறிய முடிகிறது. உலோகங்களின் கண்டுபிடிப்பு, அவற்றின் பயன்பாடு ஆகியவற்றின் வரவால் மண்பாண்டத் தொழில் நலிவுற்றாலும் முற்றிலும் அழிந்து போகவில்லை.

பல நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னரும் இத்தொழிலில் பெரிய அளவில் மாற்றங்களோ வளர்ச்சியோ இல்லை என்றே கூறலாம். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் கூட, மாற்றங்கள் எதுவும் தேவைப்படாத விழுமியதொரு தொழில் நுட்பம் வேறு எந்த தொழிலிலும் இல்லை எனலாம். சங்க காலத்திய மண்பாண்டத் தொழிலோடு இன்றைய தொழில் நுட்பத்தை ஒப்பிடுங்கால் பெரியதொரு மாற்றமில்லை. அணுஉலை, மின்னணுவியல், தொழில்நுட்பம், கணினித் தொழில் நுட்பம், பொறியியல் தொழில் நுட்பங்கள் போன்று மண்பாண்டம் செய்யும் தொழில்நுட்பத்திற்கு ஆய்வுப் பின்புலம் இல்லையெனினும் இத்தொழில் முழுக்க முழுக்க ‘கைவினைத் தொழில்’ நுட்பம் கொண்டு விளக்குவதே இதன் தனிச்சிறப்பு.

பாணை செய்வதற்கேற்ற மண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து நீர் ஊற்றிப் பிசைந்து ஓரிரு நாட்கள் வைத்திருந்து, பின் சக்கரத்தில் வைத்துச் சுழற்றித் தேவைப்படும் வடிவத்தில் கலன்களை உருவாக்குவார்கள். சங்ககாலத்திலும் இம்முறையையே பின்பற்றியமைக்கான சான்றுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

**வேள்கோச் சிறாஅர் தேர்க்கால் வைத்த
பசுமண் குருஉத்திரள் போல அவன்
கொண்ட குடுமித்து இத்தண்பனை நாடு**

(புறம். 32(8:9), கோவூர் கிழார்)

சோழன் நலங்கிள்ளி என்பான் தன் நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் ஏற்பத் தானே முடிவெடுப்பான் என்பதை கோவூர்க்கிழார் உவமை பட பாடியுள்ளார். குயச்சிறுவர்கள் மண்திரளைச் சக்கரத்தில் இட்டுத் தாங்கள் பெற வேண்டிய கலத்தின் வடிவத்திற்கேற்ப சக்கரத்தைச் சுழற்றி மட்கலன்களைப் பெறுவது போல் நாட்டின் தேவைக்கேற்ப மன்னன் சோழன் நலங்கிள்ளி முடிவெடுக்கும் தன்மையினன்.

பதமான மண்திரளைச் சக்கரத்தில் வைத்துச் சுழற்றி, விரும்பும் வடிவத்தில் மட்கலன் வனைந்துள்ளனர். “கலம்செய் கோவே, கலம் செய்கோவே” எனக் குயவரை விளித்து, எனது நண்பனான பொய்யா நல்லிசைச் சோழர் மரபினன், தேவர் உலகம் எய்தினன், அவனை வைத்து மூடத்தக்க தாழி ஒன்றினை அவன் சிறப்பிற்கொப்ப நில உலகத்தைச் சக்கரமாகவும், பெரிய மலையை மண்ணாகவும் கொண்டு நின்னால் வனைய முடியுமா என ஐயுர் முடவனார் வினவுவது போல அமைந்துள்ள பாடலால் குயவர் கைத்திறத்தை அறியமுடிகிறது.

**இருநிலை திகிரியாப் பெருமலை
மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நீனக்கே**

(புறம். 228(14:15) ஐயுர் முடவனார்)

சங்ககாலம் முதற்கொண்டு இன்று வரையிலான இத்தொழிலில் எவ்வித மாற்றமுமின்றி ஒரே செய்முறை தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது கண்கூடு.

சூளையிடுதல்:

வனையப்பட்ட மட்கலன்களை உலர்த்திக் கெட்டிப்படுத்தி பின் சிவப்புச் சாயம் பூசி, சூளையிலிட்டுச் சுட்டு, மேலும் கெட்டிப்படுத்துவது இன்றைய முறை. சங்க காலத்திலும் பச்சை மட்கலன்களைச் சூளையிலிட்டுச் சுட்டனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

**இலங்குமலை புதைய வெண்மழை கவைஇக்
கலஞ்சுடு புகையில் தோன்றும்**

(அகம். 308(5:6) பிசிராந்தையார்)

சூளை மிகப் பெரியது. அச்சூளைகளில் எழுகின்ற புகை, மலைகள் மறையுமாறு வெண்மழை பொழிந்தமைக்கு உவமையாகச் சொல்லப்படுகிறது. சூளையிலிருந்து எழும் புகை அடர்த்தியானது என்பதையும் உணர்த்துகிறது. வானத்தில் இருள் சூழ்ந்ததைப் போல கரிய புகையினை எழுப்பக்கூடிய பெரிய சூளை என்று புறப்பாடல் ஒன்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

இருள்திணிந்து அன்ன குளுஉத்திரள் பளுஉப்புபுகை

அகல் இரு விசம்பின் ஊன்றும் சூளை

(புறம். 228(2:3) ஐயூர் முடவனார்)

வேள்கோ என்று சிறப்பாக அழைக்கப்பட்ட குயவர்களின் தொழில் நுட்பம், அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் மண், குழைக்கும் பதம், சக்கரத்தை விரைந்து சுழற்றுதல், தேவைப்படும் வடிவத்தில் மட்கலன்கள் வனைதல், அவற்றை நிழலில் காயவைத்து கெட்டிப்படுத்துதல், சரியான வெப்பத்தில் சூளையிடுதல் ஆகியன அவர்களது தொழிற்றிறத்திற்கு சான்றாகும். அதிக வெப்பம் மட்கலனின் நிறத்தை மாற்றுவதோ, வெடிப்புகள் தோன்றவும் காரணமாகிறது.

நுட்பம் செறிந்த மண்பாண்டங்கள்:

பலவிதமான வடிவங்களுடன் கூடிய தாழி, குழிசி, பாளை, மண்டை, மடக்கு, நீலக்குப்பி, தசம்பு, பிழா போன்ற மண்கலன்களை சங்ககால மக்கள் உருவாக்கியுள்ளதற்கு பல தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. அகழ்வாராய்ச்சிகளில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட மட்பாண்ட வகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் பண்டைய மக்கள் பயன்படுத்திய புழங்கு பொருட்கள் குறித்து ஆவணங்களும் காணக்கிடைக்கின்றன.

“இந்தியா மற்றும் தமிழகத்தில் இதுவரை நடைபெற்ற அகழாய்வுக் குழிகளில் ஆயிரக்கணக்கான பாளை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. பாளை ஓடுகளே அகழாய்வின் அடிப்படைச் சான்றுகளாகும்.”¹⁶ (தேரிருவேலி அகழாய்வு, ப.10)

அகழாய்வில் கிடைக்கும் பாளை ஓடுகள் காலத்தையும், வரலாற்றையும் அறிய உறுதுணையாய் உள்ளன.

மண்ணால் வனையப்பட்ட கருவிகள் குறித்து இயல் இரண்டனுள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சேமச் செப்பு:

அறிவு முதிர்ச்சி உடையோர் சங்ககால மக்கள் என்பதற்குப் பெரும் உதாரணம் அவர்கள் கண்டுபிடித்துப் புழங்கிய ‘சேமச் செப்பு’ எனும் கலனாகும்.

இச் ‘சேமச் செப்பு’ எனும் கலனானது இன்றைய (Thermo Flask) தெர்மாசு குடுவையை ஒக்கும். சூட்டைக் காப்பதலினாலே சேமச் செப்பு எனப் பெயர் பெற்றது.

.....
**அற்சிர வைய்ய வெப்பத் தண்ணீர்
சேமச் செப்பிற் பெறீஇயரோ, நீயே**

**மின்னிடை நடுங்கும் கடைப்பெயல் வாடை
எக்கால் வருவது? என்றி
அக்கால் வருவர் எம்காத லோரே**

(குறுந். (277), ஓரிற்பிச்சையார்)

பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் வாடைக்காலம் வரும் போது திரும்புவதாகக் கூறிச் சென்றான். எனவே தலைவி வாடைக் காலத்தை எதிர்நோக்கி இருந்தாள். தலைவியின் தோழி காலத்தை அறிந்து சொல்லும் அறிவனிடம் சென்று வினவினாள், அறிவனே! கடைப் பெயலான மழையை உடையதும், நடுங்கச் செய்வதுமான வாடைக்காலம் எப்போது வரும் எனச் சொல்வீராக; அக்காலத்தே தலைவர் வருவதாக கூறிப் போயினர், வாடைக்காலம் அறிந்துக் கூறுவீரேயானால், அகன்ற வாயில் கொண்ட ஒரு வீட்டிலேயே நெய் கலந்த நெல் சோறு உண்ணலாம் அத்துடன் அற்சிரக் (முன்பனி) காலத்துக்கு உகந்த சூட்டையுடைய நீரைச் சேமச் செப்பிலிருந்து பெறலாம் என்றாள். 'வெப்பத் தண்ணீர் சேமச்செப்பிற் பெறீஇயர் எனும் வரியால் சூடுகாத்திடும் கலன் சங்ககாலத்தில் இருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

வெப்பம், கடத்தல், சலனம், கதிர்வீச்சம் ஆகியவற்றால் வெளியேறும் என்றும் கோட்பாடுகளைக் கருத்தில் கொண்டு அவற்றைத் தக்கமுறைகளால் தடுத்து அமைக்கப்பட்டது இக்காலத்து நாம் பயன்படுத்தும் 'தெர்மாசு குடுவை', சங்க காலச் சேமச்செப்பு மேற்கூறிய கோட்பாடுகளை அறிந்து, வெப்பம் வெளியேறுவதைத் தடுக்கும் முறைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதினையும் சேமச்செப்பு என்ற கலனை சங்க மாந்தர் புழங்கினர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

“களிமண்ணால் செய்யப்பெற்ற கூஜா ஒன்று அரிக்கமேட்டு அகழாய்வில் முழுமையான வடிவில் கிடைத்துள்ளது. ஆப்பிரிக்க கண்டத்திலும் இவ்வகைக் களிமண் கூஜா பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வகைப் பாண்டங்களில் சிறப்பு பெற்றது அல்கரசா (Alcorazas) என்னும் மட்பாண்டமாகும்”¹⁷

சங்ககால மக்கள் பனிக்காலப் பருவத்தில் வெந்நீரை அதன் வெப்பநிலை மாறாமல் சேமித்து வைத்துப் பருகப் பயன்படுத்திய கலமாக சேமச்செப்பு இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் (குறுந்.277) ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

வரலாற்று அடிப்படையில் காலத்தை, கற்காலம், செம்புக் காலம், இரும்புக் காலமென வகுப்பர். உலகளாவிய நிலையில் கற்காலத்திற்குப்பின் ஏறத்தாழ கி.மு. மூவாயிரம் (3000) ஓட்டிய காலத்தில் செம்பானது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. செம்புக் கொண்டு போர்க்கருவிகளையும், மற்றைய கருவிகளையும் உருவாக்கினர். அதன் பின்னர் ஈயம், கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்பது வரலாறு.

சங்க காலத்தில் - இரும்புத் தொழில்:

சங்கப் பாடல்களில் இரும்பு என்ற சொல் பெரும்பான்மையான இடங்களில் இரும்பைக் குறிப்பதாகவும், சிற்சில இடங்களில் இரும்பாலான கருவிகளைக் குறித்தும் அமைந்திருக்கின்றன.

உலையிலிருந்து பெறப்பட்ட இரும்பு, மாசுகள் குறிப்பாகக் கரி நிறைந்ததாகக் காணப்படும். இதனைச் செம்பழுக்கச் சூடேற்றி, சம்மட்டியால் அடித்து நீரில்

அமிழ்த்திக் குளிரவைக்க மாசு நீங்கும், திரும்பத் திரும்ப இதே முறையைச் செய்கையில் மாசுகள் முற்றிலும் நீங்கும். இந்நிலையில் காய்ச்சிய இரும்பில் மிக நுண்ணியதுளைகள் தோன்றும். இவ்விரும்பைப் பழுத்த கரியில் இட்டு மீண்டும் செம்பழுக்கக் காய்ச்சினால் கரித்துள் ஓரளவுக்கு இத்துளைகளில் படியும். இந்த இரும்பில் உள்ள கரியின் அளவு, ஏறத்தாழ இக்காலத்திய எஃகில் உள்ள கரியின் அளவுக்கு ஒப்பாகும். இந்த இரும்பையே சங்ககால கொல்லர் கருவிகள் செய்யப் பயன்படுத்தியிருப்பர். இந்த இரும்பையே எஃகு என்கிறோம்.

இரவில் வாணைக் கிழித்துக் கொண்டு மின்னல் ஒளிக்கிறது. மழை நீர்த் துளிகள் விழுந்து கொண்டே இருக்கின்றன. இரும்பைக் காய்ச்சி அடிக்கும் போது தோன்றும் தீப்பொறிகள் போல் புற்றுகளின் மேற்புறத்தில் மின்மினி பூச்சிகள் திரிகின்றன. புற்றாஞ் சோற்றுக்காக அப்புற்றுக்குள் கையை விட்டுத் தடவும் கரடி, இரும்பு அடிக்கும் கொல்லனைப் போல தோன்றுவதாக,

*இருள்கிழிப்பது போல மின்னி வானம்
துளிதலைக் கொண்ட நளிபெயல் நடுநாள்
மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய் புற்றம்
பொன்றி பிதிரின் சுடர வாங்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்புசெய் கொல்னைத் தோன்றும்*

(அகம். 72(1-6) கடலனார்)

அகநானூற்றுப் பாடலொன்று கூறுவதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் கருவிகள் பற்றிய பதிவுகள் பெருமளவில் காணக் கிடைக்கின்றன. இரும்பால் செய்யப்பட்ட போர்க்கருவிகளான வாள், வேல், ஈட்டி, கேடயம், உடைவாள், கவசம், உளி, விவசாய கருவிகள், குந்தாலி, கோடரி, அரிவாள், தூண்டில், எறிஉளி, விளக்கு, ஊசி, கத்தி, உலக்கைப் பூண், வாளி, கத்திரிகை, அரம், கொடுவாள் முதலிய கருவிகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

இரும்புசெய் கொல்லர்கள் பயன்படுத்திய ஊது உலையின் வேலைத்திறன் வாயிலாக அவர்களது தொழிற்றிறம் பற்றி அறிய முடிகிறது. கனன்று கொண்டிருக்கும் நெருப்பின்மீது காற்றை ஊது, மிக உயர்ந்த வெப்பநிலையை வரவைத்தல் கூடும் என்ற பட்டறிவு அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டதே சங்க காலத்திய ஊது உலைகள். அவற்றின் முழு அமைப்பும் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய இயலவில்லை. கொல்லர்கள் பயன்படுத்திய மூன்று வகைத் துருத்தியைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

மிதி தோல் துருத்தி:

அகப்பாடல் ஒன்றில் உவமை நலன் தோன்ற பாடப்பட்டுள்ள பாடலடிகளால், தோலாலான மிதி உலையை மிதித்துக் கொல்லன் காற்றை ஊதும்போது கனன்று கொண்டிருக்கும் நெருப்பிலிருந்து எழும் அனற்பொறிகளை, புலியுடன் பொருது புண்பட்ட யானை மலையிடத்தே தன் துதிக்கையை உயர்த்திப் பெருமூச்சுவிடும். நல்ல பூங்கொத்துகளை உடைய வேங்கை மரத்திலிருந்து உதீர்ந்து கிடக்கும்

நறுமணப் பூக்கள் யானையின் பெருமூச்சினால் பொங்கி மேலெழும் தன்மையினை அனற் பொறிகள் ஒக்கும் என்பதினை,

*புலிப்பகை வென்ற புண்சுடர் யானை
கல்லக சிலம்பில் கைஎடுத்து உயிர்ப்பின்
நல்இணர் வேங்கை நறுவீ, கொல்லன்
குருகுணது மிதிஉலைப் பிதிர்வின் பொங்கிச்
சிறுபல் மின்மினி போல* (அகம். 202(3-7) கண்ணனார்)

அகப்பாடல் சுட்டுகிறது. மிதி உலை என்பது காலால் மிதித்து துருத்தியை இயங்கச் செய்யும் கொல்லன் கையிலுள்ள கொறடு என்ற பொருளைத் தருவதாக பெரும்.207 வரிகள் அமைந்துள்ளது. ஏழு ஊரில் உள்ளோரின் கொல்லுத் தொழில் தேவைகள் அனைத்தையும் ஓர் ஊரிலுள்ள கொல்லுலையில் செய்ததால் அங்கு உள்ள மிதி தோல் இடையறாது இயங்கிற்று எனக் குறிந். 172 (5-7) அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

விசைத்துவாங்கு துருத்தி:

துருத்தியின் தோற்பை, காற்றை வெளியிலிருந்து உள்ளிழுத்து விரியவும், காற்றை நெருப்பில் ஊதச் சுருங்கவுமாகச் செயல்பட, அத்துடன் மேலே பொருத்தப்பட்ட சிறு சக்கரம் வழியாகக் கயிறு ஒன்று இணைக்கப்படும். கயிற்றின் ஒரு முனையை மேலிருந்து கீழே இழுக்கக் காற்றை ஊதி தோற்பை சுருங்கும். கயிற்றை விடத் தோற்பை காற்றை இழுத்து விரியும். ஊதப்படும் காற்றின் வேகம் கயிற்றை இழுக்கும் வேகத்தைப் பொறுத்தது, நுகத்திலே பூட்டப் பெற்ற குதிரைகளின் வேகம், விடும் பெருமூச்சு ஆகியவை பாகன் கடிவாளத்தைச் சொடுக்கும் வேகத்தைப் பொறுத்தது. இவ்வேகத்திற்குக் கொல்லனின் கயிற்றால் இயக்கப்படும் துருத்தியை உவமிக்கிறார் புலவர் பெருந்தலைச்சாத்தனார்.

*வல்லோன் அடங்கு கயிறு அமைப்பக் கொல்லன்
விசைத்து வாங்கு துருத்தியின் வெய்ய உயிராக்
கொடு நுகத்து யாத்த தலைய கடுநடைக்
கால்கடுப்பு அன்ன கடுஞ்செலல் இவுளி*

(அகம். 224(2-5) பெருந்தலைச்சாத்தனார்)

உலைக் களத்தில் துருத்தியின் கயிற்றை விசையுடன் இழுத்துவிடும் போது புடைத்துச் சுருங்கும் காற்றுப்பையை ஒக்கும் என்பதற்கு அகம்.96(4-7) வரிகள் சான்றாக அமைகின்றன.

கைத்துருத்தி:

கைத்துருத்தியில் உள்ள தோற்பையில் இரு சிறிய இரும்புத் தகடுகள் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். இவ்விரண்டு தகடுகளும் கதவுகள் போல் மூடவும், திறக்கவும் செய்யும் தோற்பை கையால் இயக்கப்படும் போது, மூடிகள் இரண்டும் திறந்து காற்றை இழுத்துக்கொள்ளும், அழுத்தப்படும் போது மூடிக்கொண்டு காற்றை நெருப்பின் மீது ஊதும் இதற்கு புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று உவமை பகர்கிறது.

பெண்யானை பெருமூச்சு விட்டாற் போன்று காற்றை ஊதும் கைத்துருத்தியின் வாய் இரட்டைக் கதவுகள் கொண்ட இருபுறக் காவல் வழிக்கு, இத்தகு கைத்துருத்தி உவமையாகிறது.

**பிடி உயிர்ப்பன்ன கைசுவர் இரும்பின்
ஓவுறழ் இருப்புறம் காவல்**

(புறம். 345(79), அடைநெடுங்கல்வியார்)

சங்க காலத்தில் கொல்லர்கள் இம்மூன்று வகைத் துருத்திகளையும் பயன்படுத்தினர் என்பது அறியமுடிகிறது. இம்மூன்று வகை துருத்திகளையும் இன்றைக்கும் தொழில் வினைஞர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர் என்பது ஈண்டு நினையத்தக்கதாகும்.

உலைக்கள கருவிகள்:

கொல்லர் தம் உலைக்களங்களில் ஊது உலைகள் மட்டுமின்றி உலைக்கல் (பட்டறைக்கல்) சம்மட்டி, கொறடு ஆகிய கொல்லுத் தொழிலுக்குத் தேவையான கருவிகள் பயன்படுத்தினர்.

**இரும்புபயன் படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் அன்ன வல்லா என்னே**

(புறம். 170(15-17) உறையூர் மருத்துவன் தாமோதரனார்)

இரும்பைப் பயன்படுத்தும் கொல்லன், விசைத்துச் சம்மட்டியால் அடிக்கும் வலிமை பொருந்திய அடிகளை ஏற்று அத்துடன் மோதும் அடைக்கல்லுக்கு வலிமை ஒப்பாகும் என்பதினை,

**பெருங்கை யானைத் கொடுந்தொழிப் படுக்கும்
கருங்கைக் கொல்லன் இரும்பு விசைத்து எறிந்த
கூடத்துத் திண்ணிசை** பெரும். (436-438)

பெரிய துதிக்கையுடைய வலிய யானைக்கு புண் மாட்டுதல் வேண்டி, வலிய கையை உடைய கொல்லன் சம்மட்டியை விசைத்து அடித்தலால் கொல்லுலையில் ஓசை எழுந்துள்ளதை பெரும்பாணாற்று பாடல்வரிகள் விளக்குகிறது.

கொறடு:

மெல்லிய தோலாலான துருத்தியைக் காலால் அமுக்கி ஊதுகின்ற கொல்லனுடைய உலையிலுள்ள கவை போன்ற கொடிற்றை (கொறடு) ஒத்தது நண்டின் கவைக் கால்கள் என்பதினை பெரும்பாணாற்றுப்படை வரிகள் சுட்டுகின்றன.

**..... மென் தோல்
மிதிஉலைக் கொல்லன் முடிகொடிற்று அன்ன
கவைத்தாள் அலவன்**

(பெரும்.(206-208) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பழக்கக் காய்ச்சிய இரும்பின் வெப்பத்தைத் தணிக்கப் பனைமடலில் நீரைத் தெளிப்பர்.

**இரும்பு செய் கொல்லன் வெவ்வுலைத் தெளித்த
தோய்மடல் சில்நீர்** நற்.(133;10-11)

என வரும் நற்றிணைப்பாடலால் வெப்பத்தைத் தணிக்க நீர் தெளிக்கும் பழக்கம் நடைமுறையில் இருந்துள்ளமையைக் காணலாம். கொல்லுலைகளில் இன்றைக்கும் பனைமடல் கொண்டு நீர் தெளிக்கும் வழக்கம் உள்ளது. பண்டை காலத்தில் கூடம் (சம்மட்டி) உலைக்கல் (பட்டடைக்கல்) கொடிற்று (கொறடு) ஆகிய கருவிகள்

கொல்லுலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டன. இக்கருவிகள் இன்றும் நடைமுறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

எஃகு தோய்த்தல்:

சில கருவிகள் செய்வதற்கு எஃகு வலுவுடையதாகவும் வளைந்து கொடுப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும். கடின எஃகைத் தோய்த்தல் முறைக்கு உள்ளாக்குகையில் கடினத் தன்மை சிறிது குறைந்து, மீள் தன்மை (Elastic), வளையும் தன்மை, துருப்பிடிக்காத்தன்மை ஆகியவற்றைப் பெறும். தோய்த்தல் முறை என்பது எஃகினைச் செஞ்சூட்டிற்குச் சற்றுக் கீழ் வெப்பப்படுத்திய பின் மெதுவாகக் குளிரவைக்க வேண்டும். எஃகின் பயன்பாட்டிற்கேற்ப மேல் வெப்ப நிலையை மாற்றி எவ்விதக் கடின எஃகையும் தயாரிக்கலாம். இம்முறையிலுள்ள அடிப்படை அறிவியலைச் சங்ககாலக் கொல்லர்கள் அறிந்திலர் ஆயினும் பட்டறிவும், தேவையும் அவர்களுக்கு இம்முறையை உணர்த்தி இருத்தல் வேண்டும்.

உயர் வெப்பநிலைக்குச் சூடேற்றிப் பின் மெதுவாகக் குளிரவைக்க வேண்டி, செஞ்சூட்டைத் தணிக்க நீரில் அமிழ்த்தாமல், பனை மடலில் நீரைத் தோய்த்துத் தெளித்தனர் என்பதினை (நற்.133;10-11) வரிகள் விளக்குகின்றன.

இரும்பு 'கருவி' என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதைக் குறித்து சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

இரும்பினைக் கொண்டு போர்க்கருவிகள், மனைப் பொருள்கள், வேளாண் கருவிகள், கதவுகளுக்கு வேண்டிய இரும்புப் பட்டைகள், மீன்பிடி கருவிகள், ஆணி, ஊசி போன்ற கருவிகளை உருவாக்கும் கொல்லத் தொழில் சங்க காலத்தில் பரவலாக நடைபெற்றமையை காணலாம். வடித்தல், வார்த்தல், சாணைப் பிடித்தல், கருவிகளின் முனையை அரங்கொண்டு அராவி சீர் செய்தல் முதலிய கொல்லத் தொழிலின் கிளைத் தொழில்களாம்.

இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சி பட்டைக் கல்லில் வைத்துச் சம்மட்டியால் தக்கவாறு அடித்து, விரும்பிய வடிவில் கருவிகளைப் பெறுதல் வடித்தல் எனப்படும். தாய், தந்தை, வேந்தன், கொல்லன், இளைஞன் போன்றோரது சமுதாயக் கடமைகளைப் பற்றிப் பேசும் பொன்முடியார் பாடலால் சமுதாயத்தில் கொல்லர்க்கு இருந்த மதிப்பை உயர்த்துகிறது.

வேவ்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்வற்குக் கடனே

(புறம்.312(3) பொன்முடியார்)

மற்றுமொறு அகநானூற்று பாடலானது, வடித்தல் தொழிலின் இன்றியமையாமையை உணர்த்துகிறது.

இரும்புவடித் தன்ன கருங்கைக் கானவன்

(அகம். 172(6) மதுரைப் பாலாசிரியர் நப்பாலனார்)

இரும்பால் வடித்துச் செய்தாற்போல் இருந்தது கானவனின் கருங்கை என்பதிலிருந்து 'வடித்தல்' தொழிற் சிறப்பை அறிய முடிகிறது.

மக்கள் தம் தேவைக்கேற்ப கருவிகளைப் பயன்படுத்துவர். அன்றாடம் புழங்கும் கருவிகள், போர்க்கருவிகள் என கருவிகளை உருவாக்கும் தொழிலில் கொல்லர்கள் ஈடுபட்டனர் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் பலவும் பகிக்கின்றன.

விளக்கு:

இரும்பால் செய்த தகளி என்று சொல்லப்படும் விளக்கினை பயன்படுத்தினார். மாலைப் பொழுது அறிந்ததும் மகளிர் நெய் தோய்த்த திரியினைக் கொண்டு விளக்கேற்றியமையை

..... பொழுதறிந்து
இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ

(நெடுநல். 41,42 நக்கீரர்)

நெடுநல்வாடை பாடலடிகள் குறிக்கிறது.

ஊசி:

போர்வீரர்களின் மார்பில் அம்பு தைத்ததால் ஏற்பட்ட புண்களில் மருந்து இட்டு தைக்க ஊசியானது பயன்படுத்தப்பட்டது.

மீன்தேர் கொட்பின் பனிக்கயம் மூழ்கிச்
சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடுவெள் ஊசி

(புதிற். 42(2-3) பரணர்)

மீன்களைத் தேடித் திரியும் மீன்கொத்திப்பறவை, குளிர்ந்த குளத்தில் பாய்ந்து மூழ்கி எழும் விரைவுபோல, ஊசி விரைவாகச் செயல்பட்டது. 'நெடுவெள் ஊசி' என்றதனால் மருந்து வைத்துத் தைப்பதற்குப் பயன்படும் ஊசி துருப்பிடிக்கா எஃகால் செய்யப்பட்டது என்பது அறியப்படுகிறது.

கட்டில் பின்னுவதற்கும், தோலாடை தைப்பதற்கும் ஊசி பயன்பட்டது என்பதினை புறம்.82(3,4) விளக்கி நிற்கிறது. புள்ளியை உடைய ஆண்மானின் இறைச்சி முதலான வேண்டாப் பொருட்களை நீக்கி வட்டமாக அறுக்கப்பட்ட தோலைகொண்டு தைத்து ஆடையை உருக்கினார் என்பதை,

புள்ளி இரலைத் தோல் ஊன் உதிர்த்துத்
தீது களைந்து எஞ்சிய திகழ்விடு பாண்டில்
பருதி போகிய புடைகளை கட்டி
எஃகுடை இரும்பின் உள் அமைத்து

(புதிற். 74(10-13), அரிசில் கிழார்)

(பாண்டில் - வட்டமாக வெட்டப்பட்ட தோல், பருதி-வட்டம், புடை - விளிம்பு, எஃகு- இரும்பு ஊசி) என வரும் பதிற்றுப்பத்து பாடலால் புண்பட்டு பிளந்த தசையினை ஒன்றிணைக்கவும், விலங்குளின் தோல் கொண்டு ஆடை உருவாக்கவும் 'ஊசி' என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தியமையைக் காணமுடிகிறது.

கத்தி:

இரும்பால் செய்யப் பெற்றதும், வலிமையும், கூர்மையும் கொண்டதுமான கத்தி பயன்படுத்தினார். காய்களை வெட்டவும், இன்ன பிற தேவைக்கும் பயன்படுத்தினார். இரும்பு ஈர் வடியொத்து மைவிளங்குக் கண்ணொளியாள் பரி-7(58) பெண்ணொருத்தியின் கண்கள் இரும்புக் கத்தியால் துண்டாக்கப் பெற்ற மாவடுவை ஒத்தனவாக இருந்தது என்னும் பாடல் பொருளால் 'கத்தி' பயன்படுத்தியமையை உணரலாம்.

கயிறு குறு முகவை (வாளி):

பாறைகளால் அமைக்கப் பெற்ற கிணற்றில் ஊறிய நீரை, இறைக்க கயிற்றுடன் இணைக்கப்பட்ட இரும்பு வாளியைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

**பொன்செய் கணிச்சித் திண்பிணி உடைத்துச்
சிறுசில ஊறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்
கயிறுகுறு முகவை**

(பதிற். 22(12-14) பாலைக் கௌதமனார்)

பதிற்றுப்பத்து வரிகள் சுட்டி நிற்கிறது

உலக்கைப்புண்:

கரியதும் வயிரம் பாய்ந்ததுமான மரத்தாலான உலக்கைக்குப் புண் இட்டிருந்தனர். அத்தகைய புண் தேயும் அளவிற்கு நெல்லைக் குத்திப் பெறப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த அரிசி கொண்டு சமைக்கப்பட்ட சோற்றினை மகளிர் செய்தனர்.

**இருங்காழ் உலக்கை இரும்புமுகம் தேய்ந்த
அவைப்புமான் அரிசி அமலை வெண் சோறு**

(சிறுபாண். (193,194) இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்)

என்பதை சிறுபாணாற்று வரிகள் சுட்டி நிற்கிறது. மேலும் மகளிர் புண்பொருந்திய உயர்ந்த உலக்கைகளை கொண்டு நெல் குற்றுவர். அப்போது வள்ளைப் பாட்டு பாடுவர்.

**..... மகளிர் ஒக்கிய
தொடிமாண் உலக்கைத் தூண்டுஉரல் பாணி**

(அகம். 9:(11,12) கல்லாடனார்)

வள்ளை - உலக்கை, பெண்கள் உலக்கை கொண்டு உரலில் ஏதேனும் பொருளினை இட்டு குத்தும் போது ஏற்படும் களைப்பு தெரியாமல் இருப்பதற்காகப் பாட்டுப்பாடுவர். புறம் 22:(14-17), அகம்.(11-18), குறுந்.89(1-2), 238, மலைபடு, 342 வரிகள் சுட்டுகின்றன.

கத்திரிகை (கத்திரிக்கோல்):

சங்க கால மகளிர் சிலர் கூந்தலைக் கத்திரிகையால் கத்திரித்துக் கொண்டனர் கூந்தலில் சுருள் உண்டாகவே இவ்வாறு கத்திரித்துக் கொண்டனர் எனவும் கருத இடமுண்டு.

**எண்ணெய் நீவிய சுரிவளர் நறுங்காழ்த்
தண் நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி
ஈரம் புர விரல் உளர்ப்பு அவிழா
காழகில் அம்புகை கொளீஇ**

(குறிஞ்சிப். (107-109), கபிலர்)

அடர்ந்த, நீண்ட கூந்தலை எண்ணெய் தடவி சாந்துபூசி ஈரம் போக விரலால் கோதி உணர்த்தி, மணம் பெற அகிற்புகையூட்டினர் என்பதினை மேல்வரும் பாடற்பதிவால் பெறமுடிகிறது.

கை விரல்களில் மாட்டிக் கொள்ளும் வளையம் பொருத்தப்பட்ட கத்திரிகைகளும் இருந்தன என்பதினை உவமைச் சிறப்பால் எடுத்துரைக்கிறார் புலவர். மயிரை

வெட்டுகின்ற கத்திரிகையினுடைய மாட்சிமைப்பட்ட குழைச்சையை ஒத்த, அழகிய மகரக்குழை தன்பால் கிடந்து அசைவதைப் பொறுத்துக் கொண்டதாம் காதுகள் என்பதை

**மயிர்குறை கருவி மாண்கடை யன்ன
பூங்குழை ஊசல் பொறைசால் காது**

(பொருநர். (29-30) முடத்தாமக்கண்ணியார்)

பொருநராற்றுப்படை பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது. ‘**வாள்இடைப் படுத்த வயங்குநர் ஓதி பா.கலித்(35:23)**’தொடரால் கார்மேகத்தைப் போல் அழகு வாய்ந்த கூந்தலை, மகளிர் கத்திரிகையால் சீராக கத்திரித்துள்ளனர் என்பது அறியமுடிகிறது. மயிர் குறை கருவி என்றதும், வாள் இடை என்றதில் வாளும், இக்காலத்தில் நாம் கத்திரிகை என்றோ அல்லது கத்திரிகோல் என்றோ வழங்கும் கருவியே என்பர் உரையாசிரியர்கள்.

நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உதவும் மூலக்காரணிகளுள் கொல்லுத் தொழிலும் ஒன்றாகும். போரில் வெற்றிக்குத் துணை நிற்கும் வீரர்கள் தம் கைகளில் போர் கருவிகளை ஏந்திச் செல்வது வழக்கம். அக்கருவிகளை வடித்துக் கொடுப்பது கொல்லற்குக் கடமையாகும்.

வேல்:

வேல் என்னும் பெயரிய இப்போர்க்கருவி சில பாடல்களில் எஃகு எனவும், சிலவற்றில் எஃகம் எனவும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பாணர்கள், தம் தலைவனிடம் பசி போக்கும்படி இரக்கின்றனர். தலைவன் தன் ஊரிலுள்ள வலிய கைகளை உடைய கொல்லனிடம், பாணர்களின் உண்ணா வயிற்றைக் காட்டி, திருந்திய இலையை உடைய நெடியதொரு வேலை வடித்துக் கொடுப்பாயாக என வேண்டுவான். அவ்வேலைக் கொண்டு பகைவரை வென்று பொருள் ஈட்டி, பாணர்களின் பசி போக்கவே வேல்வடித்துத் தரும்படி கொல்லனை வேண்டுவதை,

**ஈர்ந்தையோனே பாண்பசிப் பகைஞன்
இன்மைதீர வேண்டின், எம்மொடு
நீயும் வம்மோ, முதுவாய் இரவல!
யாம்தன் இரக்கும் காலை தான்எம்
உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்னுர்க்
கருங்கைக் கொல்லனை இரக்கும்
திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசின் எனவே**

(புறம். 180(10-13), கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார்)

கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடலால் அறியலாம். கொல்லர்கள் வேண்டுவோர்க்கு உடனுக்குடன் கருவிகளை வடித்துக் கொடுத்தனர் என்பது புலனாம்.

கூரிய முனையை உடைய வேல்கள் மின்னல் போல் பளபளத்தன. புறம். 42(3-5), பழுக்கக் காய்ச்சி கூர்மையாக வடிக்கப்பட்ட வேல் என்பதினை ‘வெந்துவாய் வடித்த வேல்’ புறம். 295(1,2), ‘அடுபுகழ் எஃகம்’ அகம். 312:(13), ‘புலவு நாற்றம் வீசும் வேல்’ ‘புலவு வாய் எஃகம்’ (பெரும். 119) ‘காய காம்பினை

உடையவேல்'மலைபடு. 490, மதுரை.739 வலிய காம்பு பொருத்தப்பட்ட வேல் 'நோன்காழ் எஃகம்' (நெடுநல். 176) வலிமையும் திண்மையும் உடைய வேலின் காம்பையும், நிறத்தையும், ஒளியையும், வெற்றியையும் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அம்பு:

வடிநவில் அம்பின் ஏவல் ஆடவர்

(அகம். 215(10) இறங்குகுடிக் குன்றநாடன்)

எஃகினால் வடித்துச் செய்யப்பட்ட அம்பு ஏந்திய மறவர்கள் போர்க்களத்தில் காணப்பட்டனர். அம்பின் முனையானது இருப்பை எனும் மலரின் அரும்பை ஒத்திருந்தது அகம்.9(2,3) கூரிய அம்புகளையும் வளைந்த வில்களையும் உடைய வீரர்கள் புறம்.23(5), 181(5,6) பதிற். 45(12), பரி.18(30) எனவரும் பல பாடல்களில் அம்பு குறித்த செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

சங்கப் பாடல்களில் அம்பு, வடிநவில் அம்பு, புற்றடங்கு அம்பு, செவ்வாய் பகழி, இருப்பை ஒப்ப அம்பு, கூர்நல் அம்பு, புலவு நாளும் அம்பு என பலவிடங்களிலும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

வாள்:

வாள் போர்க்கருவிகளுள் இன்றியமையாத ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. பாரியை நும் போர் முயற்சியால் வெல்ல இயலாது எனக் கூற வந்த புலவர், கபிலர் நீவிர் மரங்கள் தோறும் கட்டப்பட்ட யானைகளை உடையீராயினும் இடங்கள் தோறும் நிறுத்தப்பட்ட தேர்களை உடையீராயினும் உங்கள் போர்த்திறத்தால் அவன் பறம்பு மலையை அடைய இயலாது. உங்கள் வாள் வலிமைக்குத் தோற்று மலையைத் தருபவனும் அல்லன் என்கிறார்.

மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்

புலம் தொறும் பரப்பிய தேரினர் ஆயினும்

தாளின் கொள்ளளர், வாளின் தாரலன்

(புறம். 109(11-13) கபிலர்)

பாரியின் வீரத்தையும், வெற்றிச் சிறப்பையும் கூறும் கபிலர், வாள் கொண்டு போர்த்தொடுத்து தோற்கடிக்கப்படுபவன் பாரி அல்லன் என்பதினை எடுத்துரைக்கிறார்.

உண்மை அறியாது, நின் மகன் படைக்கு அஞ்சி புறமுதுகிட்டு இறந்தான் என்று கூற அதனைக் கேட்ட அவ்வீரனின் தாய், அவ்வாறு போருக்கு அஞ்சி, புறமுதுகிட்டு என் மகன் மாண்டது உண்மையெனின் அவனுக்கு பால் புகட்டிய என் மார்பினை அறித்து எறிவேன் எனச் சினங்கொண்டு வாளைக் கையிலேந்திப் போர்க்களம் சென்றாள்.

..... முதியோள் சிறுவன்

படை அழிந்து மாறினன் என்று பலர் கூற

மண்டமாக்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்ட என்

முலை அறுத்திடுவென் யான் எனச் சினைஇக்

கொண்ட வாளொடு.....

(புறம். 278(2-6) காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார்)

எனவரும் பாடலால் மகளிரும் வாள் பயன்படுத்தியதை அறியமுடிகிறது.

குறுவாள் (உடைவாள்):

கல்லையும், மரத்தையும் வெட்டும் வலிமை உடைய கூரிய வாளை கள்வர்கள் கையில் ஏந்தியிருந்தனர். செருப்பு அணிந்திருந்தனர். கூரிய முனையை உடைய குறுகிய பிடி உடைய வாளைத் தொடையில் பதித்து வைத்திருந்தனர் என்பதை

*கல்லும் மரனும் துணிக்கும் கூர்மைத்
தொடலை வாள் தொடுதோல் அடியர்
குறங்கிடைப் பதித்த கூர்நுனைக் குறும்பிடி*

(மதுரை. (635-637) மாங்குடி மருதனார்)

மதுரைக்காஞ்சியின் வரிகள் விளம்புகின்றன.

கேடயம்:

பகைவர்களின் தாக்குதலில் இருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு வீரர்கள் கையில் 'கேடயம்' என்னும் கருவியை வைத்திருந்தனர். இக்கருவி கேடகம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பெரும்பாலும் இக்கருவி தோலால் செய்யப்பட்டதால் தோல் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. 'கீடுகு' என்றும் இதனைக் குறிப்பர். கேடயங்கள் இரும்புத் தகட்டாலும் செய்திருக்கலாம் என்பதினை புறப்பாடல் ஒன்று குறிக்கிறது.

'தோல், துவைத்து அம்பில் துளை தோன்றுவ'

(புறம் 4:5)

வீரர்கள் ஏந்திய கேடகங்கள் அவற்றின் மீது பாய்ந்த அம்புகளால் ஒலியுடன் துளைக்கப்பட்டன. இரும்புத் தகடாலான 'கேடயம்' என்பதால் அம்பு துளைக்கும் போது ஒலி உண்டாயிற்று என புறநானூற்று பாடலடிகள் உணர்த்திச் செல்கின்றன.

மெய்ம்மறை (கவசம்)

உடல் முழுவதும் மூடுமாறு அணியும் கவசமே மெய்ம்மறை. போர்க்களத்தின்கண் பகைவரது அம்பு, வேல் முதலான கூர்மையான கருவிகள் தாக்காமல் இருக்க மெய்ம்மறை அணியப்படுகிறது.

நோன்புரித் தடக்கைச் சான்றோர் மெய்ம்மறை

(புறம். (14:13) கபிலர்)

இதனை மெய்ப்புக கருவி என்றும் குறிப்பர். வில்லோர் மெய்ம்மறை என்று புறம். 65(5) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மெய்ப்பை, மெய்யாப்பு என்னும் சொற்கள் முறையே முல்லைப்.(60), பரி.2(9) ஆகியவற்றில்சட்டை என்பதாகவே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

எந்திரங்கள்:

பண்டை மக்கள் அறிவியல் பின்புலம் இல்லாதவர் எனினும் ஆழ்ந்த நுட்பமான அறிவு கொண்டவர் என்பது புலனாகும் வண்ணம் எந்திரங்கள் உருவாக்கினர். நீண்ட நெடிய மதில்களில், ஈட்டிகளையும், அம்புகளையும் பகைவரைக் கண்டால் தாமே எறியும் எந்திர அமைப்புடன் உருவாக்கியிருந்தனர்

என்பதை சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.இயந்திர அமைப்புகளும், அம்புகளும் கொண்ட வாயில் பற்றி பதிற்றுப்பத்து சுட்டுகிறது.

எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்

(பிற். (53:7) நச்செள்ளையார்)

தீங்களும் நுழைய முடியாத, குறுகிய வாயில்களில் பொருத்தப்பட்ட எந்திர அமைப்புகளும் காணப்பட்டன. புறம்.177:53, மதுரை.66-67 வரிகள் ஆகியவற்றில் வேல், அம்பு, வீசும் இயந்திரங்கள் பொருத்தப்பட்ட அரண்கள் குறித்த தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

தச்சுத் தொழிலுக்கு வேண்டிய கருவிகளை கொல்லர்கள் வடித்துள்ளனர். தொழில்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாக இருப்பது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மூலமாகும். தொழிலும், தொழில் செய்யும் மக்களும் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்ந்த நிலையைக் காண முடிகிறது.

மர உளி:

தச்சு வேலை செய்வதற்கு கூரிய உளியை பயன்படுத்துவர். உளி கொண்டு பல வடிவங்கள் செதுக்குவர். யானைத் தந்தங்களைக் கொண்டு கட்டில் கால்கள் செய்யப்பட்டதை,

*தசம்நான்கு எய்திய பணைமருள் நோன்றாள்
இகல் மீக் கூறும் ஏந்தெழில் வரிநுதல்
பொருதொழில் நாகம் ஒழியெயிறு அருகுளறிந்து
சீரும் செம்மையும் ஒப்ப வல்லோன்
கூர்உளிக் குயின்ற ஈர்கிளை இடை இருடி,
போர் அளவு எய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டிஸ்*

(நெடுநல். 115-119 நக்கீரர்)

நெடுநல்வாடைபாடலால்அறியமுடிகிறது.

அகவை நாற்பது எய்திய முரசும் போன்ற கால்களையும் நெற்றியில் வரியும் உடைய யானை, போரின் கண் விழுப்புண்பட்டு இறந்தது. அந்த யானையின் உடல் அழிந்து பின்னர் பெறப்பட்ட தந்தத்தின் பக்கங்களைச் செதுக்கி, பின் கைத்தொழில் வல்ல தச்சன் கூரிய உளியால் சீரும் செம்மையுமாய்க்கட்டில் கால்களின் பகுதிகளைக் கடைந்தான். ‘கூர் உளி கொண்டு குயின்ற’ என்றது கட்டிலின் யானைத் தந்தத்தாலான கால்களில், அழகிய வடிவங்களைக் கடைந்தனர் என்னும் பொருளை உணர்த்துவதாகும். ‘கூருளி பொருத வடுவாழ் நோன்குறட்டு’ (சிறுபாண்.252-253) எனும் வரியால் தேர்ச் சக்கரங்களின் ஆரங்களிலும் கூறிய உளி கொண்டு வடிவங்கள் செதுக்கினர். கருங்கல்லில் சிற்பங்கள் செதுக்கவும் (அகம்.345:5-7) மரத்தில் தெய்வ உருவம், பூக்கள், விலங்குகளின் உருவங்கள் செதுக்கவும் (சிறுபாண்.51-54) உளி பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

பயிர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய கருவிகளான கொழு, கணிச்சி, கோடரி, அரிவாள், உளிவாய்ப்பாரை ஆகியவற்றைக் கொல்லர்கள் வடித்துக் கொடுத்தனர்.

கொழு:

உழுவுத் தொழிலில் நன்கு பயின்ற பெரிய எருதுகளை நுகத்தில் பூட்டி உழவர்கள் உழுச் சென்றனர். பெண் யானையின் துதிக்கை போன்று வளைந்த

வாயை உடைய கலப்பையில் பொருத்தப்பட்ட, உடும்பு முகத்தை ஒத்த கொழு நிலத்தில் முழுவதும் ஆழ அழுந்துமாறு உழுதுள்ளனர்.

..... உழவர்

நடைநவில் பெரும்பகடு புதவில்

பூட்டிப்பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்

உடுப்புமுக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி

(பெரும்.(197-200)கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

புன்செய் நிலத்தில் வித்திட வேண்டி வலிமையான கைகளை உடைய உழவர்கள் நுகத்தில் காளைகளைப் பூட்டி உழுதனர். நிலத்தில் கலப்பையின் கொழு சென்ற படைச்சாலொங்கும் ஒளி விளங்கும் மணிகளைக் கொண்ட கதிர்கள் விளைந்தன. பதிற். 58(15-18), நிலத்தை உழுததால் கொழுவின கூர்மையானது, இரவும், பகலும் இறைச்சியைத் தின்ற பற்களை போல் மழுங்கியது என பொருநர் ஆற்றுப்படையின் 117-118 பாடல் வரிகள் உவமைச்சிறப்பால் குறித்து நிற்கிறது.

கணிச்சி:

குந்தாலி, கூந்தாலம் எனவும் ஆங்கிலத்தில் Pick axe என்றும் அழைக்கப்படும். கணிச்சி எனும் கருவியை கொண்டு பாறைப்பகுதியைத் தோண்டி நீர் பெறுதற்கும், கற்கள் நிரம்பிய இடங்களைச் சமன் செய்யவும் பள்ளம் தோண்டவும் பயன்படுத்தியமையை,

கடற்றடை மருங்கின் கணிச்சியின் குறித்த

உடைக்கண் நீடமை ஊறல்

(அகம். 399;6:7)

அகப்பாடல் குறித்து நிற்கிறது. கோவலர் குந்தாலியால் பாறைகளை உடைத்துத் தோண்டப் பெற்ற கிணற்றுள் மிக்க ஆழத்தில் நீர் ஊறிக்கிடக்கும். வெயிலின் வெம்மையால் கொதிப்புற்ற பரற் கற்களை உடைய பள்ளங்களில் கணிச்சி கொண்டு குழிதோண்டி பெற்ற நீரை, ஆநிரையை மேய்க்கும் அவர்கள் பருகியதோடு, ஆநிரைக்கும் தருவர்.

நவியம் (கோடரி):

மரங்களை வெட்டுதற்கு இவ்வகை கருவி பயன்படுத்தப்படும். கோடரி கொண்டு வெட்டுவதனால், ஊரில் உள்ள சோலைகள் நிலை குலைந்தன என்பதினை,

வடிநவில் நவியம் பாய்தலின், ஊர்தொறும்

கடிமரம் துளங்கிய கா (புறம். 25(8:9) கல்லாடனார்)

நெடிய கைப்பிடி உள்ள கோடரியால் வெட்டப்பட்ட நெடுகிளைகள் தனியே முறிந்து கிடந்தன புறம். 36(6-9) என்று சங்கப்பாடல் குறித்து நிற்கிறது.

அரிவாள்:

உழவர் தம் விளைத்த நெல், வரகு முதலிய கதிர்களைக் கூரிய அரிவாளால் அறுத்து கட்டாகக் கட்டி களத்து மேட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வர். நெற்கதிரை அரிகின்ற உழவரது கூரிய அரிவாள் பற்றி நற்றிணை பாடலடி கூறுகிறது.

நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் நற். (195:6)

செந்நெல் அரிநர் கூர்வாள் (நற். (275:1), அம்மூவனார்)

உழவர்கள், தம் அரிவாள் கூர் மழுங்கின், மீண்டும் அவை வலிமையுடன் கதிர் அறுக்க அரியக்கல் என்றழைக்கப்படும் தீட்டும் கல் கொண்டு சாணைத் தீட்டியதை பற்றிப் புறப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

நெல்அரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கில்

பின்னை மறத்தோடு அரியக் கல் (புறம். 379:3,4)

பண்டைய மக்கள் தொழிற்சார்ந்த கருவிகளை உருவாக்கும் முறைமையையும், அதன் பழுது நீக்கும் முறைமையையும் அறிந்திருந்தனர்.

உளிவாய்ப் பாரை:

இக்காலத்தில் இக்கருவியை ‘கடப்பாரை’ என்பர். ஒரு பக்கம் உளிபோன்று கூர்மையான அமைப்பும் மற்றொரு பக்கம் கருங்காலி மரம் போன்ற வலிமையான மரங்களாலான பிடியும் கொண்டது, இப்பிடியின் தலையில் இரும்புப்பூண் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். நிலத்தைக் குத்திக்கிளரப் பயன்பட்டது.

இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்

உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி

(பெரும். (91-92) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

இரும்பு பூண் பொருத்தப்பட்டுத் திரட்சி உடைய மரத்தாலான கைப்பிடி உடையதும், உளி போன்ற வாயை உடைய பாரைகளாலே நிலத்தை குத்திக் கிண்டினர் என்பதும் புலனாகிறது.

மீன்பிடி தொழிற் கருவிகள்:

சங்க காலத்தில் மீன்படி தொழிலானது சிறப்புற்றிருந்ததை காண முடிகிறது. இரவு, பகலாய் மீன்பிடித் தொழில் நடைபெற்றது. பரதவர் பலதரப்பட்ட படகுகளைப் பயன்படுத்தினர். தூண்டில் ‘எறியுளி’ போன்ற இரும்பாலான கருவியை பயன்படுத்தினர்.

தூண்டில்:

தூண்டிலிட்டு மீன் பிடிப்பதில் பாண்குலத்தவர்கள் வல்லவர்கள். இவர்கள் வைத்திருந்த நீண்ட கோலில் தலைப்பக்கம் கட்டப்பட்ட கயிற்றில், முனை உட்புறமாக மடிக்கப்பட்டிருக்கும் ‘மடிதலை’ என்னும் தூண்டில் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அகன்ற வாயை உடைய வாளை மீன் இரையைக் கௌவிக் கொண்டு தப்பிச் சென்றுவிட்டது என்னும் பொருள்படப் பாடலடிகள் அமைந்திருந்தன.

கோள்வல் பாண்மகன் தலைவாரித்து யாத்த

நெடுங்கழை தூண்டில் நடுங்க நாண்கொளீஇக்

கொடுவாய் இரும்பின் மடிதலை புலம்பப்

பொதியிரை கதுவிய போழ்வாய் வாளை

(பெரும். (284-287), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

தூண்டில் நடுங்குவதைக் கண்டு மீன் சிக்கியதை அறிந்துக் கொள்வர் பரதவர். எறி உளி, வலை, தூண்டில் போன்ற கருவியின் துணைக்கொண்டு மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

எறி உளி:

எறி உளியானது கூரிய வாயை உடையது. மீன்களை எளிதில் கொல்லும் தன்மையுடையது. நள்ளிரவில் மீன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்ட பரதவர்கள் படகில், பெருமீன்களை எறிந்து கொல்வதற்காக, கயிற்றில் கட்டப்பெற்ற எறி உளியையும், ஒளிமிகுந்த விளக்குகளையும் எடுத்துச் செல்வர் என்று நற்றிணை பாடல் விளக்கி நிற்கிறது.

..... நோன்புரிக்

கயிறுகடை யாத்த கடுநடை எறிஉளித்

திண்திமிற் பரதவர் ஒண்சுடர் கொளீஇ

நடுநாள் வேட்டம் போகீ (நற். 388(2-5) பெருங்கண்ணனார்)

எறி உளியில் மூங்கிற் காம்பு பொருத்தப்பட்டிருக்கும்.காம்பின் அடிப்புறம் கயிற்றால் பிணிக்கப்பட்டிருக்கும். சுரத்திடத்தே உள்ள நீர்வழியில் கொம்பை உடைய சுறாமீனைக் கண்டவிடத்து அதன்மீது எறிஉளியை எறிந்து சுறாவைக் கொல்வார்கள். பின் கயிற்றை இழுத்து இறந்த சுறாவையும், எறி உளியையும் எடுத்து மீளப் பெறுவர் என்பதினை குறுந். 304(1-4) வரிகள் விளக்குகிறது.

அரம்:

கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ்செய் அவ்வாய்

நெடுங்கை நவியம்

(புறம். 36(6,7) ஆலந்தூர் கிழார்)

கொல்லர் அரத்தினால் அராவி கூர்மை செய்யப்பட்ட வாயும், நெடிய காம்பையும் உடைய கோடரியை பயன்படுத்தினர் என்பதினை மேற்காணும் வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

கருவிகள் - கூராக்குதல்:

உலைக்கல் போன்ற பாறைகளில், வளைத்த வில்லேந்திய எயினர்கள், தம் அம்புகளைத் தீட்டிக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டனர்.

உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறிக்

கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்

(குறுந். 12(2-3) ஒதலாந்தையார்)

அரம் என்பது எஃகாலான ஒரு கருவி.இருபட்டைகள் அல்லது மூன்று பட்டைகள் கொண்டன இவை.இப்பட்டைகள் மிகுந்த சொரசொரப்பு உடையவை. மூன்று பட்டைகள் சேரும் முகம் கூரியதாக இருக்கும். இவ்வரத்தில் மரத்தாலான பிடியை அமைத்துக்கொள்வர். உலோகத்தாலான பொருள்களைத் துண்டுபோடவோ, கடினத்தன்மை வாய்ந்த பொருளின் புறப்பரப்பை வழுவழுப்பாக்கவோ, அம்பு, வேல், வாள், கோடரி, கத்தி ஆகியவற்றின் மழுங்கிய முனையை அராவி கூராக்கவோ இவை பயன்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் 'சங்கு' அறுக்கவும் இக்கருவி பயன்படுத்தப்பட்டன.

கருங்கைக் கொல்லன் அரஞ் செய் அவ்வாய்

நெடுங்கை நவியம் பாய்தலின் நிலையழிந்து

(புறம்.36(6-7)ஆலந்தூர் கிழார்)

அரத்தால் அராவி கூர்மையாக்கப்பட்ட வாய் அமைத்த நெடிய காம்புடைய கோடரி என்ற பொருள் கொண்டு விளக்குகிறது. மகளிர் சங்கு வளையலை அணிந்தனர்.

அவ்வளையல்கள் கூர்மையான அரத்தால் அராவிச் செய்யப்பட்டன என்பதினை அகம் 125;1,349;1 என்ற பாடலடிகள் அரத்தால் செய்யப்பட்ட சங்கை குறித்துச் சொல்வதைக் காணமுடிகின்றது.

வாளரம் (ரம்பம்):

அரவுவாள் வாய் முள் இலைத் தாழை (நற். 36)

அரவு வாள் என அழைக்கப்பெறும் இக்கருவி முள் போன்ற வாயை உடையது என்பதால், முன் கூறிய அரத்தினின்றும் வேறுபட்டது. வாளரம் எனும் இக்கருவி இக்காலத்தே தாழைமுள் போன்ற வாயை உடைய, மரம் அறுக்கப் பயன்பெறும் ரம்பம் போன்றது எனலாம்.

கொடுவாள்:

கொடுவாள் என்னும் கருவி இறைச்சி அறுக்கப்பயன்பட்டிருப்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

*கொடுவாள் கதுவிய வடுவாழ் நோன்கை
வல்லோன் அட்ட பல்லூன்*

(பெரும். 471-472 கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

வலிய கைகளை உடைய அடிசிற தொழில்வல்லோன் கைகளில் அரிவாள் பிடித்ததால் வடுக்கள் ஏற்பட்டுள்ளதாம் என்பதை இவ்வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

தோட்டிகை - (அங்குசம்):

நெற்றியில் புள்ளிகளும் வரிகளும் உடைய யானை அடங்காமல் வெறிகொண்டு அலைந்தது. அவ்யானையை அடக்குதற் பொருட்டு அங்குசம் என்னும் தோட்டியை பயன்படுத்துவர்.

எழில்மருப்பு எழில் வேழம் இகுதரு கடாத்தால்

தொழில்மாறித் தலைவைத்த தோட்டிகை

நிமிர்ந்தாங்கு..... (கலித். 21;1-2)

மேற்காணும் நெய்தற்கலி அடிகளில் தோட்டிகை என்னும் சொல் ஆளப்பட்டுள்ளதை காணலாம்.

இரும்புப் பட்டைகள் மற்றும் ஆணிகள்:

இரும்பாலான ஆணிகள் மற்றும் பட்டைகள் முதலியவற்றால் பிணிக்கப்பட்டுச் செவ்வரக்கும் பூசப்பட்ட இரட்டைக் கதவுகளை பொருத்தி இருந்தனர் என நெடுநல்வாடை அடிகள் சுட்டுகிறது.

பருவிரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக்கு உரீஇத்

துணைமாண் கதவம்

(நெடுநல். 60-61 நக்கீரர்)

இரும்பு ஆணிகள் அறைந்து இரும்புப் பட்டைகள் பொருத்தப்பட்ட கதவுகள் இருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

சங்கிலி:

பழங்காலத்தே 'சங்கிலி' பயன்படுத்தினர். அச்சங்கிலியால் நாய் பிணிக்கப்பட்டிருந்தன. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையின் தன்மானம் குறித்து கூறும் கூற்றாக, அமரிலே மடியாமல் சங்கிலியால் பிணிப்புண்ட நாயைப்

போலத் துன்பப்பட்டு உயிர்வாழ்தலை விரும்பேன் என்று கூறுவதிலிருந்து சங்கிலி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தொடர்ப்பு குமலியின் இடப்படுத்து இரீதிய

(புறம். 74:3 சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை)

சாணை பிடித்தல்:

மக்கள் தம் தேவைகளுக்கு பயன்படுத்தும் போர்க்கருவிகள், மனைக் கருவிகள் முதலியன கூர்மழுங்கிய போது அவை மீண்டும் கூர்மையாக்கப்பட்டன. அரங்கொண்டு அராவியும், பாறைகளில் உராய்த்தும் சாணைக்கல் கொண்டும் கூராக்கப்பட்டன.

சாணை பிடிப்போர் 'காரோடர்' எனப்பட்டனர். மழுங்கிய கருவிகளை சாணைக்கல் கொண்டு கூர்மையாக்க. அரக்கோடு சேர்த்து ஒட்டிய சாணைக்கல் பயன்படுத்தினர். அரக்குடன் சேர்ந்து ஒட்டிய சாணைக்கல் போல நாம் பிரிய மாட்டோம் என உறுதியாகக் கூறிய சொல்லைத் தலைவர் மறந்தனரோ என கூறுவது போல அமைந்த

அகம். 1:(5-7) பாடலும் சான்றாகிறது.

சிறுகா ரோடன் பயினொடு சேர்த்திய

கல்போல் நாவினே னாகி மற்றது

செப்பலென் மன்னால் யாய்க்கே

(அகம். 356(9-11) பரணர்)

சாணைக்கல் கொண்டு சாணைபிடிக்கும் தொழில் நுட்பம் (பயின்) அரக்கு கொண்டு இரு பொருள்களை உறுதியாக இருக்கும்படி ஒட்டும் தொழில்நுட்பம் ஆகியவற்றைச் சங்க காலத்தில் அறிந்திருந்தனர் என்பதுவும் இப்பாடல்களால் நமக்குப் புலனாகிறது.

இரும்பு கருவிகள் பழுது நீக்குதல்:

தொடர்ந்து பயன்படுத்துவதால் இரும்பால் செய்த கூர்மையான பொருட்கள் மழுங்குவது உண்டு. மற்றும் முனை உடைதல், ஆணிகள் திருகுகல் கழலுதல் முதலிய பழுதுகள் ஏற்பக்கூடும். இப்பழுது நீக்கும் பணி கொல்லுலைகளில் நடைபெற்றமையை,

..... அவ்வே

பகைவர்க் குத்தி, கோடுநுதி சிதைந்து

கொற்றுறைக் குற்றில மாதோ

(புறம். 95 (3-5) ஓளவையார்)

தலைவனின் போர்க்கருவிகள் பகைவரைக் குத்திக் கோடும், நுனியும் சிதைந்து கொல்லன் உலைக்களமாகிய குறுகிய கொட்டிலிடத்தே பழுது நீக்குவதற்காகக் கிடக்கின்றன என்ற பாடல் பொருளால், போர் முடிந்தவுடன் போர்க்கருவிகள் உடனுக்குடன் பழுது நீக்கிச் செப்பம் செய்யப்பட்டன என்பதினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இரும்பு கருவிகள் பேணுதல்:

இரும்புக் கருவிகள் எளிதில் துருப்பிடிக்கும் தன்மையின. எனவே எண்ணெய் தடவப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டன. வேல், வாள், அம்பு முதலிய போர்க்கருவிகளும் நெய் பூசப்பட்டு மயிற்பீலி அணியப்பட்டு, மாலை சூட்டப்பட்டு, திரண்ட வலிய

காம்புகள் அழகு செய்யப்பட்டுக் காவல் அமைந்த கோயிலில் அழகுபட அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன என்பதினை பின்வரும் புறநானூற்று பாடலடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

**இவ்வே, பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திரள நோன்காழ் திருத்தி நெய்யணிந்து
கடியுடை வியல் நகரவ்வே**

(புறம். 95(1-3) ஓளவையார்)

இவ்வுடிகளால் போர்க்கருவிகள் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டமையை அறிய முடிகிறது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நம் முன்னோர்கள் இரும்புத் தாதுவை எடுத்து, ஊது உலையிலிட்டு, உலோகத்தைப் பிரித்தெடுத்தனர். அவ்வாறு பெறப்பட்ட இரும்பைத் தம் பட்டறிவு கொண்டு பல்வேறு கருவிகளாக உருவாக்கினர். நுண்ணிய அறிவின் வெளிப்பாட்டிற்கு தக்கச் சான்றாக விளங்குவது ‘நெடு வெள் ஊசி’ எனும் அறுவை சிகிச்சைக்குத் தேவைப்படும் துருப்பிடிக்காத ஊசி எனும் கருவியை தொழில்நுட்ப அறிவோடு அறிந்திருந்தனர்.

பொற்றொழில்

பொன் என்றும் பொலம் என்றும் இரு சொற்களால் குறிக்கப் பெறுகிறது. உலோகங்களில் உயர்ந்ததாக கருதப்படுகிறது. பொன், ஈரம், காற்று ஆகியவற்றால் ஒளி மங்குதல் இல்லாமையாலும், அமிலம் போன்றவற்றில் கரையாத தன்மையானும் இவ்வுலோகம் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

**யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னோடு வந்து கறியோடு பெயரும்**

(அகம். 149(9,10) எருக்காட்டுர்த்தயங்கண்ணார்)

யவனர் செய்த அழகு மிகு மரக்கலங்கள் பொன் கொணர்ந்து இறக்கி, மிளகு ஏற்றிச் செல்லும் எனபதால் அண்டை நாடுகளிலிருந்து பொன் இறக்குமதி செய்யப்பட்டமையும் அதற்கு மாறாக பிற பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டமையும் வரலாற்றுப் பதிவு. ‘பொன்’ குறித்து சங்கப்பாடலான நற்.25:(3,4), நறவம் பூவின் (பிடிவமலர்) நன்மணமுள்ள மகரந்தப் பொடியில் அளைந்த வண்டு, பொன் உரைகல் போன்ற பொன்னிறப் புள்ளிகளைப் பெற்றது என்பதால் ‘பொன்’ என்ற உலோகம் பரவலாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.

**மின்னின் தூவி இருங்குயில், பொன்னின்
உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப, மாச்சினை
நறுந்தாது கொழுதும் பொழுது**

(குறுந்.192(3-4) கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்)

கருங்குயில், மாங்கிளையில் உள்ள மாம்பூவின் மஞ்சள் நிற மகரந்தப் பொடியைக் கோதுவதால் கரிய கட்டளைக் கல்லில் பொன் துள்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருப்பது போன்று காணப்பட்டது.

அணிகலன்கள்:

பண்டைய மக்கள் அணிந்த அணிகலன்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பலவும் காணக்கிடைக்கின்றன. தொடி, வளை (பரி. 11,20) ஆரம் (கலித்.79:12), மகரக்குழை (நற்.286:12), (அகம்.351) கிண்கிணி, சிலம்பு, கழல் ஆகிய

அணிகலன்களை அணிந்தனர். ஆடவர், பெண்டிர், சிறார் என அனைவரும் இவ்வகை அணிகலன்களை அணிந்தமைக்கான தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

காலவை, சுடுபொன் வளைஇய ஈரமை

சுற்றொடு பொடியமுற் புறம்தந்த செய்வுறு கிண்கிணி

(கலித். 85(1-2) மருதனிளநாகனார்)

அழகுற வடிவமைக்கப்பட்ட பொன்னாலான, இரு வடங்களில் அமைந்த காற்சரி எனப்படும் அணிகலனை தன் செல்வ மகனுக்கு அணிவித்து தாயானவள் மகிழ்ந்தனர். தொழில் நுட்பத்தோடு செய்யப்பட்ட பல்வேறு வகையான அணிகலன்களானது, இணைக்கப்பட்டமை தெரியா வண்ணம், நெருப்பிலிட்டு ஒளியூட்டப்பட்டன என்பதிலிருந்து சிறந்த தொழில் நுட்பமும் வேலைப்பாடும் செறிந்து விளங்கிய கைவினைக் கலைஞர்களின் தொழில் திறம் புலனாகிறது.

தோல் பதனிடுதல்:

தோல் பதனிடுதல் பண்டைய காலம் தொட்டே நடந்து வரும் தொழிலாகும். தோல் பதனிடுதல் முறையை சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்குப் பல தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. தாவர வழி(Vegetable tanning)தோல் பதனிடுதலில் மரப்பட்டைகள், மரம், வேர், துவர்மண் ஆகியவை முற்காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டன.

துப்புஅமை துவர்நீர்த் துறைமறை அழுத்திய

வெரிந்த தோலோடு..... (பரி. 21(4-5) நல்லச்சுதனார்)

துவர் நீரில் ஊறவைத்துத் தோல் பதனிடப்பட்டதைப் பரிபாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தோலில் உள்ள முடி, ஊன் ஆகியவற்றை நீக்கிய பின்னர்த் தோல் பதனிடும் பயன்படுத்தப்படும். தோல் கொண்டு பல்வேறு வகையான பொருட்கள் செய்யப்பட்டுள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

கேடயம், செருப்பு, அடிபுதை அரணம், அடையல் செருப்பு, தாளிதம், தோல் படுக்கை, மிதி தோல் போன்றவை தோலினால் செய்யப்பட்ட பொருள்களாகும்.

கேடயம்:

சோழன் உருவப் பஃறோர் இளஞ்சேட் சென்னியானவன், பகைவரை போரில் தோல்வியுறச் செய்தனன். அவ்வாறு அவன் வெற்றி வாகை சூட படைபெருக்கமும், போர்க்கருவிகளும் துணைக் கொண்டனன் என்பதை பரணர் புறப்பாடலில் இயம்புவதைக் காணலாம்.

வாய் வலந்தர மறுப்பட்டன

செவ்வானத்து வனப்புப் போன்றன

தாள், களங்கெளக் கழல் பறைந்தன

கொல் ஏற்றின் மருப்புப் போன்றன

தோல் துவைத்தம்பில் துளை தோன்றுவ

நிலைக் கொராஅ இலக்கம் போன்றன

(புறம். 4(1,6), பரணர்)

கேடயத்தின் கம்பொடு பிடியைச் செறித்தனர் புறம்.98;(10,11),311(7). சிறிய கண்களை உடைய யானையின் மணி ஓசையும் வீரர்களின் கேடகத்தில் பாயும்

அம்பின் ஓசையும் முரசொலியோடு கேட்கும் நடு இரவு என்பதினை அகம். 24(13-15) வரிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

தோற் செருப்பு:

ஐவகை நிலமக்களும் நடக்கும் பொழுதும், ஓடும் பொழுதும், தம் கால்களில் கல்லும், முள்ளும் குத்தாமல் இருக்கவும், வெப்பத்தில் இருந்து காத்துக் கொள்ளவும் இவ்வகை பயனுடைய செருப்பை பண்டை காலத்தில் அணிந்திருந்தனர் என்பதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன.

..... நிரைப்புறத்து
அடிபுதை தொடுதோல் பறைய ஏகி

(அகம். 101(78), மாமூலனார்)

ஆநிரை காக்கும் இடையர் குளிர் மற்றும் பனியில் தாக்கத்தில் இருந்து மீளவும், அழகு உள்ளிட்ட பிற தேவைக்காகவும் காலில் அணியப்படும் காப்புடை செருப்பு ஆகும். பாலை நிலத்தில் உள்ள மழுவர்கள் அகம்.129:(12,14), உப்பு விற்கும் உமணர்கள் அகம்.191(4), குறிஞ்சி நிலமக்கள் என அனைவரும் தொடர்ந்து செருப்பு அணிந்தமையால் காலில் செருப்பின் வடு ஆழ்ந்து காணப்பட்டதை,

தொடுதோல் மரீஇய வடுகூழ் நோன் அடி

(பெரும். (169) கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல்வரியானது விளக்கி நிற்கிறது.

அடிபுதை அரணம்:

பாதத்தின் மேற்பாகத்தை மறைக்கும் செருப்பு அடிபுதை அரணம் எனப்பட்டது. இதனை,

அடிபுதை அரணம்எய்தி (மேலது)

என்ற அடி வழியாக 'அடிபுதை அரணம்' எனும் காலணி வகை இருந்ததென அறியலாம். அடிபுதை அரணம் காலின் மேற்புறத்தை மூடிய செருப்பு, மேற்காலை மூடாத செருப்பு இதனின் வேறாதல் புலனாகும்.

அடையல்:

பரிபாடலில் முருகவேள் வாழ்த்தாக அமைந்த பாடலில் அடையல் என்னும் ஒருவகைத் தோற் செருப்பை பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொட்டதை,
தைப்பமை சருமத்தின் தாளியை, தாமரை
துப்பு அமை துவர்நீர்த் துறைமறை அழுத்திய
வெரிந்த தோலொடு முழுமயிர் மிடைந்த
வரிமலி அரஉரி வன்பு கண்டன்ன
புரிமென் பீலிப் போழ்புனை அடையல்

(பரி. 21(2-7) நல்லச்சுத்தனார்)

அடையல் செருப்பு தைப்பதற்கு ஏற்பத் துவர் நிறைந்த செம்மண் நிறை நீரில் ஊறவைத்துப் பதனிடப்பட்ட தோலால் ஆனது. சிவப்பு நிறம் ஊட்டப்பெற்று, மயிர் செறிந்த வரிகள் மிக்க பாம்பின் முதுகுத் தோலிலிருந்து எடுத்து வாரைப் போன்று மென்மையான மயிற்பீலிகள் வைத்துத் தைக்கப்பெற்ற மேற்புறத்தை உடையது. அடையல் செருப்பை அக்கால மாந்தரும் அணிந்தனர். அழகிய

வேலைப்பாடுடன் அமைந்த இவ்வகை செருப்பு, இக்காலத்தே செய்யப்படும் அழகிய செருப்புகளுக்கு இணையானவையாக கொள்ளலாம்.

தாளிதம்:

தாள் + இதம் = தாளிதம் காலுக்கு இதம் தரும் வகையில் மென்மையாக ஆக்கப்பட்டிருக்கும். வையைப் புதுப்புனலில் நீராட மக்கள் திரண்டனர். அப்போது மெல்லிய நூலாலாகிய காலுக்கு நலம் தருவதான மிதியடிகளை அணிந்திருந்தனர் என்பதினை,

*புனல் மண்டி ஆடல் புரிவான், சனம் மண்டித்
தாளித நொய்ந்நூல் சரணத்தர்*

(பரி. 10(9-10) கரும்பிள்ளைப்பூதனார்)

காலுக்கு இதம் தருவதாக தாளிதம் இருந்தமையால், இதனை காலுறை (Socks) எனக் கருதவும் இடமுண்டு. எவ்வகையில் பொருள் கொள்ளினும் அதனைச் செய்யும் தொழில் நுட்பமும் சங்கக் காலத்தே அறியப்பட்டிருந்தமை சிறப்புடையதே.

தோல்படுக்கை:

*மான் தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
ஈன் பிணவு ஒழியப் போகி*

பெரும்.(89-90)

மான் தோலாலாகிய படுக்கையில் மகவு ஈன்ற பெண் தன் குழந்தையுடன் முடங்கிக் கிடந்தாள் என்ற பொருளால் தோல்படுக்கை குறித்த செய்திகள் காணக் கிடைக்கின்றன. வரகுக் கற்றையால் வேயப்பட்ட குடிசையில் தோற்படுக்கையில் இடையன் தூங்கினான் என்பதினை பெரும். 150:151 வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மிதி தோல்:

கொல்லர் தன் உலைக்களத்தில் மிதிதோல் பயன்படுத்தினார்.

‘உலைவாங்கு மிதிதோல்’

(குறுந். 172:(6))

பல்வேறு மக்களும், தோலால் ஆனப்பொருட்களை பயன்படுத்தியமையைக் காணமுடிகிறது. தோல் பொருட்களை பயன்படுத்துதல் தோல் பதனிடுதல் முதலான தொழில் நுட்பம் அறிந்திருந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

கண்ணாடி:

சங்ககால மக்கள் ‘கண்ணாடி’ பயன்படுத்தினர் என்பதினை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. கண்ணாடி, ஒளி ஊடுருவும் தன்மையது, ஒளியை எதிரொளிப்பது என இருவகையானது.

*எம்இல் பெருமொழி கூறித் தம்இல்
கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்*

‘ஆடிப்பாவை’ போல

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே

(குறுந். 8(3-6), ஆலங்குடி வங்கனார்)

குறுந்தொகையுள் காதற்பரத்தை கூறுமாறு அமைந்த பாடல் வாயிலாக ‘கண்ணாடி’ குறித்த செய்திகள் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். என்னுடைய வீட்டில் இருந்த காலை, தலைவன் தன்னைப் பெருமைப்படுத்தும் மொழிகளையே கூறினன். அவன் இல்லத்திலே தம்முன் கையும், காலும் தூக்கினால் தூக்கும் ஆடிப்பாவை போன்று, அவன் புதல்வனின் தாய் ஏவும் வேலைகளை எல்லாம் செய்கின்றான்

என்று கூறும் பாடலில் ஆடிப்பாவை குறித்து செய்தி இடம் பெற்றுள்ளமை காணமுடிகிறது.

ஒளி ஊடுருவும் கண்ணாடி பற்றிய பதிவுகளும் சங்கப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

*பாசிலை பொதுளிய புதல்தொறும் பகன்றை
நீர்உண் பச்சை நிறமறைத்து அடைச்சிய
தோலெறி பாண்டிலின் வாலிய மலர*

(அகம்.217(6-8)கழாக்கீரன் எயிற்றனார்)

நீலம் ஊட்டப் பெற்ற தோலின் நிறம் மறையும்படி கிடுகில் பதித்த வட்டக்கண்ணாடி போல, பசிய இலை படர்ந்த புதர்களில் பகன்றைப்பூ வெண்மையாக மலர்ந்திருந்தது.வட்டக் கண்ணாடிக்கு பகன்றை பூவினை உவமையாக சுட்டுவர், 'வட்டக் கண்ணாடியை ஒத்த பகன்றை மலர்' நற்.86(3) கலித்.33(3,4) வரிகளும் சுட்டுகிறது.

பாண்டில், வயங்குமணி.வயங்கல் என்பன ஒளி ஊடுருவும் கண்ணாடியை குறிக்கிறது. 'மணிபுரை வயங்கலுள்', 'வயங்கு மணி பொருத வகையமை', 'தோலெறி பாண்டிலின் வாலிய மலர' என்ற தொடர்கள் ஒளி ஊடுருவும் கண்ணாடியை குறித்து நிற்கின்றன.

மரக்கலங்கள்:

சங்ககாலத்தே வாணிகம் கலங்களின் மூலமாகவும் தரை வழியாகவும் நடைபெற்றன. தமிழ் நாட்டிலிருந்து உரோம் நாட்டிற்கு வைரம், முத்து, சங்கு, பச்சைக்கல், வெண்மணிக்கல், மிளகு, சந்தனம் முதலியவை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. தமிழர்கள் ஏற்றுமதி செய்வதற்கு பாய் மரக்கலங்கள் பயன்படுத்தியதை 'வாலிதை எடுத்த வளிதரு வாங்கம்'(மதுரை. 536) வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.காற்றின் துணையால் இயங்கினமையால் 'வளிதரு வாங்கம்' எனப்பட்டது. அத்தகைய பாய்மரப்படகுகள் இன்றும் பயன்படுத்துவது கண்கூடு.

நாவாய்கள் இரவும், பகலும் ஓரிடத்தும் நிற்காமல் காற்றின் விசையால் விரைவாக ஓடின என்பதினை அகநானூறு பாடல் குறிக்கிறது.

*உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வாங்கம்
புலவுதிரைப் பெருங்கடல் நீரிடைப் போழ
இரவு எல்லையும் அசைவின் றாகி
விரைவு செலல் இயற்கை வாங்குழ் ஆட்ட*

(அகம். 255(1-4) மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

பரதவர் ஒளிதரும் விளக்குகளைக் கொளுத்திக் கொண்டு கடலிலே இரவில் மீன்பிடிக்கச் சென்று, பிடித்த மீன்களை விடியலிலே கொண்டு வந்தனர்.

*திண்திமில் பரதவர் ஒண்சுடர் கொளீஇ
நடுநாள் வேட்டம் போகி வைகறைக்
கடல்மீன் தந்து* (நற். 388(4-6). பெருங்கண்ணனார்)

பரதவர் பகற்பொழுது மட்டுமல்லாது இரவுக்காலத்தேயும் விளக்குகளோடு படகில் சென்று மீன்பிடித்தனர் என்பதற்கு சங்கப்பாடல்கள் ஆதாரமாகின்றன.

மரக்கலம் - செப்பனிடுதல்:

நெடிய கடற்பயணத்தைச் செய்து வந்த மரக்கலங்கள் பழுதுகளை நீக்கிப் பயணத்திற்குத் தகுதியுடையனவாய் அமைப்பர். பண்டைக் காலத்தில் தலைசிறந்த மாலுமிகள் இருந்தனர். நீகான்கள் எனப்படும் இவர்கள் பட்டறிவால் தங்கள் திறமையை வளர்த்துக் கொண்டவர்கள். புயல், சுழற்காற்று ஆகியவற்றிலிருந்து மரக்கலங்களைக் காத்தனர். நீண்ட கடற்பயணத்தால் மரக்கலத்தில் ஏற்படும் சிதைவுகளைக் கடலில் இருக்கும் போதே பிசின் தடவிச் செப்பனிட்டுப் பயணிகளைக் காத்தனர்.

*சிதையும் கலத்தைப் பயினான் திருத்தும்
திசைஅறி நீகானும் போனம்*

(பரி. 10(54,55) பிள்ளைப்பூதனார்)

கலம் செல்ல வேண்டிய திசை, கடற்காற்று வீசும் திசை முதலியவற்றை அறிந்தவன் நீகான் ஆவான். சிதைவுற்ற மரக்கலத்தைத் திருத்திய நீகான் மதம் பிடித்த யானையைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து அதன்மீது அமர்ந்திருந்த மகளிரைக் காத்த பாகருக்கு உவமித்துள்ளார் புலவர். கடற்பயணத்தின் போது மரக்கலம் சிதைவுற்றது என்பதும் உணரமுடிகிறது, எனவே நீரில் உள்ள போதே ஓட்டும் திறன் வாய்ந்த பிசின் தயாரிக்கும் முறையை சங்ககாலத்து மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பது புலனாகிறது.

சூறாவளிக் காற்றால் மரக்கலத்தில் சிதைவு ஏற்படும்போது நங்கூரம் பாய்ச்சி அதனை நிலைப்படுத்தும் தொழில் நுட்பத்தை அறிந்திருந்தனர் என்பதினை மதுரைக்காஞ்சி பாடல்வரிகள் சுட்டுகிறது.

*பனைமீன் வழங்கும் வளைமேய் பரப்பின்
வீங்குபிணி நோன்கயிறு அரீஇ இதைபுடையுக்
கும்முதல் முருங்க ஏற்றிக் காய்ந்துடன
கடுங்காற்று எடுப்பக் கல்பொருது உரைஇ
நெடுஞ்சுழிப் பட்ட நாவாய் போல*

(மதுரை. (370-375), நக்கீரர்)

பனை மீனும், சங்குகளும் மேயும் பரப்பை உடைய கடலில் பாயை இறுகக் கட்டிய கயிறு அறுந்து, பாயும் கிழிந்து, பாய் மரமும் அடிப்பக்கம் முறிய சூறைக் காற்றால் மரக்கலம் அலைக்கழிக்கப்படும் போது நங்கூரம் பாய்ச்சி நிலை நிறுத்தப்படும் எனும் செய்தியை மேற்கூறிய பாடல்வரிகள் பகர்கின்றன.

கலங்கரை விளக்கம் - ஞெகிழி

வெகு தொலைவிற்கு ஒளி உமிழும் விளக்கு அமைக்கும் தொழில் நுட்பம் அறிந்தமையால், அவ்விளக்குகளைப் பயன்படுத்தி கலங்கரைவிளக்கம் அமைத்து வணிகம் செய்தனர். ஆழமான, அகலமான துறைமுகங்கள் அமைத்தும், பெரிய நாவாய்கள் அமைத்தும் வணிகம் செய்தது மட்டுமன்றி, தன்நாட்டு மரக்கலங்களும், அயல்நாட்டினவையும் இரவில் திசை மாறி சென்றுவிடாமல் வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கம் அமைக்கும் நுட்பத்தை அறிந்திருந்தனர்.

*வான மூன்றிய மதலை போல
ஏணி சாத்திய ஏற்றருஞ் சென்னி
விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து
இரவின் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஞெகிழி*

உரவுநீர் அழுவத்து ஓடுகலம் கரையும் துறை

(பெரும்.(346-351)கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

‘இரவின் மாட்டிய இலங்குசுடர்’ என்பதற்கு இரவின் கண் ஏற்பட்ட ஏனைய விளக்குகளைவிடப் பெரிதும் ஒளியுடைய சுடர் என்பது பொருளாகும்.

கலங்கரை விளக்க மாடத்தின்மீது உள்ள ஒளி விளக்கால் நீகான், மரக்கலத்தைத் திசை அறிந்து செலுத்தினார் “நீகான் மாடஒள் எரி மருங்கு அறிந்து ஓய்ய”என்பதை அகம். 255:(5,6) வரிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

நாழிகை வட்டில்:

பகலிலும், இரவிலும் நேரத்தை அறிந்துக் கொள்ள நாழிகை வட்டில் எனும் கருவி பயன்பட்டது. இதனைக் ‘குறுநீர்க்கன்னல்’ எனவும் அழைப்பர். இதன்வழி நாழிகையைக் கணக்கிட்டோர் நாழிகைக் கணக்கர் எனப்பட்டனர்.

**பொழுது அளந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்
தொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி
எறிநீர் வையகம் வெளியீய செல்வோய்! நின்
குறுநீர்க் கன்னல் இனைத்தென்று இசைப்ப**

(முல்லைப்.(55-58) நப்பூதனார்)

பொழுதினை அறிந்து உரைக்கும் நாழிகைக் கணக்கர்கள் மன்னனைத் தொழுது, வாழ்த்தி, உலகத்தே பகைவரை வெல்ல செல்கின்றவனே, உன்னுடைய நாழிகை வட்டிலில் சென்ற நாழிகை இத்துணை என அறிவிப்பர் என்பதிலிருந்து கதிர்வன் தோன்றா கார்காலத்தே, நாழிகை வட்டிலைக் கொண்டு பொழுதறிவிக்கும் கணக்கரையே நம்பி இருந்தனர் என்பதினை அகம். 43(5-8), முல்லைப். 55-58 என்னும் அடிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

வட்டில் - செயல்பாடு:

வட்டில் ஒன்றில் நீர் நிரப்பி, ஒரு சிறு துளை வழியே அந்நீரைச் சிறிது சிறிதாகக் கசியவிட்டு, எஞ்சிய நீரை அளந்து பொழுது காணும் கருவியாகலின் நாழிகை வட்டில் குறுநீர்க்கன்னல் எனப்பட்டது. பண்டைத் தமிழரின் தொழில் நுட்பத்திற்கு சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டு நாழிகை வட்டிலாகும்.

உடுக்கை போன்ற இரு சம அளவுள்ள கண்ணாடிக் குமிழ்கள் நடுவில் ஒரு சிறு துளையுடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் மேலுள்ள குமிழில் மணல் நிரப்பப்படும். குறிப்பிட்ட ஓர் அலகு நேரத்தில் மணல் கீழே இறங்கும். இது ஒரு நாழிகை காலமாக இருக்குமாறு குமிழ்களின் அளவு இருக்கும். மேலுள்ள மணல் முழுவதும் கீழ்க் குமிழுக்கு வரும் நிலை அந்த அலகு காலம், அருகே உள்ள நாழிகைக் கணக்கர் அந்தக் கருவியை மேல் கீழாகக் கவிழ்ப்பார். இம்முறையிலேயே நாழிகையை அளக்கும் முறையை அறிந்திருந்தனர்.

தீக்கடை கோல்:

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர்கள் என்ற உண்மையை அவர்கள் வாழ்ந்த நிலம், உணவுப் பொருள், உருவாக்கிய கருவிகள், செய்த தொழில்கள் ஆகியவற்றால் அறியலாம்.

வேட்டையாடி உணவு சேகரித்தபின், அதனை தீயில் சுட்டு உண்ணும் முறைக்குமாற பழகிய பின், தீயை உண்டாக்கும் கருவி பற்றி கற்கலானான். அடர்ந்த காடுகளில், மிகுந்த காற்று வீசும் போதும் முற்றிய மூங்கில் மரங்களின் திண்ணிய கணுக்கள் உராய்வதால் தீப்பற்றி எரிவதைக் கண்டான். இக்காட்சி அவனுக்குள் தீ மூட்டக் கற்றுத் தந்தது. மரங்கள், கற்கள் ஆகியவற்றை ஒன்றுடன் ஒன்றை உராசித் தேய்த்து, நெருப்பினை உண்டாக்கினான்.

தீயை உண்டாக்கப் பழந்தமிழர் கையாண்ட கருவி தீக்கடைகோல் எனப்படும் ஞெலிகோல் ஆகும். சங்கப்பாடல்களும் ஞெலிகோல் என்றே குறிப்பிடுகிறது.

..... நெடுமானஞ்சி
இல்லிறை சொரிய ஞெலிகோல் போலத்
தோன்றாது இருக்கவும் வல்லன் மற்றதன்
சான்றுபடு கனையெறி போலத்
தோன்றவும் வல்லன்தான் தோன்றுங் காலே

(புறம். 315(3-7) ஔவையார்)

இல்லத்தின் கூரையில் செருகி வைக்கப்பட்ட தீக்கடைக் கோல் போன்று வேண்டாத காலத்து வலிமையைக் காட்டாது அடங்கி நின்றும், பகைவர் முன்னே தோன்றிப் போரிட வேண்டிய காலத்து ஞெலிகோலால், வெளிப்படுத்தப்பட்டுப் பற்றி எரியும் காட்டுத்தீப் போல, தன் வலிமை அனைத்தையும் பகைவர் மேல் காட்டி போர் புரியும் தன்மையன் நெடுமான் அஞ்சி என்று அவனின் வீரத்தை உணர்த்துகிறார் ஔவையார்.

ஆநிறைகளை காக்கும் இடையன், காட்டில் மேய்ச்சல் காலத்து, தீ வளர்க்கத் தீக்கடை கோல், சோறு ஆக்கபானை, படுத்து உறங்கத் தோற்படுக்கை ஆகியவற்றைத் தாம்புக் கயிற்றால் ஆகிய உரியில் மாட்டி, தன் உடலின் ஒரு பகுதியை மழைநீர் நனைக்க, தன் கையில் வைத்திருக்கும் நீண்ட கோலைத் தரையில் நடடு அதன்மேல் தன் கால் ஒன்றை ஊன்றி நின்றான் என அகப்பாடல் சுட்டுவதை

ஆடுதலைத் துருவின் தோடுஞ் ஆர்ப்ப
கலை கோல் சிறுதீ அடைய மாட்டித்
திண்கால் உறியன், பாளையன், அதளன்
நுண்பல் துவலை ஒரு திறம் நனைப்ப
தண்டுகால் ஊன்றிய தனிநிலை இடையன்

(அகம். 274(4-8) இடைக்காடனார்)

இடையன், பொருள்கள் அடங்கிய உறியைச் சுமந்து செல்லுகையில், கையில் குழல் ஒன்றும் அவன் கையில் வைத்திருந்தான். அக்குழல் தீக்கடைகோலால் துளையிடப்பட்டது.

அந்நூண் அவிர்புகை கமழக் கைமுயன்று
ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிரல் ஞெகிழிச்
செந்தீத் தோட்ட கருத்துளைக் குழல்

(பெரும். 177-179, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பல பண்களும் எழும் குழல், ஞெலிகோல் கொண்டு துளையிட்டுச் செய்தமை அறியமுடிகிறது. யானை கொண்டு வந்த உலர்ந்த மரத்தின் விறகை ஞெலிகோல் கொண்டு காவர் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தினர் புறம். 247:(1-4) தீக்கடைக் கோலை சில

சங்கப்பாடல்கள் ‘ஞெகிழி’ என்ற சொல்லால் குறித்தன. குறுந். 357(5,6), தீக்கடைக் கோலில் தோன்றிய சிறுதீ, சோறு ஆக்கவும் விளக்குக் கொளுத்தவும், தினை மேய வந்த யானையை விரட்டவும் துணை நின்றதாகவும் அறியமுடிகிறது.

மது வகைகளும் தயாரிப்பு முறைகளும்:

கள், தேறல், அரியல், தோப்பி, நறவு, பிழி, மட்டு, வேரி ஆகியவை சங்க காலத்தில் அருந்தப்பட்ட மதுவகைகளாகும். அரசன், புலவர், பாணர் என பலரும் மது அருந்தினர் என்பதை,

*சிறிய கள் பெறினே எமக்கு ஈயு மன்னே
பெரிய கள் பெறினே
யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே*

(புறம் 235(1,2,3) ஔவையார்)

ஔவையார் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. சிறிய கள், பெரிய கள் என்பது அளவைக் குறித்து நிற்கும் சொற்களாகும். வேலையால் உண்டாகும் களைப்பு போக்கவும், மகிழ்ச்சி போன்ற தருணங்களிலும் மிகுதியான ‘கள்’ பருகினர்

சங்க காலத்தில் மது, பழச்சாறுகள், அரிசி, தேன் ஆகியவற்றைப் புளிக்க வைத்துச் செய்யப்பட்டது. பனை மரத்திலிருந்து கள் இறக்கினர் என்பதற்காக பதிவுகள் உள்ளன. மதுவை பழச்சாறு, அரிசிக்கஞ்சி ஆகியவற்றை மூங்கில் குழாய்களிலோ அல்லது தசம்பு எனப்படும் மண்பானைகளிலோ வைத்து அவற்றின் வாய்ப்புறத்தைக் காற்றுப் புகா வண்ணம் துணி வைத்துக் கட்டிக் களிமண் பூசி, நிலத்தில் புதைத்தனர். வளைந்த மூங்கில் குழாயில் வைத்து, முதிரவைத்து மதுவை அருந்தி மகிழ்ந்தனர் (புறம். 129;2) என்பதினை,

துளங்கு தசம்பு வாக்கிய பசும்பொதித்தேறல் (மலைபடு . 463)

இவ்வரிகள் தசம்பு நிறையும் படியாக ‘கள்’ இட்டு வைத்திருந்ததையும் குறித்து நிற்கின்றன.

தேறல்:

தேறலானது சுள்ளாப்பைத் (Kick) தரக்கூடியது. இவ்வகை மது நீண்ட நாட்கள் புளிக்க வைக்கப்படுவதாம் என்பதினை புறம் எடுத்துரைக்கிறது.

தேள் கடுப்பன்ன நாட்படு தேறல்

(புறம். 392 (16) ஔவையார்)

தேள் கொட்டி விடமேறுவத்தைப் போல, ஒருவித மயக்கத்தைத் தரக்கூடியது. நாரால் வடிகட்டிய ‘கள்’ தேறல் எனப்பட்டது புறம். 170(2), 298(1,2) என்னும் வரிகள் தேறலைப் பற்றிக் குறிப்பன.

அரியல்:

அரியல் என்னும் கள்ளினை கோடைக்காலத்தே கிடைக்கும் தேனை ஒத்த இனிப்புடைய மாங்கனிகளுடன் பலாச்சளையும் கலந்து, தேனும் ஊற்றிப் புளிக்க வைத்தனர் என்பதினை ‘பலாஅம் பழுத்த பசம்புண் அரியல்’ பதிற். (27;5,40-18, 61-1, 62-16) வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

*அரிப்பறையால் புள் ஒப்பி
அவிழ் நெல்லின் அரியலாருந்து*

(புறம். 395 (78) மதுரை நக்கீரர்)
நெற்சோற்றால் வடிக்கப்பட்ட மதுவை அருந்தினர் எனப் புறப்பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

தோப்பி:

தோப்பி எனும் கள் வகை அரிசியிலிருந்து தயாரிக்கப்படும்.

‘இல்லடு கள்ளின் தோப்பி பருகி’

(பெரும். 142, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

இவ்வகை பெரும்பாலும் இல்லங்களிலேயே செய்யப்பட்டது என்பதனை உணர்த்துகிறது. நீர் வேட்கை தீர, துகள் எதுவும் இல்லாத முதிர்ச்சியுற்ற தோப்பி எனும் கள்ளை அருந்துவார்கள் அகம். 265 (15,16) முதிர்ச்சியுள்ள நன்கு புளித்த தோப்பி, பாம்பின் நஞ்சு உடலில் ஏறுவது போல இரத்த நாளங்களின் வழி மேலேறி மயக்கத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதனை, **‘பாம்பு கடுப்பன்ன தோப்பி’** அகம். 346(7) மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார் பாடல் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

நறவு:

வளைந்த மூங்கிற் குழாயில் நிரப்பி முற்றவைத்த நறவு பருகினர், **‘வாங்கமை பழுனிய நறவு உண்டு’** (நற். 276:9) என்னும் வரிகளால் அறியலாம். நெல்லையும், பொன்னையும் கொடுத்தால் வேண்டுமளவு நறவு தரும் ஊரின் கரும்பன் என்பான் என்பதனை புறம். 384(10-12) குறித்து நிற்கிறது. மேலும் நறவு பற்றி, புறம். 262(1), கலித். 147 (2) ஆகிய பாடல்வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

மட்டு:

மது, மட்டு இரண்டும் மயக்கத்தை தரக்கூடிய வகையினதாகவே இருப்பினும் மது, மட்டை விட உயர்ந்தது என்பதனை சங்கப்பாடலால் அறிய முடிகிறது.

மட்டு நீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்

(பட்டினப் 108, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

மகளிர் மட்டு அருந்துவதை தவிர்த்து, மது அருந்தினர் என்பதனைப் பெற முடிகிறது. வெதுப்பேற்றும் மட்டு அருந்தினர் என்பதனை **‘வெப்புடைய மட்டுண்டு’** எனும் புறநானூற்று (24:5) வரிகள் உணர்த்துகிறது.

மதுக்குடத்தின் வாயைத் துணி, களிமண்ணாலான மூடியால் காற்றுப் புகாமல் மூடி இருப்பார்கள். அம் மூடியைத் திறக்கவும், செம்மறிக் கிடையை வெட்டவும் **மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்** என்ற புறநானூற்று பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

முதன்மைக் கருவிகளான கற்கருவிகள் தொடங்கி வேட்டைக்கான கருவிகள் முதற்கொண்டு அனைத்து வித தொழிற்கருவிகளையும் உருவாக்கியவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள், அவர்களின் நுண்ணறிவுத் திறம் இவ்வியலுள் விளக்கம் பெறுகிறது.

தொகுப்புரை

தொழில் நுட்பம் குறித்து அகராதி, கலைக்களஞ்சியங்கள் தரும் விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. கடினமான ஒன்றை எளிதாகச் செய்து முடிப்பதற்கான அறிவே நுட்பம், தொழில் நுட்பம் எனப்படுகிறது.

சங்ககால மக்கள் தொழிலுக்கு ஏற்ப நுட்பமறிந்து தங்கள் பயன்பாட்டுக்குரிய கருவிகளை உருவாக்கினார். வேட்டைச் சமூகத்தினர் மரம், எலும்பு, கற்கள் ஆகியவற்றாலான கருவிகளை உபயோகித்தனர். வேட்டைக்குச் செல்லும் வேடுவர் ‘அடார்’என்னும் கற்பலகையாலான ‘பொறி’ எனும் கருவி கொண்டு விலங்குகளைப் பிடித்ததை “இரும்புலி வேட்டுவன் பொறி அறிந்து” புறம்.19(5-6) எனும் வரியால் அறியலாம்.

வேட்டையாடுவதற்கு இயற்கையில் விளைந்த கல்லைக் கூர்மையாக்கிப் பயன்படுத்தினர். அறிவும், கருவிகள் உருவாக்கும் திறனும் மேம்பட கோடரி, கொத்துக் கருவி (Adzed) அறுவகை உளி, சுறண்டி, கத்தி, ஈட்டி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். கூழாங்கல்லே தொடக்கநிலை தொழிற்கருவியாக இருந்தது என்பதும், பல்வேறு வடிவங்களில் கிடைத்த கல்வகைகள் கருவிகள் தோன்ற வழிகாட்டியாக அவர்களது அறிவிற்கு ஊக்கம் ஊட்டின என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

சீரான தட்பவெப்பம், பொய்யா மாரி, வற்றாத ஆறுகள் ஆகியவற்றை வேளாண் தொழிலுக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டு பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். ‘காலமறிந்து பயிர் செய்’ என்னும் வழக்கிற்கு ஏற்ப, காலத்தை உணர்ந்து பயிர் செய்தனர். மண்ணைப் பண்படுத்துதல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், உரமிடுதல், களையெடுத்தல், வேலியிடுதல் ஆகிய செய் நேர்த்திகளைக் காலமறிந்து நுட்பத்துடன் செய்துள்ளனர்.

நெல், வரகு, தினை, எள், இஞ்சி, கிழங்கு போன்றவற்றை பயிரிட்டு சமூக வளர்ச்சிக்கு ஆதாரத்தை உருவாக்கினர் உழவர்கள். பயிரிடுவதற்கு நிலத்தை ஆழ உழுதல் வேண்டும். உடும்பு போன்ற முகம் கொண்ட ‘கொழு’ என்னும் கலப்பை பயன்படுத்தினர். ‘உடுப்பு முக முழுக்கொழு மூழ்க ஊன்றி’ எனும் வரிகள் குறிப்பதைக் காணலாம். நிலத்தைப் பல ஏர்களைக் கொண்டு உழும்போது ஒவ்வொரு ஏரும் ஒரு வளையமாகப் போட்டு நிலம் முழுவதும் உழுது முடிப்பது இன்றைய முறை. இதனையே அன்று ‘தொடுப்பெறிந்து’ உழுதல் என்று குறித்தனர்.

புது வருவாயைத் தரக்கூடியதுமான ‘கரும்பு’ பயிரிடப்பட்டது. ‘கரும்புச்சாறு’ எடுக்கப்பட்டு வெல்லம், கற்கண்டு, சர்க்கரை போன்ற இனிப்பு சுவைத்தரக்கூடியதுமான பொருட்களை உருவாக்கினர். பழமையானத் தொழில்களுள் ஒன்று நெசவுத்தொழில். அத்தொழிலிலும் கைத்தேர்ந்தவர் தமிழர் என்பதினை பறைசாற்றும் விதமாக பல வகைகளிலும் ஆடைகளை உற்பத்தி செய்தனர். பட்டுத்துணி, பருத்தி ஆயத்த ஆடைகள், விரிப்புகள், செயற்கை இழைத்துணிகள் முதலியன பற்றிய குறிப்புகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

புட்டகம், கச்சு, மெய்யாப்பு போன்றவை சங்ககால ஆடை வகைகளாகும். ஆடைகளில் வண்ணமேற்றல், பு வேலைப்பாடு செய்தல் போன்ற நுட்பமறிந்திருந்தனர். துணிகளுக்கு கஞ்சியிடுதல் முறைமையும் அறிந்திருந்தனர்.

தமிழரின் ஆவணமாக திகழக்கூடிய சங்க நூல்களில், பழந்தமிழர் கட்டடக்கலை நுட்பமிக்கவர் என்பதினை உரத்துச் சொல்லும் வரலாற்றுப் பதிவுகளும் குறித்த செய்திகளும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

வானத்தைத் தொடும் அரண்மனைகள், உயர்ந்த நெடிய அரண்மனைகள், காற்று உள்ளே வரும் படியாக அமைக்கப்பட்ட காலதர்கள் பொருத்தப்பட்ட இல்லங்கள், சுருங்கை (குழாய்) வழியாக நீர் கொண்டு செல்லும் அமைப்போடு கட்டடங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதால் நூலறி நுண் திறன் கொண்ட கட்டடக்கலைஞர்கள் சிறந்த தொழில் உத்திகளை கொண்டு விளங்கினர் என்பதும் புலனாகிறது. தமிழகக் கட்டடக்கலைக்கென தனித்தொரு இடம் உலகளவில் இருப்பது வரலாற்று பதிவு.

இயற்கை மனிதர்க்கு பல கொடைகளை அளித்துள்ளது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழும் மனிதன், பல பொருட்களை இயற்கையிலிருந்தே பெறத்தலைப்பட்டான். அவ்வகையில் மண்ணைக்கொண்டு கலைபடைக்கும் திறன் கொண்ட மண்பாண்டக் கலைஞர்கள், கலன்கள் செய்வதற்கேற்ற மண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதனைப் பக்குவமாக கையாண்டு, பல வடிவங்களில் புழங்குப் பொருட்களான பாணை, தசம்பு, மண்டை, சாடி, தாழி, அகல், குழிசி, குடம், சேமச்செப்பு, நெற்கூடு முதலியவற்றை உருவாக்கியமைக்கான பாடல் தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழர் பிற தொழில்களைப் போலவே இரும்புத் தொழிலும் மேம்பட்டு விளங்கினர் என்பதற்கு தக்க சான்றாதாரங்களாக சங்கப் பாடல்கள் உள்ளன. செம்பு, ஈயம், இரும்பு போன்ற உலோகங்களைக் கொண்டு வாள், வேல், ஈட்டி, கேடயம், உடைவாள், கவசம், உளி, குந்தாலி, கோடரி, அரிவாள், ஈர்வாள், கொடுவாள், தூண்டில், எறிஉளி, விளக்கு, கத்தி, வாளி, கத்திரிகை, அரம் முதலிய கருவிகளை உருவாக்கினர். சமூக வளர்ச்சிக்கு இக்கருவிகள் தலையாயது என்பது வரலாற்று உண்மை.

இரும்பு, எஃகு, எஃகம் என்ற பெயரால் சங்கக்காலத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். கொல்லர் மிதி தோல் துருத்தி, விசைத்துவாங்கு துருத்தி, கைத்துருத்தி ஆகிய மூன்று வகைத் துருத்தியைப் பயன்படுத்தினர் என்பதற்கான குறிப்புகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

தொழில்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புடையதாக இருப்பது பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு மூலமாகும் என்பதால் தச்சுத் தொழில், கட்டடத்தொழில், கொல்லர் தொழில் ஆகியன ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தே காணப்படுகின்றன.

பொற்கொல்லர் பொலம் (பொன்) கொண்டு தொடி, வளை, ஆரம், மகரக்குழை, சிலம்பு, கழல் போன்ற அணிகலன்களை வடிவமைத்தனர். நுண்ணிய வேலைப்பாடமைந்த இவ்வகை அணிகலன்கள் கொல்லர் தம் கைவினைத் திறனைப் பறைசாற்றும் பதிவுகளாக தரப்பட்டுள்ளது.

வேட்டையாடியதும், தாமாகவே இறந்துப்பட்டதுமான விலங்குகளின் தோல் கொண்டு செருப்பு, அடிபுதை அரணம், அடையல் செருப்பு, தாளிதம், தோல்படுக்கை முதலியவற்றை செய்துள்ளமைக்கு பல சங்கப்பாடல்களும் உறுதுணையாய் நிற்கின்றன.

‘ஆடிப்பாவை’ எனப்படும் உருவைக்காட்டும் ‘கண்ணாடி’ பயன்படுத்தினர். பாண்டில், வயங்குமணி, வயங்கள் என்னும் சொற்களால் கண்ணாடியைக்

குறித்தனர். பண்டைத் தமிழர் வாணிகத்திற்கு மரக்கலங்கள் பயன்படுத்தியுள்ளமையும் அம்மரக்கலங்கள் இயக்கும் 'நீகான்' பற்றிய தரவுகளும், மரக்கலம் பழுதடைந்தால் நீரில் வைத்தே செப்பனிடும் தொழிற் நுட்ப திறனும் கொண்டு விளங்கியமைக்கான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

சுள்ளாப்பையும், மயக்கத்தையும், தரும் தேறல், கள், அரியல், தோப்பி, நறவு, பிழி, மட்டு போன்ற மதுவகைகள் சங்கக்காலத்தில் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளமை காணலாம். 'மது' பருகும் பழக்கமும், அதனை தயாரிக்கும் தொழிலும் சங்கக் காலத்தில் பரவலாக நடைமுறையில் இருந்ததென அறியலாகிறது. வேட்டை சமூகத்தில் இருந்து அடுத்த நிலைக்கு செல்ல கைவினைத் தொழிலே காரணமாயிருந்தது. பண்டைய மக்கள் தொழில் சார்ந்த கருவிகள் அவற்றை செய்யும் நுண்ணறிவுத்திற உத்தி முறைகளை அறிந்திருந்தனர். இக்கருவிகள் சமூகம், நாடு, உலக வளர்ச்சிக்கு வித்தாக அமைந்துள்ளது. கைவினைக் கருவிகளே தொழில் பெருக்கத்திற்கும், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும், அடிகோலியது என்பதினை அறிந்துக்கொள்ள சங்கப்பாடல்கள் பெரிதும் துணையாகி நிற்கின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. அறிவியல் அகராதி, ப.695
2. மதுரைப் பேரகராதி, ப.74
3. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.780
4. தமிழ் லெக்சிகன் அகராதி, ப.569
5. குழந்தைகள் கலைக்களஞ்சியம், ப.73
6. விக்கிபீடியா கலைக்களஞ்சியம், ப.92
7. சொற்பிறப்பியல் தமிழ் அகரமுதலி, ப.178
8. ரெஜித்குமார், மரபுவழித் தொழில்கள், ப.4
9. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல்நிலை, ப.45
10. மேலது , ப.45
11. த.சாமிநாதன், சங்ககால தொழில் நுட்பம், ப.1
12. மேலது , ப.9
13. மாத்தளை சோமு, வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல், ப.61
14. சு. தில்லைவனம், அரிக்கமேடு அகழ்வாய்வு, ப.110
15. டாக்டர். கே.கே.பிள்ளை,தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,ப.14
16. சொ.சந்திரவாணன்,முனைவர்.சொ.சாந்தலிங்கம், தேரிருவேலி அகழாய்வு (தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை), ப.10
17. த.சாமிநாதன், சங்ககால தொழில் நுட்பம், ப.58

இயல் - 5

கைவினைத் தொழில்களும்,
பெண்களின் பங்களிப்பும்

இயல்-ஐந்து

கைவினைத் தொழில்களும், பெண்களின் பங்களிப்பும்

பழந்தமிழர் வாழ்க்கை தாய்வழிச் சமூகத்தைப் படைத்து பெண் தாய்மைக்குரியவள் என்று கருதப்பட்டாள் காரணம் “வேட்டைக்கு இரு. சில, பல கைகள் போதாது என எண்ணப்பட்ட காலத்தில் முதன்மைத் தொழிலான வேட்டையாடுதலுக்கு மனித உற்பத்தி அவசியம் என உணரப்பட்டது. சமூகத்தில் உற்பத்தியில் பெண் உயர்ந்தவளானாள். இது சங்க காலத்தின் முந்தைய வரலாறு”¹ என்று க.அ.ஜோதிராணி குறிப்பிடுகிறார்.

வேட்டைச் சமூகத்தில் தலைமையேற்று வழிநடத்தியவள் பெண் ஆவாள். “இடது கையில் நீண்ட கூர்மையான கம்பு, வலது கையில் தோலிலே நன்றாகத் தீட்டிக் கூர்மையாக்கப்பட்ட கல், அம்பு. இவளுக்குப் பின்னே, நான்கு ஆடவர்களும் இரண்டு பெண்களும் செல்கின்றனர்”² இது வேட்டைச் சமூகக்காலம். இக்காலத்தில் பெண்ணே குடும்பத்தினை வழிநடத்திச் சென்றாள். தேடல், உழைப்பு வாயிலாகக் கிடைக்கும் உணவினைப் பங்கீடு செய்வது போன்றவற்றில் முதன்மை வகித்தாள்.

உற்பத்திக் கருவிகளின் வளர்ச்சி பெண்களை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளியது. “விவசாயம் ஆரம்ப நிலையில் இருந்தது. அவள் உழவுத் தொழிலோடு முக்கியமான கைத்தொழில் வேலைகளையும் கவனித்து வந்தாள். ஆடவர் வனங்களில் சுற்றித் திரிந்து விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்த இறைச்சியை அனைவரும் பகுத்துண்டனர். ஆடவர் இயற்கையை எதிர்த்துப் போராடியபோது வில்லையும், அம்பையும், கொத்துவாளையும் காட்டு விலங்குகளைப் பிடிக்கச் சுருக்குக் கயிற்றையும் கண்டுபிடித்தனர். இதனால் உற்பத்தி முறைகளிலே மாற்றம் ஏற்பட்டது. அன்று முதல் ஆடவன் பெண்டிரை பின்னிலைக்குத் தள்ளி, தான் தலைமை வகிக்கப் பெரும் போராட்டம் நடத்தி வந்துள்ளான் என உலகப் பொருளாதார உற்பத்தி குறித்து ஆய்வு செய்தவரான எங்கெலஸ் கூறுகிறார்”³

பூவிற்கு அழகு மணம் வீசுதலும், நாவிற்கு அழகு நற்சொற்களை பேசுதலும், அது போல கற்றோருக்கு, கல்விக்கு அழகு நடுநிலைமையில் நின்றலுமாகும். ஆகையால் அமையப் பெறும் ஆய்வு என்பது நிறைகோல் போலச் சமமான மதிப்பீடு கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும். அவ்வகையில் சமூகத்தின் நாட்டின், உலகின் முதல்நிலை வளர்ச்சிக்கு பெண் முக்கியமானதொரு இடம் பெற்று நிற்கிறாள் என்பது வரலாறு. இந்நிலையில் அந்த வரலாற்று பதிவுகளை மேற்கோளாக சங்க இலக்கியத்தின் வழி முறைப்படுத்தி அளிப்பது இவ்வியலின் நோக்கம்.

பெண்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கும், குடும்பத்திற்கும் வேண்டிய பொருளை ஈட்டுவதில் ஆர்வமும் முயற்சியும், உழைப்பும் உடையவராய் இருந்துள்ளனர். “கடல் கடந்து தொழில் செய்தல் ஆடவர்க்கு மட்டும் உரியதாகக் கருதப்பட்டாலும், தாங்கள் வாழும் இடத்திற்கேற்ப பெண்கள் தொழில் செய்துள்ளனர். வினையே ஆடவர்க்கு உயிரென (குறுந்.135) வினை மேற்கொள்ளல் ஆடவர் கடமையாகக் கூறப்பெற்றாலும் மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில்

தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர்”⁴. ஆடவருக்கு நிகராகப் பல்வேறு தொழில்களைபெண்களும் செய்துள்ளனர் எனப் பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள் குறித்து வி.சி.சசிவல்லி விளக்கியுள்ளார்.

வேட்டைத் தொழில் முதற்கொண்டு, தினை விதைத்தல், தினைப் புனங்காத்தல், குளிர், தட்டை, தழல் எனும் கருவி கொண்டு பறவைகளை விரட்டல், தேன் எடுத்தல், பரண் அமைத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், மரம் வெட்டுதல், பூ விற்பல், மீன் விற்பல் எனப் பல்வேறு தொழில்களை மகளிர் செய்துள்ளமைக் குறித்து சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

பெண் தொழிலாளர்கள்:

சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள் செய்த தொழில்களாவன குறிகூறுதல் கட்டுவிச்சி (குறுந்.23), வெறியாடுதல் (தொல். களவு.24) புறம்.5 குறுந்.214,263 291, 360, 333, சோதிடம் (புறம்.267) தேன் அழித்தல் (ஐங்.272, கலித்.39) தினைவிளைத்தல், காத்தல் (ஐங். 230), கிழங்கு அகழ்தல், அவரை விதைத்தல். (ஐங். 209, 271, 284, 285) பயிர் விளைவித்தல் (ஐங். 417, 445)

மோர் விற்பல் - (பெரும். 155-156), நாற்று நடுதல். (நற். 60), கதிர் அறுத்தல்பொருநர். 242-247, மீனைக் காயவைத்தல் (அகம். 20,80), நற். 45, 49, 331 குறுந். 320, மீன் விற்பல் அகம். 320, உப்பு விற்பல் (அகம். 60, 140, 290) குறுந்.269, பெரும். 58-65, தேன் விற்பல் (அகம். 331), புல்லரிசியைத் தோண்டும்எயிற்றிய மகளிர் (பெரும். 89-94), புலைத்தி நற். 90, மதுரை. 721, அகம். 387, புறம். 311, பஞ்சைப் பிரித்தல், புறம். 326, நூல் நூற்றல் நற். 353, புறம். 125, அகம். 391, பூக்களைத் தொடுத்து மாலையாக்கல்பெரும். 217, 218, அகம். 48, பூவிற்பல்நற்.97, 118, கள் விற்பல்அகம். 157, பெரும் 141, பழையர் மகளிர் (முலைபடு - 459) அடுமகள் (சமையல் செய்வோர்) புறம். 399, பண்டங்களை விற்பல் - மதுரை.421 - 396-401, 423, அகம். 181, ஏவல் தொழில்- பொருநர். 84-87 மதுரை. 777-778, புறம். 56, கொண்டி மகளிர் (பட்டினப். 246, 249)திருந்து இழை மகளிர் - நன்னிமித்தம் பார்த்து சொல்பவர், நற். 40:4பெருமுது பெண்டிர் (விரிச்சி சொல்லும் வயது முதிய பெண்டிர்) குறுந். 181:7 விரிச்சி ஓர்க்கும் செம்முதுபெண்டிர் (புறம். 280,7) விறலியர் - பொருநர். 109-110, 55-56, புறம் 280, முலைபடு. 569-570, பாடினி (புதிற் 61:16) பாட்டி - பாணர் மகள் (அகம். 196:4) மீன் கொள்பாண்மகள் - மீனைப் பிடிக்கும் பாணர் மகள் (அகம் 216:1), பாடு விறலியர் பாடும் இயல்புடைய விறலியர் (புதிற். 43:22, புறம். 152:13), கிணைமகள்(புறம்.11:4), தொடி மகள்(கலித். 36:4) மின்னிழை விறலியர் (புதிற். 54:6), ஆடுமகள் - கயிற்றின் கழை ஏறி விளையாட்டுகள் நடத்துபவர் (நற். 95:2) விழவு ஆடும் மகளிர் - விழாக்காலங்களில் துணங்கை ஆடும் பெண்கள் (நற். 138:9) ஆடுகள் மகள்(குறுந். 31:4) வெறியாள் - வெறியாடும் மகள் (குறுந்.366), செம்முது செவிலியர்(நற்றாயின் மகளை வளர்க்கும் பெண்) (நற். 110:6), பல பொருட்களை வீடுகள் தோறும் சென்று விற்பவள் (மதுரை. 409), சிறு தொழு மகளிர் - சிறிய வேலைகளைச் செய்யும் பெண்கள் (ஐங். 16:2),தினை குறுமகளிர் தினையைக் குற்றும் மகளிர் (முலைபடு.329) மனமகளிர்-(அரசனால் தலைக்கோல் பட்டம் பெற்ற கூத்தாடும் மகளிர்)(பரி. 7:80), அடியுறை மகளிர் - கோயில்களில் கூத்தாடும் மகளிர் (பரி. 14:5). கடைசியர் - உழுத்தியர் (புறம். 61:1)உமட்டியர் - உப்பு விற்பவள் (சிறுபாண். 60), நுளை மகள்(சிறுபாண். 158).

குறிஞ்சி நில மகளிர்:

குறிஞ்சி நிலத் தலைவியாகிய கொடிச்சி தினைப்புனங் காவலில் ஈடுபட்டமையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறித்து நிற்கின்றன. கானவன் தினைப்புனங் காவலில் ஈடுபட்டதைப் போல, கொடிச்சியும் ஈடுபட்டாள் என்பதை,

*சுடுபுன மருங்கில் கலித்த ஏனற்
படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே*

(குறுந். 29(1-2) கபிலர்)

என்ற பாடலால் கொடிச்சியர் தினைப்புனங் காவலில் ஈடுபட்டதை அறியமுடிகிறது. தினை விதைக்க, நிலத்தை எரித்துப் பண்படுத்தினர். விளைந்த கதிரை கொய்ய வரும் கிளியைக் 'குளிர்' என்னும் ஒலியெழுப்பும் கருவியால் கொடிச்சி விரட்டியடித்தனர். கொடிச்சி எழுப்பிய ஓசை பக்கமலைகளில் பட்டு எதிரொலித்ததை,

*பிடிக்கை அன்ன பெருங்குரல் ஏனல்
உண்கிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே
சிலம்பின் சிலம்பும் சோலை*

(குறுந்.(360;5-7)மதுரை ஈழத்துப்பூதன் தேவன்)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. கொடிச்சி தினைப்புனங் காத்ததைக் கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரல் ஏனல் (ஐங். 296-1) என்ற பாடலும், கொடிச்சி காப்பப் பல்குரல் ஏனல் (ஐங். 288) என்ற பாடலும் விளக்கிச் செல்கின்றன.

கொடிச்சி குளிர் என்னும் கருவியைக் கொண்டு ஒலி எழுப்பி பறவைகளை விரட்டியதை,

குளிர்்படு கையள் கொடிச்சி

நற். 306:3(உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் சுட்டுகிறது. தட்டை என்னும் கருவியையும் கிளி விரட்டப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

*தழுவும், தட்டையும் குளிரும் பிறவும்
கிளிகடி மரபின ஊழ்ஊழ் வாங்கி(குறிஞ்சி. 43-44)*

குறிஞ்சிப்பாட்டின் வரிகள் குறிக்கின்றன. தட்டையைப் பயன்படுத்திப் பறவைகளை விரட்டியதை 'குளிர் கொள் தட்டை' (அகம். 32:5-6) என்ற வரிகளும், 'மெல்தினை நுவணையுண்டு தட்டையின்' (ஐங்.285:1-3) என்றகபிலர் பாடலும் விளக்குகின்றன.

முல்லை நில மகளிர் தொழில்கள்:

காடும் காடு சார்ந்த முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தவரை ஆயர்கள் (கலித். 101-34, 102-30, , 107-19, புறம். 390-1) கோவலர், அகம். 14-7, 54, 74, 124, 155, 219, ஐங்.87:1, குறுந். 358-6), இடையர் (அகம். 183-4, 274,8, நற். 142, புறம். 54), ஆய்ச்சியர் (கலித். 106:32), கலித். 40) என்று அழைத்தனர். கரடுமுரடான மேட்டு நிலங்களையும் புதர்களையும் உடைய நிலப்பகுதியாதலின் இதனை 'வன்புலம்' என்றும் வழங்கினர். நீர் வளமுடைய பகுதியை 'மென்புலம்' என்பர். மென்புலம் நிலமாக மருதத்தையும், நெய்தலையும் குறிப்பர். பயிர் விளைச்சலுக்கு நீர் முதன்மை ஆதாரம் ஆகும்.

உழுதல், களத்தில் போரடித்தல், விளைந்த தானியங்களை ஏற்றிச் செல்லுதல் போன்றவற்றிற்கும் கால்நடைகளைப் பயன்படுத்தினர். வேளாண்மையோடு தொடர்புடைய கால்நடை வளர்ப்புத் தொழிலையும் செய்தனர். கால்நடைகளை

வளர்த்தும், பராமரித்தும் வந்தனர். ஆயர்கள் கால்நடைகளிடமிருந்து பெறும் பாலையும் பாலிலிருந்து பெறும் நெய், வெண்ணெய் போன்றவற்றை விற்பதும், விலையாகப் பொன்னைப் பெறாமல் எருமை, பசு, நாகு முதலியவற்றைப் பெற்றனர் என்பதை,

*நள் இருள் விடியர் புள்ளழப் போகி,
புலிக்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி*

.....

புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டு இரீஇ

.....

குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தல், ஆய்மகள்

.....

நெய்விலைக் கட்டிப் பசும் பொன் கொள்ளாள்

எருமை, நல்ஆன், கருநாகு பெறுஉம்

(பெரும். 155-165, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

என்ற பாடலால் ஆய்ச்சியர் மோரை விற்று அதற்கு விலையாக பொன்னைப் பெறாமல் ஆனிரைகளைப் பெற்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. விடியற்காலையில் ஆய்ச்சியர் தயிரை கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்தனர் என்பதை நற். 12(1-3) பாடல் குறிக்கின்றது. பானையில் உள்ள தயிரை மத்து கொண்டு கடைந்து வெண்ணெய் அளைந்து மோராக்கியதை,

சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன

(நற். 84:6-7)

நற்றிணை பாடல் மூலமாக அறிய முடிகிறது.

ஆயர்கள் தொழிலுக்குப் பின்புலமாய் இருந்து உதவி செய்தவர்கள் ஆய்ச்சியர்கள் ஆவர். ஆயர்கள் மேய்த்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டபோது, ஆய்ச்சியர் புனத்தில் வரகின் கதிரோடு கூடிய தட்டைகளைத் தொகுத்துக் களைகளைக் கொண்டு பொலியிடுவர். அதனை அகன்ற பாதையில் அள்ளிக் குவித்துத் திரிகையில் இட்டுத்திருகி, முறத்தில் புடைத்து அரிசியாக்கி உரலில் இட்டுத் தீட்டினர் (திருக, திருவ என்ற சொல் மாற்றம் பெற்று பேச்சு வழக்கில் வழங்கப்படுகிறது). பின் கற்களைக் கொண்டு அமைத்த அடுப்பில் பண்ணைக்கீரையையும், வரகரிசியையும் இட்டு சுனைநீரையும் ஊற்றிச் சோறாக்கிப் பாலை நிலத்தைக் கடந்து வருவோரின் பசித் துன்பத்தைப் போக்கிய மனப்பாங்கை,

கோடு உயர் பிறங்கற் என்று பல நீந்தி

வேறுபுலம் படர்ந்த வினைதரல் உள்ளத்து

.....

கவைக்கதிர் வரகின் கால்தொகு பொங்கழி

.....

தொடிமான் உலக்கை ஊழின் போக்கி

(அகம். (393:1-14) மாமூலனார்)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலால் உய்த்துணர முடிகிறது.

மருத நில மகளிர் தொழில்:

நில வளமும், நீர் வளமும்நிறைந்த இப்பகுதியை மருத நிலம் என்றனர். இதன் வளத்தினைக் கருதி 'மென்புலம்'(புறம். 42:17-18) என்றனர். இங்கு மக்கள் சேர்ந்து வாழும் ஊர்கள் வைப்புக்கள் எனப்பட்டன. அவற்றின் சிறுமை பெருமை கருதிச்

சிற்றூர், பேரூர் எனப் பெயரிட்டனர். இப்பேரூர் நிறைய செல்வ வளம் பெற்று திகழ்ந்தமையால் ‘மல்லல் பேரூர்’ என்று (பெரும். 253-54) குறித்தனர்.

இந்நிலத்தில் வேளாண்மையே முதன்மை தொழிலாகும். பெண்கள் நாற்று நடுதல், பயிர்களைப் பறவைகளிடமிருந்து பாதுகாத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்துள்ளனர் என்பதை,

**நீர் உறு செறுவின் நாறுமுற அழுத்த நின்
நடுநொடு சேறு ஆயின்**

(நற். (60:7-8), தூங்கல் ஓரியார்)
என்ற பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது. மருதநிலத்தைச் சார்ந்த பெண்கள் உழுவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். நிலத்தில் விதைத்த விதையானது முளைத்து வளர்ந்து பயிர்களாக முற்றியவுடன் அவற்றை உண்பதற்காக வருகின்ற பறவைகளை ஓட்டும் தொழிலை மருதநில மகளிர் செய்துள்ளனர்.

**மருதஞ் சான்ற மலர்தலை விளைவயற்
செய்யுணாரை யொய்யு மகளிர்**

(பதிற்.83:4-5) பெருங்குன்றூர் கிழார்)
என்ற பாடல் கழனிகளிடத்தே உலவிய நாரைகளை ஓட்டிய மருதநில பெண்களின் செயலைப் புலப்படுத்துகிறது.

**செற்றெ லுண்ட பைந்தோட்டு மஞ்சை
செறிவான மகளி ரோப்பலிற் பறந்தெழுந்து**

(புறம். 344(1-2) அடைநெடுங்கல்வியார்)

மயிலானது, நன்றாக முற்றிய செந்நெல்லை உண்ண வரும், அவற்றை மகளிர் ஓட்டக்கூடிய செயலில் மகளிர் ஈடுபட்டனர் என்பதைஇப்பாடல் விளம்புகிறது.

மருத நில பெண்கள் நாற்று நடுதல், விதைத்தல், கதிர்அறுத்தல் போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டமையை,

**கூனிக்குயத்தின் வாய்நெல் அரிந்து
சூடுகோடு ஆகப் பிறக்கு நாள்தொறும்
குன்ற எனக் குவை இயகுன்றாகக் குப்பை
கடும் தெற்று மூடையின் இடம் கெடக்கிடக்கும்
காலி நெல்லின் சிறை கொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட்டு ஆக**

(பொருநர். (242-247),முடத்தாமக்கண்ணியார்)

என்ற பொருநராற்றுப்படை பாடல் வரியானது சுட்டுகிறது. உழுத்தியர் நெற்கதிர்களை அறுத்து மலையாகக் குவித்தனர் என்பதிலிருந்து அவர்தம் கடின உழைப்பை அறிய முடிகிறது.

நெய்தல் நில மகளிர் தொழில்:

தமிழகத்தின் மூன்று பக்கங்களிலும் கடல் சூழ்ந்திருந்ததால் மிகப் பெரிய நீண்ட கடற்கரையை பண்டையத் தமிழகம் பெற்றுள்ளது. இதைச் சார்ந்த நிலப்பகுதிக்கு நெய்தல் என்று பெயர். இங்கு அமைந்திருந்த ஊர்களைப் ‘பாக்கம்’ என்றனர்.

கடல் பகுதிகளிலும், கடலின் கரைப்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர்கள் நெய்தல் நில மக்கள்.இப்பகுதிகள் பெரும்பாலும் மணற்பாங்கானவைகளாகும். அதனால்

இப்பகுதியை ‘பெருமணல் உலகம்’ (தொல், அகத். நூற். 5:4) எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

இங்கு வாழும் மக்கள் பரதவர், மீனவர், புலையர், வலைஞர், தீமிலோன் என்று சுட்டப் பெறுகின்றனர். இவர்களை பெருங்கடற் பரதவர் (குறுந். 320:1) எனக் குறுந்தொகை சுட்டுகிறது.

நெய்தல் நில மகளிர் பரதவமகள், புலைத்தி, நுளைமகள், உமணர் மகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பரதவர் கடலில் சென்று பிடித்து வரும் மீன்களை விற்கும் தொழிலில் பரதவ மகளிர் ஈடுபட்டனர். மீன்களை உலர வைக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டனர்.

*நீணர் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி
இணர்ப்புள் ஒப்பும் எமக்கு நலன் எவனே? (நூற். 45(6-8)
புலவு மீன் உணாங்கல் படுபுள் ஒப்பி*

(நூற். 331:4-5) உலோச்சனார்)

*பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணாங்களின்
இருங்கழிக் கொண்ட இறவின் வாடலொடு*

(குறுந்.(320:1-4),தும்பி சேர்கீரனார்)

எனும் பாடல் வரிகளால் பரதவமகளிர், மீன்களை விற்பும், மீன்களை வெயிலில் உலர்த்தி அவற்றைக் கவர வரும் பறவைகளிடமிருந்து காக்கும் செயலிலும் ஈடுபட்டனர். மேலும் தம் தமையன்மார் கொண்டு வந்த மீனைத் தெருக்களில் சென்று விலைக்கூறி விற்பதை,

*ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇ
தீமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்
தழை அணி அல்குலீ செல்வத் தாங்கையர்
விழவுஅயர் மறுகின் விலை எனப் பகரும்*

(அகம். 320(1-4) மதுரை கூலவாணிகன் சீத்தலைசாத்தனார்)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறிய முடிகிறது. இதன்மூலம் திருவிழாக்காலங்களில் தெருக்களில் மீன்கள்விற்கப்பட்டதும், பெறப்பட்டதும் புலனாகிறது.

பரதவர்கள் பலவகையான மீன்களைப் பிடித்தனர். அவற்றுள் சுறாமீன்கள் மிகப் பெரியதாகவும், பரதவர்களுக்குத் துன்பம் கொடுப்பதாகவும் இருந்தன. சங்க இலக்கியப் பாடலுள் சுறா மீன் பிடித்தலைப்பற்றிய குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன. (குறுந். 318:1, பொருநர். 203, மதுரை.112-113). இம்மீன்களைப் பிடிப்பது எளிதன்று. ஆகவே பெரிய சுறா மீன்களைப் பிடித்தற் பொருட்டு ‘உளி’எனும் கருவியைப் பயன்படுத்தினர் இச்செயலைச் ‘சுறாமீன் வேட்டம்’ என்றனர்.

உமண மகளிர், உப்பு விற்கும் தொழிலில் தன் தந்தைக்குத் துணையாக உப்பை விற்பு, அதற்குப் பதிலாக நெல்லைப் பெற்றுள்ளனர் இதனை,

கதழ்கோல் உமணர்க் காதல் மடமகள்

.....

*நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்
சேரி விலைமாறு கூறலின்*

(அகம். 140(5-8) அம்முவனார்)

என்ற அகநானூற்று பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது. உப்பை விற்பு அதற்கு மாற்றாகப் பெற்ற நெல்லைக்கொண்டு சோறாக்கி உண்டனர் என்பதை,

உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண் சோறு

(அகம். 60:4 குடவாயிற் கீர்த்தனார்

என்ற பாடலால் உமணமகளிர் தம் உணவுத் தேவையைப் புர்த்தி செய்யவும் குடும்ப வருவாயை உயர்த்தவும் உப்பு விற்றுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உமணமகளிர், உப்பு உற்பத்தி செய்யும் இடத்திற்கே சென்று உப்பினைப் பெற்றனர் என்பதை,

..... யாயும்

உப்பை மாறி வெண்ணெய் தரீஇய

உப்பு விளை கழனிச் சென்றனர்

(குறுந். 269:4-6) கல்லாடனார்)

என்ற பாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

உமணர்களுக்குத் துணையாக, உமண மகளிர் தம் உழைப்பை அளித்துள்ளனர். மாட்டு வண்டிகளில் உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றி வேறு புலத்திற்குச் செல்லும் உமணர்களுக்குத் துணையாக உமண மகளிர் இருந்துள்ளதை,

மகவுடை மகடூஉப் பகடுபுறம் துரப்ப

.....

படலைக் கண்ணிப் பருளர் எறுழ்த் தீணிதோள்,

முடலை யாக்கை, முழுவலிமாக்கள்

சிறுதுணை கொடுங்கம் நெறிபட நிரைத்த

பெருங்கயிற்று ஒழுகை மருங்கில் காப்ப,

.....

பல் எருத்து உமணர் பதிபோகு நெடுநெறி

(பெரும்.(58-65), கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

எனும் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

“பரதவப் பெண்கள் தொழில் சார்ந்து பல்வேறு இடர்பாடுகளைச் சந்தித்திருக்கின்றனர். மகளிர் தாம் விற்க வேண்டிய பொருள்களை நீண்ட தூரம் சுமந்து செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு சுமந்து செல்லும்போது மிகவும் களைப்படைவர். விற்கப் போகும் இடங்களில் இளம் பெண்களுக்கு அந்நில ஆடவர்களின் கேலிப் பேச்சுக்களையும் உயிரினங்களால் ஏற்படும் அச்சத்தையும் சகித்துக்கொள்ளக் கூடிய மனத்திடம் இருந்தது”⁵ என்று நெய்தல் நில மகளிரின் வாழ்வியலை விளக்குகிறார் வனிதா.

பெண்கள் பொருள்களை விலைகூறி விற்கும்போது ஆடவர்களின் ஏசல் பேச்சுக்கும், கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் ஆளாகினர் என்பதை,

நெல்லும் உப்பும் நேரே, ஊரீர்

கொள்ளீரோ எனச் சேரிதொறும் நுவலும்

அவ்வாங்கு உந்தி அமைந்தோளாய்! நின்

மெய்வாழ் உப்பின் விலை எய்யாம் என

(அகம். 290:8-11 நக்கீரர்)

எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக, பெண்கள் பல்வேறு இடர்களை தொழில் ரீதியாகச் சந்தித்தனர். உப்பு விற்கச் செல்லும் போது குரைக்கும் நாயைக் கண்டு, உமண மகளிர் வெருண்டனர். பல இடையூறுகள் வந்தபோதிலும், தம் தொழிலைத் தடையில்லாமல் செய்து, தம் குடும்ப வருவாயை உயர்த்தியுள்ளனர்.

எயிற்றியர் செய் தொழில்:

குறிஞ்சியும், முல்லையும் தம் இயல்பினில் திரிந்த பாலை எனும் நிலத்தில் வாழ்பவர்கள் ‘எயினர்கள்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். எயின மகளிர் ‘எயிற்றியர்’ எனப்பட்டனர். இவர்கள் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்வாரை வருத்தி அவரது பொருள்களைக் கவர்ந்துள்ளமையை,

“கான் உயர் மருங்கில் கவலை அல்லது
வானம் வேண்டா வில்ஏர் உழவர்

(அகம். 193(1-2) மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

என்ற அகப்பாடல் குறிக்கிறது. வில்லாகிய ஏரால் உழுதலைச் செய்பவர் இவர்கள் என்பதும் இப்பாடலால் பெறப்படுகிறது.

‘எயிற்றியர்’ (பெரும். 89-94) மகட்பேறு காலம் தவிர மற்ற நாள்களில் தேன் விற்றதையும், புல்லரிசியைக் கிளறி எடுத்ததையும் சங்க பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

மான் தோல் பள்ளி மகவொடு முடங்கி
ஈன் பிணவு ஒழியப்போகி, நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்த திருந்து கணை விழுக்கோல்
ஒளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி,
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீறு ஆடி,
நூண்டில் அடக்கிய வெண்பல் எயிற்றியர்

(பெரும். 89-94 கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார்)

குழந்தை ஈன்ற ‘எயிற்றி’ மான் தோலால் செய்யப்பட்ட படுக்கையில் படுத்திருந்தாள். அவளைத் தவிர பிற எயிற்றியர் வலிமையான உளி போன்ற கூர்மையாக்கப்பட்ட கடப்பாரையைக் கொண்டு நிலத்தைக் கிளறிப் புல்லரிசியினை எடுத்தனர். குழந்தைப் பெற்றெடுத்த எயின மகளிர் ஓய்வு எடுத்தற் பொருட்டு வேலையில் ஈடுபடாமல் இருந்துள்ளமையையும் காணமுடிகிறது.

..... பழையர் மகளிர்
கண்திரள் நீள் அமைக் கடிப்பின் தொகுத்து
குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதொறும் மறுகும்

(அகம். 331(5-7) மாமூலனார்)

என்ற பாடல் வழி, எயின மகளிர், தம் நிலத்தின் இயல்பிற்கு ஏற்ற தொழில்களை மேற்கொண்டனர். வெண்மையான இருப்பை மலர்களிலுள்ள தேனைக் கரடிகள் குடித்தது போக மீதமுள்ளவற்றை, நீண்ட மூங்கில் குழாய்களில் (நீள்அமை) அடைத்துத் தெருவெங்கும் சென்று விற்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“பெண்கள் வீட்டுப் பணிகளோடு நில்லாமல் குடும்பத்தின் வருமானத்திற்காக உற்பத்தியில் பணிகளிலும் பொறுப்புடனும் விருப்புடனும் ஈடுபட்டுள்ளனர். சமுதாயத்தின் ஆக்கப் பணிகளில் எல்லாம் பெண்ணே முன்னின்றிருக்கிறாள். பெண் என்பவள் உழைப்பிற்கு அஞ்சாதவள். உழைப்பு என்னும் சொல்லுக்கு வடிவம் தாங்கி நிற்பவளே பெண் எனினும் பொருந்தும். உலகின் எல்லா மூலைகளிலும் தொன்று தொட்ட காலம் முதல் பெண் மிகச் சிறந்த உழைப்பாளியாகவே திகழ்ந்திருக்கிறாள்”⁶ என்று இரா.சந்திரசேகரன் குறிப்பிடுவது போலச் சங்ககால மகளிர் திகழ்ந்துள்ளனர்.

கைவினைத் தொழிலில் பெண்கள்:

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரெனக் கூறுவது வழக்கு. வினை மேற்கொள்ளல் ஆடவர்க் கடமையாகக் கூறப்பெற்றாலும் மகளிரும் தாம் வாழ்ந்த நில இயல்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் செய்வதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். தம் வாழ்க்கைக்கும் தம் குடும்பத்திற்கும் வேண்டிய பொருளீட்டுவதில் ஆர்வமும், முயற்சியும், உழைப்பும் உடையவராய்ப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் வாழ்ந்துள்ளனர்”⁷ என்பார் வி.சி. சசிவல்லி.

“சங்க காலத்தில் ஆண்களைப் போலவே மகளிரும் தொழிலைச் செய்து வந்ததாகப் புறநானூறு எடுத்தியம்புகிறது. மலர் விற்றல், பருத்தி நூற்றல், துணி வெளுத்தல், தயிர் விற்றல், மீன் பிடித்து விற்றல் முதலிய தொழில்களில் சங்க கால மகளிர் ஈடுபட்டனர்”⁸. என்று மகளிர் செய்த தொழில்கள் குறித்து சி.ஆர் சகுந்தலா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பஞ்சினைப் பிரித்தெடுத்தல்:

பஞ்சு, ஆடை நெய்வதற்கும், மெத்தை, தலையணை போன்றவை செய்யப் பயன்படுகிறது.

பருத்தி, தமிழகத்தில் வன்புலம் எனப்பட்ட புன்செய் நிலத்தில் பருவமழையின் பயனைக் கொண்டு விளைவிக்கப்படும் ஒரு பயிராகும். சங்க காலத்தில் பருத்தி விளைச்சலே சில ஊர்களின் வாழ்வாதாரமாக திகழ்ந்துள்ளன.(புறம்.299:1 324:7-8, 399:12-14) பாடல்கள் பருத்தியை மண்சாடிகளில் விதைத்து, பராமரித்து சிறிய அளவில் விற்றும் பெண்கள் பயன்பெற்றனர் என்பதை,

*தாழி முதல் கலித்த கோழ் இழைப் பருத்திப்
பொதிவயிற்று இளங்காய் பேடை ஊட்டி*

.....

நால்கூர் பெண்டிர் அல்கல் கூட்டும் (அகம். 129:7-10)

பருத்தி தினைப்புனத்தில் ஊடுபயிராகவும் பயிரிடப் பெற்றுள்ளது (குறுந் 72:3-4)

விளைந்த பருத்தியைச் சேகரித்து அவற்றை நூலாக்குவதற்கு முதலில் பருத்தியிலுள்ள விதைகளை நீக்க வேண்டும். விதை நீக்கப்பட்ட பருத்தி பஞ்சு எனப்படுகிறது. பருத்தியிலிருந்து விதைகளை நீக்க இரும்பாலான வில் போன்ற கருவி பயன்படுத்தப் பெறும்.பருத்தியை இக்கருவி கொண்டு அடிக்கும்போது கொட்டைகள் தனியே பிரித்தெடுக்கப்படுகிறது.(நற். 299:7-8). பருத்தியினைத் தட்டிப் பஞ்சாக்கும்போது பருத்தியில் ஒட்டியிருக்கும் காய்ந்த இலைப் பிசிறுகளையும் மற்றும் தூசினையும் பிரித்தெடுக்கும் முறையினை

*சிறையுந் செற்றையும் புடையுநீ ளெழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து*

(புறம். 326:4-5 பொற்கொல்லனார்)

பெண்கள் விளக்கொளியால் பருத்தியிலிருந்து பஞ்சையும், குப்பையையும் தனியே பிரித்தெடுப்பர். எஃகு வில் கொண்டு அடிக்கப்படும் துய் என்னும் துரும்புகள் உருவாகும். இத்தூரும்பிழைகளைக் கொண்டு நூல் நூற்கப்படும்.விதை நீக்கப் பெற்ற பஞ்சி பெண்ணின் பாதங்களுக்கும் மழை மேகங்களுக்கும் உவமையாக்கப்பட்டுள்ளதை,

*அட்சில் ஒதி இவள் உறும் பஞ்சி
மெல் அடி நடைபயற்றும்மே*

(நற். 324:8-9 கயமனார்)

நற்றிணைப் பாடலடிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. பஞ்சானது மிகவும் இலகுவானது, மென்மைத் தன்மை கொண்டது என்பதினை இப்பாடல் நவில்கின்றது.

நூல் உற்பத்தி செய்தொழில்:

நூல் நூற்கும் தொழிலில் பெண்டிர் ஈடுபட்டனர். குறிப்பாகக் கணவனை இழந்த பெண்கள் ஈடுபட்டனர் (புறம். 125, 326).

பஞ்சுகொண்டு நூலை மிகவும் நுண்ணியதாக நெய்யும் இப்பெண்கள் ‘பருத்தி பெண்டிர்’ என அழைக்கப்பட்டனர் (புறம். 125:1)

ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்குநுண் பனுவல் போல கணம் கொள

(நற். 353:1-2 கபிலர்)

தாபத மகளிர் (கைம்மை நோன்பு நோற்பவர்) தம் முயற்சியால் நூற்ற நூலானது நுண்ணிய வேலைபாடுடையதாக இருந்துள்ளமையை,

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்

கவிர்ப்பு நெற்றிச் சேவலில் தணியும்

(புறம். 326(7-8) வடம வண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தனார்)

என வரும் பாடலடிகளால் பெண்கள் நூல் நூற்றல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதும் புலனாகிறது. உழைப்பையும், திறனையும் தம் கைத்திறத்தால் ஊதியமாக்கிக் கொள்ளும் அரிய திறன் படைத்தவர்கள் பெண்கள் என்பது சங்கப் பாடல்கள் வழி புலப்படுகிறது. தமிழகத்தில் நெசவுத்தொழில் ஒரு இன்றியமையாத தொழிலாக விளங்கியுள்ளதை உணரமுடிகின்றது.

“பருத்தி, பட்டு, மயிர் ஆகியனவற்றால் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டன. தலைசிறந்த துணிவகைகள் துகில் எனப்பட்டன (புறம். 392-95). இலக்கியங்கள் துணிவகைகளை ‘அறுவை’ என அழைக்கின்றன. பெரிய நகரங்களில் ‘அறுவை வீதி’ எனத் தனியான வீதிகளும் காணப்பட்டன. நெசவுத் தொழிலை ஆண்களும், பெண்களுமே மேற்கொண்டிருந்தாலும், பெரும்பாலும் ஆதரவற்ற பெண்களே இதில் ஈடுபட்டனர். கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் துணிகளின் எச்சங்கள் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் அகழ்வு செய்யப்பட்ட இடங்களில் நெசவுத் தொழிலில் பயன்படுத்தப்படும் நூல் நூற்கும் தக்களி, நூலைச் சுற்றிவைக்கும் இருமுனைகள் தடித்த கம்பி ஆகியன கிடைத்துள்ளன”⁹.

ஆடை வெளுக்கும் தொழில்:

ஆடைகளுக்குக் கஞ்சியும் பசையும், இட்டு வெளுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்கள் ‘புலைத்தியர்’ எனப்பட்டனர்.

..... பெருங்கை தூவா

வறன் இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த

புகாப் புகர் கொண்ட புன்பூங் கலிங்கமொடு

(நற். 90 (2-4), அஞ்சில் அஞ்சியார்)

‘உழைப்பே உயர்வைத் தரும்’ என்ற சொல்லாடல், தமிழர்களுக்கே உரித்தானது. கைகளையே மூலதனமாகக் கொண்டு வருவாயை ஈட்டினர். ஆணுக்கு நிகராக, ஓய்வில்லாமல் புலைத்தியர் வேலையை செய்து, வருவாயை ஈட்டினர் என்பதை

இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. ஆடைகளை வெளுக்கும் புலைத்தி, கஞ்சியிட்டு துணிகளை மெருகேற்றினாள் என்பதை,

சோறு அமைவு உற்ற நீர் உடைக் கலிங்கம்

(மதுரை.721, மாங்குடி மருதனார்)

பசைவிரல் புலைத்தி நெடிது பிசைந் தூட்டியபூந்துகில்

(அகம். 387:6, மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

என்ற பாடலடிகள் வாயிலாகவும் உவர் மண்ணைக் கொண்டு களர் நிலத்தில் உள்ள ஊற்றுக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்துப் புலைத்தி துணி துவைத்தாள் என்பதை

களர்ப்படு கூவல் தோண்டி நாளுந்

புலைத்தி கழீஇய தூவெள்ளறுவை (புறம். 311:1-2)

என்ற பாடல்வரிகள் வாயிலாகவும் அறிய முடிகிறது. சலவைத் தொழிலில் ஈடுபட்ட பெண்கள் தம் கைத்திறத்தாலும், கடின உழைப்பாலும் வருவாய் பெற்றுள்ளனர்.

பு விற்கும் மகளிர்:

தமிழரின் குறியீடுகளில் புச் சூடுவது ஒன்றாகும். மணம் மிக்க மலர்களை பெண்கள் சூட்டிக் கொள்வர். சங்க கால மகளிர் பூக்களைப் பறித்து தட்டுகளில் எடுத்துச் சென்று விற்பது உள்ளனர்.

நீண்ட நிலையான அடிப்பகுதியைக் கொண்ட சிவந்த தளிர்களையுடைய இலுப்பை மரங்கள், அவற்றில் யானைக் கொம்பினைக் கடைந்தாற் போன்ற வெண்மையான பூக்களைக் கரடிக் கூட்டம் பறித்துத் தின்னும். அவை உண்டது போக எஞ்சியவற்றை எயினர் மகளிர் மூங்கிற் குழாய்களில் அடைத்துக் குன்றின் கண் உள்ள சிற்றூர்களில் உள்ள தெருக்களில் சென்று விற்பது என்பதை,

நீடு நிலை அரைய செங்குழை இருப்பை

கோடு கடைந்தன்ன, கொள்ளை வான் பு

பைங் குழைத் தழையர் பழையர் மகளிர்

குன்றகச் சிறுகுடி மறுருதொறும் மறுகும்

சீறார் நாடு(அகம். 331 (1-8) மாமூலனார்)

என்னும் அப்பாடல்வரிகளால் மகளிர் பு விற்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

பூக்களை மாலையாகக் கட்டியோ, கோர்த்தோ, தட்டுகளில் வைத்துப் பெண்கள் விற்பது உள்ளனர். அவர்களை நொதுமலாட்டி (நற். 118) என்று வழங்குவர். புதிய மலர்களை வண்டுகள் மொய்க்கும்படிச் சுமந்து சென்று தெருக்கள் தோறும் விலைக் கூறி விற்பதை,

புது மலர் தெருவு தொறு நுவலும்

நொதுமலாட்டிக்கு நோம்(நற்.118(10-11)பாலை பாடிய பெருங்கடுக்கோ)

என்ற நற்றிணை பாடல் புலப்படுத்துகிறது. கோரைப் புல்லால் சிதைத்து நாராக்கி அதில் மலர்களைக் கட்டியுள்ளதை, பெரும்பாணாற்றுப் பாடலால் அறியமுடிகிறது.

பஞ்சாயக் கோரை பல்லின் சவட்டி

புணர் நார்ப் பெய்த புளைவுஇன் கண்ணி

(பெரும்.217-218 கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பெண்கள் கலை உணர்வு மிக்கவர்கள்.செங்கமுநீர்ப் பூக்களைப் பறித்து ஊசியால் கோர்த்து கலை நுட்பத்துடன் மாலையாக்கினர் என்பதை,

**ஒண் செங்கமுநீர்க் கண் போல் ஆய் இதழ்
ஊசி போகிய சூழ் செய் மாலையன்**

(அகம். 48:(8-9) தங்கால் முடக்கொற்றனார்)

என்ற அகப்பாடல் சுட்டுகிறது. பெண்கள் பூக்களைக் கட்டி விலை கூறி விற்றுள்ளனர். பஞ்சு போன்ற குருக்கத்தி மலருடன் சிறு சண்பக மலரையும் வாங்கிக் கொள்வீராக என்று மலர்களை வைத்திருந்த கடகப் பெட்டியைக் கையிலேந்தி கொண்டு சென்றனர் என்பதை,

**துய்த்தலை இதழ் பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளிரோ வென**

(நற்.97(6-7) மாறன் வழி)

என்ற பாடல் விளக்குகிறது. காட்டுமல்லிகை பூக்களை அகன்ற கூடையில் ஏந்திச் சென்று விற்றுள்ளதை,

**வரிமென் முகைய நுண்கொடி அதிரல்
மல்ககல் வட்டியர் கொள்விடம் பெறாஅர்
விலைஞர்**

(அகம். 391 (2-4) காவன் முல்லைப் புதனார்)

அகப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. மகளிர் அன்றலர்ந்த மணம் வீசும் மலர்களை வட்டியில் ஏந்திச் சென்று விற்றுள்ளனர்.

சமையல் தொழில்:

சமையல் தொழில் செய்யும் பெண்மகள் ‘அடுமகள்’ (புறம்.399) என்றழைக்கப்பட்டுள்ளமையை,

**அடுமகள் முகந்த அளவை வெண்ணெல்
தொடிமா னுலக்கைப் பருஉக் குற்றரிசி**

(புறம்.399(1-2) ஐயூர் முடவனார்)

நெல்லை உலக்கையால் குற்றிச் சமைக்கும் முறை அக்கால வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. சோறாக்கும் பெண் முகந்து கொணர்ந்த அளக்கப்படாத வெண்ணெல் பூண் இடப்பட்ட உலக்கையைக் கொண்டு குற்றி, நெல்லை அரிசியாக்கி உணவுப் படைத்துள்ளனர் என்பதினை சங்கப்பாடல் சுட்டுகிறது.

பண்டங்களை விற்கும் தொழில்:-

பலவகையான பண்டங்களையும் ஒரே இடத்திலும். வீதி வீதியாகச் சென்றும்விற்றுள்ளனர். முதுபெண்டிர் பொலிவு பெற உருவாக்கப்பட்ட பலவகையான செப்புகளில் வைக்கப்பட்ட பலவகையான நுகர் பொருட்களையும், மணம் கமழும் பூக்களையும் இல்லங்கள் தோறும் எடுத்துச் சென்று விற்கதை,

**புடைஅமை பொலிந்த வகை அமை செப்பில்
காமர் உருவின் தாம் வேண்டு பண்ணியம்
கமழ் நறும்புவொடு மனை மனை மறுக**

(மதுரை. (421-423), மாங்குடி மருதனார்)

என்ற மதுரைக்காஞ்சிபாடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

பல்வேறு நுகர் பொருளை விற்பவர், பூக்களைத் தட்டிலேந்தி விற்பவர், சுண்ணம் விற்பவர், வெற்றிலை பாக்கு விற்பவர் என்று பல்வேறு பண்டங்களை விற்பவர்கள் ஒருங்கே கூடித் தம் பொருட்களை விற்கதாக,

பூந்தலை முழலி னோன்றலைப் பூவினார்
பிடகைப் பெய்த கமழ்நறும் பூவினார்
பலவகை விரித்த வெதிர்பூங் கோதையர்
பலர்தொழு பிடித்த தாதுகு சுண்ணத்தர்
தகைசெய் தீஞ்சேர் நின்னீர்ப் பசுங்காய்
நீடுகொடி யிலையினர் கோடுசுடு நூற்றினர்

(மதுரை. 396-401 மாங்குடி மருதனார்)

என்ற பாடல் பதிவு செய்கிறது. பெருந் தொழில்கள் சமூக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருப்பதற்கு மூலாதாரமாகவும் பின்புலமாகவும் விளங்குவது கைத்தொழில்களே என்பதும் புலனாகிறது.

விதை இல்லாமல் விருட்சம் உருவாகாது. அதுபோன்று கைத்தொழில் இல்லாமல் பெருந்தொழில் வளர்ச்சிக் காண்பதறிது. கைத்தொழிலில் பெண்கள் தங்கள் உழைப்பையும், திறனையும் பங்களிப்பையும் நல்கி சமூக மேம்பாட்டுக்கும், பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் துணை நின்றனர் என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

கள் விற்கும் மகளிர்;

சங்ககால மக்களிடையே மது, கள் அருந்தும் பழக்கம் இருந்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அரசன், புலவர்கள், சான்றோர்கள், குடிமக்கள் என அனைவரும் ‘கள்’ பருகினர்.

தென்னை, பனை, ஈந்து, அரிசி போன்றவற்றிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட இவ்வகை மதுவும், கள்ளும் உடலுக்கு வெம்மையைத் தந்து, வழிநடையின் போது ஏற்பட்ட உடல் வலியையும், களைப்பையும், நீர் வேட்கையையும் தணித்து உடலுக்கு உரம் அளிக்கும்.

மதுவையும் கள்ளையும் பயன்படுத்திய பழந்தமிழர் இவற்றுடன் களா, துடரி, கருநாவல், இஞ்சி, இலுப்பைப்பூ போன்ற மருத்துவ குணமுடைய துணைப் பொருட்களையும் கலந்து உண்டதால் வலிமை பெற்றனரேயன்றித் தீமை ஏதும் பெறவில்லை என்பதும் பெறலாகிறது.

கள் விற்கும் மகளிர் ‘அரியற் பெண்டிர்’ எனப்பட்டனர். கள் விற்கும் மகளிர் பன்னாடையால் வடிகட்டப்பட்ட கள்ளைப் போர்க்களத்தில் இருந்த மறவர்களுக்குக் கொடுத்ததை,

“அரியற் பெண்டிர் அல்குற் கொண்ட
பகுவாய்ப் பாளை குவிமுலை சுரந்த
வாரிதிறக் கனுழி ஆர மாந்திச்
செருவேட்டுச் சிலைக்கும் சொங்கண் ஆடவர்”

(அகம். 157(1-4), வேம்பற்றூர்க் குமரனார்)

என வரும் அகப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. வீரர்கள் தாம் கவர்ந்து வந்த பசுக்களை விலையாகக் கொடுத்து கள் பருகியுள்ளதை ‘நாள்ஆ தந்து நறவு நொடை தொலைச்சி’ என்ற பெரும்பாணாற்று (பெரும். 141) வரியானது சுட்டுகிறது.

மன்னர்கள் தனது விருந்தினர், உறவினருடனிருந்து உண்டும் குடித்தும் மகிழ்ந்தனர். ஆரவாரமான களிப்பு மிகுந்த உணவுண்ணும் இடத்திற்குத் தலைமை தாங்கினர். கடைத்தெருக்களில் கள் விற்பதற்குத் தனி இடங்கள் ஒதுக்கினர். அவற்றின் இருப்பிடம் அங்குப் பறந்த கொடிகளால் அறியப்பெற்றது என்பதிலிருந்து

‘கள்’ சங்க கால மக்களின் உணவு பழக்கத்துள் இரண்டறக் கலந்திருந்தமையைக் காணமுடிகிறது.

குறி சொல்லுதல்;

சங்க காலத்தில் குறி கேட்பதும், குறி சொல்லுவதும் நடைமுறையில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. குறி சொல்லும் பெண்கள் முறத்தில் நெல், அரிசி முதலியவற்றை இட்டும் சோழிகளின் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டும் குறி கூறுவர். இவ்வாறு குறி கூறுதலைக் கட்டுக் காணுதல் என்பர். குறி சொல்லும் பெண்களை அகவன் மகளிர் என்றும் கட்டு விச்சி என்றும் அழைத்தனர்.

தெய்வங்களை வணங்கி, மக்களின் நன்மை தீமைகளை அறிந்து பாட்டின் குறி சொல்லியதைச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

*அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே*

(குறுந்.(23) ஓளவையார்)

அகவன் என்றால் அழைத்தல் என்று பொருள். தெய்வங்களையும் குலத்தோரையும் அழைத்துப் பாடுவதால் அகவன் மகள் என அழைக்கப்பட்டனர். தலைவியின் மனக்குறிப்பை அறிந்து வயது முதிர்ந்த கட்டுவிச்சியர் பாடினர்.

*செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நிரீஇக்
கட்டிற் கேட்கும் ஆயின்* (நற்.(288, 6-7) குளம்பனாரர்)

முதுபெண்டிர் முறத்திலே நெல்லைப் பரப்பித் தலைவியை எதிரிலே நிறுத்தித் தெய்வத்தை வழிபட்டுத் தலைவியின் நோயினைத் தீர்த்தனர்.

ஒப்பனைக் கலையில் மகளிர்:

தமிழரின் முருகியல் உணர்ச்சியையும், கலைத்திறனையும் புலப்படுத்துவதே ஒப்பனைக் கலை. மக்கள் தம் அழகுணர்ச்சியின் அளவு கோலாகவும் அமைவது ஒப்பனைக் கலை ஆகும். மேலும், ஒரு நாட்டின் கற்பனை வளத்தையும் செல்வச் செழிப்பையும் காட்டுவதாக ஒப்பனைக் கலை அமைகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஒப்பனை என்னும் சொல் காணப்படவில்லை எனினும் ‘கோலம்’, ‘செண்’ என்னும் சொற்கள் ஒப்பனையைக் குறிக்கின்றன.

“மகளிர்க்கு ஒப்பனை செய்யும் பணிப்பெண்கள் அக்காலத்தில் இருந்தனர் என்பதையும் அன்னார் ‘வண்ணமகளிர்’ எனப்பட்டனர் என்பதையும், ஒப்பனைக்குரிய அறையையும், நீராடும் முறையையும், ஆடை அணிந்த விதத்தினையும், அணிகளைப் பற்றி விவரங்களையும், கூந்தல் ஒப்பனையையும், தொய்யில் எழுதலையும் ஆராய்ந்து செல்லப்பன் எழுதியுள்ளார்”¹⁰.

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் கூந்தலை குழல், கொண்டை, சுருள், பனிச்சை, முடி என ஐந்து வகைகளாகப் பிரித்து ஒப்பனை செய்துள்ளனர். இதனை,

*இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவள் இவன்
பின்தலை ஓரி வாங்குநள் பரியவும்* (குறுந். 229)

குறுந்தொகை பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவனும், தலைவியும் தம்முடைய அறியாத பருவத்தில் தெருவில் விளையாடும்போது தலைவியின் ஐவகையாகப் பின்னப்பட்ட கூந்தலைத் தலைவன் பிடித்து இழுக்க, தலைவியும் தலைவனின் தலைமயிரினைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறாள் என்பதை மேற்கூறிய வரிகள் காட்சிப்படுத்துகின்றன. (நற்.100, குறுந். 62)

கைத்திறனை வெளிப்படுத்தும் கலைகளுள் ஒன்று ஒப்பனைக் கலை. முருகியல் உணர்வோடு பணிப்பெண்கள் அழகு செய்துள்ளமையைச் சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.

பொலந்தொடி தின்ற மயிர் வார் முன்கை

வலம்புரி வளைவொடு கழிகைநூல் யாத்து

வாழைப்பகுவாய் கடுப்ப வணக்குறுத்து

செவ்விரல் கொளிய செங்கேழ் விளக்கத்து

பூந்துகில் மரீஇய ஏந்து கோட்டு அல்குல்

.....

புனையா ஓவியம் கடுப்ப, புனைவு இல்

(நெடுநல். 141-147)

பிரிவுக்காலத்தில் வருத்தமுற்று இருந்த அரசமாதேவி புனையா ஓவியம் போலக் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள் என்பதிருந்து அவளுக்கு ஒப்பனைச் செய்யும் மகளிர் இருந்துள்ளமையை உய்த்துணர முடிகிறது.

அழகு கண்ணுக்கும், மனதிற்கும் இன்பம் தருவதாகும். அந்த அழகினை வெளிப்படுத்த உதவுவது ஒப்பனைக் கலையாகும். ஒப்பனை என்ற சொல்லிற்கு “அழகூட்டுதல் அல்லது அழகாக்குதல் என்பது பொருள். இருக்கின்ற அழகு மிகைப்படுத்திக் காட்டுதல், இருக்கின்ற அழகை வெளிக்கொணருதல், அழகு இல்லாதப் பொருளையும் அழகாகக் காட்டுதல் ஒப்பனையின் பண்பாடாகும்”¹¹. என்கிறார்பார்வதி.

இயற்கையாக விளையும் பொருட்களான பூக்கள், வாசனை நீர்மங்கள் மட்டுமல்லாது செயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டும் ஒப்பனை செய்துக் கொள்கின்றனர். “ஆதிக்குடிகள் கிளிஞ்சல்களையும், மணிகளையும், மலர்களையும், இறகுகளையும் தலையில் அணிகளாக அணிந்து அழகு செய்து கொள்கிறார்கள். பெண்கள் உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரையிலும் கூந்தல் அணிகள், கழுத்து வளையங்கள், மூக்கில் நந்து, காதணிகள், கடகங்கள், கைக்காப்புகள், காலணிகள் முதலியவற்றால் அழகு செய்து கொள்கிறார்கள்”¹² இதிலிருந்து எக்காலத்திலும் மனிதர் அழகியல் உணர்வு நிறைந்தவர்களாக இருந்துள்ளமையை அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. பண்டைய மகளிர் ஒப்பனை செய்து கொண்டதையும், ஒப்பனைப் பொருட்களை விற்றதையும் சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

அழகுணர்வும், கைத்திறனும் கொண்ட மகளிர் ஒப்பனைச் செய்தொழில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இம்மகளிர் பெரும்பாலும் செல்வக்குடிப் பெண்டிற்கு ஒப்பனை செய்யும் பணிப்பெண்ணாக இருந்துள்ளனர்.

தொகுப்புரை

சமுதாயம் என்பது பல குடும்பங்கள் கூடி வாழும் ஒரு அமைப்பாகும். தனிமனிதர்கள் இணைவால் குடும்பம் உருவாகிறது. சமூக வளர்ச்சிக்கு ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்களும் தங்களுடைய உழைப்பை தந்துள்ளனர் என்பதினை சங்கப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

வேட்டைச் சமூகத்தில் ‘பெண்ணே’ தலைமை வகித்தாள். உற்பத்திக் கருவிகளின் வருகை பெண்களை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளியது. விவசாயம் ஆரம்ப நிலையில் இருந்தபோது, அத்தொழில் சார்ந்த எல்லா நிலைகளிலும் பெண்கள் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பிடித்திருந்தனர். தொழிற்கருவிகளின் வருகை மாற்றத்தால் ஆடவர் பெண்டிரைப் பின்னிலைக்குத் தள்ளி, தான் தலைமை வகிக்கப் போராடி அதில் வெற்றியும் பெற்றனர். ஆடவரே தலைமை வகித்தனர் என்றாலும் கூட பெண், பெண் உழைப்பு, திறன், தொழில் திறன், பங்களிப்பு, துணையின்றி சமூகம் வளர்ச்சி கண்டிராது.

ஐவகை நிலத்தைச் சார்ந்த பெண்களும் அவரவர் நிலத்திற்கேற்பத் தொழில்களை செய்துள்ளனர். தினை விதைத்தல், குறிகூறுதல், தேன் அழித்தல், வெறியாடுதல், சோதிடம் பார்த்தல், நாற்று நடுதல், பயிர் விளைத்தல், கதிர் அறுத்தல், மோர் விற்றல், மீன் விற்றல், மீனைக் காயவைத்தல், பூப் பறித்தல், விற்றல், பூக்களைத் தொடுத்து மாலையாக்குதல், அடுமகள் தொழில், ஏவல் தொழில், கொண்டி மகளிர், திருந்து இழை மகளிர், பெருமுது பெண்டிர், பாடினியர், விறலியர், பாடுவிறலியர், கிணைமகள், தொடிமகள், கழை ஆடுமகள், விழவு ஆடும் மகளிர், வெறியாள், தொல்குடி பெண்டிர், மனமகளிர் (அரசனால் தலைக்கோல் பெற்ற கூத்தாடும் மகளிர்) அடியுறை மகளிர், எயிற்றியர், உமட்டியர் என ஐவகை நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பப் பல்வகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் வழி தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சி நில மகளிரான கொடிச்சியர், குளிர் என்னும் கருவியால் ஒலியெழுப்பி தினைக் கவரவரும் பறவைகளை ஓட்டினர். தழல், தட்டை முதலிய கருவிகளையும் பயன்படுத்தினர். ஆய மகளிர் ஆநிறைகளை வளர்த்தும், காத்தும், அவற்றிலிருந்து பால், தயிர், வெண்ணெய், மோர் முதலிய பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வருவாய் ஈட்டினர். விலையாக பொன்னைப் பெறாமல் எருமை, பசு, நாகு முதலியவற்றையும் பெற்றுள்ளனர் என்பதினை ‘நெய் விலைக் கடடிப் பசும் பொன் கொள்ளால், எருமை நல்ஆன் கருநாகு பெறுஉம்’ என வரும் பெரும்.(155-165) வரிகளால் உய்த்துணர முடிகிறது.

மருதநில மகளிர் நாற்று நடுதல், விதைத்தல், கதிர் அறுத்தல், அறுவடை செய்தல் போன்ற உழவுச் சார்ந்த தொழில்களில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை பதிற்றுப். 83(4-5), புறம். 344(1-2) பொருநர். 242-247, பெரும். 223 இப்பாடல்கள் குறித்து நிற்கின்றன.

பெண்கள் தம் உழைப்பு, திறமை, விடாமுயற்சி, தன்னம்பிக்கை கொண்டவராக மனதால் பலம் பொருந்தியவராக இருந்து சமூக வளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக இருப்பினும் தொழிற்சார்ந்து பல இடர்பாடுகளைச் சந்திக்கின்றனர். களைப்பும், சோர்வும், ஆடவர்களின் கேலிப் பேச்சுகளையும், பிற உயிரினங்களால் ஏற்படும் அச்சுறுத்தலையும் சகித்துக்கொள்ளக்கூடிய மனத்திடம் பொருந்தியவர்களாக

இருந்துள்ளனர். நெய்தல் நிலப்பெண்கள் பொருள்களை விலைகூறி விற்கும் போது ஆடவர்களின் ஏசல் பேச்சுக்கும், கேலிக்கும், கிண்டலுக்கும் ஆளாகியுள்ளனர். பாலை நில எயிற்றியர் ‘உளி’ போன்ற கூர்மையான பாறையைக் கொண்டு நிலத்தைக் கிளறி புல்லரிசியினை எடுத்தனர். நீண்ட மூங்கில் குழாய்களில் தேனைக் கொண்டு சென்று தெருவாங்கும் விற்றுள்ளனர். மகவு ஈன்ற எயிற்றியர் ஓய்வெடுக்க, பிற எயிற்றியர் தொழில்களில் ஈடுபட்டனர் என்பதினை சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாக அறிந்துக் கொள்ள முடிகிறது.

ஆடை நெய்வதற்கு மூலமாக விளங்கும் பருத்தியைப் பிரித்தெடுக்கும் பணியையும் ‘கைம்பெண்கள்’ செய்துள்ளனர். கணவனை இழந்திருப்பினும், சோர்ந்து விடாமல் குடும்பத்தின் பொருளாதார நிலைக் கருதிப் பெண்கள் உழைத்துள்ளனர். புலைத்தியர் ஆடை வெளுக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். புலைத்தி சோறு வடித்த கஞ்சி, பசை ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஆடைகளுக்கு கஞ்சியிடுவாள். உவர்மண் கொண்டு ஆடைகளின் கறைகளைப் போக்கும் தொழிற்முறை உத்திகளைக் கையாண்டு தன்னுடைய தொழிலை செம்மையாகச் செய்துள்ளனர். எனினும் போதிய வருமானமின்மையால் வறுமையில் வாழ்ந்ததை ‘வறனில் புலைத்தி’ என்ற (நற். 90) தொடரின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பெண்கள் இருப்பை, காந்தள், குவளை, பிச்சி போன்ற பூக்களை மாலையாகத் தொடுத்தோ கோர்த்தோ தட்டுகளில் வைத்து விற்றுள்ளனர். பு விற்கும் மகளிர் ‘நொதுமலாட்டி’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். சமையல் தொழில் செய்யும் பெண் ‘அடுமகள்’ எனப்பட்டாள். இவள் உலக்கையால் நெல்லைக் குற்றி அரிசியாக்கி சமையல் செய்தாள் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

மனத்திடமும், நிர்வாகத் திறனும், மறப்பண்பும் உடையவராகவும், யானை தாக்கினாலும், பாம்பு மேலேறிச் சென்றாலும் அஞ்சாதவர்களாகவும் பெண்கள் இருந்துள்ளனர். எனினும் நாட்டை ஆளும் உரிமைப் பெற்றமைக்கான தரவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் பதிவுப் பெறவில்லை.

சங்க காலப் பெண்கள் மறப்பண்பும், அறப்பண்பும் நிறைந்தவர்களாய் விளங்கினர். எனினும் பெண்ணை ஆணுக்கு நிகராக வைக்காமல், ஆணை மட்டும் முதன்மைப்படுத்தும் போக்கு இருந்துள்ளமையும், அரசு நெறிமுறையில் ஐவகை நிலங்களிலும் முரண்பாடுகள் இருந்தமைக்கானதரவுகள் சங்கப் பாடல்கள்வழி அறியமுடிகிறது.

சான்ஹெண் விளக்கம்

1. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை, பக். 12,13
2. கண.முத்தையா (தமிழாக்கம்) - வால்காவிலிருந்து காங்கை வரை, ப. 27
3. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை, ப. 13
4. வி.சி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப. 288
5. சா. வனிதா, சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நில மகளிர், ப. 123
6. இரா. சந்திரசேகரன்(பதி.ஆ), சங்க இலக்கியம் இலக்கிய வளமும் வாழ்வியல் அறமும், ப.99
7. வி.சி. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.59
8. சி.ஆர். சகுந்தலா, புறம் உணர்த்தும் தொழிற்றிறம், இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற ஆறாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை, ப.925
9. டாக்டர் ந.சுப்ரமண்யன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.401
10. சிலம்பொலி செல்லப்பன், பெருங்கதை ஆராய்ச்சி, ப. 274
11. கு.பார்வதி, தமிழர் பண்பாட்டுச் சொற்கோவை ஒப்பணையில், ப.4
12. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப. 355

இயல் - 6
தொன்மைக் கலைகள்

இயல்-ஆறு

தொன்மைக் கலைகள்

இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்த மனிதன் தன் உணவுத் தேவைக்காக வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டான். தான் வாழ்ந்த நிலங்களில் கிடைத்த பொருட்களை உண்டு வாழ்ந்தான். ஆண்டுபலவானதும் பருவநில மாற்றத்தால் உணவுத் தேவையை ஈடுசெய்ய இயலாமற்போனது. அதனை மலை கடந்தும், நிலம் கடந்தும் தொலைதூரத் தேடலோடு ஈடுசெய்தான். தொலைநோக்கிய பயணமும், தேடலை நோக்கிய தேவையும், அத்தேவையினைக் கைக்கொள்ளும் நுட்பமும் உணவைப் பெறச்செய்தது. இத்தகைய தேடலுக்கான வழிமுறைகளை மற்றவர்களுக்குத் தம் அறிவால் எடுத்துரைத்தான். அம்முயற்சியில் கலை எனும் வடிவம் உயிர்ப்பெற்றது. அவனது கலை அதாவது தொழில் நுட்பம் பிறரால் ஏற்கப்பட்டு பயன் அடையும் போது தொடர் நிகழ்வாகத் தொழில் கலையாக உருப் பெற்றது.

தேடுதலே மனிதனைத் தன் நிலையிலிருந்து உயர்த்துகிறது. அது பசியோ, அறிவோ, கலையோ எதுவாக இருப்பினும் அதுவே அவனைப் பிறவற்றிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

மனிதன் தொழிலைத் தோற்றுவித்து கலையை வடிவமைத்தான். வேட்டைத் தொழில் திறனைப் போலச் செய்து காட்டலில்தான் நுட்பத்தை வெளிக்காட்டும் கலை தோன்றுகிறது. **சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நாபழக்கம்** என்னும் முதுமொழிக்குத் தக்கவே பயிற்சியோடு நுட்பமும் இணையும் போது கலை பிறக்கின்றது.

கலைகள் நுட்பமாக ஆய்ந்து செய்யப்படும் போது அவை நுண்கலைகளாகின்றன. இசைக்கலை, ஓவியம், கூத்து, சிற்பம், கட்டடம் என நுண்கலைகள் பற்றிய அறிவுசார் நுட்பம் சங்ககால மக்களிடம் இருந்தமையை காணமுடிகிறது. மனிதன் தான் செய்த தொழில்களை நுட்பமாக உணர்ந்து செய்த போது கலைஞனாகின்றான். அவன் செய்கின்ற ஒவ்வொரு நுட்பமான வேலையிலும் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டு செய்கின்றபோது அது ஒரு கலையாகிறது. தனது தேவையின்போது அவை பல்வேறு வடிவங்களை பரிமாணங்களைக் கொள்கிறது. “கலை என்பது உணர்வின் வெளிப்பாடு என்பார் டால்ஸ்டாய்”¹

சங்க பாடல்களுள் இடம் பெறும் கலை, கலை சார்ந்த தொழில்கள், கலை விளக்கம், கலை தோற்றம், வரையறை, பாகுபாடு, நுண்கலைகளான இசை, ஓவியம், கூத்து, சிற்பம் பற்றிய செய்திகளை, இவ்வியல் விளக்கிச்செல்ல முனைகிறது.

கலை - விளக்கம்:

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த மனிதன், இயற்கையில் இருந்தே ‘கலை’ என்பதனைப் பயின்று வளர்த்தான். “கலை எனில் திறன் என்றே பொருள். ‘திறன்’ எனில் ‘அரியது’, ‘தேடியது’, ‘அறிந்தது’, ‘உருவாக்கியது’, ‘மகிழ்விற்குரியது’ ‘தொழில்’ ‘முனைப்பு’, ‘நுட்பம்’ என்பனவாகும்.

மலை, காடு, வயல் என்பதைப் போல அசைவு மொழி, ஒலிப்பு மொழி, இசை மொழி என்ற தனித்துவத்தின் சொந்தக்காரர்கள் கலைஞர்கள் ஆவார்கள். இயற்கை

தானாக உருவாகியது என்பது போலவே கலையும் இயற்கையின் வழி பிறந்த உழைப்பின் ஊடக மொழி என்று கலைக் குறித்து க.அ.ஜோதிராணி குறிப்பிடுகிறார்”².

கலையின் தோற்றம்:

கலையின் தோற்றம் குறித்துப் பல அறிஞர்களும் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்திருக்கின்றனர்.

மனித நாகரீக வளர்ச்சியும், சமூக வளர்ச்சியுமே கலைகள் தோன்ற வழிவகுத்தன. வேட்டையாடுதலையே முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த தொல் பழங்கால மக்கள் விலங்குகளை வேட்டையாட இயற்கையாக கிடைக்கக் கூடிய கற்களை எடுத்து கற்கருவிகளை உருவாக்கினர். தொடக்கத்தில் பெரிய கற்கருவிகளை உருவாக்கிக் கொண்டு மரத்தைச்சீவவும் இறைச்சியை வெட்டவும் பயன்படுத்தினர். பிறகு கற்கருவிகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். அதன் வழியாகக் கரடு முரடான கற்களை விடுத்து வழுவழுப்பான சிறிய கற்கருவியைப் பயன்படுத்தினர்.

அச்சிறிய கற்கருவியை மரக்கொம்புகளில் பொருத்தி இயற்கையாக விளைந்த தானியங்களை அறுவடை செய்தனர். இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட கற்கருவிகளே நாளடைவில் சிற்பக்கலைக்கு வழிவகுத்தன.

தொடக்கத்தில் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த மக்கள் மலைக்குகைகளில் தங்கினர். அவர்கள் கைகளில் களிமண்ணைக் கொண்டு குகைச் சுவர்களில் வரைந்து காட்டிய உருவங்களே ஓவியக்கலையின் தொடக்கம் ஆகும்.

பழங்கால மக்கள் உணவைத் தேடி செல்லும் நிலையிலிருந்து உணவை உற்பத்தி செய்யும் நிலையை அடைந்தனர். நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கினர். மழை, இடி, மின்னல் போன்றவற்றிலிருந்து தம்மைக் காத்துக்கொள்ள உறைவிடம் அமைக்கும் பொருட்டு வீடுகளைக் கட்டத் தெரிந்து கொண்டனர். இதன் மூலம் கட்டடக்கலை தோன்றியது.

“கலை என்பது தானாக தோன்றியவை அல்ல. மாறாக இயற்கையை மனிதன் தன் தேவைக்காக எதிர்கொள்ளும் போது கலையானது பழங்கால மக்களிடையே தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம்”³ என்பார் உலகநாதன்.

மனிதன் நிலையாகக் குடியேறி தன் உணவுத் தேவைக்காகப் பயிரிடத் தொடங்கினான். இதனடிப்படையில் சிற்றூர்கள் உருவாயின. அவரவர் தமக்கு வேண்டியதை உற்பத்திச் செய்யும் முறைகளைப் பெருகச் செய்ததால் சமுதாயத்தில் ஒரு பகுதியினருக்கு வேண்டிய ஓய்வுக் கிடைக்கப்பெற்றது. ஓய்வுக் கிடைக்கப்பெற்ற மக்கள் இயற்கையைப் புறநிலையாகவும், அகநிலையாகவும் கொண்டு வாழத் தலைப்பட்டனர்.

புறநிலையில் அறிவியல் தோற்றம் பெற்றது. அகநிலையில் நுண்கலைகள் தோற்றம் பெற்றன.

இவ்வாறு தோன்றிய கலைகள் மனிதனின் எண்ணத்தால், உணர்வால் வளம் பெற்றன, வலுப்பெற்றன. “மனிதன் வாழ்வுக்கு உதவுகிற எல்லா தொழில்களும் கலைகள் ஆகும். மனிதனின் தேவையையும், அவனுக்கு நிறைவையும் தருகின்ற தொழில்கள் அனைத்தும் கலையெனில் அது மிகையாகாது”⁴ என்று சீனி.வேங்கடசாமி கூறுகின்றார்.

கலைமரபு

வழிவழியாகப் பின்பற்றப்படும் உயரிய பண்பாடுகள் கலை மரபு ஆகும்.யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் (புறம்.192)என்று உலகையே ஊராக்கி உலகிலுள்ள மனித இனத்தையே தன் உறவாகக் கொண்ட தமிழர்கள்,தம் மொழி-இனம்-பண்பாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களை, தத்தம் மரபுகளைக் கலைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தினர்.

“இந்தியக் கலையை ஆராய்ந்த மேற்கு நாட்டு அறிஞர் யாவரும் தென்னகக்கலை மரபைத் ‘திராவிடக் கலை மரபு’ எனும் பெயரால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கிழக்கிந்தியச் சிற்பக்கலை எனும் நூலை எழுதிய ஜேம்ஸ்பர்க்ஸன் (J.Fergusson), திராவிடர் கலை மரபு எனும் பெயரிலேயே எழுதியுள்ளார்”.⁵

“மனிதன் படைக்கும் இலக்கியமும் காலத்திற்கு ஏற்ப புதிய வடிவங்களைப் பெற்ற போதிலும் பழைய இலக்கியங்களின் தொடர்பையும், அடிப்படையையும் விடுவதில்லை. அவற்றையே இலக்கிய மரபு என்று கூறுதல் வழக்கம். இலக்கியத்தின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் பழைய இலக்கியத்தின் செல்வாக்கு மரபு என்ற பெயரால் இருந்து வருதலைக் காணமுடியும் என்பது கலை மரபிற்கு பொருத்தமான விளக்கமாகும்.”⁶ என்று கலைமரபுக் குறித்து காந்திதாசன் விளக்கம் தருகிறார்.

கலை - சொற்பொருள்:

கலையென்பது ஆண்பாலை உணர்த்தும் மரபு பெயர்ச்சொல்லாக விளங்குகின்றது. ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சே, சேவல், இரலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் என்னும் ஆண்பாற் பெயர்ச் சொற்களுடன் ஒத்த தன்மையுடையதாக கலையும் இருப்பதை,

ஏறும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும், களிறும்
சேவும், சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையும் தகரும் உதளும் அப்பரும்
போத்தும் கண்டியும் கடுவனும் பிறவும்⁷
யாத்த ஆண்பால் பெயரென மொழிப

தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. ஆண்பாற் பெயர்ச் சொல்லாக விளங்கிய கலை என்னும் சொல், குறிப்பாக புல்வாய் என்ற மானினத்தின் ஆணையும், உழை என்ற மானினத்தின் ஆணையும், முசு என்ற குரங்கினத்தின் ஆணையும் குறித்துள்ளதை.

“இரலையும் கலையும் புல்வாய்க்குரிய”⁸
“கலை என் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே”⁹
“நிலையிற்று அப்பெயர் முசுவின் கண்ணும்”¹⁰

தொல்காப்பியம் பதிவுச்செய்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கலை’ எனும் சொல்:

பழந்தமிழ் நூலாகிய சங்க இலக்கியத்தில் ‘கலை’ எனும் சொல்லானது பல இடங்களிலும் மானினத்தின் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“கலைத் தலை முதுகலை”(குறந். 213:2)

“சிலைமான் கலை”	(குறந். 272:5)
“கலை ஒழி பிணையின்”	(நற். 37:6)
“அள்ளல் ஆடிய புள்ளிவரிக் கலை”	(நற். 265:2)
“கணக்கலை இழுக்கும்”	(அகம். 82:5)
“கள்ளி அம் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை”	(அகம். 97:1)
“தன் நிழலைக் கொடுத்து அளிக்கும் கலை”	(கலித். 11:17)
“அறுமருப்பு எழிற்கலை புலிப்பால் படடென”	(புறம். 23:18)
“புழல்தலைப் புகர்க் கலை உருட்டி”	(புறம். 152:3)
“தீந்தொழில் தனிக்கலை நினைத்து விளையாட”	(புறம். 320:5)
“கலை நின்று விளிக்கும் கானம்”	மலைபடு. (409)

‘கலை’ என்னும் சொல் சங்கப்பாடலில் மானினத்தின் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே பயன்பட்டுள்ளது.

சங்கப்பாடல்களில் கலை என்னும் சொல்லானது குரங்கினத்துள் ‘முசு’ என்னும் வகையைச் சார்ந்த குரங்கின் ஆணினத்தையும் குறித்து அமைந்துள்ளதை காண முடிகிறது.

“கருங்கட தாக்கலை பெரும் பிறிது உற்றென கைம்மை உய்யாக்காமர் மந்தி”	(குறந். 69 :1-2)
“கலை தொட இழுக்கயி புநாறு பலவுக்கனி”	(குறந். 90: 4)
“மைப்பட்டன்ன மாமுக முசுக்கலை”	(குறந். 121:2)
“பலவின் இருஞ்சினைக் கலை பாய்ந்து உகளினும்”	(குறந். 153:2)
“கலை கை தொட்ட கமழ்களைப் பெரும் பழம்”	(குறந். 324:1)
“இன்முசுப் பெருங்கலை நன் மேயல் ஆகும்”	(நற். 119:5)
“கலையொடு திளைக்கும் வரையக நாடன்”	(நற். 334:5)
“ஆய்களைப் பலவின் மேய்கலை”	(அகம். 7-20)
“அமைக்கண்விடு நொடி கணக்கலை அகற்றும்”	(அகம். 47:7)
“பயில் இருஞ்சிலம்பில் கலை பாய்ந்து உகளவும்”	(புறம். 116:11)
“கலை தாய உயர் சிமையத்து”	(மதுரை. 332)
“கலை கையற்ற காண் இன் நெடு வரை”	(மலைபடு. 315)

எனும் வரிகளுள் குரங்கினத்தின் ஆண்பாலைக் குறிக்கும் சொல்லாக கலை எனும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஆண்பாற் சொல்லாக விளங்கிய கலை என்னும் இம்மரபுச் சொல் பழந்தமிழ் இலக்கியமான சங்க இலக்கியத்தில் ‘மேகலை’ (கலித். 56:11) என்றும் அணிகலனைக் குறிக்கும் சொல்லாகவும் அமைந்துள்ளதை காணமுடிகிறது.

நுண் கலைக்குரிய - சொல்:

தொல் பழந்தமிழிலும், மத்தியப் பழந்தமிழிலும் கலையென்னும் சொல் நுண்கலைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. எனவே கலையென்னும் சொல் நுண்கலைகளைக் குறிக்கவில்லையெனில் பண்டைத் தமிழர் குறித்த நுண்கலைக்குரிய சொல்குறித்த ஆய்வுதேவையாகிறது.

“கலைத்திறம் உள்ளவரை, மதுரைக்காஞ்சி ‘வினைஞர்’ (மதுரை. 518) என்று கூறுகின்றது. கலைஞரை ‘வினைஞர்’ என்பதால் கலையும் ஒரு வகை வினை

என்பதாகவே அறியப்படுகிறது. பொதுவாக வினையென்பது வாழ்க்கைக்குரிய தொழிலாகவும், அழகுத் திறனைக் காட்டும் தொழிலாகவும் அமையும். கலையியல் அறிஞர்கள், வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் உழவு, மீன்பிடித்தல் முதலிய தொழில்களைப் பொதுக்கலையென்றும், அழகுத் திறமிக்க தொழில்களை நுண்கலையென்றும் கூறுவர்¹¹ எனக் கலைக் குறித்து விளக்கமளிக்கிறார் கண்ணகி கலைவேந்தன்.

கலை எனும் சொல்:

“கலை என்பது உணர்வின் வெளிப்பாடு. அது உணர்வை வெளியிடுவதுடன் பிறருக்கும் அவ்வுணர்வை ஊட்டும் பெருமையுடையது என்பார் டால்ஸ்டாய். திராவிட மொழிகளின் சொற்பிறப்பியல் அகராதி, கலை எனும் சொல்லைத் தமிழ்ச் சொல்லாகக் காட்டுவதோடு பிற திராவிட மொழிகளிலும் அச்சொல் பெருவழக்கில் உள்ளதைக் காட்டுகிறது.”¹²

சங்க காலத்தில் குழல், யாழ், இசை, கூத்து எனத் தனித்தனிப் பெயரால் கலைகள் பேசப்பட்டுள்ளனவே தவிர, அனைத்தையும் தொகுத்து கலைகள் எனப் பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படவில்லை.

நுண் கலைகளான இசை, பாட்டு, கூத்து, ஓவியம் போன்றவை ஐம்புலன்களின் வாயிலாக நுகரப்படுவன ஆகும். இன்று கலைகள் என நாம் சிறப்பிக்கும் இசை, இலக்கியம், கூத்து, ஓவியம், திரைப்படம் என்பன அனைத்தும் ஓசை, ஒளி என்ற இரு புலன்களைச் சார்ந்தவையே ஆகும்.

கலை வரையறை:

‘கலை’ என்பது பல பொருள்களைக் குறிக்கும் சொல் ஆகும். ‘கலை’ என்பது பெயர்ச்சொல்லாக இருக்கும்பொழுது இசைக்கலை, நாடகக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டடக்கலை எனப் பலவகைக் கலைகளைக் குறிக்கும். கலை என்னும் பெயர்ச்சொல் ‘கல்’ என்னும் வேர்ச்சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும். ‘கல்லுதல்’ என்றால் ‘தோண்டுதல்’ என்று பொருள். இதனை ‘மலையைக் கெல்லி எலியைப் பிடித்தாற் போல’ என்னும் பழமொழியாலும் உணரமுடியும். மண்ணுக்குள் புதைந்து கிடக்கும் தங்கம், வைரம் முதலான இயற்கை வளங்களைக் கெல்லி (தோண்டி) எடுத்து வெளிக்கொண்டு வருவர். அதைப் போல மனத்திற்குள் மறைந்து இருக்கும் ஆடல், பாடல், ஓவியம், சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களை வெளிக் கொணர்வது ‘கலை’ எனப்படும்.

கலை என்பதற்கு இணையான ஆங்கிலச் சொல் ART. ART என்றால், ‘திறன்’ என்று பொருள். கலையினை ‘மனத்திறத்தின் வெளிப்பாடு’ என்னும் பொருளில் சிலம்பு குறிக்கின்றது. மனதில் இருந்து புறப்படும் கலைகள் கண்ணால் கண்டும், காதால் கேட்டும் இன்பம் துய்க்க வல்லனவாக உள்ளன. கற்பனை, அழகு, இன்பம் ஆகியன கலைகளின் அடிப்படைத் தன்மைகள் ஆகும்.

கலைகளின் இயல்பினையும், தன்மையினையும் கருதி கலைகளை பகுத்துள்ளனர்.

கலைகளின் அருமையும், சிறப்பும், நுட்பமும் கருதி, இசை, ஓவியம், சிற்பம் முதலான கலைகள் நுண்கலைகள் (fine Arts) எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. திறனாய்வுப் பாங்கில் ‘கலை கலைக்காகவே’ ‘கலை வாழ்க்கைக்காகவே’ என்னும்

கூற்றும் நிலவுகின்றன. “கலை கலைக்காகவேஎன்னும் கருத்தியல் முருகியல் அடிப்படையில் தோன்றியது என்பார்”¹³ பாக்கியமேரி.

“ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்

ஏய உணர் விக்கும் என்னம்மை

தூய உருப் பளிங்கு போல் வாள்”¹⁴

என்பதன் மூலம் கலைகள் அறுபத்தி நான்கு என்பதும், கலைகளுக்கு எல்லாம் ‘கலைமகள்’ தெய்வமாக இருக்கிறாள்” என்ற கருத்தும் முன் வைக்கப்படுவதை காணமுடிகிறது.

கலையின் பயன்கள்

கலையும், அழகும் நேர் தொடர்புடைய நிலையில் மக்களின் பகுத்தறிவு அங்கே குறுக்கிடுமெனின் கலையழகுக் குன்றிவிடும். கலைப்பயனாகிய இன்பமுங் கிட்டாது. கலைப் படைப்பு வாயிலாகச் சில வேளைகளில் தொனிப் பொருள் (Suggestion) கலைஞனால் மிக நுட்பமாகப் புலப்படுத்தப்படும். அந்நிலையில் சமுதாயம் பயன் கொள்ளும்.

கலை தன் அழகுக்கூறால் மக்கள் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து இன்புறுத்துகிறது. மக்களின் வாழ்க்கையில் சிறப்பான ஒழுகலாறுகளில் அது பின்னிப் பிணைந்து அவர்களின் வாழ்விற்குச் சமுதாயத்தில் மதிப்பும் ஏற்றமும் நல்குகிறது. அவர்கள் தம் பண்பாட்டினைப் புரிந்துக்கொள்ள பயன்படுகிறது. இந்நிலையில் மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றிலும் கலை ஊடுருவி நிற்கிறது.

கலைஞனின் அழகனுபவம் (Aesthetic Experience) சுவைப்பவனின் அழகனுபவத்திற்கு வழிகோலுவதால் கலையின் நோக்கம் படிப்படியே உலகளாவியதாய் அமைகிறது. அந்நிலையில் கலையானது நாடு, இனம், மொழி, சமயம் ஆகிய எல்லைகளைக் கடந்து பயன்படுகிறது. வாழ்வில் ஏற்படும் சோர்வையும், துன்பத்தையும் களைப்பையும் போக்கக்கூடிய கருவியாகக் ‘கலை’ மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது.

கலைப்பயன்கள் பலவற்றையும் நோக்கும் போது கலை வாழ்க்கைக்காகவே என்பது புலனாகிறது.

“கலையின் முதல் பயன் கண்ணுக்கு அழகாக இருக்கிறது என்பதில் அடங்கியிருக்கிறது. அணியும் அணிகள், உடுத்தும் உடைகள், புழங்குக் கலன்கள், செல்லும் ஊர்திகள், வாழும் மனைகள் ஆகிய எல்லாம் அழகாக இருக்க வேண்டுமென்ற மனிதனின் நினைவே கலையைத் தழைக்க வைத்தது. இதுவே கலையின் பயனாக விளைந்த நன்மை ஆகும்.”¹⁵ என்று கலையின் பயன் குறித்து காந்திதாசன் எடுத்தியம்புகிறார்.

அழகியல் உணர்வோடு, கலைகளைப் படைக்கும் பொழுது மனிதனின் தன்னம்பிக்கைப் பெருகுகின்றது. ஆற்றல் வளர்கின்றது. பலவித பயனை நல்குகின்றது.

கலைப்பாட்பாடுகள்:

கல் என்ற வேர்ச்சொல்லில் இருந்து தோன்றிய கலை என்ற சொல் சங்க நூல்களில் பொதுப் பெயரால் உணர்த்தப்பட்டதோடு மட்டுமில்லாமல் கலைகள்

அறுபத்து நான்கு வகைப்படும் எனும் கருத்தும் வழங்கப்படுகின்றது. தம்முடைய கருத்தோட்டத்திற்கு ஏற்ப ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கு கலைகளையும் பல்வேறுவிதமாக ஆசிரியர்கள் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

‘ஆயக்கலை அறுபத்து நான்கினை இரண்டாக பாகுபடுத்தலாம் என்கிறார் ஆர்.வீரபத்திரன். அவை பயன்படுகலைகள், அழகுக்கலைகள். மனித வாழ்க்கைக்கு நேரடியாகப் பயன்படுபவை அழகுக்கலைகள். தினசரி வாழ்க்கைக்கு உபயோகமாகும் மண்பானையிலே ஒரு குயவன் சிறிய வளைவுகளையும், நெளிவுகளையும் தன் கைவிரலாலும், நகத்தாலும், சிறிய கோல்களாலும் அமைத்து பானையை உபயோகப் பொருளாக்குவதோடு காட்சிக்கு அழகாகச் செய்து விடுகின்றான். அப்பொழுது உருவாகும் கலையை நாம் அழகுக்கலை என்கிறோம்.’¹⁶

நுண்கலைகள் என்பவைக் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை, காவியக்கலை என ஐந்து வகையாகவும், பயன்கலைகளை நகர அமைப்புக்கலை, வணிகக்கலை, மருத்துவக்கலை, சோதிடக்கலை, போர்க்கலை”¹⁷ என ஐந்து வகைக் கலைகளாகவும் பாகுபாடு செய்கின்றார் வெற்றிச்செல்வன்.

கலைகலை “கட்டடக்கலை, ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை, வார்ப்புக்கலை, இசைக்கலை, நாடகக்கலை, மருத்துவக்கலை, சமையற்கலை, தத்துவக்கலை”¹⁸ என மா.இராசமாணிக்கனார் வகைப்பாடு செய்துள்ளார்.

மு.சந்தானம் கலைகளை “இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நடனக்கலை, சிற்பக்கலை, கட்டடக்கலை, ஒப்பனைக்கலை” என ஆறு வகைகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.¹⁹

க.த. திருநாவுக்கரசு அறுபத்து நான்கு கலையினை ஏழு வகைகளாகப் பிரிக்கின்றார். அவை “பயன்கலைகள், மதிநுட்பக்கலைகள், உடற்பயிற்சி கலைகள், விளையாட்டுக்கலைகள், பொழுது போக்குகலைகள், இன்பக்கலைகள், அழகுக்கலைகள்”²⁰ என்பனவாகும்.

நுண்கலைகள்:

உள்ளத்திற்கு உவகை அளித்து, இன்பத்தை அளிக்கவல்லது கலை ஆகும். அது இசை, பாடல், ஆடல், சிற்பம், ஓவியம் என்பனவாக அமையும். பலவித உணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் கலைகளே நுண்கலைகள் எனப்படும்.

“கலைஞன் தன்னுடைய நுண்ணறிவினாலும், மனவியல்பாலும், கற்பனையாலும், நுண்கலைகளைப் படைத்து, அவற்றின் வழியாக உணர்ச்சியையும், இன்பத்தையும், அழகையும் பெறுகின்றான். நுண்கலைகளின் அருமைப்பாட்டை நுண்ணிதாக உணரப்படுதலின் நுண்கலைகள் என்ற பெயரினைப் பெற்றன”²¹ என்று வெற்றிச்செல்வன் வரையறைச் செய்கிறார்.

ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு என்ற வழக்கு இருப்பினும் கட்டடம், சிற்பம், ஓவியம், இசை முதலியக் கலைகளே நுண்கலைகள் என்று பெரும்பாலோர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

கலைஞன்:

கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் கலையைப் படைக்கும் கலைஞன் உய்த்துணரும் திறனும், பல்வேறு இயல்புகளையும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

கலைஞன் இயற்கை அமைப்புகளைக் கூர்ந்து கவனித்தறிதல் வேண்டும். பொருள்களின் பல்வேறு இயல்புகளையும் அவற்றுக்கேற்பப் பொருத்தங்களையும் நன்கு தெளிதல் வேண்டும். தன் நினைவில் தோன்றுவனவற்றைக் காவியமாகவோ ஓவியமாகவோ, சிற்பமாகவோ, வேறொன்றாகவோ வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கலையின் பொருளையும் வாழ்க்கை முறையையும் நன்கு அறிந்து தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். கலைஞன் சிறந்த ஒழுக்கவாதியாகவும் இருத்தல் வேண்டும்”²² எனக் கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது. இவை அனைத்தும் ஒரு சேரப் பெற்றவனே கலைஞன் ஆவான்.

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் கலைகள்:

பாமரர்கள் வழங்கிய வாய்மொழி இலக்கியங்களே நாட்டுப்புற இலக்கியங்களாகும். சங்க இலக்கியங்களுக்கு பாமரர்கள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்த பாடல்களே அடிப்படையாக விளங்கின. தனிச்சிறப்புடன், வாழ்க்கையின் எதார்த்தத்தையும், எளிமையினையும், வளமையினையும், வளர்ச்சியினையும் எடுத்துரைக்கக்கூடிய நாட்டுப்புற இலக்கியங்களிலும் கலைக்கூறுகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

கலை என்பது கற்றுக்கொள்வது, கற்றுக்கொண்டு செய்யும் தொழில்கள் அத்தனைக்கும் கலை என்று பெயர். பண்டைக்காலத்தினர் தொழில்களை அறுபத்து நான்கு என்று வகுத்தனர். அந்த அறுபத்து நான்கு தொழில்களையும் அறுபத்து நான்கு கலைகள் என்று கூறினர்.

“அறுபத்து நான்கு கலைகள் குறித்துச் சுக்கிரநீதி என்னும் நூல் விவரிக்கிறது. இந்நூல் வடமொழியிலிருந்து கதிரேசன் செட்டியாரால் தமிழில் மொழிப்பெயர்த்து எழுதப்பட்டுள்ளது.”²³

இசைக்கலை:

இசையின் ஒலிக்குறிப்பு சுரம் எனப்படும். ‘சுரம்’ என்பதற்கு. ஒலி அலகு ஒழுங்கமைவு என்று பொருள்.

பண்டைய தமிழர் வளர்த்த நுண்கலைகளுள் இசைக்கலை முதன்மையானது ஆகும். முற்காலத்தில் இசைத்தமிழ் நூல்கள் பல இருந்தன. பண்டைய பறை, துடி, கடம் என்பனவே தமிழரின் முதலிசைக் கருவிகள் ஆகும்.

துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனன்

இந் நான் கல்லது குடியுமில்லை (புறம். 335:(7,8) மாங்குடிகிழார்)

துடி கொட்டுபவரைத் துடியன் என்றும், பண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள இசைவாணனைப் பொதுவாகப் பாணன் என்றும் தோற்கருவியாகிய பறையடிப்பவனைப் பறையன் என்றும் குறிக்கின்ற மாங்குடிகிழார், முருகவேளுக்குரிய கடம்பினை வழிபடும் கடம்பனையும் இவர்களோடு சேர்க்கின்றார்.

இனிய ஒலி செவி வழிப் புகுந்து, இதயத்தை வருடி உயிரினங்களை இசையவும் செய்கிறது. இசை கல் மனத்தையும் கரைந்துருகச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. இசை நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகவும் பயன்படுகிறது.

பாலை நிலத்தின் வழியே கடந்து செல்பவரின் பொருட்களை வழிப்பறி செய்யும் ‘ஆறலைக் கள்வர்கள்’ இசையைக் கேட்டு வழிப்பறி செய்தொழிலையும் மறந்தனர் என்பதை,

ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை

(பொருநர். (21-22), முடத்தாமக்கண்ணியார்)

எனும் பொருநராற்றுப் பாடல் வரிகள் வாயிலாக, இசையானது மனதை மாற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

விலங்குகளையும் மயக்கும் இசை:

இசை மனிதனை மட்டுமல்லாது, பிற உயிரினங்களையும் தன்வயப்படுத்தும் தன்மையுடையது.

குறிஞ்சி நில வேட்டுவப் பெண் தினைப்புனக் காவலில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில் இளங்களிற்று ஒன்று திணையை உண்ண வந்து மறந்து நின்றது. அவ்வேட்டுவப் பெண் தனது கரிய கூந்தலைக் கையால் கோதியபடி குறிஞ்சிப் பண்ணை இசைக்கவும், அதைக் கேட்ட களிற்று உண்ணாது அசைவற்று நின்று உறங்கத் தொடங்கியது.

ஒலியல் வார் மயிர் உளரினள் கொடிச்சிப்

பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்

குரலும் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது

படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று ஒய்யென

மறப்புகல் மழகளிறு உறங்கும் நாடன்

(அகம். 102:5-9, மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேத்தன் கூத்தன்)

எனவரும் அகநானூற்று பாடல் வரிகள் இசையானது மனிதனை மட்டுமல்ல, யானைகளையும் தன்வயப்படுத்தும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

மருந்தாகும் இசை:

போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்த வீரனின் வலியைப் போக்கும் மருந்தாகவும் இசை இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. பரணரின் புறநானூற்றுப் பாடலில் மறவன் ஒருவன் போரிலே புண்பட்டு கிடக்கின்றான். வலியினைப் போக்க அவ்வீரனின் மனைவி சிறுவர்களையும், துடிப்பறைக் கொட்டுபவர்களையும், பாடுவதில் வல்ல பாணர்களையும் அழைத்து பாடும்படி கேட்கிறாள். அவர்களிடம் பறவைகளைப் போல ஆரவாரத்துடன் முழங்குமாறு வேண்டுகிறாள். இசை முழங்கக் காயம்பட்ட வீரனுக்கு வலியானது குறையும், நோயானது தணியும் என்று நம்புகிறாள். இதனை,

சிறாஅ அர் துடியர் பாடுவல் மகாஅ அர்

தூவெள் ளறுவை மாயோற் குறுகி

இரும்புட் பூசலோம்புமின் யானும்

விளரிக் கொட்பின் வெண்ணாரி கடிசுவென் (புறம். 291:1-4 பரணர்)

சங்க காலத்து மக்கள் போரில் புண்பட்டு வீழ்ந்த வீரனைக் கடிப்பகையாகிய பேய்களிடமிருந்து காக்கவும், அவனுடைய புண்களினால் ஏற்படும் துன்பத்தைத் தணிக்கவும், வீட்டின் முகப்புகளில் இரவந்தழைகளை, வேப்பந்தழைகளை செருகி வைத்தனர் என்றும், யாமும் குழலும் இசைத்துக் காஞ்சிப் பண்ணைப் பாடினர் என்றும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

தீங்கனி இரவமொடு வேம்பு மனைச் சொீஇ
வாங்குமருப் பியாழொடு பல்லியங் கறங்கக்
கைபயப் பெயர்த்து மையிழுது இழுகி
ஐயவி சிதறி ஆம்ப லூதி
இசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
நெடுநகர் வரைப்பிற் கடிநறை புகைஇக்
காக்கம் வம்மோ காதலந் தோழி
வேந்துறு விழுமந் தாங்கிய
பூம்பொறி கழற்கால் நெடுந்தகை புண்ணே! (புறம்.281:1-9, அரிசில்கிழார்)

எனவரும் அரிசில்கிழார் பாடலால் இசைக்கலைஞர்கள் தங்களுடைய இசையால் வீரர்களின் துன்பத்தைத் தணித்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இசையால் பெண்கள் தங்கள் கணவனின் மார்பில் பட்ட புண்ணினை ஆற்றி வலியைப் போக்கும்படியான பாடலைத் தாமே பாடியுள்ளனர். இதனை,

“..... கொழுநர் மார்பின்
நெடுவசி விழுப்புண் தணிமார் காப்பென
அறல்வாழ் கூந்தற் கொடிச்சியர் பாடல்”

(மலைபடு. 302-304, பெருங்குன்றூர் பெருங்கௌசிகனார்)

மலைபடுகடாமில் வரும் வரிகளில்காணமுடிகிறது.

இசைக்கலைஞர்கள்:

சங்க காலத்தில் இசையில் வல்ல பல்வேறு கலைஞர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் பலவும் சுட்டிச் செல்கின்றன.

“யாழ்ப்பாணர் என்போர் பண்டைக்காலத்தில் யாழ் வாசிக்கும் ஒருவகை இசைக்குல மரபினராவர். அவர்கள் பாணர் குலத்தில் பிறந்து யாழ் வாசிப்பதிலே தேர்ந்தவர்கள். பொதுவாகப் பாணர்கள் என்போர் பண்ணுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவும் குழல், யாழ், பறை முதலிய பல இசைக்கருவிகளை வாசிப்பவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். காலப்போக்கில் இசைக் கருவிகளின் பாகுபாட்டிற்கேற்பப் பல குடிகளாகப் பிரிந்தனர்.²⁴ என்று செ.வைத்தியலிங்கம் கூறுவதிலிருந்து இசைக் கலைஞர்கள் பலவிதமான இசைக் கருவிகளை இசைப்பதில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“இசைக் கருவிகளை இயம்என்றும், தூரியம் என்றும் கலம்என்றும், வாத்தியம் என்றும் வாச்சியம் என்றும் பலவாறாக அழைப்பர்”²⁵

“இயங்கள் ஒம்பிடும் இயங்கள் தொடுமின்”

(மலைபடு.277, பெருங்கௌசிகனார்)

அந்தி விழவிற் றூரியங் கறங்க

(மதுரை. 460, மாங்குடி மருதனார்)

காவினங் கலனே சுருக்கினங் கலப்பை

(புறம். 206,10)

இவ்வரிகளால் இசைக்கருவிகள் பல்வேறு பெயர்களால் சுட்டப்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

இசைப் பாணர்:-

பண்டைக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலே இசைக் கலையில் வல்லவராயிருந்தவர்கள் பாணர்கள் ஆவர். இவர்கள் பிற்காலத்தில் தாழ்நிலையடைந்தனர்.

“சங்க காலத்திலே பாணர்கள், அரசர், சிற்றரசர், செல்வர் முதலியவர் இல்லங்களுக்குச் சென்று இசைப்பாடல் பாடினர். ஆகவே, அவர்களால் போற்றப்பட்டார்கள். பாணருக்குப் புரவலர்கள் பொன்னையும், பொருளையும் வழங்கினார்கள். அக்காலத்தில் சமுதாயத்திலே உயர்நிலைப் பெற்றிருந்த பாணர், சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் தாழ்ந்த நிலையையடைந்து தீண்டப்படாதவர் நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டனர்.”²⁶ என்று பாணர் குறித்து சீனி.வேங்கடசாமி பதிவு செய்துள்ளார்.

துடி:-

சங்க காலத்தில் வழிபாட்டின் போதும், விழாக்களின் போதும், ஆடல் பாடல் நடைபெறும். அவ்வமயம் ‘துடி’ எனும் கருவியினைக் கொண்டு இசையை எழுப்பி, தங்கள் உணர்வினை, மகிழ்வினை மக்கள் வெளிப்படுத்தினர். துடியினை அடிக்கும்போது அத்தோற்றம் இளம்பருவப் பெண்யானையின் அசைநடை போன்று இருக்கும் என்று புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று குறிப்பிடுகிறது. இதனைத் “துடியடிக் குழவிய பிடியிடை மிடைந்த” (புறம். 369:26) என்னும் வரியால் அறிய முடிகிறது.

நடுகல் வழிபாட்டின்போதும்(அகம்.35:8-9) விழாக்களின் போதும் துடி முழக்கப்பட்டதை(பரி. 21:64-65, கலித். 10:4) அறிய முடிகிறது.

முரசு:

சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் பல்வேறு இடங்களிலும் முரசு அறைவிக்கப்பட்டதற்கான தரவுகள் காணக்கிடைக்கின்றன. போருக்கு ஆயத்தமாகும் பொழுதும், திருவிழாக்களின் பொழுதும், போரில் வெற்றி பெறும் பொழுதும், வெற்றி வாகைச் சூடும் பொழுதும் எனப் பல நிகழ்வுகளிலும் முரசினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பண்டைக் காலத்தில் மன்னர்கள் பகைவரை வென்று அவர்தம் காவல் மரத்தை வெட்டிக் கொணர்ந்து முரசுக்குரிய மரச்சால் போன்ற (சட்டம்) பகுதியைச் செய்து, கொல்லுந் தன்மை வாய்ந்த காளையின் தோலைப் போர்த்து வீரமுரசு செய்துள்ளனர் என்பதை,

*பலர் மொசிந் தோம்பிய திரள்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய வேளப்
வென்றெறி முழங்குபணை செய்த வெல்போர்
நாரறி நறவின் ஆரமார்பிற்
போரடு தானைச் சேர லாத*

(பதிற். 11:(12-16), குமட்டுர்க் கண்ணனார்)

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடலின் வழி மன்னன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பகைவர் தம் காவல் மரத்தை வெட்டி முரசு செய்துள்ளான் என்பதை அறிய முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் முரசு செய்வதும் , முரசுக் கொட்டுவதும் ஒரு தொழிலாக இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. முரசானது இரு வேறு வகையான தொழிற்கலைஞர்களை உருவாக்கியுள்ளது. இக்கலைஞர்கள் முரசினை ஆதாரமாக வைத்து பொருளாதார வளர்ச்சி பெற்றுள்ளனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

*கொல்லேற்றுப் பைந்தோல் சீவாது போர்த்த
மாக்கண் முரசம் ஒவில கறங்க*

(மதுரை.732-733, மாங்குடி மருதனார்)

என்ற மதுரைக்காஞ்சியின் வரிகளால் மக்கள் காளையின் தோலை எடுத்து அதிலே முரசம் செய்துள்ளனர் என்பது விளங்குகிறது. “பொதுவாக முரசின் வகைகளைப் பல நோக்கில்பாகுபடுத்தி அழைத்துள்ளனர். படைமுரசு, கொடை முரசு,காலை முரசு, மணமுரசு, கோயில் முரசு, விழா முரசுமுதலிய வகைகளிலும் பண்டைக் காலத்தில் முரசுகள் வழக்கில் இருந்தன.”²⁷

இங்ஙனம் பண்டைக் காலத்தில் பலவகையான முரசுகள் இருந்தமையைக் காண முடிகிறது. இதில் அரசர்க்கு உரியனவாக மூன்று முரசங்கள் இருந்தன என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“சால்கடிப் பாகக் கடலொலித் தாங்கு
வேறுபுலத் திறுத்த கட்டுர் நாப்பண்
கடுஞ்சிலை கடவுந் தழங்கு குரல் முரசம்
அகலிரு விசம்பின் ஆகத் ததிர”

(பதிற். 69:3-6, காக்கைபாடியனியார் நச்செள்ளையார்)

போர்க்காலத்தில் முரசு கொட்டும் கலைஞர்கள் விண்ணும் அதிரும்படியாக முரசினை முழக்கினர் என்பதை இதன்மூலம் அறியமுடிகிறது.

முரசானது, பலமுறை குறுந்தடியால் அடிக்கப்பட்டதால் அதன் முகப்பகுதியில் வடுக்கள் தோன்றும். ‘அகலிரு விசம்பின் ஆகத் ததிர’(புறம்.373:1) அங்ஙனம் இடி முழங்குவது போல முரசில் பேரொலியை எழுப்பினர்.

பண்டைக் காலத்து மன்னர்கள் கொடி, பூமாலை, குடை, வாள், வேல் போன்றவற்றை மட்டுமல்லாது முரசையும் தமது அடையாளச் சின்னமாகக் கொண்டனர். போருக்குச் செல்லும் மன்னர்கள் வெற்றி வாகைச் சூட வேண்டுமென்பதற்காக வாளையும், குடையையும், முரசையும் நல்ல நாளிலே போர்க்களம் நோக்கி எடுத்து செல்வர் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

பல்வேறு இசைக்கருவிகள்:

கருவி இசை மிக உயரிய முற்றுச் சிறப்புப் பெற்றது. அக்கால மக்கள் பயின்ற இசைக் கருவிகளும் மிகப்பலவாம். யாழ், குழல், முழா, பெருவங்கியம், சல்லி, சிறுபறை, பதலை என்னும் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

21 நரம்பு கொண்ட பேரியாழ், 19 நரம்பு கொண்ட மகரயாழ், 4 நரம்பு கொண்ட சகோடயாழ், 7 நரம்பு கொண்ட செங்கோட்டுயாழ் என யாழ் நான்கு வகைப்படும். ஆதியாழ் என்பது 1000 நரம்புகளால் இசைக்கப்பட்டதென்பர். அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே பேரியாழ் வழக்கிழந்தது என்பதை அவர்தம் உரை வாயிலாக அறியமுடிகிறது. பதன் செய்யப்பட்ட சிவந்த தோற்பையில் இசைக்கருவி இடம் பெற்றது. இத்தோற்பை வச்சை என்று அழைத்தனர்.²⁸

சல்லிகை என்னும் பறை, தாளத்திற்கு ஏற்ப ஒலிப்பதாகும். பதலை - ஒரு கண் மாக்கிணை என்னும் பறை, ஒலியளவின் தன்மையை மிகவும் நுட்பமாகக் காட்டுவதாகும். புல்லாங்குழல், ஏனைய இசைக் கருவிகளுக்கு ஆதாரமாய்ப் பாட்டின் சுருதியைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளக்குவதாகும்.

ஆகுளி, சிறுபறை, பாண்டில், தூம்பு, பீலி, தட்டை, எல்லரி (சல்லிகை), இயம், தூரியம் போன்ற கருவிகளைச், சங்கத் தமிழர் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கலித்த இயவர் இயம் தொட்டன்ன
கண்விடுபு உடையுஉத் தட்டை கவின் அழிந்து

(மதுரை. 304-305, மாங்குடி மருதனார்)

அந்தி விழவில் தூரியம் கறங்க (மதுரை. 460)

கோயில்களில் அந்திகாலத்தின் முன் விழாக்கள் எடுக்கப்பெற்றன. அவ்வேளையில் தூரியம் எனும் (வாச்சியம்) இசைக்கருவி ஒலிக்கப்பட்டது. தூம்பு என்பது காற்றுக்கருவியாகும். இக்கருவியை எப்பொழுதும் வேறுபல கருவிகளோடு சேர்ந்து ஒலித்தல் காரணமாக 'இயம்புணர் தூம்பு' என்பர். இது மூங்கிலால் செய்யப்படும் கருவி. இதில் இரண்டு வகை உண்டு. சிறியது குறுந்தூம்பு என்றும், பெரியது நெடுந்தூம்பு என்றும் குறிக்கப் பெற்றது. கூத்தர்கள் இக்கருவியினைப் பயன்படுத்தியதற்கான பதிவுகள் உள்ளன.

**இயம்புணர் தூம்பின் உயிர்க்கும் அத்தம்
சென்றனள் மன்ற, என் மகளே**

(ஐங். 377(2,3) ஓதலாந்தையார்)

மத்தளம், மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி போன்ற இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய குறிப்புகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

**ஒத்த குழலின் ஒலி எழ, முழவு இமிழ்
மத்தரி, தடாரி, தண்ணுமை, மகுளி
ஒத்து அளந்து சீர் தூக்கி ஒருவர் பிற்படார்
நித்தம் தீகழம் நேர் இறை முன்கையால்
அத் தக அரிவையர் அளத்தல் காண்மின்** (பரி.12:40-44, நல்வழுதியார்)

இசைக்கருவிகளால் ஏற்படும் தாளத்தைப், பெண்கள் முன்கையினால் அளக்கின்ற காட்சியைப் பரிபாடல் காட்சிப்படுத்துகிறது.

ஓவியக் கலை

பழங்கால மக்கள் தம் உள்ளக் கருத்துகளைப் புலப்படுத்த பாறைகளிலும், குகைகளிலும் கீறி எழுதினர். இவற்றைத் தொல்பொருள் ஆய்வுகளாலும், இலக்கியச் சான்றுகளாலும் அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது.

ஓவியத்தை ஓவு, ஓவியம், சித்திரம், படம், படாம், வட்டிகைச் செய்தி எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடுவர். ஓவிய நூலின் நுணுக்கத்தை நன்கு கற்றுப் புலமை பெற்றவர் 'ஓவியப் புலவன்' என்றும், ஓவியக் கலைஞர் குழவினர் 'ஓவா மாக்கள்' (அகம். 118) என்றும் குறிக்கப்பட்டனர்.

மனிதன் வேட்டைச் சமூகமாக இருந்த காலத்திலிருந்தே ஓவியம் தீட்டியுள்ளான். எழுத்து வடிவங்கள் தோன்றாத சூழ்நிலையில் சித்திர எழுத்து எனப்படும் இவ்வோவியக் கலையைப் பயன்படுத்தியே தனது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். ஆதி மனிதனுக்கு வில், அம்பு போன்ற கருவிகளைப் பற்றிய அறிவு இல்லாத சூழ்நிலையிலும் ஓவியங்களைப் பற்றிய அறிவு இருந்தது.

“பரிணாம வளர்ச்சியில் விலங்கினத்திலிருந்து மனித குலம் வேறுபட்டு ஒதுங்கியது. குல அமைப்பு முறை தோன்றியது. ஆரம்பத்தில் ஒரு குலத்தில் சில டஜன் பேர்களே இருந்தனர். விரல் விட்டு எண்ணி விடக்கூடிய சொற்ப எண்ணிக்கையிலான குலங்களும் இருந்தன. பயமுறுத்தும் இயற்கையை எதிர்த்து நின்று வாழ கூட்டு வாழ்க்கை என்பது அந்தக் குலங்களுக்கு அவசியமாக இருந்தது. ஆதி மனிதர்கள் ஈரக்களிமண்ணில் விரல்களையும், நகங்களையும் பதித்தனர். ஆரம்பகால ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் எழுத்துக்கள் இந்த ஈரக் களிமண்ணிலிருந்து தான் தோன்றியது. பின்பு மரம் கல்லுக்கு விரிந்தது. சுமார் 5500 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தான் மனிதர்கள் எழுதக் கற்றுக் கொண்டனர்.

ஆரம்ப கால எழுத்துக்கள் பட எழுத்துக்களாகவே இருந்தன. தண்ணீர் என்பதற்கு அலைகளைப் போன்ற வளைந்த கோடுகளை வரைந்தனர். மரம் என்பதற்கு மேலே வளைந்த கோடும், கீழே ஒரு நேர்கோடும் வரைந்தனர்”²⁹ என்னும் எஸ்.ஏ.பெருமாளின் கருத்தால் ஆரம்ப காலத்தில் ஓவியம் ஈரக்களிமண்ணிலிருந்து தான் வரையப்பட்டுள்ளது என்பது புலனாகிறது.

காண்பவரைக் கவர்ந்திழுத்து உள்ளங்களைத் தன் வயப்படுத்தும் உயர்ந்த கலை ஓவியக்கலை என்பர். எல்லைகளையெல்லாம் கடந்து எங்கும் பரந்து வாழும் மக்களின் மனங்களைக் கொள்ளைக் கொண்டு வியக்க வைக்கும் விந்தை மொழி ஓவியக்கலை. இக்கலையை செ.வைத்தியலிங்கம் தெய்வ நலச் சார்புடையது என்கிறார்.

“அழகுக் கலைகளைத் தெய்வ நலச் சார்புடையவையாகவே கருதியமையால் அழகுக் கலைகளின் அடிப்படையாக விளங்கிய ஓவியத்தையும் தெய்வநலச் சார்புடன் நோக்கினர். எனவே ஓவியத்தை உருவாக்கும் ஓவியனையும் பக்தியுணர்வுடையனாகவே மக்கள் பார்த்துள்ளனர். காரணம், தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் ஓவியக்கலையானது பெரும்பாலும் திருக்கோயில் வளர்ச்சியுடன் தன்னை இயைந்து கொண்டமையேயாகும்.”³⁰

ஓவியமும், ஓவியக் கலைஞர்களும் தெய்வ நலச் சார்புடையவராக வைத்து போற்றப்பட்டமையும் காணமுடிகிறது.

சங்ககால ஓவியக்கலை:

சங்க காலத்திலேயே ஓவியக்கலை நன்கு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது என்பதற்குச் சங்க பாடலில் சான்றுகள் பல கிடைக்கின்றன.

ஓவம்:

ஓவியத்தைக் குறிக்க ‘ஓவம்’ என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளது. அழகிய வீடு, நகர், கட்டடம் ஆகியவை ஓவத்தோடு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஓவத் தன்ன வரு கெழு நெடுநகர் (பதிற்று. 88:28)

ஓவத் தன்ன இடனுடை வரைப்பின் (புறம். 251:1)

ஓவத் தன்ன வினை புனை நல்லில் (அகம். 98:11)

ஓவியம் புலப்படுத்தும் கருத்தைக் குறிப்பிடும் போது ‘ஓவத் தன்ன’ என்று (அகம். 98), ஓவச் செய்தி என (அகம். 5:20) தொடர்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

கண்ணுள் வினைஞர்:

ஓவியக் கலைஞர்களைப் பற்றியும் அவர்களது திறன் குறித்த செய்திகளையும் நற். (182, 268) மதுரை. (365) போன்ற சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

எந்தக் காட்சியையும், கருத்தையும், எண்ணத்தையும் கொண்டு வந்து ஒப்பிட்டுக் காட்டக்கூடிய அருந்திறம் கொண்ட கலைஞர்கள் பலரும் வாழ்ந்துள்ளனர். எதனையும் நுட்பமாக ஆழமாக நோக்கும் இவர்களைக் ‘கண்ணுள் வினைஞர்’

எவ்வகைச் செய்தியும் உவமங் காட்டி

நுண்ணிதி னுணர்ந்த நுழைந்த நோக்கிற்

கண்ணுள் வினைஞர்

(மதுரை. 516-518, மாங்குடி மருதனார்)

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

புனையா ஓவியம்:

ஓவியம் வரைவதற்கு நேர்கோடு, கோணக்கோடு, வளைகோடு முதலியன அடிப்படையாகும். இவ்வாறு வரையப்படுபவைக் கோட்டோவியங்கள் எனப்படுகின்றன. ஓவியத்தில் வரையப்படும் உருவங்களை வண்ணங்களைக் கொண்டு தீட்டும் முன்பாக அவற்றைக் கோடுகளாலான உருவமாக மட்டும் வரைவர். இத்தகைய கோடாக வரையும் ஓவியங்கள் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனைப் 'புனையா ஓவியம்' என்று அழைப்பர்.

‘புனையா ஓவியம் கடுப்பப் புனைவில்’ (நெடுநல்.47, நக்கீரர்)

தலைவனைப் பிரிந்ததால் மிகுந்த ஆடை அலங்காரங்கள் புனைவுகள் இல்லாமல் வருத்தத்துடன் எளிமையாகக் காட்சி அளிக்கும் அரசமாதேவியைப் புனையா ஓவியத்தோடு ஒப்பிட்டு உரைக்குகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

ஓவியம் வரையும் இடங்கள்

சங்க காலத்தில் ஓவியங்கள் வரைவதற்கு என்று தனியிடங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்விடங்கள் சித்திரக்கூடம், சித்தரமடம், எழுதுநிலை மண்டபம், எழுதெழில் அம்பலம் போன்ற பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டன.

அரசர் வாழும் அரண்மனைகள், செல்வர் வாழும் வளமனைகள், மாளிகைகள், ஆடலரங்குகள், கோவில் மண்டபங்கள், பொது மன்றங்கள் முதலிய இடங்களின் கட்டடச் சுவர்கள், மேற்கூரைகள், துணிகள் ஆகியவற்றில் ஓவியங்களை வரைந்தனர்.

அரண்மனையில் ஓவியம்:

மதுரையில் பாண்டியரின் அரண்மனையில் அழகு மிக்க ஓவியங்கள் இருந்தமையை நெடுநல்வாடை சுட்டுகிறது. பாண்டிய மன்னின் அரண்மனையின் அந்தப்புரச் சுவர்கள் செம்பினை உருக்கிச் செய்தது போன்று உறுதியாக இருந்தன. வெள்ளியைப் போன்று வெண்மையான சுதை பூசிய அச்சுவர்கள் மீது மலர்கள் பூத்துக் குலுங்கும் கொடிகள் வண்ண ஓவியங்களாகத் தீட்டப்பட்டிருந்ததை,

**வெள்ளி யன்ன விளங்கும் சுதையுரிஇ
மணிகண் டன்ன மாத்திரள் திண்காழ்ச்
செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பு வொரு கொடி வளைஇக்
கருவொடு பெயரிய காண்பின் நல்லில்**

(நெடுநல்.110-114, நக்கீரர்)

என்று நெடுநல்வாடை எடுத்துரைக்கிறது.

பாண்டிமாதேவி அமர்ந்திருந்த அந்தப்புரக் கட்டிலுக்கு மேலே இருந்த கூரையில் ஓவியங்கள் வரையப் பெற்றிருந்தன. இவற்றில் மேட இராசி முதலிய இராசிகளின் உருவங்கள் இருந்தன. மேலும் பாண்டியரது குல முதல்வனான சந்திரனோடு அவனது காதல் மனைவி உரோகிணி சேர்ந்திருக்கும் காட்சியும் தீட்டப்பட்டிருந்தது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்திருந்த பாண்டிமா தேவி தானும் அந்த உரோகிணியைப் போன்று எப்போதும் தன் கணவனோடு சேர்ந்திருக்க முடியவில்லையே என வருந்துவதாக அமைந்த பாடலால், ஓவியத்தின் சிறப்பினை அறிய முடிகிறது

புதுவது இயன்ற மெழுகுசெய் படமிசைத்

திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலை யாக
விண்ணுறாப்பு திரிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து
முரண்மிகு சிறப்பின் செல்வனோடு நிலைஇய
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா (நெடுநல்.159-163, நக்கீரர்)

சோழ மன்னன் அரண்மனையில் வெளிப்புறச் சுவர்களின் மீது ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவ்வோவியங்கள் சாலையில் செல்லும் தேர்களால் எழும் தூசுக்களால் காண்பதற்கு சாம்பலில் புரண்ட ஆண் யானையைப் போன்று காட்சியளித்ததாக கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்,

தேரோடத் துகள்கெழுமி
நீறாடிய களிறு போல
வேறுபட்ட வினையோ வத்து
வெண்கோயில் மாகூட்டும்

(பட்டினப்.47-50, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடுகிறார்.

எழுத்து நிலை மண்டபம்:

முருகப்பெருமான் கோயில் கொண்டுள்ள திருப்பரங்குன்றம் எனும் ஊரிலுள்ள மண்டபம் ஒன்றில் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டிருந்தது. இம்மண்டபம் எழுத்து நிலை மண்டபம் என்றும், எழுதொழில் அம்பலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாகப் பரிபாடல் கூறுகிறது. முருகனுக்குரிய குன்றத்திலுள்ள இம்மண்டபத்தில், காமன் மலர் கணையோடு நிற்கும் காட்சியானது தொழில் நுட்பம் சிறந்து விளங்கும்படியாக வண்ண ஓவியமாக வரையப்பட்டிருந்ததை,

நின் குன்றத்து
எழு தெழில் அம்பலங் காமவேள் அம்முன்
தொழில் வீற்றிருந்த நகர் (பரி.18:27-28, குன்றம்புதனார்)

என்று பரிபாடல் விளக்குகிறது. மேலும் கௌதமனின் மனைவி அகலிகை மீது ஆசை கொண்டு வந்த இந்திரன் பூனை வடிவில் வந்து கௌதமன் வீட்டில் நுழைந்த காட்சி, வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்த கௌதமன், அகலிகை மீது கோபம் கொண்டு அவளைக் கல்லாக்கியது முதலிய காட்சிகள் திருப்பரங்குன்றத்து எழுத்து நிலை மண்டபத்து வரையப்பட்டிருந்த ஓவியத்தில் இடம் பெற்றிருந்தன என்பதை,

இரதி காமன் இவளிவன் எனாஅ
விரகியர் வினவ வினாவிறுப் போரும்
இந்திரன் பூசை இவளக லிகை இவன்
சென்ற கவுதமன் சினனுறக் கல்லுரு
ஒன்றிய படிவிதென் னுரைசெய் வோரும்
இன்ன பலபல யெழுத்து நிலை மண்டபம் (பரி.19:48-53, நப்பணனார்)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கோட்டோவியம்-தொாய்யில் எழுதுநர்:

சாங்ககாலப் பெண்கள் தங்கள் மார்பிலும், தோளிலும் தொய்யில் எழுதுவதை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். ‘தொய்யில் பொறித்த சுணங்கு எதிர் இளமுலை’ (மதுரை. 416) என்னும் வரியாலும்,

என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும் யாழநின்

மைந்துடை மார்பில் சுணங் நினைத்துக்காண் (கலித். 18:3-4)

எனக் கலித்தொகை பாடலாலும் தொய்யில் வரையும் மரபானது இருந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. வண்ணப் பூச்சுகளால் உடலையும், முகத்தையும் பல்வேறு உருவம் தோன்ற வரைந்துக் கொள்ளப்படும் முறை அக்காலப் பெண்களிடம் இருந்துள்ளன. தொய்யில் என்பதனை எழுதுங்குழம்பு என்பார் நச்சினார்க்கினியர். ‘செங்குழம்பும், குங்குமக் குழம்பும் கொண்டு நகம், நெற்றி மார்பு ஆகியவற்றில் பூசிக் கொள்ளுதலும், வரிக்கோடுகளாகத் தீட்டிக் கொள்ளுதலும் பண்டைக் காலத்திலிருந்த மகளிரின் ஒப்பனை, ஓவியத்திற்குச் சான்று என்பதை பரிபாடல் வாயிலாகப் பெறப்படுகிறது.

“மகளிர் மார்பில் தொய்யில் கொண்டு எழுதிக் கொள்ளல் மரபு கொடியாகவும், இளங்கொம்பாகவும் தோன்றுமாறு எழுதிக்கொள்ளும் இக்கலை, முழுமையாக இன்றில்லையெனினும், மருதாணியிடல், அரிதாரம் பூசுவது, பாதரசம் இடல் ஆகிய வழக்கிலுள்ளன.”³¹

சிற்பக்கலை

நுண்கலைகளுள் ஒன்றான சிற்பக்கலை மனித நாகரிகத்தின் பண்பாடாக விளங்குவதாகும். அந்தந்த நாட்டின் இயற்கை சூழல், தட்பவெப்ப நிலை, சுற்றுச்சூழல், மக்களின் பழக்க வழக்கம், மனநிலை, சமயச் சார்பு முதலியன பற்றி அறிந்துக் கொள்ள சிற்பங்கள் ஏதுவாகிறது.

சிற்பத் தோற்றம்:

நடுகல் வழிபாட்டிலிருந்து சிற்ப வரலாறுதமிழகத்தில் தொடங்கியது. சாங்க காலந்தொட்டே கல், உலோகம் முதலியவற்றாலான உருவங்களைத் தமிழர் படைத்து வந்தனர். வேதியர்களின் இல்லங்களில் நன்கு மெழுகப்பட்ட அறைகளிலே வணங்கும் பொருட்டுத் தெய்வச் சிலைகளை வைத்திருந்தனர். இதனை,

பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்

(பெரும்.298, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

எனும் பாடல் வரி விளக்குகிறது. படிவம் என்ற சொல்லுக்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘வழிபடு தெய்வம்’ என உரை நவில்கிறார்.

சிற்பம் குறித்து தொல்காப்பியர்:

சிற்பத்தில் படிமை அல்லது பிரதிமை என்னும் பெயர்கள் உண்டு. தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு இருந்தே தமிழகத்தில் சிற்பிகள் ‘படிமை’ எனக் குறித்தனர். படிமை என்ற சொல்லினை

“தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றிப்

பல்புகழ் நிறுத்த படிமை யோனே”³²

தொல்காப்பியர்,பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் உரைக்கின்றார். தொல்காப்பியர் தொல்காப்பியத்தைச் செய்ததன் மூலம் கல்லில் செதுக்கிய படிமையைப் போலத் தன்

பெயரை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார் எனக் குறிப்பிடுவதால் பண்டைக் காலந்தொட்டே சிற்பக்கலை செழுமைப் பெற்றிருந்தது.

நடுகல்:

போரில் இறந்த வீரர்கள் நினைவாக நடுகல் நடும் பழக்கம் இருந்தது. நடுகல்லை நடுவதற்குச் சில முறைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டன. இக்கற்களில் சிற்பங்கள் செதுக்குவது புதுமையானதொரு கலை பண்பாட்டை முன்வைக்கிறது. இச்சிற்பங்களின் உடல்மொழி, காட்சி வெளிப்பாடு, அழகியல் போன்றவை ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்திலும் வேறுபடுகின்றன.

இறந்த வீரர்களுக்குரியோர் நடுக்கல்லுக்கான சிறந்த கல்லைத் தேர்ந்தெடுப்பர். கல் இருக்கின்ற இடத்தில் கால்கோள் தோண்டுவர். தேர்ந்தெடுத்த கல்லை நீர்நிலைகளில் கொண்டு சென்று தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு வந்து எல்லோரும் கூடிக் கல்லை நடுவர். கல்லில் இறந்த வீரனின் பெயரும் புகழும் பொறிப்பர். இதனை,

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீர்த்தகு மரபின் பெரும்படை வாழ்த்தல் என்று

இரு மூன்று மரபின் கல்லொரு புணர (தொல்.பொருள்.புறத்.60)

நடுகல் நடும் வழக்கம்தான் பிற்காலத்தில் கல்லில் உருவம் செதுக்கும் வழக்கமாக வளர்ந்தது. நடுக்கல்லில் பெயர் பொறித்த செய்தியை,

..... *பொன் பொறித்து*

இனி நடனரே கல்லும்

(புறம்.264:3-4, உறையூர் இளம்பொன் வாணிகனார்)

எனும் புறநானூற்று பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

“போரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்த வீரனுக்குக் கல் நடுவது பழந்தமிழர் வழக்கம். மாண்ட வீரனது உருவம் அக்கல்லில் பொறிக்கப்படும். இங்ஙனம் வீரருக்குக் கல் நடுதல் தொல்காப்பியர் காலத்தில் திடீர் என எழுந்ததன்று, அவருக்கு முன்பே தொன்றுதொட்டு வந்த பழக்கமாகும். எனவே சிற்பக்கலை தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிய கலை என்பது ஐயமற விளங்கும் உண்மையாகும்”³³ என்று சிற்பக்கலைக் குறித்து மா.இராசமாணிக்கனார் விளக்கமளிக்கிறார்.

“மானுடன் விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, மரம், செடி, கொடி, மலை, கடல் முதலிய இயற்கைக் கூறுகளையும், இயற்கை கடந்த ஆற்றல்களையும் முறையே நேரிலும் கற்பனையனுபவத்திலும் கண்டும், உணர்ந்தும் உருவங்களாகக் கல் முதலியவற்றில் அழகுற வடிப்பதே சிற்பமாகும்”³⁴ என்கிறார் செ.வைத்தியலிங்கம்.

சங்க இலக்கியங்களில் சிலை, சிற்பம் என்ற சொற்களை நேரடியாகப் பயன்படுத்தாது, பாவை, சுடுமண் என்ற சொற்களால் சுட்டப்பட்டதைச் “*சுடுமாண் ஓங்கிய நெடுநகர் வரைப்பின்*” என்று பெரும்.(405) சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட வேலைப்பாடமைந்த நகரின் அழகினை எடுத்தியம்புகிறது.

மரச்சிற்பங்கள்:

அதியமான் நாட்டில் தினமும் எட்டுத்தேர்களைச் செய்யும் ஆற்றல் பெற்ற தச்சன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்பதை,

எம்முளும் உளன்னொரு பொருநன் வைகல்

எண்தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்தகால் அன்னோனே (புறம்.87:2:4, ஓளவையார்)

மரத்தாலும் மெல்லிய கிடையாலும் மிக அழகிய சிற்பங்கள் செய்யப்பெற்றன.கோயில்களிலும், மடங்களிலும் தேவ, தேவியர் உருவங்கள் இருந்தன. தேர்களில் அழகிய மரச்சிற்பங்கள் செதுக்கப்பட்டன. காஞ்சி, பூம்புகார், மதுரை முதலிய நகரங்களில் தேரோடும் தெருக்கள் இருந்தன.தேரில் சிறந்த வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தமைகான பாடற் தரவுகள் காணப்படுகின்றன.

பதிற்றுப்பத்து, சேரமன்னனின் கட்டில் அழகுற செய்யப்பட்டிருந்ததை எடுத்தியம்புகிறது. அக்கட்டிலானது தந்தத்தாலும் மணிகள் பதிக்கப்பெற்றும் பொன்னாலும் செய்யப்பட்டிருந்தது. ‘அணங்குடை மரபிற் கட்டில்’ (புதிற். 79:14) எனும் வரிகளால் அக்காலத்தில் மன்னர்கள் பயன்படுத்திய கட்டில்கள் நுணுக்கமான வேலைபாடுகளமைந்தவையாக இருந்ததைக் காணமுடிகிறது.

மரச்சிற்பங்களோடு கதவுகளும், சாளரங்களும், கட்டில்களும், இருக்கைகளும் வடிவமைத்திருந்தனர். சங்ககாலச் சிற்பக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற வல்லுநர்கள் பலர் இருந்தனர் என்பதை பல்வேறு பாடல்களும் எடுத்தியம்புகின்றன.

பரு இரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக்கு உரீஇ

துணை மாண் கதவம் பொருத்தி இணைமாண்டு

நாளொடு பெரிய கோளமை விழுமரத்துப்

போது அவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி காலமைத்துத்

தாழொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பின்

கைவல் கம்மியன் முடுக்கலின் புரை தீர்ந்து

ஈயவி அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை (நெடுநல்.80-86, நக்கீரர்)

என்ற நெடுநல்வாடை வரிகளின் வாயிலாக அரண்மனைக் கதவு, பருத்த இரும்பால் செய்யப்பட்டு, சாதிலிங்கம் பூசப்பட்டு வேலைபாடுகள் நிறைந்த இரட்டைக் கதவும் பொருத்தியிருந்தனர். உறுதியான மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்த கதவில், குவளை மலர் போன்ற வடிவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. கதவில் வெண் சிறுகடுகும் நெய்யும் அப்பியிருந்தனர்என்பதை அறியமுடிகிறது.

நாற்பது வயதினை அடைந்த, வலிமை வாய்ந்த கால்களையுடையதுமான போரிலே இறந்துப்பட்ட யானையின் தந்தங்களைக் கொண்டு கட்டிலானது செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதை,

தசநான்கு எய்திய பணைமருள் நோன்தாள்

இகல்மீக் கூறும் ஏந்து எழில் வாரி நுதல்

பொருது ஒழிநாகம் ஒழி எயிறு அருகு எறிந்து

.....

.....

உள்ளி நோன் முதல் பொருந்தி அடி அமைத்து

போ அளவு எய்திய பெரும் பெயரிப் பாண்டின்(நெடுநல்.115-123,மேலது)

வலிமை பொருந்திய தந்தங்களால் செய்யப்பட்ட கட்டில் இணைப்புகள் சூல் முற்றிய மகளிரின் பாலுடைய பருத்த மார்பகத்தினைப் போன்றிருந்தது. கட்டிலின் கால்கள் வெள்ளைப் பூண்டின் வடிவில் அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. கைவேலைப்பாட்டுடன்

மிகவும் நேர்த்தியாகவும், நுட்பமாகவும் அமைக்கப்பட்ட ‘கட்டிலால்’ அக்காலச் சிற்பக் கலைஞர்களின் தொழிற்றிறம் நன்கு புலப்படுகிறது.

கட்டடக்கலை

சங்க காலத்தில் முறையோடு வகுத்து உருவாக்கப்பட்ட கட்டடங்கள் இருந்ததெனச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அப்பழங்காலக் கட்டடங்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, களிமண் இவற்றாலானது என்பதை,

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீ இச்

சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும் (தொல்.புறத். 88:3-6)

தொல்காப்பிய வரிகள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. அகலமான தெருக்கள், கடைவீதிகள் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சிறப்பான நுழைவும், சீரான தெருவுமுள்ள மதுரை வீதியில் நாளங்காடியும், அல்லங்காடியும் அமைந்துள்ளன. நியாயமான முறையில் வணிகம் நடைபெறுவதால், அங்கே திருமகள் நடனம்புரிகிறாள் என்பதை,

திருவீற்றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து

மாடமலிமறுகிற் கூடற் குடவயின்

(திருமுருகு. 70:71, நக்கீரர்)

என்ற திருமுருகாற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

கட்டடப் பிரிவுகள்

சங்க காலக் கட்டட அமைப்பை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்தறிய முடிகிறது. அவை, கோட்டம், அரண்மனை, பிற கட்டடங்கள் என்பனவாகும். மனை வகுத்தளித்தோர் நூலறி புலவர் எனப் போற்றப்பட்டனர். இதனை,

ஒரு திறம் சாரா வரைநான் அமையத்து

நூலறி புலவர் நுண்ணிதீற் கயிறிட்டுத்

தேளங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப்

பெரும் பெயர் மன்னார்க்கொப்ப மனை வகுத்து

(நெடுநல். 74-78, நக்கீரர்)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

அரண்மனை:

சிற்பநூல் அறிஞர் கயிறு கொண்டு, குறித்த காலத்தில் திசை குறித்து, தெய்வம் தொழுது பின்பு அரசனுக்கு வேண்டிய மனைகளையும் மண்டபங்களையும் அமைத்தனர். அரண்மனைகள் சுற்று மதிலோடு, அமைந்திருந்தன. அத்தகைய மதிலின் நுழைவு வாயில் உயரமாகவும், அகலமாகவும் இருந்தது. முப்படையும் செல்லத்தக்க உயர்ந்த வாயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பாவை விளக்கும், திருமகள் சிலைகொண்டும், வாயிற் கதவுகளில் இரும்பு உபயோகிக்கப்பட்டும், அரண்மனை அந்தப்புரச் சுவர்கள் சிறந்த வேலைப்பாட்டோடு திகழ்ந்தன. சுவர்களில் வண்ணங்கொண்டு பூங்கொடிகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. தூண்கள் கருமையும், திரட்சியும், பளபளப்பும் கொண்டு விளங்கின.

கிணைப் பொருநர்க்கும், புலவர்கட்கும், அந்தணர்கட்கும் தெய்வம் வாழும் பெரிய மேருமலை கண்விழித்துப் பார்ப்பது போல, எப்போதும் அடைக்கப்படாத வாயிலை உடையது நல்லிக்கோடன் வாழும் அரண்மனை திகழ்ந்தது என்பதை,

*பொருநர்க் காயினும் புலவர்க் காயினும்
அருமறை நாவின் அந்தணர்க் காயினும்
கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்ன
அடையா வாயிலவன் அருங்கடை குறுகி*

(சிறுபாண்.205-206, நல்லூர் நத்தத்தனார்)

என்ற நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடலால் அறிய முடிகிறது.

குடியிருப்பு:

அகன்ற பெரிய முற்றங்களை உடைய வீடுகளும், முற்றங்களில் நிறைந்த நெல் மற்றும் பல தானியங்கள் உலரும் காட்சியும், மக்களின் செல்வச் செழிப்புக்குக் காட்சிகளாக அமைகின்றன. இதைப் பட்டினப்பாலையில் (26-28) வரும் பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன,

புகார் நகர மக்கள் அன்ன சத்திரங்களை எழுப்பி, வருகின்ற அனைவருக்கும் உணவு படைத்தனர் எனவும், சோறுவடித்த கஞ்சி ஆறுபோலப் புகார் நகரில் ஓடவும், அவற்றில் காளைமாடுகள் புரண்டு சேறாகி, அது உலர்ந்த பின் தேர்கள் ஓடுவதால் எழுந்த புழுதி அரண்மனைகளிலும் வீடுகளிலும் படிந்ததால், புழுதியைப் பூசிக் கொண்ட களிறு போலக் காணப்பட்டதையும் (நெடுநல்.30, மதுரை. 359) தொடர்களால் அறிய முடிகிறது.

மாடங்கள் உயர்ந்து நிற்கின்ற தெருக்களையும், பரதவர் வாழும் பற்பல தெருக்களையும், தொழில் செய்வோரால் காக்கப்படும் மிகவும் உயர்ந்த பண்டகசாலைகளையும், நல்ல வீடுகளையும் கொண்ட ஊரின் அமைப்பை,

*மாட மோங்கிய மணன்மலி மறுகிற்
பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவிற்
சிலதர் காக்குஞ் சேணுயர் வரைப்பின்
நெல்லுமு பகட்டொடு கறவை துன்னா
மேழகத் தகரோ டெகிணங் கொட்கும்
கூழுடை நல்லிற் கொடும்புண் மகளிர்*

(பெரும்.323-327, கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்)

பெரும்பாணாற்று பாடல் வரிகள் நமக்கு விளக்குகின்றன. உயர்ந்த கட்டடங்கள் இருந்ததையும், எந்தவித இயந்திரத்தின் உதவியும் இல்லாமல் தன்னுடைய உடலுழைப்பாலே பல்வேறு மாளிகைகளை உருவாக்கிய கட்டடக் கலைஞர்கள் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளனர்.

*நல்தார் கள்ளின் சோழன் கோயிற்
புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீள்நகர்* (புறம்.378:5-7, ஊன்பொதி பசங்குடையார்)

சோழ மன்னனுடைய அரண்மனையானது, புதிய பிறையன்ன வெள்ளிய சுண்ணாச்சாந்தால் கட்டப்பெற்ற மாடத்தை உடையது. குளிர்ந்த நீரையுடைய குளத்தைப் போன்ற நெடிய பெருமனை என்று கூறுவதிலிருந்து கட்டடத்தின் உயர்ச்சியும், அகலத்தையும் அறியமுடிகிறது. வெள்ளிய சுண்ணாம்பு பூசப்பட்டுள்ளதற்குப் புதிய பிறையை உவமிக்கின்றார் புலவர்.

பிற குடியிருப்பு:

செல்வந்தர் வாழும் மனைமட்டுமன்று, பிற குடியிருப்புகளும் இடத்திற்கும் தேவைக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததைச் சங்கப்பாடல் வழியாக அறிய முடிகிறது.

மருத நில மக்களின் வீட்டில் தானியங்களைச் சேகரித்து வைக்கும் நெற்கூடுகள் இருந்தன. இதனைக் 'குதிர்' என்றும் கூறுவர். செம்மண் சேர்த்து புள்ளியிடப் பெற்றவும், வெள்ளிய அடிப்பாகத்தை உடையவுமாகி மலை போன்ற உயரமும் உடையவாய் அடுக்கிய நிலையமைந்ததுமான நெடிய நெற்கூடுகளைக் கொண்ட மனைகளை,

நோகோ யானே நெகிழ்ந்தன வளையே
செவ்வி சேர்ந்த புள்ளி வெள்ளரை
விண்டுப் புரையும் புணர்நிலை நெடுங்கூட்டுப்
பிண்ட நெல்லின் தாய்னை (நற்.26:1-4, சாத்தந்தையார்)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் குறிக்கிறது.மேலும் சுதையால் செய்யப்பட்ட மாடங்கள் நிறைந்த நகரம் இருந்ததை,புறநானூற்று (53:1-4) பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

மக்கள் தாங்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு ஏற்பவும், நிலத்திற்கேற்பவும் வீடுகளை அமைத்திருந்தனர். பாலை நிலத்திற்கேற்பவும் வீடுகளை அமைத்திருந்தனர். பாலை நிலத்திலுள்ள எயினர்கள் அணிலும், எலியும் திரியாதபடி முள்ளம்பன்றியின் முள் போன்ற ஈந்தின் இலையால் வேயப்பட்ட குடிசைகளைக் கட்டியிருந்ததை,

வாரிப்புற அணிலொடு கருப்பை ஆடாது,
யாற்று அறல் புரையும் வெரிநுடைக் கொழுமடல்,

.....
ஈத்து இலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை

(பெரும்.85-88, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்)

என்ற பெரும்பாணாற்று வரிகள் வழி அறியமுடிகிறது. முல்லை நில மக்கள் மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்ததால் ஆநிரைகளைக் கட்டுவதற்கு ஏற்றாற் போல அவர்களுடைய குடியிருப்புகள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததை

குளகுஅரை யாத்த குறுங்கால் குரம்பை,
செற்றை வாயில், செறிகழிக் கதவின்,

நெடுந்தாம்பு தொடுத்த குறுந்தறி முன்றில் (பெரும்:148-152, மேலது)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப் பாடலால், ஆடுகள் உண்பதற்கான தழை மண்ணில் படிந்து காலில் மிதிபடா வண்ணம் இருப்பதற்காக அத்தழைகளைக் குடிலின் கால்களில் கட்டி வைத்து ஆடுகளை உண்ணச் செய்வர். அச்சிறுகுடிலின் கதவுகள் மூங்கிலால் செறிக்கப்பட்ட படலாக விளங்கியமையும், அக்குடிசை வரகு வைக்கோற் கற்றையால் வேயப்பட்டிருந்ததையும் அறிய முடிகிறது.

சுண்ணாம்பு கொண்டு பூசப்பட்ட மாடமும் திண்ணை வைத்து கட்டப்பட்ட மாளிகைகளும் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளமையைப் புறம்.53:(1-4), மதுரை.501-502 வரிகள் சுட்டுகிறது.

மலைகளை ஒத்த பெரிய இல்லங்கள் இருந்ததையும் உயரமான, நிலமுற்றத்துடன் கூடிய வீடுகளும், அவ்வீட்டில் மழைநீர் திரண்டு வந்து கீழே விழுவதற்கு மீன்வாயைப் போன்ற தூம்புகளும் கட்டப்பட்டிருந்ததையும்,

**நிலவுப் பயன் கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிம்புரிப் பசுவாய் அம்பணம் நிறைய** (நெடுநல்.95-96, நக்கீரர்)

என்ற நெடுநல்வாடை பாடல் வரிகள் துலங்கச் செய்கின்றன.

கூத்தின்தோற்றம்:

மனிதன் பலவகை உணர்ச்சிகள் கொண்டவன் கோபம், மகிழ்ச்சி போன்ற சூழல்களில் அவன் ஏற்படுத்தும் ஓசைகளே கூத்திற்கு அடித்தளமாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

“மனிதன் தன் கூத்துக்கேற்ப ஒலினை எழுப்பியும் கைகளைக் கொட்டியுமிருக்கலாம். அவன் இங்ஙனம் குறித்தது கூத்தாகவும், ஒலிகளை எழுப்பி ஓசையிட்டது இசையாகவும், கைகளைக் கொட்டியது தாளமாகவும் மாறியிருக்கலாம்.”³⁵ என்று கூத்தின் தோற்றம் குறித்து மா.இராசமாணிக்கனார் விளக்கமளித்துள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் கூத்துக்கலை:

குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம் முதலிய நானிலங்களிலும் கூத்தர்கள் இருந்தனர் என்பதும். கூத்துக்கள் பலவும் நடைபெற்று வந்தன என்பதும் சங்கப் பாடல்களால் அறிய முடிகிறது.கூத்து ஆடுபவர்கள் கூத்தர்கள் என்று அழைக்கப் பெறுகிறார்கள்.

“ஆடுநர் என்போர் கூத்தரே ஆவர். இவர்கள் ஆடுகின்றவர்கள் என்னும் பொருண்மையில் இப்பெயர் பெற்றனர். இவர்கள் கூத்தாடிப் பரிசு பெறும் வழக்கம் உடையவர்கள்”.³⁶

பண்டைக் காலத்தில் கூத்தினை நிகழ்த்திக் காட்டி, பரிசு பெற்று வாழும் வாழ்க்கையை கூத்தர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி புலனாகிறது. கூத்து ஆடுபவர்கள் தலைவனின் குணங்களுக்கு ஏற்றாற்போல் ஆடி பரிசில் பெறும் பழக்கம் கொண்டவர்கள்.

“கண்ணுளர் என்பார் மாறுவேடம் புண்டு ஆடும் கூத்தராவார். இவர்கள் சாந்திக் கூத்தாடுபவர்கள் என்று உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சாந்திக் கூத்து என்பது தலைவனின் சாந்தக் குணங்களைப் போற்றிப் பாடுவதும் ஆடுவதுமாகும் என்றும், தலைவன் சாந்தமாக ஆடியது அதாவது இன்பமாக ஆடியது என்றும் பொருள் கூறுகின்றனர்.”³⁷

கூத்து வகைகள்:

பழந்தமிழ் மக்களிடமிருந்து வந்த பல கூத்து வகைகள் குறித்துச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது. குரவைக்கூத்து (புறம். 1:3) (அகம். 232), வெறிக் கூத்து (கலித். 123), வள்ளிக் கூத்து (பெரும்.370-371), கழனிலைக் கூத்து (அகம்.142),துணங்கைக் கூத்து (குறுந். 31), மதுரை. (25,26), பாவைக் கூத்து (அகம்.214), அமலைக்கூத்து (அகம்.142) போன்ற கூத்து வகைகள் இருந்துள்ளன.

குரவைக் கூத்து:

குறிஞ்சி நிலத்தில் குறப் பெண்கள் தங்கள் குறிஞ்சி நிலத் தலைவனாகிய முருக பெருமானை வழிபட்டு ஆடும் கூத்து குன்றக் குரவை அல்லது குரவைக் கூத்து எனப்படும்.

குரவை என்பது மங்கையர்எழுவர் செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோர்த்து அந்நிலைக்கொப்ப நின்று ஆடும் கூத்தாகும். குரவையாடுதல் இரு பாலருக்கும் உரியது. குறவர் தொண்டகப் பறை கொட்டக் குரவையாடுவர்.

குறவர்கள், மூங்கில் குழாயில் வைத்துப் புளிக்கச் செய்த மதுவை பருகி, குரவைக் கூத்தினை ஆடியுள்ளனர். (புறம்.129:1-3), கள்ளினைக் குடித்த குறவர்கள் தம் மனைவியருடன் மலையின் உச்சியில் குரவைக் கூத்தினை ஆடினர் என்பதை மலைபடுகடாம் (320-322), தெரிவிக்கிறது.

பெண்கள் தை மாதத்தின் இறுதி நாட்களில் ஒன்று கூடி பெரிய வாயையுடைய ஊது கொம்பிடத்துப் பிறந்த இசை முழங்க வண்டல் விளையாடுவதற்குரிய பாவையை நீர்த்துறைக் கண் வைத்து விளையாடுவர். மேலும் அவர்கள் குரவைக் கூத்தையும் ஆடி மகிழ்வர்

**வண்டல் பாவை உண்துறைத் தரீஇ
தீருநுதல் மகளிர் குரவை அயரும்**

(அகம். 269:19-20, மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

நறவு நாட் செய்த குறவர் தம் பெண்டிரொடு

.....
வாந்தோய் மீமிசை அயரும் குரவை

(மலைபடு. 320-322, பெருங்கௌசிகனார்)

ஆகிய பாடல்கள் குரவைக் கூத்தை ஆடுபவர், ஆடும் முறை, இயம்பும் இசை குறித்துச் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

துணங்கை கூத்து:

துணங்கை என்பது கூத்து வகைகளுள் ஒன்று. அது முடங்கிய இரு கைகளையும் விலாப் புடைகளில் ஒற்றி அடித்துக்கொண்டு அசைந்தாடும் ஒருவகை கூத்து ஆகும். மகளிர் விழாக் காலங்களில் துணங்கைக் கூத்தாடுவர். ஆடவர் அம்மகளிருக்கு முதற்கைக் கொடுத்தல் வழக்கம் (குறுந்.31:21) அக்காலத்தில் துணங்கைக் கூத்தினை ஆடவரும், பெண்டிரும் சேர்ந்து ஆடினர். போர் முடிவுற்ற இறுதி நாட்களிலும், விழா எடுக்கிற காலங்களிலும் ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சேர்ந்து ஆடுகிற ஆட்டம் துணங்கைக் கூத்தாகும்.

**குழையன் கோதையன் குறும்பைந் தொடியன்
விழவுஅயர் துணங்கை தழுஉகஞ் செல்ல**

(நற்.50:2-3, மருதம் பாடிய இளங்கோவன்)

நிணம்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க (கீருமுருகு.56, நக்கீரர்)

ஆகிய பாடல்களின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

பாவைக் கூத்து:

மரத்தால் அழகிய பாவைகளைச் செய்து அவற்றை அராங்கிலே இயக்க வல்ல கலைஞன் ஆடும் கூத்து பாவைக் கூத்தாகும். பாவைக் கூத்து கலைஞர்கள் அராங்கில் பாவையை இயக்கி ஆடி பாடியமையை,

வெறி அயர் வியன்களம் பொற்ப வல்லோன்
பொறி அமை பாவையிற் நூங்கல் வேண்டின்
என் ஆம் கொல்லோ?

(அகம்.214:19-21, வடம வண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்)

அகநானூற்றுப் பாடலொன்று சுட்டுகிறது.

வள்ளிக் கூத்து:

மக்கள் தங்கள் நாட்டில் வளம் பெருக வேண்டும் என்றும் செழுமை உண்டாக வேண்டுமென்றும் நினைத்து ஆடிப் பாடியக் கூத்து வள்ளிக் கூத்தாகும்.

வாடா வள்ளியின் வளம் பலதருஉம்
நாடுபல கழிந்த பின்றை

(பெரும்.370-71, கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்)

என்று வள்ளிக் கூத்தின் தன்மையைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கிறது.

அமலைக் கூத்து:

நெருங்கி ஆடும் கூத்துவகை ஆதலின் இதனை அமலை என்பர். போர்க்களத்திலே, பகை மன்னனைக் கொன்று வெற்றியைக் கொண்டாடும் விதமாக இவ்வகைக் கூத்தினை ஆடுவர்.

மிஞலி என்னும் மன்னன் பெரும் புகழையும், வெள்ளம் போலும் சேனையையும் உடைய அதிகனைக் கொன்று அமலை என்னும் வெற்றிக் கூத்தினை ஆடினான் என்பதை,

ஊட்டு அரு மரபின் அஞ்சுவரு பேளெக்கு
ஊட்டு எதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞ்லி
புள்ளிற்கு ஏமம் ஆகிய பெரும் பெயர்
வெள்ளத் தானை அதிகற் கொன்று உவந்து,
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பின்

(அகம்.142:10-14, பரணர்)

அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

கழைக் கூத்து:

கழைக்கயிற்றில் ஏறி ஆடும் கூத்து, கழைக்கூத்து என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சாறு கொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அரிக் கூட்டின்னியங் கறங்க ஆடுமகள்
கயிறூற் பாணியில் தளருஞ் சாரல்

(குறிஞ்சி.192-194, கபிலர்)

தொழிலே கலையாக வளர்க்கப்பட்டது எனும் கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக இக்கழைக்கூத்து திகழ்கிறது. ஆணுடன் சேர்ந்து வருவாயை ஈட்டுவதற்காகப் பெண்களும் இத்தகைய கடுமையான வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதினை,

கடும்பறைக் கோடியார் மகாஅ ரன்ன

நெடுங்கழைக் கொம்பர்க் கடுவன் உகளினும்

(முலைபடு.36-237)

கழைஎன்பது மூங்கிலைக் குறித்து நிற்கிறது. மூங்கில் கம்புகளிடையே கட்டப்பட்ட கயிற்றின் மேலேறி நடத்தப்படும் கூத்து என்பதால் கழைக்கூத்தாயிற்று.

வெறிக் கூத்து:

வெறி-வெறிகூத்து இங்கு வட்டமாகிய ஒழுங்கைக் குறித்தது. வெறிகூத்து ஆடுவோர் வட்டமாக நின்று ஆடுவர். பெண்களே பெரும்பாலும் இவ்வகை கூத்தை நிகழ்த்துவர் என்பதை, **வெறி கொண்ட புள்ளினம் வத்சேரும்பொழுதினால்** என்று கலித்தொகை (123;12)பாடல் சுட்டுகிறது.

ஆரியக் கூத்து:

இரு மூங்கில் உச்சிகளுக்கிடையே இறுக்கிக் கட்டப்பெற்ற கயிற்றின் மீது நின்றாடும் கூத்து ஆரியக்கூத்து எனப்படும். இவ்வகைக் கூத்தினை ஆடினோர் ஆரியக் கூத்தர் என்றழைக்கப்பட்டனர். இதனை,

..... **ஆரியர்**

கயிறு ஆடுபறையின் கால்பொரக் கலங்கி

வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும்

வேப்பயில் அழுவம் முன்னியோரே (குறுந்.7:3-6, பெரும்பதுமனார்)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தோளிக் கூத்து:

பெண்கள் தோளினை அசைத்து ஆடும் கூத்து ‘தோளிக் கூத்து’ எனப்படும். இவ்வாட்டம் மயில்கள் அசைந்தாடுவது போன்று தோன்றும் என்பதை,

வைளர் வால் எயிற்று ஒள்நுதல் மகளிர்

கைமாண் தோணி கடுப்பப் பையென

மயிலினம் பயிலும் மரம்பயில் கானம்

எல்குடை உறாஅ அளவை வல்லே

(அகம்.344:4-7, மதுரை அளக்கர் ஞாழார்மகனார் மள்ளனார்)

என்ற அகநானூறு பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

கூத்துக் கலைவாணர்கள்:

சங்க காலத்தில் மெய்ப்பாடுகள் தோன்ற ஆடிப்பாடி நடிக்கும் விறலியர் பலர் இருந்தனர்.

பண்டை அரசர்கள், விறலியர் ஆடல் பாடல்களைப் பாராட்டிப் பொன்னரி மாலை முதலியவற்றைப் பரிசளித்துள்ளனர். தொடி முதலிய சிறந்த நகைகளையும் வழங்கியுள்ளனர். இதனை,

வாடா மாலை பாடினி யணியப்

பாணன் சென்னிக் கேணி பூவா (புறம்.364:1-2, கூகைக் கோழியார்)

“சேயிழை பெறுகுவை வானுதல் விறலி” (புறம் 105:1)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. விறலியர்கள், யாழ் வாசித்தாற் போலப் பாடும் நயப்பாடு தோன்றும் பாட்டினையுடைய விறல்பட ஆடுதலையுடையார் என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுகின்றார் (மதுரை. 210-218). சோழன் நலங்கிள்ளி விறலியர்க்கு மாட மதுரையையோ வஞ்சிமாநகரத்தையோ வேண்டுமாயின் தரவல்லவன் என்று கோவூர்கிழார் கூறுவதிலிருந்து விறலியர் (புறம். 32) பண்டை அரசர்பால் பெற்றிருந்த பெருஞ் சிறப்பினைக் காணமுடிகிறது.

ஆடும் பெண்கள், விறலி, கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடுகளமகள் எனவும் நூல்களில் குறிக்கப்பட்டனர். அங்ஙனமே நடனமாடுபவன் கூத்தன், ஆடுமகன், ஆடுகளமகன் எனப்பட்டான். இவர்கள் சங்க காலத்தில் கூத்துக்கலையை வளர்த்த கலைவாணர்கள் ஆவர். இவர்கள் நடனமாடிய அரங்கம் ஆடுகளம் எனப்பட்டது.

விழாக்காலங்களில் பலவகைக் கூத்துக்களைஇவர்கள் ஆடினர். பிற காலங்களில் அரசர் முதலிய வள்ளியோற்பாற் சென்று ஆடிப்பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர்.

கூத்தாடுபவர்களின் வாத்தியக் கருவிகள்:

கூத்தாடுபவர்கள் பலவகையான வாத்தியக் கருவிகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றைத் திறம்பட இயக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். மத்தளம், சிறுபறை கஞ்சக்கருவி, தூம்பு, குழல், கரடிகை, சல்லிகை போன்ற கருவிகளை வைத்திருந்தனர் என்று மலைபடுகடாம் இயம்புகிறது. இதை

*திருமழை தலைஇய இருள்நீர் விசம்பின்
விண்அதிர் இமிழ்ச்சை கடுப்ப, பண் அமைத்து
திண்வார் விசித்த முழுவொடு, ஆகுளி
நுண்உருக்கு உற்ற விளங்கு அடர்ப் பாண்டில்
மின் இரும் பீலி அணித்தழைக் கோட்டொடு
கண் இடை விடுத்த களிற்று உயிர்த் தூம்பின்
இளிப்பயிர் இமிரும் குறும்பரம் தூம்பொடு
விளிப்பது கவரும் தீம்குழல் துதைஇ
நடுவுநின்று இசைக்கும் அரிக்குரல் தட்டை
கடி கவர்பு ஒலிக்கும் வல்வாய் எல்லரி,
நொடி தரு பாணிய பதலையும் பிறவும்
கார்கோட பலவின் காய்த்துணர் கடுப்ப*

நேர்சீர் சுருக்கில் காய கலப்பையிர் (மலைபடு.1-13, பெருங்கௌசிகனார்)

என்ற பாடலால் அறியமுடிகிறது. தோல் கருவி, துளைக் கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக் கருவி என்னும் நால்வகைக் கருவிகளும் ஈண்டுச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. எல்லா இசைக்கருவிகளுக்கும் மத்தளம் அடிப்படைக் கருவியாக விளங்குதலால் முதலில் கூறப்பட்டது. மத்தளத்தின் ஒலி, மேகத்தின் அதிர்வுக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகுளி, பாண்டில், அடர், கொம்பு, உயிர் எனும் துதிகை, தூம்பு, பீலி, இளி, கரடிகை, எல்லரி பதலை, கலம் எனும் வாச்சியம் முதலிய கூத்தர்கள் ஏந்திச் செல்லும் பல்வேறு இசைக்கருவிகளின் பெயர்கள் பற்றியச் செய்திகளை மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகிறது.

தொகுப்புரை

இயற்கை தானாக உருவாகியது என்பது போலவே கலையும் இயற்கையின் வழி பிறந்த உழைப்பின் ஊடக மொழி. தொல்பழங்கால மக்கள் விலங்குகளை வேட்டையாட இயற்கையாக கிடைக்கக்கூடிய கற்களைக் கொண்டு, தமக்கு தேவையான கருவிகளை உருவாக்கினர். நாகரிக வளர்ச்சியின் காரணமாக கரடு முரடான கற்களை விடுத்து வழுவுழுப்பான கருவிகளை உருவாக்கினான். கருவிகளுக்கு கைப்பிடி பொருத்தி சிற்பக்கலைக்கு வழிவகுத்தான், இவ்வாறு சிற்பக்கலை தோற்றம் பெற்றது.

மண்ணில் காலடித் தடம் பதிந்திருப்பதைக் கண்ட மனிதன் அதனைக் கொண்டு, தன் குகைகளின் மீது பதியுமாறு செய்திருப்பான். அச்செயலின் விளைவே அம்மண் குழம்பை எடுத்து கோட்டு வடிவில் பார்த்து மகிழ்ந்ததை வரைந்திருப்பான். இவ்வாறு 'ஓவியக்கலை' தோற்றம் பெற்றது எனலாம். கலையானது, இயற்கையை மனிதன் தன் தேவைக்காக எதிர்கொள்ளும் போது மக்களிடையே தோன்றியது என்பதை அறிந்துக் கொள்ளமுடிகிறது. அவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற கலை, மரபாகப் போற்றப்படுகிறது. மக்கள் தம் மொழி, இனம், பண்பாட்டுப் பழக்க வழக்கம், மரபுகள் ஆகியவற்றைக் கலைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தினர்.

பல்வேறு இசைக்கருவிகளை, இசைக்கும் திறமை பெற்றவர்களாகப் பாணர் சமூகத்தினர் இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. யாழ், துடி, முரசு, ஆகுளி, பீலி, தட்டை எல்லரி, பாண்டில், இயம், தூரியம், சிறுபறை, தூம்பு போன்ற இசைக்கருவிகளைக் கொண்டு இசைத்துள்ளனர். இசையின் நுணுக்கத்தினைக் கற்றறிந்த முன்னோடிகளாகப் பாணர்கள் விளங்கியுள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் ஓவியத்தை ஓவு, ஓவியம், சித்திரம், படம், படாம், வட்டிகைச் செய்தி எனப் பலப் பெயர்களால் குறிப்பிட்டனர். ஓவியம் வரைவதற்குப் பயன்பட்ட எழுதுகோல் 'துகிலிகை' என்று வழங்கப்பட்டுள்ளதும், ஓவியங்கள் நிறைந்த சித்திரக் கூடம் எழுதெழிலம்பலம் என்று வழங்கப்பட்டிருப்பதையும் காணமுடிகிறது. ஓவியம் வரைபவர்கள் 'கண்ணுள் வினைஞர்' என்றும், ஓவமாக்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். தொழில் நுட்பமும் கலைத்திறமும் வாய்ந்த ஓவியக்கலைஞர்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளமைகுறித்தும் இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிற்பக்கலைக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக விளங்குவது நடுகல் வழிபாடு ஆகும். போரில் விழுப்புண் பட்டு இறந்த வீரர்களுக்குக் கல் நடுவது பழந்தமிழர் வழக்கமாகும். சங்கப் பாடல்களுள் பாவை, சுடுமண் என்று சிற்பங்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

மரத்தைக் கொண்டு சிற்பங்கள் மற்றும் பயன்பாட்டு பொருட்களைச் செய்தவர்கள் தச்சர் எனப்பட்டனர். தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட அரசமாதேவியின் கட்டில் சிறந்த வேலைப்பாடுடன் அமைந்திருந்தது. அரசர்கள் பயன்படுத்தும் தேர், சிறுவர் பயன்படுத்தும் நடைவண்டி என அனைத்தையும் உருவாக்கும் தொழிற்றிறம் வாய்ந்த தச்சர்கள் இருந்துள்ளமையைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

'சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம்' என்று வழங்கப்படுவதால், அக்காலக் கட்டடங்கள் மண், செங்கல், மரம், உலோகம் ஆகியவற்றால் அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. கட்டடக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களை 'நூலறி புலவர்'

என்று அழைத்தனர். கோயில், அரண்மனை, பிற கட்டடங்கள் அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் திகழ்ந்தன.

குடியிருப்புகள் இடத்திற்கும் தேவைக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. எயினர்களுடைய குடிசைகள் அணில், எலி ஆகியவை நுழையாதபடி முள் போன்ற ஈந்தின் இலையால் வேயப்பட்டிருந்தன. மண்ணை வளமாக்கும் உழவர்கள் தங்கள் இல்லங்களில் குதிர் என்று சொல்லக்கூடிய நெற்கூடுகளோடு கட்டியிருந்தனர். மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் கொண்ட பரதவர்கள் முற்றங்களை வைத்து வீடு கட்டியிருந்தனர். வானளாவ உயரமான கட்டடங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தது கட்டடக்கலைஞர்களின் கலைத்திறமையை புலப்படுத்துகிறது.

மனிதன் பலவகை உணர்ச்சிகள் கொண்டவன். கோபம், மகிழ்ச்சி போன்ற சூழல்களில் அவன் ஏற்படுத்தும் ஓசைகளே கூத்திற்கு அடித்தளமாக இருந்திருக்கக்கூடும் என்கிறார் இராசமாணிக்கனார். கூத்து மனிதர்களின் உணர்ச்சியின் அடிப்படையிலேயே தோன்றியது. கூத்து ஆடுபவர்கள் கூத்தர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆடுநர் என்போர் கூத்தர் எனும் பொருண்மையில் சுட்டப்படுகின்றனர்.

‘கண்ணுளர்’ என்பார் மாறுவேடமிட்டு ஆடும் கூத்தராவர். குரவைக் கூத்து, துணங்கைகூத்து, பாவைக்கூத்து, வள்ளிக்கூத்து, அமலைக்கூத்து, கழைக்கூத்து, ஆரியக்கூத்து, தோளிக்கூத்து, வெறிக்கூத்து எனப் பலவகை கூத்து பற்றியும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. கூத்தாடுபவர்கள் பலவிதமான கருவிகளை இசைத்தனர். ஆகுளி, பாண்டில், அடர், கொம்பு, தூம்பு, பீலி, கரடிகை, பதலை, கலம் எனும் வாச்சியம் முதலான இசைக்கருவிகள் பற்றியும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலிருந்து இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண்விளக்கம்

1. கண்ணகி கலை வேந்தன் (தொ.ஆ), தமிழர்கள்வளர்த்த ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கு, ப.30
2. க.அ. ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை,ப.306
3. புலவர் பா.உலகநாதன், புறநானூற்றில் நுண்கலைகள், ப.17
4. மேலது ப.18
5. ஜேம்ஸ் பர்கூசன், History of Indian and Eastern Architecture, ப.324.
6. முனைவர் க.காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல்,ப.24.
7. தொல்.மரபியல்.நூற்பா.2
8. தொல்.மரபியல்.நூற்பா.45
9. மேலது நூற்பா.46
10. மேலது நூற்பா.47
11. கண்ணகி கலைவேந்தன் (பதி.ஆ), தமிழ் இலக்கியங்களில் கலைகள், ப.92
12. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியல் நிலை, ப.311
13. முனைவர் பாக்யமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.7
14. மேலது ப.8
15. முனைவர் க.காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், ப.30
16. ப. உலகநாதன், புறநானூற்றில் நுண்கலைகள், ப.17
17. மேலது ப.17
18. மேலது ப.17
19. மேலது ப.18
20. மேலது ப.18
21. முனைவர் எஸ்.பாக்யமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.7
22. தமிழ்க்கலைக் களஞ்சியம், ப.340
23. சாமி சிதம்பரனார், பழந்தமிழ் நாட்டில் கலை வளர்ச்சி, ப.131
24. செ.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு (3ம் பாகம்), ப.265
25. மேலது ப.268
26. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள், ப.74
27. செ.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.283
28. டாக்டர் ந.சுப்ரமண்யன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.457
29. எஸ்.ஏ. பெருமாள், மனித குல வரலாறு, ப.69
30. செ. வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.352
- 31.கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம், சங்க காலக் கலைகளும் கலைசார் கோட்பாடுகளும், ப.198
32. தொல்காப்பியம், பாயிரம்.

33. டாக்டர் மா. இராசமாணிக்கனார், தமிழகக் கலைஞர்கள், ப.39
34. செ.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.497
35. டாக்டர். மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழகக் கலைகள், ப.87
36. இரா.கலைவாணி, சு.தமிழ்வேலு, சங்க இலக்கியத்தில் இசை, ப.54
- 37.மேலது, ப.56

இயல் - 7

**அரசும், கைவினைக் கலைஞர்களின்
வாழ்வியலும்**

இயல்-ஏழு

அரசும், கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியலும்

மருதநிலமே 'அரசு' உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படை ஆகும். மலை, காடு, கடல், வயல் எனும் நிலப்பகுதிகள் இருந்ததாகப் பதிவுகள் இருந்தாலும், பண்படுத்துதல் முல்லை நிலத்தில் தொடங்கினாலும் பண்பாடு எனும் சொல்லை மருதநிலம் உருவாக்கித் தந்தது.

நன்செய், புன்செய் நிலங்களில் விளைந்த நெல்லும், பிறதானிய வகைகளும், பண்ப்பயிர்களும், வணிகமும் நாட்டு வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணிகளாக இருப்பினும், மருதநிலமே அரசு உருவாக்கத்திற்கு தோற்றுவாயாக இருந்தது.

உழவுத் தொழில் பெருக்கத்திற்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைந்து, தொழில் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றியவைக் கைவினைக் கருவிகள் ஆகும். இக்கருவிகள் உழவுத்தொழிலுக்கும், நாட்டுவளர்ச்சிக்கும் பெரும்பங்காற்றின. காடு சார்ந்த புன்செய் நில விளைச்சலுக்கும், வயல் சார்ந்த நன்செய் நில விளைச்சலுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் கருவிகள் வளர்ச்சியுற்றன.

மருதநிலத்தில் உழவும், உழவால் உருவான பொருள்சார் வேளாண் உற்பத்திக்கருவிகளும், அதனை விற்கவும், வாங்கவும் எனச் சிறு குழுக்கள் உருவாகின. பண்டமாற்றம் பின்னர் வணிகம் எனப் பொருளாதாரப் பெருக்கத்தைக் கொண்டன.

தொடக்கக்கால இனக்குழுச் சமூகம் மறைந்து மருதநிலத்தில் தலைமை, ஆள்பவன், அரசு, அதிகாரம் என உருவாக்கப்பட்டது. மருதநிலமே அரசு, அரசியல் எனும் தனியுடைமை அமைப்பை தோற்றுவிக்கத் தலைப்பட்டது. இவ்வமைப்பானது இனக்குழுத் தலைவன், சீறார் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், அரசர், பேரரசர் எனச் சமூக அமைப்பு முறைகளை விட இறுக்கமான விதிகளோடு அமைந்துவிட்டது.

இனக்குழு வாழ்க்கை முறை அழிந்து, நில உடைமையாக மாற்றம் பெற்ற காலமாகச் சங்ககாலம் இருந்துள்ளதை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. இனக்குழுக்களாக இருந்த தமிழ்ச் சமூகம், பேரரசு என விரிவடைந்த காலம் சங்ககாலம் ஆகும்.

மருதநிலத்தின் தொழிலான உழவுத் தொழிலே நாட்டின் முக்கியத் தொழில். முதன்மைத் தொழில் 'உழவுக்' குறித்துச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் பரவலாகப் பாடப்பட்டுள்ளன.

'பெருங்களம் தொகுத்த உழவர் போல' (அகம். 30:8), 'கங்குல் ஓதைக்கலி மகிழ் உழவர்' (அகம். 37:2), 'அரிகால் போழ்ந்த தெரி பகட்டு உழவர்' (அகம். 41:6) பாலை - குன்றியனார், 'வானம் வேண்டா வில்குர் உழவர்' (அகம். 193:2) - மதுரை மருதன் இளநாகனார், 'கொல்லை உழவர் கூழ்நீழல் ஒழித்த' (அகம். 194:13), முல்லை - இடைக்காடனார், 'கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்' (அகம்.

216:9) மருதம் - ஐயூர் முடவனார், 'தண்மழை ஆலியின் தா அய் **உழுவர்**' (அகம். 211:5) பாலை - மாமூலனார், 'கழனி **உழுவர்** கலி சிறந்து எடுத்த' (அகம். 266:17), மருதம் - பரணர், 'இனம் தேர் **உழுவர்** இன்குரல் இயம்ப' (அகம். 314) முல்லை - அம்மள்ளனார், 'கள் ஆர் உவகைக் கலிமகிழ் **உழுவர்**' (அகம். 346:5), மருதம் - நக்கீரர், 'வித்திய **உழுவர்** நெல்லொடு பெயரும்' (ஐங். 3:4) மருதம் - ஓரம்போகியார், 'முதுமொழி நீராப், புலன்நா **உழுவர்**' (கலித். 68:4), மருதம் - மருதனிள நாகனார், '**உழுவர்** வாங்கிய கமழ்பு மென்சினைக்' (குறுந். 10:3) மருதம் - ஓரம் போகியார், 'முதைப்புனம் கொன்ற ஆர்கலி **உழுவர்**' (குறுந். 155:7) முல்லை - உரோடகத்துச் கந்தரத்தன், 'உரன்கெழு நோன்பகட்டு **உழுவர்** தங்கை' (சிறுபாண். 190) - நல்லூர் நத்தத்தனார், 'வில்லோர் **உழுவர்** வெம்முனைச் சீறார்' (நற். 3:5) பாலை - இளங்கீரனார், 'தண்டலை உழுவர் தனிமட மகனே' (நற். 97:9) முல்லை - மாறன் வழி, 'நல் எருது நடைவளம் வைத்தென **உழுவர்**' (நற். 315:4) நெய்தல் - அம்மூவனார், 'உவர்வினை உப்பின் உழா **உழுவர்**' (நற். 331:3), நெய்தல் - உலோச்சனார், 'செஞ்சால் உழுவர் கோற்புடை மதரிப்' (நற். 340:7) மருதம் - நக்கீரர், 'கொடு மேழி நசை உழுவர்' (பட்டினப். 205) - கடியலூர் உருத்திரக்கண்ணனார், 'ஏனல் **உழுவர்** வரகும் தீட்ட' (பதிற். 30:22), 'பழன உழுவர், பாய் புனல்' (பரி. 7) - மையோடக் கோவனார், 'கழனி **உழுவர்** சூட்டொடு தொகுக்கும்' (புறம். 13:11) - 'உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்' **உழுவர்க்கு** (முலைபடு. 60), 'கழனி உழுவரொடு மாறு எதிர்ந்து மயங்கி' (அகம் 366:8) மருதம் - குடவாயிற் கீரத்தனார், '**உழுவன்**' (குறுந். 131:5, 181:4, புறம் 230:13, 289:13) ஆகிய பாடல்களில் உழவுத்தொழில் குறித்த பதிவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

'உழவுத் தொழில்' சமூக வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றின என்பதை எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பதிவு செய்துள்ளன. உழவில் முக்கியமானதாய் திகழ்வது கைவினைக் கருவிகள் ஆகும்.

உலகின் முதற்கருவி என்ற வரலாற்றை புரட்டினால் இயற்கையில் விளைந்த கூரிய கற்கள் எனும் அரிய கருவியை மட்டுமே நினைக்கத் தகும். தொடக்க காலத்திய வேட்டைச் சமூகத்தில் முதல்மனிதன் பயன்படுத்திய கைவினைக் கருவி என்பதை மனிதகுல வரலாறு நமக்கும் சொல்லிச் செல்லக் காண்கிறோம். அந்த வரலாற்றுக்குள் தொல்குடி மக்களின் தொழிற் கருவியாகவும் அவற்றை வரையறுக்கிறோம்.

வேட்டைச் சமூகத்தில் மனிதன் கூரிய கற்களை ஆயுதமாக ஏந்தியே தம் வேட்டைத் தொழிலைத் தொடர்ந்தான். மனிதன் பயன்படுத்திய முதல் கருவிகளே அவனது வளர்ச்சியைத் தீர்மானித்தன. அவ்வாறே நாகரிகத்திற்கும், நாட்டுவளர்ச்சிக்கும் தொல்குடிச் சமூகத்தின் கைவினைக் கருவிகளே பெரும் பொருளீட்டித் தந்தன. தமிழ்ச்சமூகத்தின் கைவினைத் தொழிற் கலைஞர்களை, பொருளாதார வளம் சேர்த்த வினைஞர்களாக மரபு வழிப் பண்பாட்டு பொருள்சார் முக்கிய காரணிகளாக வரலாற்றில் பதிவு செய்தாக வேண்டும். அந்த நோக்கமே இந்த ஆய்வின் இலக்காகும். அதற்கான தரவு தேடல்கள் வழி ஆய்வு செய்யப்பட்டு

பல்வேறு ஆய்வு அணுகுமுறைகளோடு இந்த ஆய்வேடு அமைந்து கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாற்றை எழுதுதலில் பெரும் பங்காற்றுகின்றது.

சங்க இலக்கியம் முழுதும் வேட்டைக் கருவிகள், விவசாயம் சார்ந்த கருவிகள், மக்கள் பயனூறும் புழங்குக் கருவிகள் எனப் பாடல்கள் பதியம் செய்துள்ளன.

மருதநிலத்தில் ‘உணவே உயிர் மருந்து’ என்பது வழக்காகும். உயிராதாரமான உணவுத் தேவையை முழுமையாக நிறைவேற்றிக்கொள்ள நமக்குக் கிடைத்த அரிய களம் தான் விளைநிலம்.

விளை, விளைச்சல் தொழில் பெயராய் எப்போதும் விளையும் நிலம். காலந்தோறும் உழைப்பின் பயன் விளைக்கும், தேவையை நிறைவு செய்யும் என்ற பொருண்மைகளோடு ஒன்றிணைந்து நமக்கு பொருள் தரும் சொல்லே விளைநிலம் ஆகும். உணவு தானியங்களாகப் பொருள் தரும் ‘புலம்’ என்ற சொல்லைத் தமிழர்கள் ‘நிலம்’ என்றனர். மலையிலிருந்தும், காடுகளிலிருந்தும் இடம் பெயர்ந்த குழுவினர், நிலங்களை விளைநிலமாக உருவாக்கிட உதவும் பல்வேறு கருவிகளை/ஆயுதங்களை கைவினைத் தொழிலாக முறைப்படுத்திக் கொண்டனர். அவர்களால் விளைந்த கைவினைக்கருவிகள் நூற்றுக்கணக்கானவை என்பதை நாம் அறிவோம். சங்க இலக்கியம் அக்கருவிகளைப் பெட்டகமாக்கி நம்முன் வைத்திருக்கின்றது.

உணவுத் தேடலுக்கான பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியதும், உணவுத்தேவையின் வளர்ச்சிக்காக மேட்டு நிலத்தில் களைக் கொட்டுக்களால் மண்ணைக்கீறி பயிரிடும் முறைக்கு நேரெதிரான ஆயுதமாக நன்செய் நிலத்தைப் பயிரிடுவதற்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்றுவதற்கு ஆழ உழும் கலப்பை எனும் ஆயுதத்தை உருவாக்கியவர்கள் சங்ககால தொல்குடித் தமிழர்கள்.

கலப்பை எனும் கருவியை, ஆயுதத்தை முனைந்து உருவாக்கியவன் மருத நிலம் கண்ட தமிழன். இது தொல்குடி சமூகத்தின் அறிவுக் கொடை. நிலத்தை ஆழ உழப் பயன்படும் கலப்பை, உற்பத்தி பெருக்க மண்ணைக்கீறி நெல் மணிகளைப் பெருக்கும் தொழிலுக்காகி ஆகி வருவதால் ‘உழுக்கு’ நிறைக்கும் கலத்தை சுட்டும் சொல்லாகக் கலப்பை முழுமைக் கொண்டது.

உழவுத் தொழிலுக்கான உழவுப்படை ஆயுதம் என்று பதம் கொள்ளாமல் ‘உழுபடைக் கருவி’ என்ற பயன்படுத்தும் சொல்லின் பதியத்திற்குள் சிறு சிறு குழுக்களின் கைவினைக் கருவிகள் இணைந்திருக்கின்றன. கொழு, நுகத்தடி, கணை எனச் சிறு கருவிகளின் இணைவும் பிணைந்திருப்பதை நாம் ஆய்ந்து எண்ணிப் பார்க்கத்தகும்.

மண்ணுக்கும் மன்னனுக்கும் உயர்வைத் தரும் விவசாயம் என்ற சொல்லின் முதல் கலனாகக் கலப்பை, என்ற ஆயுதம் மக்களைக் காக்கும் உழுபடைக் கருவி என நமக்கு கிடைத்திருப்பது தமிழலகில் விவசாயப் பெருக்கத்தின் அடையாளக் குறியீடு. மருத நிலத்திற்கு, நாகரிக வளர்ச்சிக்கு, பண்ட மாற்ற முறைக்கு, வேளாண் உற்பத்தி பெருக்கத்திற்கு மொத்தத்தில் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு

உயிராதாரத் தன்னிறைவிற்குப் பங்காற்றும் உழுபடை ஆயுதம் கலப்பை எனின் சால்பு. சிறப்பு.

விவசாய உற்பத்தியின் முதல் ஆயுதமான கலப்பை என்ற சொல்லை தமிழ்ச் சமூகம் சங்க இலக்கியத்துள் பாதுகாத்து வைத்திருக்கின்றது. மருத நிலத்தில் கலப்பை என்ற சொல் நாஞ்சில் என்ற பெயரில் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘வாய் வாங்கும் வளை நாஞ்சில்’ (பரி. 1:5), ‘நிறன் உழும் வளை வாய் நாஞ்சிலவை’ (பரி. 15:57), ‘நின் ஒன்று உயர்கொடி நாஞ்சில்’ (பரி. 4:39), ‘நாடு வறம் கூர நாஞ்சில் துஞ்சு’ (அகம். 42:5), ‘உழவுத் தொழில் உலந்து, நாஞ்சில் துஞ்சி’ (அகம். 141:5), ‘குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி’ (பெரும். 188), ‘பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்’ (பெரும். 188) எனும் வரிகள் உழுபடைக் கருவியான கலப்பைக் குறித்து நுவல்கின்றன.

மேலும் விவசாயத்திற்குரிய பிற கருவிகளான அரிவாள் (நற். 275), குயம் (பொருநர்.242), பெட்டி (வட்டவடிவமான பெட்டி) (ஐங். 47,48, குறுந்.155 நற். 210, அகம். 391), கோடரி(நுயியம்) (புறம்.23,36) ஆகிய பாடல்களுள் உழவுக்குரிய கருவிகள் குறித்த செய்திகளும் சங்கப் பாடல்களுள் இடம்பெற்றுள்ளன.

கைவினைத் தொழிலும் - தொழிற்சார்ந்த உற்பத்திக் கருவிகள் குறித்த விளக்கமான தரவுகள் இயல் இரண்டினுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐவகை நிலம் சார்ந்த தொழில்களும் தொழிலாளர்கள் பற்றிய பாடல் தரவுகள் இயல் மூன்றினுள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்குடி உழைக்கும் வார்க்கமான தொழிலாளர்களை மருதநில ‘அரசு’கீழோர் என்ற சொல்லால்புறம் தள்ளியிருக்கிறது. குறிப்பாகக் கைவினைத் தொழில் புரிவோர் அரசினால் சிறப்புப் பரிசுக்குரியராக எங்கும் சுட்டப்படவில்லை. புலவர்களுக்குரிய மதிப்பு கைவினைத் தொழில் செய்தவதற்குத் தரப்படவில்லை, மாறாகக் கீழோர் உழைப்பை பரப்ப என்றவாறே பாடற் பொருள் தந்து செல்கிறது. அவ்வாறே பாணன், பறையன், துடியன், கடம்பன் என்ற நால்வகைத் தொல்குடிகளான இசைக்கருவிகளை உருவாக்கியவர்களையும் கீழோர், இழிசினர் (புறம். 82:3-4) என மருதநில அரசு விலக்கி வைத்திருக்கிறது. சமூக பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வேராக இருந்த கைவினைஞர்களின் குடும்ப வாழ்க்கையின் மேன்மை பேசப்படாமல் இருப்பதை அறிய முடிகிறது.

அரசு என்பது, பொது ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும், வார்க்கங்கள் மற்றும் சமுதாய குழுக்கள் அனைத்தின் நலன்களையும் சமமாகக் காப்பதற்குரிய பொறுப்புள்ள அமைப்பு ஆகும். அந்த அமைப்பு, அரசு சங்க இலக்கியப் பதிவுகளில் சங்ககால முழுமையும் மக்களை முரண்பட்ட வர்ணப்பகுப்பாக்கிக் கீழ்மையாகவே பாடுபடுத்திப் பார்த்ததான பதிவுகள் பரந்துபட்டு புலவர்களால் சுட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

சமன்பாட்டு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசு அமைய வேண்டும். பல்வேறுப்பட்ட ‘அரசநியதி’, ‘அரசவிதிகள்’, ‘அரசகோட்பாடுகள்’, ‘அறம்’, ‘அறநெறிகள்’ சங்ககாலத்தில் சமன்பாடு அற்று அதிகார மையமாக இருந்துள்ளதை சங்கப்

பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்ககால அரசு, நிறுவனம், அறநெறிக்கொள்கையில் கைவினைஞர்களின் அறம் சமமாக பட்டிருக்கின்றதா? காலம் தோறும் அரசுக் கோட்பாடுகளுள், கொள்கைகளுள் கைவினைஞர்களின் வாழ்வியல் அறம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும், என்ற நோக்கமே இந்த ஆய்வின் இலக்காக அமைகிறது.

ஆதி பொதுவுடைமைச் சமூகமாக இருந்த வேட்டைச் சமூகத்தின் வளர்நிலையில் இனக்குழு வாழ்க்கைத் தோற்றம் பெற்றது. இனக்குழு வாழ்க்கை மாற்றம்கொண்டு, நில உடைமையாக மாற்றம் பெற்ற காலத்தில் மருதநில அரசு வளர்ந்துள்ளது. இனக்குழுக்களாக இருந்த தமிழ்ச் சமூகம் பேரரசு என விரிவடைந்த காலம் சங்க காலம் ஆகும். அவ்வரலாற்று மாற்றத்தில் வேட்டைச் சமூகம் தொடங்கி இனக்குழு, சீறூர் மன்னர், முதுகுடி மன்னர் வரை ‘அரசு’ நிலைப்பெற்றிருந்தாலும் சமப்பங்கீட்டு முறை மாறாமலேயே இருந்துள்ளது. ஆனால் எந்தெந்த நிலங்களிலெல்லாம் சிறுதொழில்கள் உருக்கொண்டனோதான் ஆங்கே வர்க்க பேதமும் வளரத் தொடங்கி, கருவிகளின் உடைமையாளர்கள் சொத்துரிமையாளர்களாக மாறி விட்ட நிலையைக் காணமுடிகிறது.

“தந்துநிறை, பாதீடு, உண்டாட்டு, கொடை”(தொல்.பொருள்.புறம் 61:7)

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா குறிப்பிடும் ‘பாதீடு’ எனும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பொதுவுடைமைச் சமூகத்தின் எச்சத்தைக் குறிக்கிறது. சமத்துவ சமுதாயம் இருந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தும் குறியீட்டுச் சொல் பாதீடு ஆகும்.

“உற்பத்தி சக்திகளின் மீது மனிதன் ஆதிக்கம் செலுத்தினான். இயற்கையின் வரலாற்றுக் கட்டங்கள் இவற்றில் அமைந்துள்ள வேறுபாடுகள் பல்வேறு மக்களின் வளர்ச்சியிலும் பல்வேறு வர்க்கங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுத் துறைகள் ஆகியவற்றில் வளர்ச்சி வேகத்திலும் வேறுபாடுகளை ஏற்படுத்தி, இதனால் வரலாறு முன்னேறுகிறபோது சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதி அல்லது மற்றொரு பகுதியில் வேகமாகவோ, மெதுவாகவோ வளர்ச்சி காணப்படும்”¹ என மார்க்ஸ் எங்கெலஸ் குறிப்பிடுவது சமூகங்களுக்கிடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட வேறுபட்ட காரணங்கள் என்பதாகவே எண்ணிப் பார்க்க முடிகிறது.

பொதுவுடைமைச் சமூகம், இனக்குழு அமைப்பாக மாற்றம் பெறத் தொடங்கியபோது தொழில் பகுப்பு முறையில் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், இரப்போர் என வேறுபாடுடைய சமூகமாக மாற்றம் அடைந்தது.

உழவுத் தொழில் வளர்த்தபோது ‘இரப்போர்’ என்ற நிலையில் மக்களின் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவு செய்யாத வகைக்கு ஆட்படுத்தியிருப்பதை ‘அரசு’ தனியுடைமை வர்க்கம் என்ற பகுப்பின் வழி ஆய்ந்துணர முடிகிறது.

மருத நில மக்கள் உழவு, உழவுச் சார்ந்த உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கி. நெல், பயறு, இவற்றை பயிரிட்டு வளமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்தனர் (பெரும். 207-242, 255-262), முல்லை நிலத்தில் கிடைக்கும் வரகுச் சோறு, அவரையும் (பெரும். 148-184, 190-196), குறிஞ்சி நில மக்கள் தேனெடுத்தலும், கிழங்கு அகழ்தலும் (பெரும். 82-100), எயிற்றியர் புல்லரிசி எடுத்தல், அதனை உணவாக்கிய முறையையும் (பெரும். 106-117, 130-133) பரதவர் மீன் பிடித்தல், அரிசியிலிருந்து வடித்த கள் போன்றவற்றையும் (பெரும். 263-282) உணவாக

உண்டனர். ஐந்திணை மக்களின் வேறுபட்ட வாழ்க்கை முறையானது குறிப்பிட்ட சில தொழிலாளர் சமூகத்தில் முரணைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே ”

(புறம். 187:1-4 ஒளவையார்)

மேற்வரும் பாடல்வரியால், ‘தலைமை’, ‘அரசு’ எவ்வாறு இயங்கும் என்பதற்கான வரையறையை அளிக்கிறார் ஒளவையார். சங்ககால மருதநில சமூகத்தின் அரசு, ‘நெறிமுறை’யில் முரண்பாடுகள் இருந்துள்ளமைக் குறித்துப் பரந்துபட்ட வகையில் பாடல்கள் விளக்கம் தருகின்றன. ஆடவரிடம், ஆள்பவரிடம் சமன் என்பது இல்லை என்பதும் தலைமை மட்டுமே இருந்ததும், பெண்ணுக்கு அவ்வுரிமை இல்லாதிருந்ததும் இப்பாடல்வழி ஆய்ந்துணரமுடிகிறது. ‘ஆடவர் என்பது ஆள்பவர்’ எனும் பொருளுடையது. மதுரைக்காஞ்சியில் ஆடவர் எனும் சொல் ஆள்பவர் எனும் பொருளிலேயே ஆளப்பட்டுள்ளது.

“நிவந்த யானைக் கணநிறை கவர்ந்த
புலர்ந்த சாந்தின் விரவுப் பூந்தெரியல்
பெருஞ் செய் ஆடவர்த் தம்மின் பிறரும்
யாவரும் வருக ஏனோரும் தம் என
வரையா வாயில் செறாஅது இருந்து
பாணர் வருக பாட்டியர் வருக” (மதுரை. 744-749)

‘பெருஞ்செய் ஆடவர்’ என வரும் மதுரைக்காஞ்சி பாடல் வரிக்குப் பழைய உரையாசிரியர் பெரிய செய்கைகளையும் உடைய மண்டலங்கள் ஆள்கின்றவர் எனப் பொருள் பகர்கின்றார். ஒளவையின் பாடலிலும் நானிலமும், நானிலத் தலைமையும் ஆடவர் என்றே உரைக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணும் பொழுது சில நிலவியல்புக்கு ஏற்ப தலைமை வேறுபட்டு அணுகியுள்ளமைப் புலனாகிறது. மருத நிலம் - நாடு, முல்லை நிலம் - காடு, நெய்தல் நிலம் - அவல் (பள்ளம்), குறிஞ்சி நிலம் - மிசை(மேடு) என்று குறிக்கப்பட்டு நிலத்தின் தன்மைகள் குறித்தும் வரையறை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆள்பவரின் நல்லியல்பே அந்தந்த நிலப்பகுதியின் நன்மைக்கு அடிப்படை ஆகும். மருத நிலத்தின் வளமும், தலைமையும் அரசனை உருவாக்கியது. அரசன் என்பவனே நாட்டின் தலைவனாவான். அத்தகைய அரசன் எவ்வழியோ அவ்வழியில் இச்சமூகம் முறையாக இயங்க வேண்டும் என்பது பாடலின் பொதுவான கருத்தாக அமைந்துள்ளது. இதன் வழி “மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்” (புறம். 186:2) என்பதும் தெளிவாகிறது. ‘அரசு’ என்பது பொது ஒழுங்கை நிலை நாட்டவும், வார்க்கங்கள் மற்றும் சமுதாய குழுக்கள் ஆகிய அனைத்தின் நலன்களையும் பேணி காப்பதற்காக அமைக்கப்பட்ட நிறுவனமாகும். இது ஆதிகால சமூகத்தில் இல்லை. ஆதிகாலச் சமுதாயத்தில் அதிகார அரசு இருந்ததற்கான பதிவுகளும் இல்லை.

ஒரு வார்க்கம் மற்றொரு வார்க்கத்தை ஒடுக்குவதற்கான ஒரு இயந்திரமாகவே அரசு எப்போதும் இருந்து வந்திருக்கிறது. பண்டைய அடிமை முறை உடைமையாளர்களின் அரசாக இருந்து அடிமைகளை அடக்கி வைத்திருக்கப்

பயன்பட்டது. நிலப்பிரபுத்துவ அரசினை, பண்ணையடிமைகளை ஒடுக்குவதற்கான இயந்திரமாக மேற்குடியினர் கைகளில் கொண்டிருந்தனர். இன்றைய முதலாளித்துவ அரசு, கூலித் தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவதற்கான ஒரு கருவியாக இருக்கிறது. சங்ககால சமூகத்தில் ஆள்வோர், ஆளப்படுவோர் எனும் பிரிவுகள்/முறைமைகள் இருந்த வரலாற்றினைச் சங்க இலக்கியம் பாடல்கள் வழியாக உய்த்துணர முடிகின்றது.

அரசும் - கலையும்:

உழைப்பின் வழிப் பிறந்த அனுபவ வெளிப்பாடு கலை ஆகும். கலை மக்களது வாழ்வியலை, பண்பாட்டை, நாகரிகத்தைப் பிரதிபலிப்பவை.

கலை எனில் வேட்டைத் தொழிலின் நுட்பத்தையும் சுட்டும். கைவினைத் தொழிலின் திறன், பெருந் தொழிலின் திறன், புனையா ஓவியத்தின் திறன், நெடுமாடம் எனும் கட்டடக்கலையின் நுட்பம், கல்லெழுத்து எனும் சிற்பம் என்பதாக சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறிய முடிகிறது.

கலை, கலைக்கான விளக்கங்கள், நுண்கலைகள் பயன்பாட்டு கலைகள் குறித்து தொன்மைக் கலைகள் எனும் ஆறாவது இயலுள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்ககால அரசர்கள் கலையைப் போற்றி வளர்த்தனர் என்பதற்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகின்றன. நிகழ்த்து கலைத் தொழிற் கலைஞர்களாகிய கூத்தரும், பாணரும், பறையனும், பொருநரும், விறலியும், பாடினியும், துடியனும், கோடியரும், கண்ணுளரும், வயிரியரும், கடம்பனும், புலையரும் என நுண்கலைஞர்கள் இருந்தனர்.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழப் தோன்றி

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுறீஇச்

(தொல்.பொருள்.புறத்-36)

என்பதைத் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி அறியமுடிகின்றது.

இக்கலைஞர்கள் பயனுறு மன்னனையும், அவனது அரசு விதிகளையும் உலகிற்குப் பறைசாற்றியவர்கள் ஆவர். ஆற்றுப்படையின் அரிய கலை வல்லுநர்கள், தகவல் பரிமாற்றத்திற்குரிய ஊடகமாகத் திகழ்ந்தவர்களாவர்.

அரசர்கள், “இலக்கியத்தையும், நுண்கலைகளையும் ஆய்ந்து அனுபவித்தமையால், அவர்கள் கலைஞர்களுக்கு ஏராளமான பரிசில்களைப் பொழிந்தனர். புலவர், பாணர், பொருநர் என்போரை வரவேற்று உபசரித்தல் அவர்கள் நாள்தோறும் மேற்கொண்ட வேலை கலையின் தகுதியை விடப் பரிசிலின் அளவு மிகுந்திருப்பதுண்டு, மாறியிருப்பதுண்டு, பரிசில்கள் மன்னனது கலை உணர்வையும் விருப்பத்தையும் காட்டினவாகவே அமைந்தன”² என்று அரசர்களின் கொடைத்திறம், கலையார்வம் பற்றி ந.சுப்ரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளதிலிருந்து கலை மீது ‘அரசர்கள்’ கொண்டிருந்த ஆர்வம் விளங்குகிறது.

வாயிலோயே வாயிலோயே

அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென

வறுந்தலை உலகமும் அன்றே, அதனால்
காவினென் கலனே, சுருக்கினெம் கலப்பை
மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே
எத்திசைச் செல்லும் அத்திசைச் சோறே

(புறம். 206, ஓளவையார்)

அதியமான் கலைமீது கொண்டிருந்த ஆர்வத்தால் ஓளவையார் சிலகாலம் தன்னுடன் தங்கவைக்க வேண்டும் என்று விரும்பியும், காலம் நீட்டிக்கவே, காலம் நீட்டித்தலை விரும்பாத ஓளவையார் வாயில் காப்போனிடம் ‘எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே’ என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அரசர்கள் கலைத் திறனை உணர்ந்து, பரிசளித்துத் தம்மை மதிப்பவன் என்று புலவர்கள் கருதினர்.

உழிஞை வீரன் ஒருவன், திருமணம் செய்வதற்கு நொச்சி மன்னனது மகளை வேண்ட அதற்கு இசைய மறுத்துக்கூறுவது மகள்மறுத்தல் எனும் துறையாகும். “வெம்முரணான் மகள் வேண்ட அம்மதிலோன் மறுத்துரைத்தன்று”³ என மகள் மறுத்தல் பற்றிப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை சுட்டுகிறது.

பகை வேந்தர்கள் மகள் வேண்ட, அதற்கு மறுத்துச் சொல்லும் பாரியை வெல்வது குறித்து கபிலர் கூறுவதை,

தாளின் கொள்ளலிர், வாளின் தாரலன்
யான் அறிகுவென், அது கொள்ளும் ஆறே
சுகிர் புரி நரம்பின் சீரியாழ் பண்ணி,
விறை ஒலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர,
ஆடினார் பாடினார் செலினே,
நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே

(புறம். 109:(13-18), கபிலர்)

புறநானூற்று பாடல் சுட்டுகிறது. பகை வேந்தர், வடிவினை மாற்றிக் கூத்தர் வேடமும், மகளிர் விறலியர் வேடமும் கொண்டு பாரிமுன் ஆடிப் பாடினால் அவன், கலை மீது கொண்ட ஆர்வத்தால் மலையையும் நாட்டையும் தருவான் என கபிலர் கூறியுள்ளதிலிருந்து மன்னர்கள் கலை ஆர்வம் மிக்கவராக இருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

பாண்மரபு கலைஞர்கள்:

பாணர், பொருநர், விறலியர், அகவுநர், கூத்தர், துடியர், கடம்பன், கோடியர், பறையர், வயிரியர், கிணைவர், இயவர், கண்ணுளர், ஆடுநர், ஆடுமகள், கிணைமகள், பாண்மகள், பாடுமகள் ஆகிய பாண்மரபுக் கலைஞர்களைச் சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இவர்கள் கலைகளை நிகழ்த்தும் தன்மையாலும், கலைகளை வெளிப்படுத்தும் திறன்களின் வகையினாலும் பெயர் பெற்றனர்.

மரபுக்கலைஞர்கள் குறித்த உளவியல் மற்றும் கலைப் பண்பாட்டு வரலாற்று நோக்கில் பதிற்றுப்பத்து, பட்டினப்பாலை ஆகிய இரு நூல்களிலும் ஆய்வறிஞர்

கே.ஏ.குணசேகரன் அவர்கள் ஆராய்ந்து உரைசெய்து, அளித்தமை இங்கு எண்ணிப் பார்க்கத்தகும்.

பாணர், பாடினர், விறலியர் ஆகியோர் நரம்பிசைக் கருவி மீட்டிப் பண்ணுடன் பாடல் பாடுபவராகவும், துடியர், பறையர், முழுவர் முதலியோர் தோல் இசைக்கருவிகளை இசைப்பவராகவும், குழலர், கோடியர், வயிரியர், இயவர் என்பவர்கள் துளைஇசைக்கருவிகளை இசைப்பவராகவும் கூத்தர், கூத்தியர், கண்ணுளர், விறலியர் முதலியோர் இசைக்கேற்ப ஆடிப் பாடி அபிநயத்தலைச் செய்ததும் சங்கப் பாடல்களின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, கூத்தராற்றுப்படை ஆகிய நான்கு ஆற்றுப்படை நூல்களிலும், பாணர், பொருநன், கூத்தன் உடன் சென்றவர், அவர் சுற்றத்தார் ஆகியோரது எளிய நிலை, அவர்கள் கொண்டு சென்ற இசைக்கருவிகள், பாணன் வள்ளல்களைக் கண்ட பின்பு பெற்ற செல்வநிலை, வள்ளலின் நல்லியல்பு, தலைநகர் சிறப்பு, அவன் வரவேற்றல், வீரம், கொடைத்தன்மை, விருந்தோம்பல் பரிசில் வழங்குதல் போன்ற செய்திக் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

பாணர்:

பாண்மரபினரான கலைஞர் குழுவைப் புரப்பதும், காப்பதும் மன்னர்களின் கடமை. ‘ஆண்கடன் உடைமையின் பாண்கடன் ஆற்றிய’ (புறம்.201:14) பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய் (புறம்.203:14) முதலிய பாடலடிகளின் வாயிலாக வள்ளல்களும், அரசர்களும் கலைஞர்களை ஆதரித்தனர் என்பது புலப்படுகிறது.

கலைச் செல்வத்தைப் போற்றிய பாணர்கள், பொருட்செல்வத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்கவில்லை (புறம்.382) உண்மையை நிலைநாட்ட யாழ்மீது சூள் உரைக்கும் பழக்கம் உடையவர்களாக விளங்கியுள்ளனர் (கலித். 6: 13) பழமரம் தேடிச்செல்லும் பறவை போல (பெரும். 20-22) வள்ளல்களை நாடிச் சென்றுள்ளமையால், இவர்களின் வாழ்வியல் நிலை விளிம்பு நிலையிலேயே இருந்ததென அறியமுடிகிறது.

‘எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர்’(அகம். 115:8), ‘பாணர் ஆர்ப்பப் பல்கலம் உதவி’ (அகம். 331:11), ‘பாணர் நரம்பினும் இன் கிளவியளே’ (ஐங். 100:4), ‘நசை இனன் வதிந்த கிடக்கை பாணர்’ (ஐங். 408:2), முல்லை - பேயனார், ‘பாணர் முல்லை பாட’ (ஐங். 408:1), முல்லை - பேயனார், ‘பாணர் பசுமீன் சொரிந்த மண்டை போல்’ (குறுந். 127:5), மருதம் - ஓரம்போகியார், ‘வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர்’, (குறுந். 328:6), நெய்தல் - பரணர், ‘பரிசில் வெறுக்கை, பாணர் நாளவை’ (புதிற்றுப். 38:9), ‘பாணர் பைம்பூ மலைய இளையர்’ (புதிற்றுப். 40), ‘பாணர் கையது பணிதொடை நரம்பின்’ (புதிற்றுப். 57:7), ‘பாணர் தாமரை மலையவும் புலவர்’ (புறம். 12:1), ‘பாணர் காண்க இவன் கடும்பினது இடும்பை’ (புறம். 173:2), ‘பாணர் சென்னியும் வண்டு சென்று ஊத’ (புறம். 173:1), ‘பசித்த பாணர் உண்டு கடை தப்பலின்’ (புறம். 327:4), ‘பாணர் ஆர்த்தவும் பரிசிலர் ஓம்பவும்’ (புறம். 334:6) பாணர் உவப்பக்களிறுபல தரீஇ (மதுரை. 220) - மாங்குடி மருதனார், கையிலே எப்பொழுதும் இலக்கண முறைமை நிரம்பிய

யாழை வைத்திருப்பதைக் கடமையாகக் கொண்டவர்கள் பாணர், சமூகத்தினர் நைந்து தைத்த வேர்வையால் நனைந்த பழைய கந்தையாடை அணிந்து எப்பொழுதும் தன் சுற்றத்தோடும் பொலிவற்ற உடலோடும் பசியோடும் அலையும் பாணர்களின் நிலை குறித்துச் சங்கஇலக்கிய பாடல்களில் 143 இடங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

கூத்தர்:

சங்ககால நிகழ்த்துக் கலைஞர்களாகிய பாண்மரபினரில் பாணனுக்கு அடுத்த நிலையில் கூத்தர் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர்.

பத்துப்பாட்டில் அமைந்துள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களுள் கூத்தாற்றுப்படை என்ற நூலுள் கூத்தர்கள் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளனர். பாணர்களோடும் தனித்தும் கூத்தர் குழுவினர் அரசர்கள், வள்ளல்கள், பொதுமக்கள் போன்றவர்களை நாடி இயல், இசை, நடனம் எனும் முக்கலையைத் தழுவிய கூத்துக்களை நிகழ்த்தினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் நிகழ்த்திய கூத்திற்கு ஏற்பப் பரிசில் பெற்று, வாழ்க்கையை நடத்தியவர்களாகவும் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

வாழ்க்கை நிலை:

கூத்தர் பிற கலைஞர்களைப் போலவே புலவர்களையும் அவையோர்களையும் நாடிச் சென்றுள்ளனர் அரசர்கள் முன்பாகவும், ஊர் பொது மன்றங்களிலும், விழாக்களின் போதும் கூத்துக்களை நிகழ்த்தியுள்ளனர். இவ்வாறு நடத்தப்படும் கூத்துகளுக்குப் பரிசில் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர்.

கூத்தர் வாழ்வியல், வறுமையோடு இருந்துள்ளது. தம் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள அவர்கள் மன்னனை நாடியே வாழ்ந்துள்ளனர்.

“இவர்களின் வாழ்க்கை நிலைக்கு ஆடுகளம் மிகவும் பயன் உடையதாய், தொழில் நிகழ்த்தும் இடமாகவும் விளங்கிற்று. கூத்தர்களில் சிலர் கயிற்று நடனத்தையும் நிகழ்த்தி வாழ்க்கை நடத்தியுள்ளனர். இதனை உச்சசுரத்தில் இசை கூட்டப்பெற்று ஒலிக்கும் பல்லியாங்கள் உண்டாக்கும் இசைக்குத்தக இறுகக்கட்டப்பெற்ற கயிற்றில் ஆடும் பெண்ணொருத்தி தளர்வுற்ற நிலையை ஓர் உவமை குறிக்கின்றது”⁴ என்று கூத்தரின் வாழ்வுக் குறித்தும் இசைத்திறன் குறித்தும் கைலாசபதி குறிப்பிடுகிறார்.

முடவு முதிர் பலவின் குடமருள் பெரும்பழம்

பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்

பாடிமிழ் அருவிப் பாறை மருங்கின்

ஆடுமயில் முன்னதாகக் கோடியர்

விழவுக் கொள் மூதூர் விறலி பின்றை

முழவன் போல அகப்படத் தழீஇ (அகம். 352:1-6)

என்ற பாடல் மூலம் கூத்தர் ஊர் தோறும் உள்ள பொது மன்றங்களில் கூத்துக்கலை நிகழ்த்தி மக்களை மகிழ்வித்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. கூத்தரை, கோடியர் என்றும் குறித்தனர். “கூத்தர் என்பது இருபாற் பொதுப்பெயர் ஆகும், இவர் கோடியர் எனவும் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்”⁵ என்பார் காந்திதாசன்.

நிகழ்த்துக் கலைஞர்களாகிய கூத்தர்கள் தம் கலைத் திறத்தால் மக்களை மகிழ்வித்துள்ளனர். அரசர் அவையிலும், மக்கள் மன்றத்திலும் கூத்து நிகழ்த்தி பரிசில் பெற்று அதனால் பெற்ற பொருட்களை கொண்டே வாழ்ந்துள்ளனர் (புறம். 28) என்பதும் சங்க இலக்கியத் தரவுகள் மூலம் பெறலாகிறது.

கோடியர்:-

கூத்துக் குழுவினருள் கோடு என்னும் இசைக்கருவியுடையோர் கோடியர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் கூத்தர் என்றே குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர். இவர்கள் ஆடல், பாடல், கருவி இசைத்தல் ஆகியவற்றில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தனர்.

விழவு வீற்றிருந்த வியனுள் ஆங்கண்

கோடியர் முழுவின் முன்னர் ஆடல்

வல்லா னல்லன் வாழ்வன் கண்ண

பதிற்.56:2(காக்கைப்பாடியனியார் நச்செள்ளையார்)

முழுவிசைப்பதில் வல்லவர்களான இவர்களது முழவு, பதத்திற்கு ஏற்ப வேந்தர்கள் ஆடுவர் எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகிறது. கோடு, முழவு போன்ற பல்வேறு இசைக்கருவிகளைத் திறம்பட இசைக்க வல்லவர்களான இவர்கள். கூத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புடையவர் என்பதால் கூத்தர் என இலக்கியங்களுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

வாழ்க்கை நிலை:

கோடியர், பறை எனும் கருவி இசைத்தனர். ‘கடும் பறை கோடியர் மகாஅர் அனின்’ (மலைபடு. 236), அனைத்து இசைக்கருவிகளையும் இசைக்க வல்லவர் என்பதை ‘பல் இயக் கோடியர் புரவலன் பேரிசை’ எனும் (சிறுபாண். 125) வரியானது குறிக்கிறது.

விழாக்காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட கூத்தில் வெவ்வேறு வேடங்களை புனைந்து ஆடினர் என்பதை,

பாடல் பற்றிய பயனுடை எழாஅல்

கோடியர் தலைவ கொண்டது அறிக

பொருநர்.(56-57) முடத்தாமக்கண்ணியார்

பொருநராற்றுப்படை வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

அரசர்களைப் புகழ்ந்து பாடி கலை நிகழ்வுகளை நிகழ்த்திப் பெரும் பரிசில்களைக் கொடையாகப் பெற்றனர் (அகம்.111:89) செந்தாமரைப் பூவும் குதிரைகளால் இழுக்கப்படும் வண்டியும் நிலங்களும் மலைகளும் பரிசிலாகப் (புறம்.368;(16-18)) பெற்றுள்ளனர்.

சிறுநூர்களில் உள்ள பொது மன்றங்களில் கலைகளை நிகழ்த்தி, அதன் மூலம் வருவாய்ப் பெற்றுள்ளனர். கோடியர்கள் தொழில்முறைக் கலைஞர்களாக, ஊர் ஊராகச் சென்று பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தமைக்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்கள் வழி புலனாகிறது.

பொருநர்:-

பாணருக்கு அடுத்த நிலையில், சங்கப்பாடல்களுள் மிகுதியாகப் பாடப்பட்டுள்ளோர் பொருநர் ஆவார். சங்க பாடல்களில் பொருநன் என்ற சொல், வீரன், அரசன், இசைக்கூத்து நிகழ்த்தும் கலைஞன் எனப் பல பொருண்மைகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பொருநரும் பாணர்கள் போல் ஊர் ஊராகச் சென்று கலைகளை நிகழ்த்தினர். இசைக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற. இவர்கள் தனித்தும் பாண்மரபினரின் குழுவில் இடம்பெற்றும் இயங்கினர். பொருநர்கள் நுட்பமான அறிவாற்றலும், திறனும் பெற்றவர்கள் என்பதை,

சாறுகழி வழிநாள் சோறு நசை உறாது

வேறுபுலம் முன்னிய விரகு அறி பொருந்(பொருநர். 2-3)

என்ற பொருநராற்றுப்படை வரிகள் சுட்டுகின்றன.

பொருநர், ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் எனப் பல வகைப்படுவர். இவர்கள் இசைப் பாடலோடு ஆடலிலும் வல்லவராக திகழ்ந்துள்ளனர். ‘வருவர் வாழி தோழி பொருநர்’ (அகம். 25:18) ‘பொருநர் தேய்த்த போர்அரு வாயில்’ - (திருமுருகு. 69) போன்ற பாடல்களால் பொருநர் பல்வேறு இசைக்கருவியை இசைக்கும் திறம் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

பொருநர் அரசவையில் தொடர்ந்து பறையை முழக்குவர் என்றும், மன்னரின் அவைக்களங்களில் நுழையும் உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்பதை,

*அவை புது பொருநர் பறையின் ஆனாது
கழறுப எனப் அவன் பெண்டிர்*

(அகம். 76: (5-6), பரணர்)

அகப்பாடல் வரிகள் சுட்டுகின்றன.

வாழ்வியல் நிலை:

அரசர்களிடமும், வள்ளல்களிடமும் கலை நிகழ்த்தி பொன்னும், பொருளும், ஆடைகளும் பெற்று தம் வறுமையைப் போக்கிக் கொண்டதாகச் சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. பொருநரில் போர்ப்பொருநர் எனப்பட்போர் அரசவைகளிலும் போர்க்களங்களிலும் கலை நிகழ்வை நிகழ்த்தியுள்ளனர். ஏர்ப்பொருநர் என்போர் மருதநிலப்பகுதிகளில் உழவுத்தொழில் புரிந்த கலைஞர்களாக இருந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

வயிரியற்:-

வயிரியர், இசைக்கருவிகள் அடிப்படையில் பெயர் பெற்ற நிகழ்த்துக் கலைஞர் ஆவார். வயிர் - ஊது கொம்பு; வயிரம் ஏறிய மரத்தால் செய்யப்பட்டதால் வயிர் எனக் குறிக்கப்பட்டது. பாணர் குழுவினரோடு ஒருவராக இவர்களும் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

“மண்ணமை முழுவின் வயிரியர்”

(புறம். 164:12, பெருந்தலைச்சாத்தனர்)

“புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழுவின்”(நற். 100:10, பரணர்)

“கலிமயில் அகவும் வயிர்மருள் இன்னிசை

வளை நரல வயிர் ஆர்ப்பு”

(அகம். 328:1-இளந்தேவனார்)

“-----தின்கால்
வயிர் எழுத்து இசைப்ப வால்வளை குரல்”

(அகம்.328:1-இளந்தேவனார்)

“வழைஅமல் அடுக்கத்து வலன் சூர்ப் வயிரியர்”

(அகம்.328:1-இளந்தேவனார்)

“நிறைந்து நெடிதீராத் தசம்பின் வயிரியர்”

(பதிற். 43:34 பரணர்)

“யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக”

(மதுரை. 750, மாங்குடி மருதனார்)

தொழில் முறைக் கலைஞர்களான வயிரியர் பிற கலைஞர்களைப் போல நிகழ்த்துக் கலைகளைச் சார்ந்த வாழ்க்கையையே வாழ்ந்துள்ளனர். ஊர் மன்றில்களிலும், மன்னர்களின் அரண்மனைகளிலும் கலை நிகழ்த்தி, பரிசில் பெற்றனர் என்பதினை சங்கப் பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

கண்ணுளர்:-

நிகழ்த்துக் கலைஞர்களுள் கண்ணுளர் என்பாரும் ஒரு வகையினர். “கண்ணுள் என்பதற்கு கூத்து என்றும், கண்ணுளர் என்பதற்கு நடிகர்கள், கூத்தர்கள், பொருநர், பூவேலை செய்வோர்”⁶ எனத் தமிழ்ப்பேரகராதி விளக்கம் தருகிறது.

கண்ணுள் புகுந்து உணர்வினை இழப்பதாலோ, கவர்வதாலோ இப்பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும். இவர்கள் மாறுவேடம் புண்டு ஆடும் கூத்தராவர். இவர்களை சாந்திக் கூத்தாடுபவர்கள் என்று உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். சாந்திக்கூத்து என்பது தலைவன் சாந்த குணங்களைப் போற்றிப் பாடுவதும், ஆடுவதுமாகும். சாந்திக் கூத்தினை வரிச்சந்துக் கூத்து என்றும் வினோதக் குத்து என்று இருவகையாகப் பகுப்பர். இதன் வழி நாடகம் ஆடிய கூத்தர் கண்ணுளர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

வயிரியர் இசைத்துப் பாட, கண்ணுளர் இசைக்கு ஏற்றார் போல நடித்து ஆடினர் ஆடினர் என்பதை,

“வரியுளை மாவும் களிரும் தேரும்

வயிரியர் கண்ணுளர்க்கு ஒம்பாது வீசி”

பதிற். 20(15-16) குமட்டுர்க் கண்ணனார்

எனவரும் பதிற்றுப்பத்து பாடலால் வயிரியரோடு, இணைந்து கண்ணுளர் செயல்பட்டனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

துடியன்:-

தொல்குடி நான்கினுள் முதன்மையானவராகச் சுட்டப்படுபவரும். “துடி”என்னும் பறைக்கருவியை இசைப்பவரும் துடியர் எனப்பட்டனர். அரசனுடன் போர்க்களத்திலும், அரண்மனைகளிலும் துடியர் இருந்தமைக்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகின்றன.

தொல்குடியினரான துடியர் விலங்குகளை அச்சுறுத்தி சிதறி ஓடச் செய்து, வேட்டையை எளிதாக்க துடி எனும் இசைக் கருவியை இசைப்பவராவர். துடியரின் கையில் துடி இல்லாதபோது எப்போதும் வேல் வைத்திருப்பர்.

“துடியன் கையது வேலே” புறம். 266(பெருங்குன்றார் கிழார்)

என்று புறநானூறு சுட்டுவதைக் காணமுடிகின்றது.

“துடிய பாண பாடுவல் விறலி

என்னா குவிர் கொல் அளியிர் நுமக்கும்”

புறம். 280(8-9) மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

எனவரும் புறப்பாடலால் பாணர் குழுவில் ‘துடியர்’ முதன்மைப் பெற்று திகழ்ந்துள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

துடிக்கூத்து ஆடுதல் ஆதி துடியரின் நிலையாக இருந்துள்ளது. துடியர் இனச்சிறார்களும் பாடுவதில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். சிறாஅர் துடியர் பாடுவல் மகாஅர் (புறம்.291) “துடியரின் இசைக்கு ஏற்ப துடியாடல், துடிக்கூத்து நிகழ்த்தப்பெற்றன. போர்க்களத்தில் மற்றவர்களுக்கு வீரவுணர்வு ஊட்ட இக்கருவி பெரும் ஓசையுடன் ஒலிக்கப்பட்டது”⁷.

‘துடியர்’ தனித்து செயல்பட்டவராக அறிய முடியவில்லை. பாணன், விறலி குழுவினரோடு இணைந்தே காணப்பட்டனர். “துடியன், பாணன், விறலி எனப் பாண்மக்கள் ஒருங்கிணைந்து சென்றே வள்ளல்களைக் கண்டு பரிசில் பெறுவது வழக்கம்”⁸ என்பர்.

தொல்குடிச் சமூகத்தினராக இருந்தாலும், சமூகத்தில் இழிந்த நிலையிலேயே மதிக்கத்தக்கவராக இருந்துள்ளனர். இழிப்பிறப்பாளன், புலையன், இழிசினன் என்று (புறம். 170, நற். 347, புறம். 287) குறிக்கப்பட்டமையைத் “துடி எரியும் புலைய” எனும் வரியால் உய்த்துணர முடிகிறது.

பறையன்:

தொல்குடி மக்களில் ‘பறையன்’ என்பாரும் ஒருவராவார். ‘பறை’ எனும் கருவியை இசைப்பவராதலால் இப்பெயர் பெற்றனர்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் ‘பறை’ என்னும் கருவி குறித்து நூறு இடங்களில் பாடப்பட்டிருந்தாலும், பறையன், பறையர் என்று சுட்டப்படும் சொல் “துடியன், பாணன், பறையன் கடம்பன்” (புறம். 335:7) எனப் புறநானூற்றில் ஓரிடத்தில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

கிணைவன்:

தோற்பறை இசைக் கருவியான ‘கிணையை’ பறை இசைத்தவர் கிணைவர் ஆவர். இவர்கள் வள்ளல்கள், குறுநில மன்னர்களின் அவைகளில் தாங்கி அவர்களைத் துயில் எழுப்பவும், வீரர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கவும் கிணைப்பறையினை

இசைத்தனர். கிணை என்பதற்கு “ஒருவகை மருதப்பறை என்னும் உடுக்கை”⁹ என்றும் தமிழ்ப்பேரகராதி விளக்கம் தருகிறது.

கணையார் கிணையார் கைபுனை கவணார்
விளியார் புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட (நுற். 108:4-5)
கிணைமகள் அட்ட பாவற் புளிங்கூழ்

(புறம்.399:16,ஐயூர் முடவனார்)

இரும்பறைக் கிணைமகள் சென்றவன் பெரும் பெய (புறம். 388)

“கிணைமகன் என்பதற்குக் கிணைப்பறை வாசிப்பவன் என்றும் கிணையன், கிணைவன் என்பதற்குக் கிணைமகன்”¹⁰ என்று தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள் விளக்கம் தருகிறது.

நெல்லமல் புரவின் இலங்கை கிழவோன்
வில்லி யாதன் கிணையேம் பெரும
வல்லன் எந்தை பசி தீர்த்தல் எனக்
கொன்வரல் வாழ்க்கை நின் கிணைவன் கூற (புறம். 379:10-11)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலால், இவர்கள் அதிகாலையில் சென்று வள்ளல்களைத் துயில் எழுப்ப பாடுவர் என்றும் இசையைத் தொழிலாகக் கொண்டே தம் வாழ்க்கையை நடத்தினர் என்றும் புலனாகின்றது.

பிற கலைஞர்களைப் போல் இவர்களும் அரசனையும், வள்ளல்களையும், மக்களையும் நாடியே வாழ்ந்துள்ளனர். இசையில் மகிழ்ந்து அவர்கள் தரும் ‘பரிசில்களைக்’ கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர்.

அகவுநர்:

இக்கலைஞர்களை அகவுநர் (பரி.15, அகம்.113, அகம்.152, 208,249) அகவர் (மதுரை.223), அகலவன் (பதிற்.43)என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

அகவுநர் என்பவர் பாடுவதிலும், சிறிதே உடலசைத்து ஆடவும் துடியவர்கள். இவர்கள் கையில் நுண்கோல் கொண்டு, வருங்கால நிகழ்வு குறித்துக் குறிசொல்பவராகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்.

நுண்கோல் வைத்திருக்கும் இரவலரான இவர்கள் (அகம். 152), விடியல் பொழுதில் வள்ளலின் அரண்மனை வாசலில் நின்று பாடுவர் (அகம். 208) முசுண்டை எனும் வள்ளல் அகவுநருக்கு ஏந்தெழில் தீமிலையுடைய ஏற்றையும், நெடுந்தேர், களிறு (அகம். 249) முதலிய வளமான பரிசிலையும் வழங்கினான்.

மன்றம் படர்ந்து மருகு இறைழுக்கு
கண்டி நுண்கோல் கொண்டு களம் வாழ்த்தும்
அகவன் பெறுக மாவே (பதிற். 43:26-28) பரணர்)

இவர்கள் மன்னர் கொடைத்திறத்தையும், போர்க்களத்தையும் தம் கையில் உள்ள சிறிய நுண்கோல் கொண்டு பாடியுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

ஓயவர்:

‘இயவர்’ என்ற சொல் வழிப்போக்கர், நாடோடிகள் எனப் பொருள்படும். இவர்தம் இசைக்கருவி ‘இயம்’ (மலைபடு. 232) (மதுரை. 363-364) (கலித். 105:24) என்பதாகும்.

“இயம் எனும் இசைக்கருவிக்குக் கயங்குடைத்தன்ன கடி இடி உருமின் எனும் உவமைகளை நோக்கும் போது, முரசு, மத்தளம் போன்ற கருவியாக இருக்கலாம்”¹¹ எனக் கருத முடிகிறது.

கிணை, முழவு, தண்ணும்கைகளுக்கு இருப்பது போலத் தோல் பரப்பில் ‘கண்’ போன்ற அமைப்பினைக் கொண்டதொரு கருவி இஃது. இக்கருவியைக் குறுந்தடி (மதுரை. 302- 305) கொண்டு இசை எழுப்புவர்.

துணங்கைக் கூத்தில் தோள் உயர்த்தி ஆடுதலைப் போல் தொடி அணிந்த தமது தோள் உயர்த்தி ஓச்சி ஆடுவது இயவரின் கூத்து வழக்கமாகும்.

இவர்கள் பகைவரின் கடம்ப மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி அதிலிருந்து முரசு செய்வர். வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடி ஆடுவர். அம்முரசுக்குப் பகைவரை வெல்கின்ற போர்வீரர் போர்க்களத்தினின்று திரும்ப வந்து அரிய பலியை இட்டு வழிபடுவர். அம்முரசினை அடித்து முழக்குபவர்கள் தொடியணிந்த தோளையுடைய இயவர்கள் (பதிற். 17:(1-7)) என்கிறது பதிற்றுப்பத்து. இயவர் இசைக்கும் கருவிக் குறித்தும் (ஐங். 215:3, நற். 113:10, நற். 17:7) சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

பாடினி:

பாணர் குழவினருடன் பயணப்பட்ட குரலிசைக் கலைஞர் பாடினி ஆவார். “பாடு என்ற வினைச்சொல்லின் பெண்பாலைக் குறிக்கும் விகுதியாக நீ இணைந்து பாடினி என்ற சொல் உருவாயிற்று. பாடு நீ = பாடினி. பாடுநர் என்ற ஆண்பால் சொல்லிற்கு இணையான பெண்பாற் சொல் பாடினியாகும்”¹². சங்க இலக்கியமானது இவர்களைப் பாடினி, பாடுமகள், பாட்டியர் (மதுரை. 750, புறம். 227) எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“ஒரு திறம் பாடல்நல் விறலியர் ஒல்குபு நுடங்க
ஒரு திறம் வாடை யுளர் வயிற் பூங்கொடி நுடங்க
ஒரு திறம் பாடினி முரனும் பாலையங் குரலின்”(பரி 17:15-17)

என வரும் பரிபாடல் விறலியரின் திறனையும், பாடினியரின் திறனையும் புலப்படுத்துகிறது. விறலியர் ஆடுவதற்குப், பாடினி பின்னின்று பாடியுள்ளனர்.

பொருநராற்றுப்படை நூலில் பாடினியின் தோற்றம், அழகு, உருவநலன் பற்றி விரிவாக முடத்தாமக்கண்ணியரால் பாடப்பெற்றுள்ளதை,

“அறல் போர் கூந்தல் பிறைபோல் திருநுதற்
கொலைவிற்புருவத்துக் கொழுங்கடை மழைக்கண்

பெடை மயிலுருவிற்பெருந்தகு பாடினி”

“பாணர் வருக பாட்டியர் வருக”

(பொருநர். 25-47)

(மதுரை. 749)

எனவரும் பாடலடிகளால் 'பாடினி' பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

புலால் நாளும் பாசறையில் நிலவு ஒளியைப் போன்று வெண்மையான ஒளியை வீசும் மன்னனின் வேற்படையைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளமையைப் (பதிற். 61:15-16) மன்னனின் புகழ்ப் பாடும்போது முழுவடித்து பாடியுள்ளதை புறம். 11:(10-11) பதிற். 61:(17-18) சுட்டுகின்றன.

பாடினி வேந்தர்களை, அவர்தம் வீரத்தை, கொடைத்திறத்தைப் புகழ்ந்து பாடி, பெற்ற பரிசில்கள் வாயிலாக இவர்தம் புலமையினை அறியமுடிகிறது. நல்ல அணிகலன்கள் (பதிற். 87), பொன் தாமரையிலான மலர் (புறம்.11,319) பொன்னரி மாலை (புறம். 361, 364), முத்துமாலை (பொருநர். 159-162) களிறும், தேரும் (மதுரை. 749-752) முதலானவற்றைப் பரிசிலாகப் பெற்றுள்ளமையைச் சங்கப்பாடல்களுள் காணமுடிகின்றது.

இத்தகு சிறப்புமிக்க பெண்பாற் கலைஞரான பாடினி என்ற சொல் அக இலக்கியங்களுள் காணப்படவில்லை. புற இலக்கியங்களுள் புறம் 11, 14, 243:3, 319:4, 361:11, 364:1, பதிற்றுப். 14:17 17:14, 87:1, பரி. 17:17 ஆகிய பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

விறலியர்:

ஆடல், பாடல் கலைகளில் திறனுடையவர்கள் மட்டுமின்றி முழவு, யாழ், தூம்பு, எல்லரி, ஆகுளி, பதலை என அனைத்து இசைக்கருவிகளையும் இசைக்க வல்லவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

“---- விறலி ஓர் வண்ணம் நீரும்
மண்முழா அமைமின் பண்பாழ் நிறுமின்
கண்விடு தூம்பின் களிற்று உயிர் தொடுமின்
எல்லரி தொடுமின் ஆகுளி தொடுமின்
பதலை ஒருகண் பையென இயக்குமின்”

(புறம். 152:(14-17)பரணர்)

முழவில் மார்ச்சனை இடுதல், யாழிலே பண்ணை நிறுத்துதல், பெருவங்கியத்தை இசைத்தல், எல்லரி வாசித்தல், சிறுபறை அறைதல், பதலையை மெல்லக் கொட்டுதல் போன்ற பல கருவிகளைத் தன்மைக்கு ஏற்ப இயக்கும்படி பாணனொருவன் கூறுகிறான். பாணர் சொல்லுக்கு இணங்கி விறலியர் செய்துள்ளனர்.

அசைகின்ற மாலை அணிந்த இயல்புடைய விறலியர் இசைப்பாட்டில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இவர்கள் இசைப்பாட்டின் பெற்ற வருவாய் மூலம் சுற்றத்தார் இனிதாக உண்ணுகின்றனர் என்று விறலியைக் குறித்துள்ளமையை,

“துயிலும் கோதை துளங்கு இயல் விறலியர்
கொளைவல் வாழ்க்கை நும் கிளை இனிது உணீஇயா”

(பதிற். 49(2-3) பரணர்)

விறலியர் பண் அமைத்து பாடுவதோடு, ஆடலிலும் வல்லவர்களாக விளங்கினர்.

கழைவளர் அடுக்கத் தியலியாடும் மயில்
நனவுப்புகு விறலியிற் றோன்றும் நாடன்

(அகம். (82:9-10) பரணர்)

விறலியர் ஒளி பொருந்திய நெற்றியினையும், மடப்பம் பொருந்திய பார்வையையும் மிக்க ஒளியையுடைய பற்களின் அமிழ்து போன்ற உமிழ்நீரை அடக்கிய சிவந்த வாயையும், தளர்ந்த நடையையும் உடையவராக விளங்கியமையை,

“சுடர் முதல் மடநோக்கின்
வாள்நகை இலங்க எயிற்று
அமிழ்து பொதித்துவர் வாய் அடைநடை விறலியர்”

பதிற்.(51:19-21)காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார்

எனவரும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் விளக்குகிறது. விறலியர் சிறிய யாழை இசைத்து பண்பாடுவர். விறலியர் பாடும் திறம் மெய்ப்பாடு தோன்ற ஆடிய திறம் பெற்ற பரிசில் சமூகத்தில் அக, புற வாழ்க்கையில் தலைவனின் வாயில்களுள் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தமை குறித்த செய்திகள் சங்க இலக்கியப்பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அகவன் மகள்:

அகவுநருள் பெண்பாற் கலைஞரை, அகவன் மகளிர் என்பர். இவர்கள் பாட்டுப்பாடும் முதுமகளிர் எனப் பின்வரும் பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே
மனவுக் கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”

(குறுந்.23:3-5, ஒளவையார்)

இவர்கள் வள்ளல்களிடம் இருந்த யானையைப் பரிசாகப் பெற்றதை,

“இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை தந்த
வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்
மடப்பிழிப் பரிவில் மானப்”

(குறுந்.298(5-7), பரணர்)

என்ற குறுந்தொகை பாடல் குறிப்பிடுகிறது. இவர்கள் புண்ணிய மலையில் வளர்ந்த மூங்கிலை ஆய்ந்து பார்த்து நுண்ணிய கணுக்களைக் கொண்ட மெல்லிய கழையைத் தேர்ந்து, அதையே நுண்கோலாகக் கொள்வர் என்று அகம்.(97) சுட்டுகிறது.

கிணைமகள்:

‘கிணை’ எனும் தோற்பறையை இயக்கியவர் கிணைவன் மகன், பெண்பாற் கலைஞர் ‘கிணைமகள்’ எனப்பட்டனர்.

“கிணை மகட்கு எளிதால் பாடின வரினே”(புறம். 111:4 கபிலர்)

வேளிர் குலத் தலைவனான பாரியின் பறம்பு மலையைக் கிணைமகள் பாடிச்சென்றால் எளிதாகக் கிடைக்கும் என கபிலர் பாடுகிறார். அவ்வகையில் பாரியிடம் எதுவும் கேட்காமல் கிணைமகள் பாடினாலே அவள் வறுமை தீரும்

அளவு பரிசில்கள் கிடைக்கும் என்று கூறுவதிலிருந்து இசைக் கருவி முழுக்குவதோடு (புறம் 319:16) பாடவும் வல்லவர் கிணைமகளிர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கைவினைத் தொழிற் கலைஞர்கள்:

தொடக்கத்தில் காட்டுப்பன்றிகள் உழுத இடங்களில் மனிதர்கள் விதைகள் விதைத்தனர். அவ்விதைகள் முளைத்ததைக் கண்ட மக்கள் விவசாயத்தைப் பெருக்கினர். உழுப்படாத நிலத்தில் விதை போட்டால் மழைநீர் விதைகளை அடித்துச் சென்றுவிடும். பன்றி உழுத இடங்களில் மழை பெய்யும் போது விதைகள் தப்பாது முளைக்கும் என்பதை அறிந்தனர்.

கொழுங் கிழங்கு மிளரக் கிண்டி, கிளையொடு

கடுங்கண் கேழல் உழுத பூமி

நல் நாள் வரு பதம் நோக்கி, குறவர்

உழாஅது வித்திய பளுஉக் குறற் சிறு தீனை

(புறம்.(168:3-6),கருவூர்க் கதம்பிள்ளைச் சாத்தனார்)

பின்னாளில் கருவிகள் துணைக்கொண்டு நிலத்தைப் பண்படுத்தி, உழுவு செய்யும் முறையை நுட்பமாக்கினர்.

உழுவுத் தொழிலில் உழுவது முதல் விதைப்பது, அறுவடை செய்வது, வணிகப்படுத்துவது என அனைத்து படிநிலைகளிலும் கைவினைக் கருவிகள் இன்றியமையாத இடம் வகித்துள்ளன. அதன் காரணகர்த்தாவாகக் கைவினைஞர்கள் இருந்துள்ளனர். அவர்களை வினைவலர் மாக்கள் எனப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

சங்ககாலச் சமூகத்தில் உழவர்கள், மண் பாண்டங்களைச் செய்யும் குயவர்கள், உலோகப் பொருட்களைச் செய்யும் கொல்லர்கள், மர தச்சர்கள், கற்சிற்பிகள், அணி மணிகள் செய்யும் கைத்திறம் படைத்தோர், நெசவாளர் எனப் பல்வேறு கைவினைக் கருவிகளைப் படைக்கும் பயன்பாட்டுத் தொழிற் கலைஞர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

பயன்பாட்டுத் தொழிற் கலைஞர்களாகிய ‘கைவினைஞர்களை’ எதிர்வரும் சமூகத்திற்கு அடையாளப்படுத்துவது ஆய்வின் நோக்கம். கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாற்றை தனித்து எழுதுதல் என்ற நிலையில் இவ்வாய்வு அமைகிறது.

பழைய கற்காலம், இடைக்கற்காலம், புதிய கற்காலம், பெருங்கற்காலம் எனக் காலத்தைச் சுட்டிச் சொல்வன கருவிகள். இக்கருவிகள் மண்ணுள் மறைந்துகிடக்கும் பண்பாட்டுப் பதிவுகள் என வரலாற்றாசிரியர்களும், தொல்லியலாளர்களும் கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

புதை குழிகளில் கிடைத்த பொருள்களின் அடிப்படையில் சில வரலாற்றுக் கூறுகளை அறியமுடிகிறது. “இரும்புக் கருவிகளும், மிகுமதிப்பு கொண்ட பல நிறமணிகளும், கற்களும், பல வடிவங்கள், அளவுகளில் கிடைத்த மட்கலங்களும், நெல் மணிகளின் உமி இன்ன பிற பொருள்களும் வேளாண் சமூக கூறுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. வேட்டைச் சமூகம் வேளாண் சமூகமாக மாறிவரும் காலக்கட்டத்தினைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைகின்றன. இரும்புமுனை குத்தீட்டிகளும், வேட்டைக்கான பிற வகைக் கருவிகளும் இதனை

உறுதிப்படுத்துகின்றன”¹³ கைவினைக் கருவிகள் மண்ணுள் புதைந்து கிடக்கும் வரலாற்றுப் பதிவுகள் என சங்கரன் விளக்குகிறார்.

குயவர்:

குயவர் எனப்படும் மண்பாண்டக் கைவினைஞர்களைச் சங்க இலக்கியம் ‘வேட்கோவர், கலம் செய்கோ’ (புறம். 228) என்று குறிப்பிடுகிறது.

பண்டைய மக்களின் வாழ்வியலோடு மண்பாண்டங்கள் பிணைந்திருந்தன. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மக்கள் வாழ்வில் மண்பாண்டம் தேவைப்பட்டது. இன்றும் தேவைப்படுகிறது. அன்றாட பயன்பாட்டிற்கு உரிய கருவிகளான பாளை (அகம். 274-6, நற் 153;3) மிடா (மலை.463, பதிற், 42) குழிசி (அகம். 77:8) 393:4, பெரும். 99, சாடி (புறம்.297:16,319;1-3) பெரும். 57-58, அகம் 166:1-2), தாழி (அகம்.129-7, 165-11, 275-1), மண்டை (புறம். 103;3, 115;2, 155;6, 179;2 235;10), தசம்பு (குறிஞ்சி. 201-202) மடக்கு (அகம். 237, புறம். 103), கன்னல் (நெடுநல். 65) தடவு (நெடுநல். 66) நீலக்குப்பி (குறுந். 193 (1-2)) இறந்தவர்களை உள்ளிட்டு புதைக்கும் ஈமத்தாழி ஆகியவை குயவரின் உற்பத்திக்கருவிகளாகும்.

மண்ணைக் கலனாகக் கருவியாக உருவாக்கும் பயன்பாட்டு அறிவு நுட்பத்தினைப் பெற்றவர் குயவர் ஆவர். பசிய மண்ணைத் திகிரியிலிட்டு, கலன்களை வனைவதிலும், வனைந்த கலன்களைச் சூளையிலிட்டு தீடப்படுத்துவதிலும் கைத்தேர்ந்த பட்டறிவு கொண்டவராக விளங்கினார்.

*கலம்செய் கோவே, கலம்செய் கோவே
இருள்திணிந் தன்ன குருஉத்திரள் பருஉப்புரை
அகல் இரு விசும்பின் ஊன்னும் சூளை
நனந்தலை மூதூர்க் கலம் செய்கோவே*

(புறம். 228:1-4) ஐயூர் முடவனார்)

இறந்தவர்களை உள்ளிட்டு புதைக்கும் ஈமத் தாழிகளைச் செய்ய குயவர்கள் பணிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். தாழிகளுக்கான அளவு, வடிவம், தேவை அறிவு முதலானவைக் குயவரின் நுட்பத் தொழில்முறை கொண்டே அமைகிறது.

‘ஈமத்தாழி’ பற்றி புறநானூற்று பாடல்களில் நான்கு இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

*“கொடி நுடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
வேருகை மெய்தின னாதலின்
அன்றோற் கவிக்குங் கண்ணகன் தாழி
வனைதல் வேட்டனை யாயி னெனைய தூஉம்
இருநிலந் திகிரியாய் பெருமலை
மண்ணால் வனைதல் ஒல்லுமோ நீனைக்க”*

புறம். 228:(10-15) ஐயூர் முடவனார்

பாண்டிய நாட்டுப் புலவரான ஐயூர் முடவனார், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனது உடலைத் தாழியினுள் தாம் கவிழ்க்க விரும்பினார். அதனால் தாழி செய்யும் குயவனிடத்து வேண்டுவதாக,

*“கலஞ் செய் கோவே, கலஞ் செய் கோவே
அச்சடைச் சாகாட்டு ஆரம் பொருந்திய*

சிறு வெண் பல்லி போல, தன்னொடு
 சுரம் பல வந்த எமக்கும் அருளி
 வியல் மலர் அகன் பொழில் ஈமத் தாழி
 அகலிதாக வனைமோ
 நனந்தலை முதுர்க் கலம் செய் கோவே” (புறம். 256:1-7)

போரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்த கணவனையும், தன்னையும் ஒரே தாழியில் இட்டு புதைக்க வேண்டி பெண்ணொருத்தி பெரிய தாழி செய்து தருமாறு குயவரிடம் வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. தேவை அளவு இவற்றைக் கருத்தில் கொண்டு பெரியதான மண்கலன்களைக் குயவர் வனைந்துள்ளனர் என்பதினை புறம். 32:8, 238 364:(12-14), பதிற். 44(20-23), நற். 271:(10-12)பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

வாழ்க்கை நிலை:

சங்க காலத்தில் மண்பாண்ட கலங்கள் பெருமளவில் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. குயவர் தொழில் சிறப்புற்று இருந்தமையை அறியமுடிகின்றது. குயவர், ஊரில் நடைபெரும் விழாவினை அறிவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். ‘யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந்தெருவில், சாறு என நுவலும் முதுவாய்க் குயவ’ (நற் 200:3-4), பலி இடுதல் போன்ற பிற தொழிலில் குயவர் ஈடுபட்டதை நற். 293:2:3)பாடல்கள் சுட்டி நிற்கின்றன. மண்பாண்டம் வனைவதில், சிறார் ஈடுபட்டனர் என்பதை வேட்கோச் சிறார் தேர்க்கால் வைத்த (புறம். 32:8) என்ற புறநானூற்று வரிகள் குறிக்கின்றன.

தச்சர்:

மரவேலை செய்பவர் ‘தச்சர்’ என்றழைக்கப்பட்டனர். சங்க காலத்தில் தச்ச வேலை மிகுதியான அளவு நடைபெற்றமைக்கான செய்திகள் சங்கப் பாடல்கள் வழி புலனாகிறது.

உழவுத் தொழிலுக்குரிய கருவிகளையும், மக்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் புழங்குப் பொருட்களையும், சிறுவருக்கான விளையாட்டுப் பொருட்களையும் மரவேலைப்பாடுகளோடு செய்தனர். மக்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்றார் போல உற்பத்திச் செய்யக் கூடியவர்களாக தச்சர்கள் விளங்கினர்.

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
 ஊர்ந்து இன்புறாஅர் ஆயினும்

(குறுந். 61:1-2) தும்பிசேர் கீரனார்)

மேற்கூறிய குறுந்தொகை வரிகள் வாயிலாகக் கைகளால் இழுத்து சிறுவர் விளையாடுதற்கு ஏற்றார் போலச் சிறிய குதிரை பூட்டிய தேர்கள் தச்சரால் செய்யப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

மருதநில மக்கள் பசிய அவலை இடிப்பதற்குக் கரிய வயிரம் போன்ற உலக்கையைப் (குறுந். 238:1) பயன்படுத்தினர். மக்களுக்குத் தேவையான பொருட்களையும், சிறார்களுக்கு வேண்டிய விளையாட்டுப் பொருட்களையும் செய்வது மட்டுமன்றி அரசர்களுக்குரிய தேர் செய்வதும் தச்சர்களின் கடமையாக இருந்தது, இதனை,

“----- எண் தேர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால் அன்னோனே”

(புறம். (87:3) ஒளவையார்)

ஒரு நாளில் எட்டு தேர்களைச் செய்யும் தொழில் திறன் கொண்ட தச்சன், ஒரு மாதம் முழுவதும் முயன்று ஒரு தேர்க்காலை மட்டும் செய்வதாக அமைந்த பொருளால், அரசரின் எண்ணத்திற்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்ப வலிமை வாய்ந்த தேர்க்காலை உருவாக்கும் திறமும், அனுபவமும் செய்தொழில் நேர்த்தியும் கொண்டு தச்சர்கள் விளங்கினர் என்பது புலனாகிறது.

**மரங்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே**

(புறம். (206:11-12) ஒளவையார்)

தச்ச வேலையில், சிறுவர்களும் ஈடுபட்டனர். சிறு வயது முதலாகவே இப்பணியில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டனர் என்பதும் புலனாகிறது.

**உள்ளரக்கு ஏறிந்த உருக்குறு போர்வைக்
கருந் தொழில் வினைஞர் கைவினை முற்றி
ஊர்ந்து பெயர் பெற்ற எழில் நடைப் பாகரொடு
-----அவன் பரிசில்**

(சிறுபாண். (256-261) நல்லூர் நத்தத்தனார்)

ஊர்ந்து செல்லும் தேரை, ஓட்டம் பார்த்து ஆய்ந்த பின்னர், பரிசிலாகப் பாணனுக்கு நல்லியக் கோடன் வழங்கினான். தச்சர் தம் தொழில்திறம் விளங்கும் படி தேர் உருவாக்கியமையைச் சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

கொல்லர்:

இரும்பு போன்ற உலோகப் பொருட்களால் கருவிகளைச் செய்பவர்கள் ‘கொல்லர்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் இவர்கள் ‘கருங்கைக் கொல்லர்’ என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளனர் (புறம் 21:7, 36:6, 170:15, 180:12, பெரும். 437). சங்கப்பாடல்களில் கொல்லரின் கடமையாகப் புலவர் கூறியுள்ளமையை,

‘வேல் வழித்துக் கொடுத்தல் கொல்லர்குக் கடனே’

(புறம். 312:3, பொன்முடியார்)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது. தாய், தந்தை, வீரன், கொல்லன், வேந்தன் ஆகியோருக்குரிய கடமையைச் சொல்லுமிடத்து, கொல்லற்கு வேல் முதலிய படைக் கருவிகளைத் திருத்தமாகச் செய்துக் கொடுத்தல் கடமை என புறநானூறு பாடலுள் பொன்முடியார் சுட்டுகிறார்.

படைக் கருவிகளை மட்டும் உருவாக்குதல் கொல்லர் தம் கடமையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பிறதொழில் சார்ந்த கருவிகளையும் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதற்கான தரவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் பரவலாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

கொல்லரின் உற்பத்திக் கருவிகளாவன **உலை மூக்கு-** நற். 125, துருத்தி - புறம். 345:8-9 அகம். 81:5 கலித். 54:11, **அரிவாள்** - பொருநர். 242, நற் 275, பெரும். 471 புறம். 379, **பூவாள்**- புறம். 224:15, **ஈர்வாள்**- குறுந். 140:1 துளர் - மலைபடு 122, குறுந் 395:4-5 **கத்திரிகை** - கலித். 32, **உளி** - பெரும். 91-94,

எறி உளி - அகம் 210; 1-2, தூண்டில் குறுந். 54, கொடுவாள்- பெரும். 471 ஊசி அகம், 48;9, புறம். 82, துலாக்கோல்- அகம். 349, குந்தம் - பதிற்.11, சம்மட்டி- பெரும். 437-439, வாள்- புறம். 3, 26, 31, 50, 60, 177, 292, 394, 523, அகம். 143, 199, 213, 266, 309, உறை(வாள் வைக்கும் கருவி)- புறம்.323, வேல்- அகம். 7, 27, 81, 104, 152, 117, 216, 303, 322, 338, 362, 365 ஆகியன குறித்த தரவுகளைப் பரவலாகக் காணமுடிகிறது.

“ஊது உலைப் பெய்த பருவாய்த் தென் மணி

(குறுந். (144:4), மதுரை ஆசிரியன் கோடங்கொற்றன்)

ஊது உலையினின்று எடுக்கப்பெற்ற, அரக்கில் செய்த பிளவுபட்ட வாயையுடைய, தெளிந்த ஓசை தரும் மணிகள் ஒலிக்கும் படி தேர் வரும். இதன்மூலம் கொல்லன் மணிகள் செய்த செய்தினை அறியமுடிகிறது. இரும்புப் பயன்பாடும், இரும்பாலான கருவிகள் மிகுதியாகச் செய்யப்பட்டது, குறித்து,

இரும்பு ஈர்வடி யன்ன, உண்கட்டும் எல்லாம்
பெரும் பொன் உண்டு என்பாய்

(கலித். 64:21-22)

என்ற பாடலின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பொன் செய் கொல்லர்:

பொன்செய் கொல்லர் பொன்னை உருக்கி, நுண்ணிய வேலைப்பாடமைத்து, கண்ணைக் கவரும் வகையில் அணிகலன்களை உருவாக்குவர். இவர்களைக் ‘கம்மியன்’ என்று சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“கருங்கால் வேங்கை நாள் உறு புதுப் பூ
பொன் செய் கம்மியன் கைவினை கடுப்ப

நற்.313;(1-2) தங்கால் பொன்கொல்லன் வெண்நாகனார் வேங்கை மரத்தின் அன்று அலர்ந்த புதிய பூக்கள் பொன்னை நகையாகச் செய்யும் பொற்கொல்லனுடைய கைவினைத் திறனுக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது.

பொன், வெள்ளி முதலியவற்றை உருக்கி வார்க்கும் அச்சப்பொறிகள் பயன்பாடு அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது.

“வெள்ளி உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப”

(நற். 124:6-7 மோசி கண்ணத்தனார்)

என்பதை நற்றிணை வரிகள் சுட்டுகின்றன.

முத்தையும், மணியையும் மூடியிருக்கும், மாசியைப் போக்கி ஒளி பெறச் செய்து அவற்றை கொண்டும், அழகிய அணிகலன்களை செய்துள்ளனர் என்பதை,

“கைவல் கம்மியன் கவின் பெறக் கழாஅ
மண்ணாப் பசுமுத்து ஏய்ப்ப”

(நற்.94:4-5, இளந்திரையனார்)

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“ஆசில் கம்மியன் மாசுஅறப் புனைந்த

பொலம்செய் பல்காசு அணிந்த அல்குல்”

புறம்.353:(1-2) (காவிரிப்பும் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்)

குற்றம் இல்லாத பொற்கொல்லன், பழுதறச் செய்த அணிகலனை, மன்னனின் மகள், செல்வக் குடியில் பிறந்த முதலியோர் அணிந்தனர். அணிகலன் மட்டுமின்றி புழங்குப் பொருட்களான பொற்கிண்ணம், பொன்னாலான தட்டு, பாளை போன்ற பொருட்களையும் செய்துள்ளமைக் குறித்து சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“சிறுபொன் நன்கலஞ் சுற்ற இரீ இக்” (புறம்.160:9 பெருஞ்சித்திரனார்)

பல்வேறு வகையான அணிகலன்கள் இருந்துள்ளன. அரசன், அரசி, அவர்களைச் சார்ந்தோர், பொருள் வசதிப் படைத்தோர், பொன்னாலும், மணியாலும் தம்மை அலங்கரித்து கொண்டனர். கம்மியன் அழகுறச் செய்த அணிகலனுக்கான தேவை இருந்தமையை அறியமுடிகிறது. (சிறுபாண். 312-314, 485-486). இதன்வழி பொற்கொல்லர் தொழில் சிறப்புற்று நடந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதமுடிகிறது. தொழில் வளம் கண்டிருந்த பொற்கொல்லர் வாழ்வியல் நிலைக் குறித்த பதிவுகள் அரிதாகவே சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

நெசவாளர்:

உழவுத் தொழிலை அடுத்து, நூல் நூற்றலும், நெசவும் பெரும்பான்மையாக மேற்கொள்ளப் பெற்ற தொழிலாகும்.

நெசவுத் தொழில் புகழ்ப் பெற்ற கைத்தொழிலாக இருந்தமையைச் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. கணவனை இழந்த மகளிர் பஞ்சினை நூலாக்கும் பொறுமை மிகுந்த பணியினைச் செய்துள்ளனர். இதனை,

ஆளில் பெண்டிர் தாளின் செய்த

நுணங்கு நுண்பனுவல் போலக் கணக் கொள

(நற். 353:1-3 கபிலர்)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

இக்கைவினைத் தொழில் மிகுதியாக நடைபெற்றமைக்கான தரவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் பல இடங்களில் காணக்கிடைக்கின்றன.

பருத்திச் செடியை வேலியாக பயிரிட்டுள்ளனர். இதனை,

பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன் (புறம்.299:1 ,பொன்முடியார்)

புன்புலம் தழிஇய அம்குடிச் சீறார் (புறம்.324:8 ஆலந்தூர் கிழார்)

புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

பருத்தியை நூலாக நூற்று ஆடை தயாரிப்பர். எனவே பருத்தியைப் மிகுதியாக பயிரிட்டதால் ஆடை நெய்யும் தொழில் சிறப்புற்று இருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

மிகவும் நுண்ணியதாகவும், நுட்பமாகவும் கண்ணிற்பார்வை நூலின் இழை போன வழி யாது என்று அறிந்திட முடியாத அளவிற்கு, தொழில் முற்றுப்பெற்ற

தன்மையோடு இருந்தது என்பதை நோக்கு நுழைகல்லா நுண்மைய (பொருநர்.81) எனும் வரியானது சுட்டிச் செல்கின்றது.

நெசவையடுத்து, துணிகளுக்கு சாயம் தோய்க்கும் கைத்தொழிலும் நடைப்பெற்றன என்பதையும் (புறம். 274), பட்டு, பருத்தி, ஆடைகளின்றி மரவுரி ஆடைகளும் (தீருமுருகு. 126), பயன்பாட்டில் இருந்தன என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

சங்குத் தொழில் புரிவோர்:

கடலில் விளையும் முத்து, சங்கு முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு பெண்கள் கையில் அணியும் வளையல்களைச் செய்யும், கைத்திறம் கொண்ட கைவினைஞர்களின் சங்குத் தொழில் பற்றிச் சங்கப்பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

-----என் கைக்

கோடு ஈர் இலங்கு வளை நெகிழ்ந்த(நற். 31:4-5 நக்கீரனார்)

கோடுஈர் இலங்கு வளை நெகிழ் (நற். 11:1 உலோச்சனார்)

சங்கை அறுத்துச் செய்த வளையல்களை தலைவி அணிந்திருந்தால் என்பதால் சங்குத் தொழில் நடைபெற்றமைக்கான சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

வேளாப் பார்ப்பான் வாள் அரம் துமித்த
வளைகளைத் தொழித்த கொழுந்த அன்ன

(அகம். 24:1-2, ஆவூர் மூலங்கிழார்)

வேள்வி புரிதல் முதலிய தமக்குரிய கடமைகளில் ஈடுபடாத அந்தணர்கள் சிலர் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இத்தொழில் வேளாள் பார்ப்பார்க்கு உரியது என்று அகப்பாடல் சுட்டுகின்றது.

ஓவியர்:

சங்க காலத்தில் கலைகள் சிறந்து விளங்கியது என்பதற்கு ஓவியம் தக்கச் சான்றாகிறது. பண்டைத் தமிழர் தம் எண்ணத்தையும், அழகியல் உணர்வையும் பறை சாற்றும் விதமாக ஓவியங்களைத் தீட்டி மகிழ்ந்தனர். பூம்புகாரில் அமைந்திருந்த அரசனின் அரண்மனையில் வேலைபாடமைந்த ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. இதனை,

வேறுபட்ட வினை ஓவத்து
வெண்கோவில் மாசு ஊட்டும்

(பட்டினப்.49-50 கடியலூர் உரத்திரங்கண்ணனார்)

என்ற பட்டினப்பாலை வரிகள் குறிக்கின்றன.

ஓவியர்கள் எவ்வகைப்பட்ட செய்திகளையும், காட்சிகளையும் ஒப்புக் காட்டி வரையக்கூடிய கைத்திறம் படைத்தோர் என்பதற்கு,

“செம்பு இயன்றன்ன செய்வு உறு நெடுஞ் சுவர்
உருவப் பல் பூ ஒரு கொடி வளைஇ
கருவொடு பெயரிய காண்பு இன் நல் இல்”

(நெடுநல். 112-114, நக்கீரர்)

என்ற நெடுநல்வாடை பாடல் வரிகள் தக்கச் சான்றளிக்கின்றன. பல பூக்களையுடைய பூங்கொடியை ஓவியமாய் வரைந்து இல்லத்தினை மேலும் அழகு செய்துள்ளமையை அறிய முடிகின்றது. ஓவியத்தில் எழுதியதைப் போன்ற மனை என உவமை தோன்ற கூறிய பதிற்.(6:13) வரிகளால், கைத்திறம் கொண்ட ஓவியர்களின் திறம் புலனாகிறது. மேலும் பல சங்கப் பாடல்களும் அகம். 54;4 98;11-12 297;11-13, 311;2-3, மதுரை. 516-518, கலித். 22:5, புறம். 33;16-17 பரி. 18;28-29 ஓவியம் வரைபவன் 'வல்லோன்' புறம். 33, 'ஓவமக்கள்' அகம். 118, 'கண்ணுள் வினைஞர்' (மதுரை. 518) என்று பதிவு செய்துள்ளன.

பல்வகையான கைவினைத் தொழில்கள் சங்க காலத்தில் இருந்தன என்பதைச் சங்கப் பாடல்களுள் ஒன்றான மதுரைக் காஞ்சி பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

கோடு போழ் கடைநரும், திரு மணி குயினரும்
கூடுறு நன்பொன் சுடர் இழை புனைநரும்
பொன்னுரை காண்மரும், வம்பு நிறை முடிநரும்
பூவும் புகையும் ஆயும் மக்களும்
எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி
நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
கண்ணுள் வினைஞரும், பிறரும் கூடி
தென் திரை அவிர் அறல் கடுப்ப, ஒண்பல்
குறியவும் நெடியவும் மடிதரு உவிரித்து
சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ
நால்வேறு தெருவினும், கால் உற நிறை

(மதுரை.511-521,மாங்குடி மருதனார்)

சங்குகளை அறுத்து வளையல் முதலியன கடைபவர்கள், மணிகளில் துளை இடுபவர்கள், சுடப்பட்ட நல்ல பொன்னால், அணிகலன்களைச் செய்யும் தட்டார். பொன்னை உரைத்து அதன் தரத்தை அறுதியிடும் பொன் வணிகரும், ஆடைகளை விற்பவரும், செம்பினை நிறுத்து வாங்கிக் கொள்பவரும், கச்சுக்களைத் தம் தொழில் முற்றுமாறு முடிவாரும், பூக்களையும், சந்தனத்தையும் நன்றாக ஆராய்ந்து விற்பவரும், பலவகையாக நுட்பமாக உள்ள தொழில்களை ஒப்புமைக் காட்டித் தம் கூரிய அறிவுத் திறத்தால் ஓவியமாகத் தீட்டுபவரும், பிற தொழில் புரிவாரும், திரண்டு தெளிந்த அலைகளில் விளங்கும் அறலைப் போல ஒள்ளிய பலவாகிய சிறியனவும், பெரியதுனவுமாகிய மடித்த புடவைகளைக் கொண்டுவந்து விரித்து விற்பவரும், சிறியோரும் பெரியோருமாகிய நெய்தல் தொழில் செய்பவரும் எனப் பல்வேறு தொழில் புரிந்தவர்களைப் பற்றி விரித்துரைத்துள்ளது மதுரைக்காஞ்சி.

வாழ்க்கையில் முதல் தேவை உணவாதலின் உழுவு, உழுவு சார்ந்த தொழில்கள் முதலியன சமூக நடவடிக்கைகளாயின. நெசவுத் தொழில், வீடு கட்டுதல், படைக்கலங்களைச் சமைத்தல் மற்றும் பிற கைவினைத் தொழில்கள், வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைத் தேவைகள், வசதிகள் என்பவற்றை ஆக்கித்தந்தன. ஆக்கத்திற்குக் காரணமான கைத்தொழிலில் பெருவாரியான மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

கயிறு திரித்தல், கூடை முடிதல், போர்ப்படைகளுக்கு வேண்டிய தோலுறைகளைச் செய்தல், பூவிறற்ல், பூக்களை மாலையாகத் தொடுத்தல், வளையல்கள் செய்தல், விசிறி முடைதல், வலைகள் பின்னுதல், தந்த வேலை

முதலிய கைவினைத் தொழில் பற்றிய தரவுகள் அரிதாகவே அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

இத்தகைய கைவினைத் தொழில்கள் நிலத்தின் தன்மைக்கும், காலச்சூழலுக்குமேற்ப நடைபெற்றன.

கைவினைக் கலைஞர்களின் சமூக மதிப்பு:

அனைத்துவித கலைகளையும் கைக்கொள்வோரைக் ‘கலைஞர்’ எனப் பொதுப் பெயரால் அழைக்கின்றனர். கலைஞர் எனச் சுட்டப்படுவர் நிகழ்த்துக் கலைஞர்களே ஆவர். கூத்து, இசை, ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலைத்திறம் படைத்தவர்களே கலைஞர் எனச் சுட்டப்படுவது மரபாக இருப்பதும் கண்கூடு. நிகழ்த்துக் கலைஞர்களான பாணர், கூத்தர், வயிரியர், கண்ணுளர், கோடியர் முதலானவர்கள் மன்னன், வள்ளல், உயர்குடி மக்கள் இவர்களைப் போற்றிப் பாடி பரிசில் பெற்று வாழ்பவரே ஆனாலும், அவர்களது வாழ்க்கை பொருளாதாரத்தில் மேம்பட்டு சிறப்புற்று இருந்ததற்குச் சங்கப்பாடல்களுள் தரவுகள் அரிதாகவேகிடைக்கின்றன.

நுண்கலைகளைக் குறிக்கும் சொல்லாக மட்டும் கலையென்றும் சொல் குறிக்கப்படவில்லை. கலைத்திறம் உள்ளவரை மதுரைக்காஞ்சி ‘வினைஞர்’ (மதுரை. 518) என்று கூறுகின்றது. கலைஞரை வினைஞர் என்பதால் கலையும் ஒரு வகை வினையென்று போற்றப்படும். பொதுவாக வினையென்பது வாழ்க்கைக்குரிய தொழிலாகவும், அழகுத்திறனைக் காட்டும் தொழிலாகவும் அமையும்¹⁴ என்று கைத்திறம் கொண்ட கைவினைக்கலைஞர் குறித்து க.அ.ஜோதிராணி விளக்குகிறார்.

கைவினைப் பொருட்கள் பண்பாட்டைப் பிரதிபலிக்கக்கூடியன. கற்பனைக்கு வடிவம் கொடுத்து எதார்த்தமாகச் செய்யப்படுபவை. கைவினைக்கருவிகளே காலத்தைக் கணிக்க உதவும் குறியீடுகளாகத் திகழ்கின்றன. நாகரீகத்தை அடையாளம் காட்டுவன. “மண்ணுக்குக் கீழே மற்றொன்றும் இருக்கிறது. அது பண்டைக்கால மனிதகுல நாகரிகம். அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருள்கள், பழக்க வழக்கங்களைக் காட்டும் குறியீடுகள். செத்தபிறகும் மனிதர்களைப் பாதுகாப்பது போல் புதைக்கப்பட்ட தாழிகள், பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம், நுண்கற்காலம், பெருங்கற்காலம், வரலாற்றுக்காலம் எனப்பகுத்துப் பார்க்கும் அளவுக்குப் பூமிக்கு உள்ளே புதைந்து கிடக்கும் பொருள்கள், கட்டுமானங்கள், அவற்றின் வடிவமைப்புகள் என நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய அற்புதங்கள் மண்ணுக்குள் புதைந்து கிடைக்கின்றன”¹⁵. மனித இனத்தின் வரலாற்றை தீர்மானிப்பது கருவிகளே. மனித இனத்தின் வரலாற்றை நிலத்தின் மேல் கிடைக்கும் பொருட்களை கொண்டு எழுதுகின்ற நிலையில், நிலத்தில் புதையுண்ட ஊர்கள், அவர்கள் பயன்படுத்தியப் பொருட்களைக் கொண்டு காலத்தையும், பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும் மிகச்சரியாக கணித்து விட கைவினைக் கலைஞர்கள் உருவாக்கிய கருவிகள் உதவுகின்றன.

வாழ்வியல் நிலை:

பண்டைக் கால மக்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றைக் கைவினைக் கலைஞர்களின் மரபு வழிபாட்டின் அடையாளங்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றன. “வேட்டைச் சமூகத்தின் வழித்தோன்றல்களான இவர்கள் மூத்த குடியினர்கள். தம் பட்டறிவால் சமூகத்தைத் தங்களின் வாழ்விடமான குகையிலிருந்து காட்டுக்கும், காடுகளிலிருந்து சமவெளிக்கும், கடலுக்கும், பாலைக்கும் என நால்வகை நிலத்திலும்

சென்று பரவி பல்வேறு கூத்து, இசைத் தொழில், கைவினைத் தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். அவர்களின் தொழில் முறையானது அவர்களிடமுள்ள இசைக்கருவிகள் வலை போன்ற கைவினைக் கருவிகளால் அரச விதியுள்/அரச நியதியில் கீழ்மை நிலைக்கே பார்க்கப்பட்டது. அதனைப் பிற வர்க்கத்தினர் இசைக்கவும், இசைக்கருவிகளைத் தொடவும் விரும்பவில்லை, மதிக்கத்தக்கதாகப் பார்க்கவும் இல்லை. அவர்களின் நிலை சமூகத்தில் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்பதால் அதனைப் பயன்படுத்துபவரும் தொழில், நெடுந்தொழில், பெருந்தொழில் வாணிபம் என எத்திசைக்கும் சென்று தம் பொருள்களை விற்ப்பயன்பெறவும் முடியாதவர்களாக வாழ்ந்திருந்தனர்”¹⁶ எனக் கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்க்கையை க.அ.ஜோதிராணி குறிப்பிடுகிறார்.

பெருங் கற்காலத்தில் மனிதன் மட்பாண்டங்கள் செய்ய கற்றுத் தேர்ந்தான் என்று தொல்லியல் அறிஞர் இயம்புவார். மண்பாண்டம் வளையும் தொழில் மட்டுமன்றி இரும்புக் கொண்டு கத்தி, வேல், வாள், ஈட்டி, கோடாரி, மழு, கொழு அரிவாள் போன்ற வேட்டை மற்றும் விவசாயத்திற்குப் பயன்படும் கருவிகள் வடித்துக் கொடுத்த கொல்லர் தொழில்களும் சங்க காலத்தில் முக்கியத் தொழில் பிரிவாக இருந்திருக்கின்றது.

கற்களை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றைப் பலகைக் கற்களாக மாற்றும் தொழில் நுட்பத்தை அறிந்த கல்தச்சர் மரங்களைத் தேர்வு செய்து கதவு, கட்டில், நாற்காலி, மத்து, சாளரம், தேர், குழந்தைகளுக்கான நடைவண்டி போன்றவற்றை உருவாக்கும் திறம் படைத்த மரத்தச்சர்கள் என அனைவரும் கூட்டு மனித உழைப்பின் வழியாகச் சமூக, வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை புரிந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் பறைசாற்றுகின்றன.

அரசும், அரசு நிறுவனமும் தனித்து இயங்குவன அல்ல. சமூகத்தில் உள்ள தொழிலாளர்கள் ஒன்று கூடி பல்வேறுபட்ட சிறுதொழில் குழுக்களாகி ஒரு நிலத்திற்கான, தொழில்களுக்குரிய பயன்பாட்டுக் கருவிகளைச் செய்தளித்திருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒருங்கிணைந்து கூட்டு உழைப்பினைத் தந்தால் மட்டுமே அரசு எனும் நிறுவனம் இயங்கும்.

மனித உழைப்பும், கைவினைத் திறனும், நுட்பமும் கொண்ட கைவினைஞர் வாழ்வியல் விரிவாகப் பேசக்கூடிய தரவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் பெருமளவு பதிவுறவில்லை. காரணம் கைவினைஞர் என்ற நுண்ணறிவுத் தொழில் கலைஞர்கள் மதிப்புக்குரியராகப் பார்க்கப்படவில்லை.

“தரை மற்றும் கடல்வழி வணிகம், வேளாண் மற்றும் தொழில் சார்ந்த பொறியியல், அரசாட்சி, நிர்வாகம், நில அளவை, அரண்மனை மாடங்கள், கோட்டைகள் தொடர்பான கட்டடப் பொறியியல், நெசவு முதலான கைவினைத் தொழில் நுட்பம் உலோகவியல், முத்து, பவளம், அரியகல், பொன் வயிரம், மணி தொடர்பான ஆபரணத் தொழில் நுட்பங்கள் ஆகியவற்றில் வெகுவாக முன்னேற்றம் கண்டிருந்த சங்க காலச் சமூகத்தில் (கி.மு 300-கி.பி 200) எண்ணும் எழுத்தும் இல்லாமல் இருந்திருக்காது.”¹⁷ ஆனால் கைவினைத் தொழிலாளர்கள் பெரிதும் போற்றப்படவில்லை என்பதும் அதுகுறித்துப் பாடல்களில் அதிகம் பதிவாகவில்லை என்பதும் ஆய்வின் வழி அறிய முடிகிறது.

தொகுப்புரை

மருதநிலமே ‘அரசு’ என்ற சொல்லின் உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. தொடக்க காலத்துச் சமத்துவ, பங்கீடு வாழ்வு முறை மருதநிலத்தில் மறைந்து தலைமை, ஆள்பவள் அரசு என அதிகாரம் விதிக்கப்பட்டது. ‘அரசு’ என்னும் அமைப்புக்கு அடிப்படை ஆதாரமாய் மருதநிலமே இருந்தது.

வேட்டைக்கருவிகள் தொடங்கி எல்லா நிலங்களிலும் கைவினைக் கருவிகளே தொழில்வளம் கண்டன. மருதநிலத் தொழிலில் உழவுக்குரிய கருவிகளான கலப்பை, அரிவாள், களைக்கொட்டு ஆகியவற்றை உருவாக்கியவர்கள் கைவினைஞர்கள்.

உழவு, உழவுசார்ந்த பிற தொழில்களுக்குரிய கருவியை/ஆயுதத்தை முனைந்து உருவாக்கி சமூக வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் நிலைக் குறித்த பதிவுகள் சங்கப்பாடல்களில் பெரிதும் பேசப்படவில்லை.

தம் பட்டறிவால் புன்செய் நிலத்தில் பயிரிடும் முறையைக் கண்டறிந்தனர். பயிர்த்தொழிலுக்குரிய கலப்பை எனும் கருவியை உருவாக்கியவர் தமிழர் என்ற பெருமைக்குள் பார்க்கப்பட வேண்டியவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள்.

பாணர், பொருநர், கூத்தர், வயிரியர், கண்ணுளர், துடியர், பறையன், புலையன், கடம்பன், கிணைமகன், பாடினி, விறலி, கிணைமகள், அகவன்மகள் ஆகிய நிகழ்த்து தொழிற் கலைஞர்களின் திறம், இசைக்கருவிகள் மீட்டும் நுட்பம் கண்டவர்கள் தொல்குடியில், பண்ணமைத்து பாடி, மன்னர்களையும், வள்ளல்களையும் நாடிச் சென்று பரிசில் பெற்று வாழும் விளிம்பு நிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பண்பாட்டை, அடையாளப்படுத்துவதும், ஆவணப்படுத்துவதும் கைவினைக் கருவிகளின் வரலாற்றில் முதன்மையானதாகும். மக்களின் தேவை, நிறைவு எனும் வழியாகப் பயன்பாட்டுக்குரிய கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கி சமூக வளர்ச்சிக்கும், வளத்திற்கும் அடிப்படை காரணியாய் அமைந்தவர் கைவினைக் கலைஞர்கள் ஆவர்.

கைவினைக் கலைஞர்கள் செய்தளித்த உற்பத்திக் கருவிகள் பற்றிய பதிவுகள் சங்கப்பாடல்களுள் பரவலாகக் காணக்கிடைப்பதைப் போல, அக்கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் பற்றிய செய்திகள் புலவர்களின் பாடல்கள் நெறிக்குள், இடம் பெறாத நிலை ஆய்வுக்குரியதாகிறது.

நூற்றுக்கணக்கான கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வு, சமூக மதிப்பு குறித்தான பரந்துப்பட்ட பார்வை, குறிப்பிடத்தக்கப் பதிவுகள் சங்கப் பாடல்களுள் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாகவே காணக்கிடைக்கின்றன.

பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகவும், பெருந் தொழில்களுக்காகவும், வாணிபங்களுக்காகவும், மரபு வழியாக, இனக் குழுவாக, கைவினைத் தொழில்களைச் செய்து முந்து வரிசையில் சமூகத்திற்கு உதவிட முன்னின்றவர்கள் **கைவினைக் கலைஞர்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை.**

அரசு என்பது பொது ஒழுங்கை நிலைநாட்டவும், வர்க்கங்கள் மற்றும் சமுதாய குழுக்கள் அனைத்தின் நலன்களையும் பேணிகாப்பதற்கான பொறுப்புடைய ஓர் அமைப்பு ஆகும். அந்த அமைப்பில் அரசநெறிகளுக்குள் சங்க இலக்கிய கைவினைக் கலைஞர்கள் சமன்பாட்டு நிலையில் புலவர்களைப் போல் மதிக்கப் பெறவில்லை என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

தொழில் வளத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் கைவினைக் கலைஞர்கள் உற்பத்தி செய்த கைவினைக் கருவிகளே அடிப்படையானது. அக்கைவினைக் கருவிகளை உருவாக்கிய தொழிலாளர்கள் பெரும் மதிப்பிற்குரியவராய் எண்ணிப் பார்க்கப்படவில்லை. மரபு வழி, தொல்குடி வழி உருவாக்கிய கருவிகளே பெருந்தொழில்களையும் உருவாக்கிடத் துணை நின்றதால் அக்கைவினைக் தொழிலாளர்களின் சங்ககாலச் சமூக மதிப்பில் வாழ்வியல் நிலைக் குறித்து இவ்வியலில் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சான்ஹெண் விளக்கம்

1. பெ.மாதையன், சங்ககால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.10
2. ந. சுப்ரமண்யன், சங்ககால வாழ்வியல் ப.71
3. புலியூர்க் கேசிகன்(உ.ஆ) புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூ.93
4. க.கைலாசபதி, தமிழ் வீரநிலைக் கவிதை, ப.151
5. காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், ப.75
6. தமிழ்ப் பேரகராதி (தொகுதி- 2), ப.696
7. காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், ப.93
8. மேலது, ப.94
9. தமிழ்ப்பேரகராதி (தொகுதி -2), ப.921
- 10.மேலது, ப.921
11. ஏ.மேனகா, சங்க இலக்கியத்தில் பெண் அறம், ப.199
12. காந்திதாசன், சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல், ப.67
- 13.கி.இரா.சங்கரன், இரும்புக் காலமும் சங்க இலக்கியமும், பக். 9-10
14. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியல், ப. 310
- 15.சி.இளங்கோ, தமிழகத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் கீழுடி வரை, ப.7
16. க.அ.ஜோதிராணி, சங்க இலக்கியத்தில் விளிம்பு நிலை மக்களின் வாழ்வியல், ப.371
- 17.இராஜ்கௌதமன், பதிற்றுப்பத்து-ஐங்குறுநூறு சில அவதானிப்புகள்,பக்.11-12

துணைநூற்பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

சங்க இலக்கியம்

- சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்

சென்னை, பதிப்பு-2007

சங்க இலக்கியம்

- நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்

சென்னை, பதிப்பு-2004

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

அகிலா சிவசங்கர், (தொகு.ஆ)

- தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டும் தொழில்கள்,
ஜனகா பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2011

அடைக்கலசாமி எம்மார்

- தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
ராசி பதிப்பகம்
சென்னை,
29 ஆம் பதிப்பு-1999

அருள்ராசு, வே.சா

- பழந்தமிழகத்தில் இரும்புத் தொழில்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு-2000

இலக்குமிதரன் பாரதி.சோ

- தமிழ்நாட்டு வரலாறு
காவ்யா பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2008

இலக்குமிதரன் பாரதி.சோ

- தமிழகக் கலைகள்
அர்ஜித் பதிப்பகம் நாகர்கோவில்,
முதற்பதிப்பு-2007

இலக்குமிதரன் பாரதி.சோ

- தமிழக கலைகளும் கல்வெட்டுகளும்
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2007

இராச மாணிக்கம்.மா

- தமிழ்நாட்டு வரலாறு
காவ்யா பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2008

இராமலிங்கம்.அரங்க

- சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை,
1987, மூன்றாம் பதிப்பு-2002

உலகநாதன்.பா

- புறநானூற்றில் நுண்கலைகள்
மயூரா பதிப்பகம்
சென்னை

கண்ணகி கலைவேந்தன்

- தமிழர்கள் வளர்த்த
ஆயக்கலைகள் அறுபத்து நான்கு
தமிழ்யா பதிப்பகம்,
திருவையாறு, முதற்பதிப்பு-2006

கல்பகம்.இரா

- சமூகவியல்
தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2007

காந்திதாசன்.க

- சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் வாழ்வியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2011

கார்த்திகேசு, சிவத்தம்பி

- பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகம்
(வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு-2001

காவ்யா சண்முக
சுந்தரம்(தொகு.ஆ)

- சங்க இலக்கிய வரலாறு
மா.ரா. களஞ்சியம்-1
காவ்யா பதிப்பகம்
சென்னை
இரண்டாம் பதிப்பு-2010

காவ்யா சண்முக
சுந்தரம்(தொகு.ஆ)

- சங்க இலக்கிய வரலாறு
மா.ரா. களஞ்சியம்-3
காவ்யா பதிப்பகம்
சென்னை
2012

சங்கரன் கி.இரா

- இரும்புக் காலமும், சங்க இலக்கியமும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2010

நாகசாமி. இரா
சந்திரமூர்த்தி

- தமிழகக் கோயிற் கலைகள்
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை
வெளியீடு
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு-2014

சந்திர சேகரன்.இரா

- சங்க இலக்கியம், இலக்கிய வளமும்
வாழ்வியல் அறமும்
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோவை, முதற்பதிப்பு-2002

சண்முக சுந்தரம் க.

- சங்ககால பண்டைய வேந்தர்கள்
பெ.கந்தசாமி நாயகர்
கல்வி அறக்கட்டளை
சென்னை,
1997

சண்முக சுந்தரம் க.

- சங்ககால வேந்தர்கள்
பெ.கந்தசாமி நாயகர்
கல்வி அறக்கட்டளை
சென்னை,
1997

சண்முக சுந்தரம் .சிவ

- சங்ககாலச் சமயமும் சமுதாயமும்
தீபா பதிப்பகம்
சென்னை,
முதற்பதிப்பு-2003

சண்முக பிள்ளை.மு

- சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு-2004

சாமிநாதன்.த

- சங்க கால தொழில்நுட்பம்
அன்னம் பதிப்பகம்,
தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு-2000

சாந்தி .க
சண்முகம் பிள்ளை. ஆ

- நாட்டுப்புற மக்களின் கைவினைப்
பொருட்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு-2005

சாரங்கபாணி. இரா

- சங்க இலக்கியப் பொருட் களஞ்சியம் (தொகுதி-1) தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் தஞ்சாவூர், முதற்பதிப்பு-2001

சசிவல்லி. வி.சி

- பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள் உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை, பதிப்பு-1989

சரளா இராசகோபாலன்

- திரு.வி.க.வின் பெண்ணுரிமை சிந்தனைகள், ரவிப் பதிப்பகம் சென்னை, முதற்பதிப்பு-2007

சிதம்பரனார் சாமி

- பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும் நாம் தமிழர் பதிப்பகம் சென்னை, பதிப்பு-2012

சிற்றம்பலம். சி.க

- பண்டையத் தமிழகம் குமரன் பப்ளிஷர்ஸ் சென்னை, முதற்பதிப்பு?

சுப்ரமண்யன்.ந

- சங்ககால வாழ்வியல் சங்கத் தமிழரின் அரசு முறையும் சமூக வாழ்வும், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 1986

தங்கவேலு. கோ

- தமிழகச் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு அமிழ்தம் பதிப்பகம் சென்னை, முதற்பதிப்பு-2002

தட்சிணா மூர்த்தி. அ

- தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் யாழ் வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு-2005

தமிழண்ணல்

- புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு மீனாட்சி புத்தக நிலையம் மதுரை 18-ஆம் பதிப்பு 2002

தியாகராஜன்.சி

- சங்க காலச் சமுதாயம் பல்லவி பதிப்பகம் தென் இந்தியா (பி)லிட ஈரோடு 2007

தெய்வநாயகம். கோ

- தமிழர்க் கட்டடக்கலை,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை, பதிப்பு-2002

தேவநேயப் பாவாணர். ஞா

- பண்டையத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, முதற்பதிப்பு-1966

நாகசாமி. இரா
சந்திரமூர்த்தி

- தமிழகக் கோயிற் கலைகள்
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை
வெளியீடு
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு-2014

நீலகண்ட பிள்ளை. தா

- சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்
செம்மூதாய் பதிப்பகம்
சென்னை

பக்தவத்சல பாரதி

- பண்பாட்டு மானிடவியல்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்
சிதம்பரம், முதற்பதிப்பு-1990

பக்தவத்சல பாரதி

- பாணர் இனவரைவியல்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை, பதிப்பு-2012

பரமசிவன். தொ

- பண்பாட்டு அசைவுகள்
காலச்சுவடு பதிப்பகம்
நாகர்கோவில், முதற்பதிப்பு-2001

பரமசிவானந்தம் அ.மு

- சமூதாயமும் பண்பாடும்
தமிழ்கலைப் பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-1962

பாக்யமேரி. எஃப்

- காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள்
புவேந்தன் பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2005

பால சுப்பிரமணியம். சி

- சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்
நறுமலர் பதிப்பகம்
சென்னை, முதற்பதிப்பு-1989

பால சுப்பிரமணியன் கு.வெ

- சங்க இலக்கியத்தில் கலையும்
கலைக் கோட்பாடும்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு-2016

பிள்ளை கே.கே

- தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம் சென்னை, முதற்பதிப்பு-1975

புவியரசு. அ

- சங்க இலக்கிய- மீள் பார்வை விழி ஆய்வு மன்றம், திருச்சி. முதற்பதிப்பு-2006

பெருமாள் எஸ்.ஏ

- மனித குல வரலாறு கஸ்தூரிப் பதிப்பகம், கோவை. ஐந்தாம் பதிப்பு-2008

மாத்தளை சோமு

- வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல் தமிழ்க்குரல் பதிப்பகம், பதிப்பு-2005

மாதையன். பெ

- சங்ககால இனக்குழு சமுதாயம் அரசு உருவாக்கமும் பாவை பப்ளிகேஷன் சென்னை, பதிப்பு-2004

மாதையன். பெ

- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட் சென்னை, 2010

மாதையன். பெ

- சங்க இலக்கியத்தில் வேளாண் சமுதாயம் நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட் சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு மார்ச் 2010

ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் முத்தையா. கண(தமிழில்)

- வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை தமிழ்ப் புத்தாகாலயம், சென்னை பதின்மூன்றாம் பதிப்பு-1984

ராஜன்.கா

- தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை, 2004

ரெஜித் குமார். த	- புழங்கு பொருள் பண்பாடு காவ்யா பதிப்பகம் சென்னை, முதற்பதிப்பு-2011
வெள்ளை வாரணன். க	- சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள் இந்தியப் பண்பாட்டு ஆய்வு மையம், சென்னை, முற்பதிப்பு-2009
வேங்கடசாமி. சினி(முயிலை)	- பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் நாம் தமிழர் பதிப்பகம் சென்னை, பதிப்பு-2007
மேற்படி	- நுண்கலைகள் மணிவாசன் பதிப்பகம் சென்னை, முதற்பதிப்பு-2001
மேற்படி	- சங்ககால வரலாற்று ஆய்வுகள், கமலகுகன் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு-2007
வைத்தியலிங்கம்	- தமிழ் பண்பாட்டு வரலாறு அண்ணாமலை பல்கலைக்கழக வெளியீடு, முதற்பதிப்பு-1997
ஜம்புலிங்கம். அ	- சங்க கால வேந்தர்களின் சமுதாயப் பணி இந்துமதி பதிப்பகம், முதற்பதிப்பு-2003
ஜோதிராணி க.அ	- தமிழ் இலக்கியங்கள் சமுதாய அடையாளங்கள், காவ்யா பதிப்பகம் சென்னை, பதிப்பு-2004
ஜோதிராணி க.அ	- தமிழ் இலக்கியத்தில் சமூக ஆய்வுகள் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் சென்னை, பதிப்பு-2011
Franz Boaz	- Primitive ART Dover Publications – 1955
Kanaka Sabhai v	- The Tamils Eighteen Hundred Years Age Asian Educational Services, Medras – 1989
Pillay K.K	- A Social History Of The Tamil (Part – I) University Of Medras – 1975

Popley H.A	- The Music Of India
Published by Association Press 1921
Thomas Lehmann and
Thomas Malten	- A word index for cankum Literature
Institute of Asian Studies
Chennai
Second Edition 2007
Vaithilingam. S	- Fine Arts and Crafts in
PATTU- P- PATTU AND ETTU-T-TOKAL
ANNAMALAI UNIVERSITY 1977

அகராதி கலைக்களஞ்சியம்

கழகப் புலவர் குழு	- கழகத் தமிழ் அகராதி
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-1998
கனகசபாபதி
சரவணபவன்	- ஜேர்மன் அகராதி(தமிழ்)
ஜேர்மன்
திருகோணமலை
பதிப்பு-2006
இராம சுப்ரமணியம் வ.த	- திருமகள் தமிழகராதி
திருமகள் நிலையம்
முதற்பதிப்பு-2001
ராமகிருஷ்ணன்.ஆர்	- க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ்
அகராதி
இரண்டாம் பதிப்பு-2008
சந்தியா பதிப்பகம்	- மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி
(இரண்டாம் பாகம்)

சிங்கார வேலு முதலியார். ஆ

- அபிதான சிந்தாமணி
ஏசியன் எடுஷேனல் சர்வீஸஸ்,
புதுதில்லி. முதற்பதிப்பு-2004

பாலுசாமி. நா

- வாழ்வியற் களஞ்சியம்
தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்
கழகம்

இலக்கண நூல்கள்

அருணாசலம் மு. (உ.ஆ)

- நன்னூல்(சொல்லதிகாரம்)
திபார்க்கர், தமிழியல் ஆய்வு
மற்றும்
வெளியீட்டு நிறுவனம்,
சென்னை, பதிப்பு-1880

இராம சுப்ரமணியம் வ.த (உரை)

- தொல்காப்பியம்(பொருள்)
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை, முதல்பதிப்பு-மார்ச்
2007

கந்தையா ந.சி

- செந்தமிழ் அகராதி
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை-1999

நச்சினார்க்கினியர் உரை

- தொல்காப்பியம்(பொருள்)
கழக வெளியீடு,
சென்னை, பதிப்பு-மார்ச் 1970

நிகண்டுகள்

ஆறுமுக நாவலர்

- சூடாமணி நிகண்டு,
திருநெல்வேலி
தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, முதல்பதிப்பு-1996

சிவன்பிள்ளை(உரை)

- பிங்கல நிகண்டு,
பழைய தமிழ் அகராதி
வசந்தா பதிப்பகம்
சென்னை, பதிப்பு-2000

ஆய்வேடுகள்

மேனகா.ஏ

- சங்க இலக்கியத்தில்
பெண்அறம்(ஆய்வேடு) (2016)

ஜோதிராணி க.அ

- சங்க இலக்கியத்தில்
விளிம்புநிலை மக்களின்
வாழ்வியல் நிலை(2012)

பின்னிணைப்புகள்

ഒഴിവില്ലാത്ത -1

இணைப்பு -1

குறிஞ்சி நில மக்களின் பெயர்கள்

பெயர்	பாடல் எண்	ஆசிரியர் பெயர்
அகவன் மகள்	- குறுந். 23	- ஒளவையார்
கல்கெழுநாடன்	- நற். 206(10)	- ஐயூர் முடவனார்
கானநாடன்	- அகம். 128(10)	- கபிலர்
	அகம். 222(2)	- பரணர்
	அகம். 54(5)	- மீனெறித்தூண்டிலார்
கானவர்	- நற். 65(6)	- கபிலர்
	நற். 82(11)	- அம்மள்ளனார்
	நற். 255(3)	- ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்
	நற். 306(5)	- உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்
	நற். 386(2)	-
தங்கால்ஆத்திரேயன்செங்கண்ணனார்		
	அகம். 21(24)	- காவன்முல்லைப் பூதனார்
	அகம். 132(5)	- தாயங்கண்ணனார்
	அகம். 168(13)	- கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்
	குறுந். 322(2)	- ஐயூர் முடவன்
	குறுந். 335(6)	- இருந்தையூர்க் கொற்றன் புலவன்

புறம். 247(2) - மதுரைப் பேராலவாயர்

ஐங். 208 - கபிலர்

ஐங். 268 - கபிலர்

ஐங். 270 - கபிலர்

திருமுருகு. 194 - நக்கீரர்

பொருநர். 220 - முடத்தாமக்கண்ணியார்

பெரும். 116 - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

கானவன் - நற். 75(6) - மாமூலனார்

நற்.165(2) - -----

நற்.228(5) - முடத்திருமாறன்

நற். 282(7) - நல்லூர்ச் சிறுமேதாவியார்

நற். 285(3) - மதுரைக்கொல்லன்

வெண்ணாகனார்

நற். 336(3) - கபிலர்

நற். 393(5) - கோவூர்க்கிழார்

அகம். 34(3) - மதுரை மருதனிளநாகனார்

அகம். 88(5) - ஈழத்துப் புதன்தேவனார்

அகம். 172(6) - மதுரைப்பாலாசிரியர் நப்பாலனார்

அகம். 282(2) - தொல்கபிலன்

அகம்.292(10) - கபிலர்

குறுந். 333(1) - உழுந்தினைம்புலவன்

குறுந். 342(2) - காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்கந்தரத்தனார்

குறுந். 385(2) - கபிலர்

குறுந். 214(1) - கூடலூர்க்கிழார்

ஐங். 283(1) - கபிலர்

காண்கெழுநாடன் - அகம்.98(29) - வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்

குறவன் - அகம். 182(6) - கபிலர்

குறுந். 95(63) - கபிலர்

ஐங். 118(3) - மேலது

ஐங். 252(1) - மேலது

ஐங். 253(1) - மேலது

ஐங். 255 - மேலது

ஐங். 256 - மேலது

ஐங். 257 - மேலது

ஐங். 258 - மேலது

ஐங். 259 - மேலது

ஐங். 260 - மேலது

குறமகள் - அகம். 52(3) - நொச்சி நியமங்கிழார்

அகம். 188(13) - வீரவெளியன் தித்தனார்

குறுந். 394(2) - குறிஇறையார்

திருமுருகு. 242 - நக்கீரர்

குறவர்

- புறம்.157(7) - குறமகள் இளவெயினி

புறம். 168(5) - கருவூர்க் கதம்பிள்ளைச் சாத்தனார்

ஐங். 213(2) - கபிலர்

ஐங்.284(2) - கபிலர்

பொருநர்.219 - முடத்தாமக்கண்ணியார்

நற். 44(8) - பெருங்கௌசிகனார்

நற். 64(4) - உலோச்சனார்

நற். 108(3) - -----

நற். 209(2) - நொச்சிநியமங்கிழார்

அகம். 12(9) - கபிலர்

அகம். 13(4) - பெருந்தலைச்சாத்தனார்

அகம். 78(7) - மதுரை நக்கீரனார்

அகம். 232(9) - சோழமங்கலத்து

வாதுளிநற்சேந்தனார்

அகம். 322(12) - பரணர்

குறுந். 339(3) - பேயார்

குறுந். 346(2) - வாயில் இளங்கண்ணன்

குறவர்மடமகள்

- திருமுருகு.101 - நக்கீரர்

குன்றக்குறவன்	- நற். 341(5)	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
குன்றநாடன்	- நற். 114(6)	- தொல்கபிலர்
	நற். 151(12)	- இளநாகனார்
	நற். 165(5)	- -----
	நற். 217(5)	- கபிலர்
	நற். 273(9)	- மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன்கூத்தனார்
வெண்ணாகனார்	நற். 285(8)	- மதுரைக் கொல்லன்
	நற். 288(4)	- குளம்பனார்
	நற். 359(3)	- கபிலர்
	அகம். 58(6)	- மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார்
	அகம். 172(14)	- மதுரைப் பாலாசிரியன் நப்பாலனார்
	அகம். 182(8)	- கபிலர்
	அகம். 352(7)	- அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார்
	குறுந். 36(2)	- பரணர்
	குறுந். 38(3)	- கபிலர்
	குறுந். 74(2)	- விட்டகுதிரையார்
	குறுந். 90(6)	- மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்புதன்

குறுந். 241(7) - கபிலர்

குறுந். 327(3) - அம்முவன்

குறுந். 333(4) - உழுந்தினை புலவன்

குறுந். 342(4) - காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக்

கந்தரத்தனார்

குறுந். 383(2) - படுமரத்து மோசிகீரனார்

ஐங். 246(6) - கபிலர்

குறவர் மகளிர் - நற். 276(4) - தொல்கபிலர்

குன்றுகிழவோன் - அகம்.48(22) - தங்கால் முடக்கொற்றனார்

குறுமகள் - நற். 6(4) - பரணர்

நற். 61(5) - சிறுமோலிகனார்

நற். 75(4) - மாமூலனார்

நற். 76(5) - அம்முவனார்

நற். 93(8) - மலையனார்

நற் 134(7) - -----

நற். 147(1) - கொள்ளம்பக்கனார்

நற். 190(8) - -----

நற். 202(8) - பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

நற். 209(5) - நொச்சிநியமங்கிழார்

நற். 220(9) - குண்டுகட்பாலியாதனார்

நற். 253(5) - கபிலர்

நற். 306(10) - உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்

அகம். 258(9) - பரணர்

குறுந். 70(1) - ஓரம்போகியார்

குறுந். 95(3) - கபிலர்

குறுந். 101(5) - பரூஉ மோவாய்ப் பதுமன்

குறுந். 280(3) - நக்கீரர்

ஐங். 254 - கபிலர்

ஐங். 257 - கபிலர்

நல்வரைநாடன் - அகம். 12(13) - கபிலர்

புனவர் - ஐங். 246(3) - கபிலர்

ஐங். 295(3) - கபிலர்

நாடன் - குறுந். 141(8) - மதுரைப் பெருங்கொல்லன்

குறுந். 187(3) - கபிலர்

குறுந். 193(3) - அரிசில் கிழார்

குறுந். 208(4) - கபிலர்

குறுந். 225(2) - கபிலர்

குறுந். 247(6) - சேந்தன் பூதன்

குறுந். 252(2) - கிடங்கில் குலபதி நக்கண்ணன்

குறுந். 263(7) - பெருஞ்சாத்தன்

குறுந். 264(3) - கபிலர்

குறுந். 284(3) - மிளை வேள் தித்தன்

ஐங். 212(2) - கபிலர்

ஐங். 278(3) - மேலது

ஐங். 279(3) - மேலது

ஐங். 280(3) - மேலது

ஐங். 285(3) - மேலது

ஐங். 286(3) - மேலது

ஐங். 295(6) - மேலது

ஐங். 296(2) - மேலது

ஐங். 297(2) - மேலது

கலித். 42(4) - மேலது

கலித். 43(6) - மேலது

கலித். 48(7) - மேலது

புனவன்

- நற். 119(1) - பெருங்குன்றூர்க்கிழார்

அகம். 140(11) - அம்முவனார்

குறுந். 105(1) - நக்கீரர்

குறுந். 133(1) - உறையூர்முதுகண்ணன் சாத்தனார்

பெருங்கல்நாடன் - நற். 156 - கண்ணாங்கொற்றனார்

நற். 233(4) - அஞ்சில் ஆந்தையார்

நற். 328(3) - தொல்கபிலர்

அகம். 232(5) - கோடிமங்கலத்து

வாதுளிநற்சேந்தனார்

அகம். 238(10) - கபிலர்

அகம். 378(11) - காவட்டனார்

குறுந். 365(6) - மதுரை நல்வெளி

பெருமலைநாடன் - அகம். 192(15) - பொதும்பில்கிழான்வெண்கண்ணனார்

குறுந். 96(1) - அள்ளூர் நன்முல்லை

பெருவரைநாடன் - நற். 147(6) - கொள்ளம்பக்கனார்

நற். 347(7) - பெருங்குன்றுார்க்கிழார்

மலைநாடன் - ஐங். 202(4) - மேலது

ஐங். 205(3) - மேலது

ஐங். 219(3) - மேலது

ஐங். 228(2) - மேலது

ஐங். 242(5) - மேலது

ஐங். 268(4) - மேலது

கலித். 38(24) - மேலது

நற். 25(5) - பேரிசாத்தனார்

நற். 44(12)	- பெருங்கௌசிகனார்
நற். 55(1)	- பெருவழுதி
நற். 57(7)	- பொதும்பில்கீழார்
நற். 65(9)	- கபிலர்
நற். 85(11)	- நல்விளக்கனார்
நற். 158(9)	- வெள்ளைக்குடி நாகனார்
நற். 251(4)	- மதுரைப் பெருமருதனிள நாகனார்
நற். 257(7)	- வண்ணக்கன்சோருமருங்குமரனார்
நற். 294(9)	- புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர்க்கீழான்
நற். 304(4)	- மாறோக்கத்து நப்பசலையார்
நற். 309(6)	- கபிலர்
நற். 336(6)	- கபிலர்
அகம். 78(14)	- மதுரைநக்கீரனார்
அகம். 138(14)	- ஏழுஉப் பன்றிநாகன் குமரனார்
அகம். 178(13)	- பரணர்
அகம். 268(5)	- வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தன்
அகம். 312(7)	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
அகம். 318(7)	- கபிலர்
அகம். 382(13)	- கபிலர்

குறுந். 83(5) - வெண்பூதன்

குறுந். 105(5) - நக்கீரர்

குறுந். 111(5) - தீன்மதிநாகன்

குறுந். 115(6) - கபிலர்

குறுந். 134(7) - கோவோங்கைப் பெருங்கதவன்

குறுந். 143(2) - மதுரைக்கணக்காயன் மகன்

நக்கீரன்

குறுந். 217(5) - தங்கால் முடக்கொல்லனார்

குறுந். 308(6) - பெருந்தோட குறுஞ்சாத்தன்

குறுந். 315(2) - மதுரை வேளாதத்தன்

குறுந். 360(8) - மதுரை ஈழத்துப் புதன்தேவன்

மலைகெழு
நாடன்

- நற். 116(6) - கந்தரத்தனார்

நற். 136(5) - நற்றங்கொற்றனார்

குறுந். 170(4) - கருவூர்க்கிழார்

குறுந். 201(7) - -----

மலைகிழவோன்

- நற். 32(5) - கபிலர்

நற். 51(11) - பேராலவாயர்

நற். 173(7) - -----

நற். 228(9) - முடத்திருமாறன்

அகம். 108(18) - தங்காற்பொற்கொல்லனார்

குறுந். 239(6) - ஆசிரியன் பெருங்கண்ணன்

குறுந். 332(6) - மதுரை மருதங்கிழான்மகன்

இளம்போத்தன்

குறுந். 392(8) - தும்பிசேர்கீரனார்

ஐங். 204(5) - கபிலர்

வீளையர் - குறுந். 272(2) - ஒரு சிறைப்பெரியன்

வெற்பன் - நற்.36(4) - சீத்தலைச்சாத்தனார்

நற்.17(12) - நொச்சிநியமங்கிழார்

நற்.188(5) - -----

நற்.282(9) - நல்லூர் சிறுமேதாவியார்

அகம்.38(5) - வடமவண்ணகக்கன் பேரிசாத்தனார்

அகம்.42(14) - கபிலர்

அகம்.112(13) - நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர்கிழார்

அகம்.168(3) - கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய சேரமான்

அகம்.358(15) - மதுரை மருதனிள நாகனார்

அகம்.18(8) - கபிலர்

குறுந்.257(4) - உறையூர்ச் சிறுகந்தன்

குறுந்.265(5) - கருவூர்க் கதப்பிள்ளை

குறுந்.353(1)	-	உறையூர் முதுகூத்தன்
குறுந்.355(5)	-	கபிலர்
குறுந்.374(3)	-	உறையூர்ப் பல்காயனார்
ஐங். 300(2)	-	-----
ஐங். 460(2)	-	-----
அகம். 392(18)	-	மோசிகீரனார்
கலித். 39(50)	-	கபிலர்
கலித். 41(36)	-	கபிலர்
அகம். 348(13)	-	மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார்
அகம். 368(7)	-	மதுரை மருதன் இளநாகனார்
குறுந். 3(4)	-	தேவகுலத்தர்
குறுந். 13(3)	-	கபிலர்
குறுந். 18(2)	-	கபிலர்
குறுந். 26(3)	-	கொல்லன் அழிசி
குறுந். 42(3)	-	கபிலர்
குறுந். 69(5)	-	கடுந்தோட் கரவீரன்
குறுந். 87(3)	-	கபிலர்
குறுந். 88(1)	-	மதுரைக் கதக்கண்ணன்
குறுந். 106(2)	-	கபிலர்

	குறுந். 121(4)	- கபிலர்
வேட்டுவர்	- கலித். 144(21)	-
	புறம். 49(4)	- பொய்கையார்
வேட்டுவன்	- நற். 59(3)	- கபிலர்
	நற். 189(7)	- -----
	நற். 212(1)	- குடவாயிற்கீரத்தனார்
	நற். 312(4)	- கழார்க்கீரன் எயிற்றார்
	அகம். 28(8)	- பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி
	புறம். 19(5)	- குடபுலவியனார்
	புறம். 33(1)	- கோவூர்க்கிழார்
	புறம். 202(1)	- கபிலர்
	புறம். 214(4)	- கோப்பெருஞ்சோழன்
	புறம். 324(3)	- ஆலந்தூர்க்கிழார்
வேட்டு வயவர் மகளிர்	- நற். 276(3)	- தொல்கபிலர்

முல்லை நில மக்களின் பெயர்கள்

பெயர்	பாடல் எண்	ஆசிரியர் பெயர்
ஆயர்	- கலித். 101(34)	- சோழன் நல்லுருத்திரன்
	கலித். 102(30)	- மேலது
	கலித்.105(7,58)	- மேலது
	கலித். 108(9)	- மேலது
	கலித். 110(1)	- மேலது
ஆயர்மகள்	- கலித். 109(12)	- மேலது
ஆய்ச்சியர்	- கலித்.106(32,40)-	சோழன் நல்லுருத்திரன்
ஆய்மகள்	- புறம். 33(2)	- கோவூர்கிழார்
	புறம். 215(4)	- கோப்பெருஞ்சோழன்
	கலித். 110(9)	- சோழன் நல்லுருத்திரன்
	பெரும். 162	- கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
	முல்லை.13	- நப்பூதனார்
இடையன்	- நற். 169(7)	- -----
	அகம். 274(8)	- இடைக்காடனார்
	அகம். 394(13)	- நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்
	புறம். 54(11)	- இளங்கீரனார்
	பெரும். 175	- கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
	அகம். 94(4)	- நன்பலூர்ச் சிறுமேதாவியார்

இடைமகன்	- நற். 266(3)	- கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்
	குறுந். 221(4)	- உறையூர் முதுகொற்றன்
குடவர்	- அகம். 393(1)	- மாமூலனார்
கோவலர்	- நற். 169(8)	- சேகம்பூதனார்
	நற். 264(7)	- ஆவூர்க்காவிதிகள் சாதேவனார்
	நற். 266(1)	- கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்
	நற். 289(7)	- மருங்கூர்ப்பட்டினத்துச் சேந்தன்குமரனார்
	நற். 364(9)	- கிடங்கில் காவிதிப்
பெருங்கொற்றனார்	நற். 371(8)	- ஓளவையார்
	அகம். 14(7)	- ஓளக்கூர் மாசாத்தியார்
	அகம். 21(22)	- காவன் முல்லைப் பூதனார்
	அகம். 54(10)	- மாற்றூர்கிழார்மகனார் கொற்றங்கொற்றனார்
	அகம். 74(16)	- மதுரைக்கவுணிகன் பூதத்தனார்
	அகம். 124(14)	- மதுரை அறுவைவாணிகள் இளவேட்டனார்
	அகம். 155(18)	- பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ
	அகம். 219(15)	- கயமனார்

அகம். 253(12) - நக்கீரர்

அகம். 311(19) - மாமூலனார்

அகம். 321(7) - கயமனார்

அகம். 354(5) - மதுரைத்தமிழக்கூத்தன்

கடுவன்மள்ளனார்

அகம். 399(1) - எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார்

குறுந். 358(6) - கொற்றன்

புறம். 224(15) - கருங்குளவாதனார்

புறம். 265(4) - சிறுகருந்தும்பியார்

புறம். 339(2) - குன்றுர்கிழார்மகனார்

ஐங். 87(1) - மருதனிளநாகனார்

ஐங். 304(1) - ஓதலாந்தையார்

ஐங். 439(2) - பேயனார்

ஐங். 476(3) - மேலது

கலித். 106(4) - சோழன் நல்லுருத்திரன்

பெரும்.166 - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

நெடுநல். 3 - நக்கீரர்

கோவலர் - குறிஞ்சி.221 - கபிலர்

மருதநில மக்களின் பெயர்கள்

பெயர்	பாடல் எண்	ஆசிரியர் பெயர்
உழுவர்	நற். 3	- இளங்கீரனார்
	நற். 60	- தூங்கலோரியார்
	நற். 97	- மாறன்வழுதி
	நற். 315	- அம்முவனார்
	நற். 340	- நக்கீரர்
	அகம். 30	- முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்
	அகம். 340	- அள்ளூர்நன்முல்லையார்
	அகம். 193	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
	அகம். 211	- பெருங்குன்றூர்கிழார்
	அகம். 266	- மேலது
	அகம். 314	- ஐயுர்முடவனார்
	குறுந். 10	- ஓரம்போகியார்
	குறுந். 131	- ஓரேருழவனார்
	குறுந். 155	- உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்
	குறுந். 181	- கிள்ளிமங்கலம்கிழார்
	புறம். 65	- கழாத்தலையார்
	புறம். 384	- நன்னாகனார்

ஊரன்

புறம். 395	- நக்கீரர்
ஐங். 3	- ஓரம்போகியார்
கலித். 68	- மருதனிளநாகனார்
குறுந். 190	- பூதம்புல்லன்
பெரும். 198	- கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்
பரி. 7(16,39)	-
நற். 40	- கோண்மாநெடுங்கோட்டனார்
நற். 100	- பரணர்
நற். 180	- -----
நற். 210	- மிளைகிழான்நல்வேட்டனார்
நற். 230	- ஆலங்குடிவங்கனார்
நற். 280	- பரணர்
நற். 290	- மருதனிளநாகனார்
நற். 300	- பரணர்
நற். 310	- பரணர்
நற். 330	- ஆலங்குடிவங்கனார்
நற். 390	- ஔவையார்
நற். 400	- ஆலங்குடிவங்கனார்
அகம். 176	- மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

அகம். 56	- மதுரை அறுவைவணிகன் இளவேட்டனார்
அகம். 76	- பரணர்
அகம். 96	- மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ
அகம். 106	- ஆலங்குடிவங்கனார்
அகம். 116	- பரணர்
அகம். 146	- உவர்க்கண்ணார்ப் புல்லங்கீரனார்
அகம். 156	- ஆவூர்மூலங்கிழார்
அகம். 196	- பரணர்
அகம். 226	- பரணர்
அகம். 236	- பரணர்
அகம். 256	- மதுரைத் தமிழக்கூத்தனார் கடுவன்மள்ளனார்
அகம். 286	- ஓரம்போகியார்
அகம். 316	- மேலது
அகம். 386	- பரணர்
குறுந். 45	- ஆலங்குடிவங்கனார்
குறுந். 61	- தும்பிசேர்கீரன்
புறம். 49	- பொய்கையார்
கலித். 78(10)	- மருதனிளநாகனார்

- கலித். 79(6) - மேலது
- அகம். 26 - பாண்டியன்கானப்பேரெயில்
தந்த உக்கிரப்பெருவழி
- அகம். 306 - மதுரைக்கூலவாணிகன்
சீத்தலைச் சாத்தனார்
- அகம். 336 - பாவைக்கொட்டிலார்
- குறுந். 8 - ஆலங்கடிவங்கனார்
- குறுந். 10 - ஓரம்போகியார்
- குறுந். 91 - ஓளவையார்
- குறுந். 107 - மதுரைக்கண்ணனார்
- குறுந். 181 - கிள்ளிமங்கலம் கிழார்
- குறுந். 364 - ஓளவையார்
- ஐங். 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8
9, 10, 11, 12, 13, 14, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, ஓரம்போகியார்
23, 27, 28, 29, 30, 39, 47,
48, 49, 50, 51, 53, 63, 65,
68, 70, 75, 81, 83, 85, 86,
87, 88, 89, 91, 95, 96, 97,

98, 99, 100

கலித். 67(5), 68(6),

ஏரின்வாழ்நர்	புறம். 375	- ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்
	புறம். 33	- கோவூர்கிழார்
கடைசியர்	புறம். 61(1)	- மதுரைக் குமரனார்
களமர்	அகம். 366	- குடவாயிற் கீரத்தனார்
	மதுரை. 260	- மாங்குடிமருதனார்
	பொருநர். 194	- முடத்தாமக்கண்ணியார்
	மலை. 469	- பெருங்கௌசிகனார்
கழனிகாவலர்	நற். 280	- பரணர்
கிழவன்	குறுந். 34(7)	- கொல்லிக்கண்ணன்
தொழுவர்	புறம். 24	- மாங்குடிகிழார்
	புறம். 379	- நன்னாகனார்
	புறம். 348	- கபிலர்
மகிழ்நன்	நற். 20	- ஓரம்போகியார்
	நற். 30	- கொற்றனார்
	நற். 70	- வெள்ளிவீதியார்
	நற். 340	- நக்கீரர்

அகம். 16	- சாகலாசனார்
அகம். 166	- இடையன் நெடுங்கீரனார்
அகம். 266	- பரணர்
அகம். 336	- பாவைக்கொட்டிலார்
குறுந். 53	- கோப்பெருஞ்சோழன்
குறுந். 238	- குன்றியன்
குறுந். 384	- ஓரம்போகியார்
குறுந். 393	- பரணர்
ஐங். 24(3)	- ஓரம்போகியார்
ஐங். 26(2)	- மேலது
ஐங். 31(1)	- மேலது
ஐங். 32(1)	- மேலது
ஐங். 33(1)	- மேலது
ஐங். 36(1)	- மேலது
ஐங். 37(1)	- மேலது
ஐங். 38(1)	- மேலது
ஐங். 40(1)	- மேலது
ஐங். 45(4)	- மேலது
ஐங். 52(4)	- மேலது
ஐங். 62(4)	- மேலது

ஐங். 66(2) - மேலது

ஐங். 69(2) - மேலது

ஐங். 77(1) - மேலது

ஐங். 80(4) - மேலது

ஐங். 90(2) - மேலது

மனையோள்

ஐங். 47(2) - ஓரம்போகியார்

ஐங்.48(2),87(3) - மேலது

வினைஞர்

ஐங். 81 - மருதனிளநாகனார்

பெரும். 255 - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

பதிற். 6 -

மதுரை. 262 - மாங்குடிமருதனார்

பெரும். 211 - கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்

பெரும். 231 - மேலது

பதிற். 58(15) - காக்கைப்பாடினியார் நச்செள்ளையார்

நெய்தல் நிலமக்களின் பெயர்கள்:

பெயர்	பாடல் எண்	ஆசிரியர் பெயர்
துறைவன்	நற். 4	- அம்முவனார்
	நற். 138	- மேலது
	நற். 163	- -----
	நற். 167	- -----
	நற். 175	- -----
	நற். 199	- பேரிசாத்தனார்
	நற். 267	- கபிலர்
	நற். 272	- முக்கால் ஆசான் நல்வெள்ளையார்
	நற். 283	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
	நற். 372	- உலோச்சனார்
	நற். 382	- நிகண்டன் கலைக்கோட்டுத்
தண்டனார்	அகம். 30	- முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்
	அகம். 70	- மதுரைத் தமிழக்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்
	அகம். 170	- மதுரைக் கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணாகனார்
	குறுந். 97	- வெண்பூதி

குறுந். 107 - மதுரைக்கண்ணனார்

குறுந். 117 - குன்றியனார்

குறுந். 125 - அம்முவன்

குறுந். 248 - உலோச்சன்

குறுந். 296 - பெரும்பாக்கன்

குறுந். 303 - அம்முவன்

குறுந். 310 - பெருங்கண்ணன்

குறுந். 313 - -----

குறுந். 316 - தும்பிசேர்கீரன்

குறுந். 318 - அம்முவன்

குறுந். 328 - பரணர்

குறுந். 336 - குன்றியன்

குறுந். 351 - அம்முவன்

குறுந். 381 - -----

குறுந். 386 - வெள்ளிவீதியார்

ஐங். 103, 105 -

109, 110, 111,

113, 115, 136,

142, 147, 148

146, 147, 148,

150, 151, 152, அம்மூவன்

153, 154, 155,

156, 160, 161,

162, 163, 164,

167, 165, 168

169, 170, 192

நுளையமகள்

சிறுபாண். 158 - நல்லூர்நத்தத்தனார்

நுளையர்

அகம். 366(11) - குடவாயிற்கீரத்தனார்

சேர்ப்பன்

நற். 15 - அறிவுடைநம்பி

நற். 19 - நக்கண்ணையார்

நற். 31 - நக்கீரனார்

நற். 49 - நெய்தலத்தனார்

நற். 58 - முதுகூற்றனார்

நற். 78 - கீரங்கீரனார்

நற். 91 - பிசிராந்தையார்

நற். 94 - இளந்திரையனார்

நற். 131 - உலோச்சனார்

நற். 219 - தாயக்கண்ணனார்

நற். 235	- -----
நற். 239	- குன்றியனார்
நற். 245	- அல்லங்கீரனார்
நற். 275	- அம்மூவனார்
நற். 287	- உலோச்சனார்
நற். 299	- வடமவண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார்
நற். 307	- அம்மூவனார்
நற். 331	- உலோச்சனார்
நற். 375	- பொதும்பில்கிழார்மகன் வெண்கண்ணி
நற். 388	- மதுரை மருதங்கிழார்மகனார் பெருங்கண்ணனார்
அகம். 50	- கருவூர்ப் பூதஞ்சேதனார்
அகம். 80	- மருங்கூர்கிழார்பெருங்கண்ணனார்
அகம். 160	- குமிழிஞாழலார் நப்பசலையார்
அகம். 290	- நக்கீரர்
அகம். 310	- நக்கீரர்
அகம். 320	- மதுரைகூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார்
அகம். 350	- சேந்தன்கண்ணத்தனார்
அகம். 360	- மதுரைக்கண்ணத்தனார்

குறுந். 49	- அம்மூவனார்
குறுந். 51	- குன்றியனார்
குறுந். 145	- கொல்லன் அழிசி
குறுந். 175	- உலோச்சனார்
குறுந். 219	- வெள்ளூர்கிழார்மகனார் வெண்பூதியார்
குறுந். 226	- மதுரைமுத்தான் சேந்தன்பூதனார்
குறுந். 236	- நரிவெருத்தலையார்
குறுந். 243	- நம்பிகுட்டுவன்
குறுந். 304	- கணக்காயன் தத்தன்
குறுந். 334	- இளம்பூதனார்
குறுந். 397	- அம்மூவன்
புறம். 49	- பொய்கையார்
கலித். 124	- நல்லந்துவனார்
கலித். 128	- மேலது
கலித். 136	- மேலது
ஐங். 108, 112,	- அம்மூவன்
117, 157, 159	
183, 196.	
பரதவர்	நற். 4 - அம்மூவன்

நற். 45	- -----
நற். 63	- உலோச்சனார்
நற். 74	- மேலது
நற். 87	- நக்கண்ணையார்
நற். 101	- வெள்ளியந்தின்னார்
நற். 111	- -----
நற். 219	- தாயங்கண்ணார்
நற். 239	- குன்றியனார்
நற். 303	- மதுரை ஆருலவியநாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார்
நற். 372	- உலோச்சனார்
நற். 388	- மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்
அகம். 10	- அம்முவனார்
அகம். 65	- மாமூலனார்
அகம். 70	- மதுரைத் தமிழக்கூத்தன் கடுவன்மள்ளனார்
அகம். 140	- அம்முவனார்
அகம். 187	- மாமூலனார்
அகம். 210	- உலோச்சனார்
அகம். 226	- பரணர்

அகம். 250	- செல்லுக்கிழார்மகனார் பெரும்பூதங்கொற்றனார்
அகம். 330	- உலோச்சனார்
அகம். 340	- நக்கீரர்
அகம். 366	- குடவாயிற்கீரத்தனார்
குறுந். 184	- ஆரியஅரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன்
குறுந். 304	- கணக்காயனத்தன்
குறுந். 320	- தும்பிசேர்கீரன்
புறம். 24	- மாங்குடிகிழார்
புறம். 378	- ஊன்பொதிபசுங்குடையார்
ஐங். 195	- அம்முவன்
கலித். 106	- சோழன் நல்லுருத்திரன்
பொருநர். 218	- முடத்தாமக்கண்ணியார்
சிறுபாண். 519	- நல்லூர் நத்தத்தனார்
பரதவர்மகள்	நற். 45 - -----
	நற். 349 - மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்
பரதவர்மகளிர்	மதுரை. 97 - மாங்குடிமருதனார்
பரதவர்மடமகள்	குறுந். 184 - ஆரியஅரசன் யாழ்ப் பிரமதத்தன்
புலம்பன்	நற். 38 - உலோச்சனார்
	நற். 127 - சீத்தலைச்சாத்தனார்
	அகம். 10 - அம்முவனார்
	அகம். 330 - உலோச்சனார்

அகம். 340 - நக்கீரர்

குறுந். 245 - மாலைமாறன்

ஐங். 120,133 - அம்முவன்

166, 189,190 - அம்முவன்

பாலைநீல மக்களின் பெயர்கள்:

பெயர்	பாடல் எண்	ஆசிரியர்
எயினர்	அகம். 79	- குடவாயிற்கீரத்தனார்
	அகம். 319	- எருக்காட்டுர்த்தாயங்கண்ணனார்
	குறுந். 12	- ஓதலாந்தையார்
	புறம். 177	- ஆவூர்மூலங்கிழார்
	ஐங்.363,364	- ஓதலாந்தையார்
எயிற்றியர்	ஐங் 365(3)	- ஓதலாந்தையார்
	புறம் 181(2)	- சேணாட்டு முகையலூர்ச் சிறுகருந் தும்பியார்
எயிற்றியர்	சிறுபாண் 175	- நல்லூர் நத்தத்தனார்
	பெரும் 94	- உருத்திரங்கண்ணனார்
மழுவர்	அகம். 9	- கல்லாடனார்
	அகம். 119	- குடவாயிற்கீரத்தனார்
	அகம். 121	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
	அகம். 127	- மாமூலனார்
	அகம். 129	- குடவாயிற்கீரத்தனார்
	அகம். 131	- மதுரை மருதனிளநாகனார்
	அகம். 187	- மாமூலனார்

மறவர்

- அகம். 249 - நக்கீரனார்
- அகம். 269 - மதுரை மருதனிளநாகனார்
- அகம். 387 - பொதும்பில்கிழார்மகனார்
- மதுரை. 687 - மருதனிளநாகனார்
- புறம். 88 - ஓளவையார்
- புறம். 90 - ஓளவையார்
- அகம். 75 - மதுரைப்போத்தனார்
- அகம். 87 - மதுரைப்பேராலவாயர்
- அகம். 89 - மதுரைக்காஞ்சிப்புலவர்
- அகம். 105 - தாயங்கண்ணனார்
- அகம். 143 - ஆலம்பேரிச்சாத்தனார்
- அகம். 169 - தொண்டியாமூர்ச்சாத்தனார்
- அகம். 284 - இடைக்காடனார்
- அகம். 297 - மதுரை மருதனிளநாகனார்
- அகம். 319 - எருக்காட்டுர்த்தாயங்கண்ணனார்
- அகம். 363 - மதுரை பொன்செய்கொல்லன்
வெண்ணாகனார்
- அகம். 377 - மாறோக்கத்துக் காமக்கணி
நப்பாலத்தனார்
- அகம். 387 - மதுரை மருதன் இளநாகனார்

குறுந். 283	- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ
குறுந். 297	- காவிரிப் பூப்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணன்
குறுந். 331	- வாடார்ப்பிரமந்தன்
புறம். 31	- கோவுர்க்கிழார்
புறம். 43	- இடைக்காடனார்
புறம். 68	- கோவுர்க்கிழார்
புறம். 93	- ஔவையார்
புறம். 97	- ஔவையார்
புறம். 174	- நப்பசலையார்
புறம். 259	- கோடைபாடிய பெரும்புதனார்
புறம். 260	- வடமோதங்கிழார்
புறம். 399	- ஐயுர்முடிவனார்
புறம். 400	- கோவுர்க்கிழார்
ஐங். 352	- ஓதலாந்தையார்
கலித். 4,5,15	- பெருங்கடுங்கோ
நற். 33	- இளவேட்டனார்
நற். 48	- பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

இணைப்பு -2

கைவினைக் கருவிகள்

நாஞ்சில்

- கலப்பை (நிலம் உழுப் பயன்படும் கருவி) (புறம்.206:10, பெரும்.188)

துளர்

- களை நீக்கும் கருவி (மலைபடு.122) (குறுந்.395:4-5)

திரிமரம்

- சிறுதானியங்கள் திரிக்கப் பயன்படும் திரிகை (பெரும்.187)

மேழி

- 'கலப்பை வகை வினைப்பகடு ஏற்ற மேழி', (புறம்.388:11) பட்டின.205), 'நாஞ்சில் ஒப்ப', 'நிலம் மிசைப் புரள' (புறம். 19:11), 20:11, 56:4, 137:12, 139:8, 140:1, 380:9, பதிற்.19:17, கலித்.8:5, பரி.1:5, 4:39, 20:53, 'நாஞ்சில் துஞ்ச' (அகம்.42:5),

சுளகு

- முறம், அரிசி, நெல் முதலியவற்றை புடைக்க உதவும் கருவி கழல்மரம் சொலித்த 'சுளகு'(அகம்.393:10, கலித்.41:2, புறம்.321:3)

தூணி

- நெல்லை அளக்கப் பயன்படும் கருவி, மரக்கால், படி என்று குறிப்பர் அம்பணம் (பதிற்.66,71) என்றும் குறிப்பர். நாழி (முல்லை.8:10) விழுநீர் வியலகந் தூணியாக (நற்.16:8)

குதீர்

- நெல்லைக் குவித்து வைக்கும் கருவி(நெற்கூடு என்றும் வழங்குவர்) புள்ளி (நற்.26:12), கூடு (புறம்.148), (நற்.60), குதீர் -(பெரும்.186, மதுரை.169)

அரிவாள்

- 'குயம்' (பொருநர்.242), 'படை' என்று (நற்.275) குறிக்கிறது. (பெரும்.471, புறம்.379:3,4), (நற்.275:3),(பதிற்.19:22)

பூவாள்

- பூவாள் கோவலர் (புறம்.224:15)

ஈர்வாள்

- 'வேதினம்'-(குறுந்.140 (1))

கொடுவாள்

- வளைந்த அரிவாள் இறைச்சியை வெட்டுவதற்குப் பயன்படும் கூர்மையானதொரு கருவி(பெரும்.471)

குறுவாள்	- குறுகிய பிடி உடையதொரு கருவி (மதுரை.635-637)
கத்தி	- எஃகு என்ற பொதுப் பெயரால் வழங்கப்பட்டது. பொருள்களை இரண்டாகப் பிளக்கப் பயன்படும் கருவி (அகம்.29)
உலக்கைப்பூண்	- நெல், அரிசி, போன்றவற்றை உரலில் இட்டு குற்றுதற்குப் பயன்படும் கருவி (அகம். 9; 11-12)
கொழு	- மண் பண்படுத்தவும், களை நீக்கவும் பயன்படும் கருவி (பெரும்.197-200)
களைக் கோட்டு	- (குறுந். 117, 129)
உரல்	- (கலித். 12,40,42) (அகம். 83), (குறுந். 232) (பெரும். 96)
பானை	- சிறிது அகன்ற அடிப்பாகத்தையும், குவிந்த வாய்ப் பகுதியும் கொண்ட மண்கலம் (அகம். 274-6), (நற். 153:3)
சாடி	- பானையைப் போன்றதொரு வகை.அகன்ற வாய்ப்பகுதி கொண்டது. புறம். 258:9, 297:16, 319:1-3, (அகம். 166:(1-2)) <i>நனை முதிர் சாடி, 'முதுவாய்ச் சாடி'</i>
குழிசி	- அகம். 77:7, 393-14, நற். 12-1,புறம். 65-2, 168:9, 237:7, 371:6, 393:4, பெரும்.99, 159, 366
தாழி	- அன்னோர் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி (புறம். 228:1-15), 'வியன்மலர் அகன் பொழில்' 'ஈமத் தாழி'(புறம். 256:3), (அகம். 129-7, 165-11, 275-1), (அகம். 369.6, நற்.271-11, பதிர்.44 (22), புறம். 228:12, (இறந்தோரை இட்டுப் புதைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது) 238:1
மண்டை	- நறவு உண் மண்டை (அகம் 96(1), 105:5, கலித்.106-2, கவிழ்ந்த மண்டை (புறம் - 103-3, புறம்.115-2, 155-6, 179-2, 235-10, 286-3, 289-6, 372-7,384-8, 386-5, 398-21.
	-

சிரகம்	- 'நீர் உண்ணும் கலம்' (கலித்.51)
குடம்	- 'மகளிர் நுண்செய் அம்குடம் இரீஇப்' (அகம். 336 7:8)
மிடா	- சோறு முதலியன வைக்கும் வாயகன்ற பாத்திரம் (குறிஞ்சி. 201)
படிக்கல்	- ஏணி (பட்டினப். 142)
தசம்பு	- 'சுடுமண் தசம்பின் மத்தம்', (புறம். 33,337 மலைபடு. 463-65)
கலம்	- கலம் என்று சுட்டப்படும் குப்பி யவனர் நன்கலத்தில் - (புறம். 56:18) (மதுரை - 227, 228), சிறிய வாயிளையுடையது சுனை கள்ளைப் பெய்த மணிக்கலம் (நீலக்குப்பி) (குறுந். 193 1-2)
காடி	- நெல்லிக்காய், எலுமிச்சை, புளியங்காய், மாங்காய் முதலியவற்றை பதப்படுத்தி வைக்கும் மண்கலம் பெரும். (57-58)
கன்னல்	- நீர் எடுத்து வைக்கும் மண்பானை,(நெடுநல். 65-66), (முல்லை 57-58)
தடவு	- குளிர்ந்த நீரை சூடாக்க பயன்படுத்திய மண்கலம் (நெடுநல். 66), (புறம். 238-1, 322-5)
சேமச் செப்பு	- நீரின் வெப்பம் காக்கும் கருவி (குறுந்.277)
வயங்கல்	- கண்ணாடிப் பாத்திரம் (கலித். 33:3)
அறுவை	- ஆடை (பொருநர். 83)
பூந்துகில்	- பூந்தொழில் அமைந்த பட்டாடை (திருமுருகு. 14)
செப்பு	- காற்றுப் புகாதவாறு அடைக்கப்படும் கலம் (அகம். 119)
சாம்புநதம்	- பொன்னால் இழைக்கப் பெற்ற அணிகலன் (திருமுருகு. 18)

கூறடு

- சக்கரத்தின் குடம் (மதுரை. 742)

**வள்ளம்
(கிண்ணம்)**

- 'பால்பெய் வள்ளம்' (அகம். 219-5, பெரும். 339),
'பொன் செய் வள்ளம்' (நற். 297:1, சிறுபாண்.241,
(மதுரை. 779-780)

மத்தம்

- தீம் தயிர் கடைந்த திரள் கால் மத்தம் அகம். 87-1, 101-
8 (கலித். 110:10), நற். 12:2, 84:6, பெரும். 156.

பாய்

- 'பறிப்புற இடையன்' - அகம். 94:4 'பறி' பனை ஓலை
பாய் 'வெள் ஓலை' அகம். 337:7, கலித். 22:11,
பறியுடைக் கையர் குறுந்.
221-(2)

வட்டி

- பிரம்பு கூடை 'அகன் பெருவட்டி' (ஐங். 47:2) 'வராஅல்
சொரிந்த வட்டியுள் மனையோள்' ஐங்.48:2 விதைக்குறு
வட்டி - (குறுந். 155(2), (அகம். 397:2), (நற். 210(3)
(மலைபடு. 153)

விளக்கு

- தகளி என்றும் குறிப்பர். நெடுநல்.41-42

வாளி

- நீர் இறைக்கப் பயன்படும் கருவி (பதிற். 22:12-14)

கொடிஞ்சி

- தேரின் ஓர் உறுப்பு (குறுந். 345:(1-2), பொருநர். 163)

பந்து

- விளையாட்டுப் பொருள் அகம். 17, 153, (தீருமுருகு. 68)

கழங்கு

- (அகம். 17,49)

பூட்டு

- (குறுந். 388)

வண்டி

- (அகம். 140, 159, 310), (குறுந். 388)

மணிவிளக்கு

- (அகம். 72)

பிரம்புக்கூடை

- (குறுந். 263)

கவடு

- சூதாடு கருவி (கலித். 136)

பனை ஓலை குடை

- (அகம், 37)

கொட்டம்	- பனை ஈந்து முதலியவற்றின் ஓலையால் பின்னப்படும் சிறு பெட்டி (சிறுபாண்.166)
முறம்	- [(குறுந். 23), (கலித். 40, 53)
இரும்புச் சட்டி	- பெரும். 377
இரும்பின் கோள்	- (தூண்டில் முள்) அகம். 36
கத்திரிகை	- கலித். 32:(1-3), மதுரை. 391
உளி	- ‘உளி’ (கடப்பாரை) எனும் கருவியைக் கொண்டு எயிற்றியர் புற்றைக் குத்தினர் (பெரும். 91-94)
எறி உளி	- பரதவர்கள் மீன்களைப் பிடிக்க எறிஉளி பயன்படுத்தினர் (அகம். 210:1,2) (நற்.388:3-6)
தூண்டில்	- மீன் எறி தூண்டிலின் (குறுந். 54)
கொறடு	- பெரும். 206-208 நற். 133 :(10-11)
உலைக்கல்	- கொல்லர் உலைக்களத்தில் பயன்படுத்தும் கருவி
தூணி	- அம்புப் புட்டில் (சிறுபாண். 226)
சுரிகை	- உடைவாள் (பெரும். 73)
துலாக் கோல்	- குமன், தெரிகோல், துலாம் எனும் கருவிகள் பொருட்களை எடை போடுவதற்கு பயன்படுத்தப்படும். (அகம். 349), தெரிகோல் (புறம்.6), துலாம் (புறம்.39, கலித். 42)
ஊசி	- நெடுவெள் ஊசி (பதிற். 42) (அகம். 48:9), புறம். 82
மணி	- கோவலர் தம் ஆநிறைகளின் கழுத்தில் அணிவித்தனர். குறுந். 190, 279(1-3), அகம். 214(11)
அங்குசம்	- இரும்பால் செய்த நெருஞ்சி முள் போல் முனை கொண்ட

யானையை அடக்கும் கருவி - மதுரை. (592-593), முட்கோல், பரிக்கோல் என்றும் சுட்டவர். (பரிப். 11, முல்லை. 35-36, அகம். 201) திருமுருகு. 110

கமண்டலம்

- கலித்.8

கோடரி

- மரம் வெட்ட உதவும் கருவி, நவியம் என்றும் சுட்டுவர் (புறம். 23,36)

சம்மட்டி

- இரும்பு எனும் பொதுப் பெயரால் வழங்கப்படுவது. (பெரும். 437 - 439), இரும்பை அடித்து வடிவம் கொண்டு வர பயன்படுத்துவது. மத்திகை என்று (பரி. 9:46) குறிப்பிடுகிறது.

குந்தம்

- ஈட்டி, குத்துக்கோல், எறிகோல் (பதிற்றுப்.11)

இரும்பு வில்

- பஞ்சை அடிக்கப் பயன்படும் வில் (நற். 247, 299)

பொறி

- விலங்குகளைப் பிடிக்க பயன்படுத்தும் கருவி (நற். 119:98, புறம். 19, மலைபடு. 193-194)

வாள்

- கூர்மையான கருவி, அரிவாள், கத்தி, ஈர்வாள், கூர்வாள் எனப் பொதுப் பெயரால் வழங்கப்படுவது. (புறம். 3,26,50,60,131,177,292,323,394) (அகம். 143,199,213,266,309,338), (பதிற். 12,51,55), (நெடுநல். 172), (நற்.324), (மதுரை. 53), (முல்லை. 212), (சிறுபாண்.58).

உறைகூடு

- (வாளை வைக்கும் கருவி) அகம். 136, நற்.387, புறம். 323, பதிற். 19,24

ஆவம்

- அம்பு வைக்கும் கருவி (புறம். 323)

கேடயம்

- போர் வீரர்கள், மார்பை பாதுகாக்க அணியக்கூடியது. கேடகம், தோல் என்று குறிப்பர். (புறம். 4:5)

கணிச்சி

- பாறைகளை உடைக்கப் பயன்படும் கருவி (அகம். 399:6-7),(நற். 240:6-8)

உளிவாய்ப் பாரை

- உளி போன்ற கூர்மையானதொரு கருவி. இக்காலத்தில்

கடப்பாரை என்பர் (பெரும். 91-92)

அரம்

- இரும்பாலானதொரு கருவி புறம். 36(6-7), அகம். 125;1,349:1 (மதுரை. 316)

வாளரம்

- முள் போன்ற வாயை உடையது. மரம் அறுக்கப் பயன்படுத்தும் கருவி (நற். 235:5)

தோட்டிகை

- யானை அடக்குதற்கு பயன்படும் கருவி இதனை அங்குசம் என்றும் குறிப்பர். (கலித். 21:1-2)

சங்கிலி

- பிணைக்கப்பயன்படும் கருவி (புறம். 74:3)

வேல்

- கைவேல், சூலம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் பொதுவான சொல். (அகம். 7,27,81,104,152,117,216,263,272,303,322,338,362,365,373,392 புறம். 26, 37, 57, 207, 237, 317, 323 திருமுருகு. 96, ஐங்.78)

பக்கு

- பாக்குப்பை (கலித். 65)

மெய்ம்மறை

- அம்பு, வேல் போன்ற கூர்மையான ஆயுதமிடருந்து வீரர்கள் உடலை பாதுகாக்கும் கவசம் மெய்ப்புகு கருவி (புறம். 14:13, 65:5, பரி. 2:9) (புதிற். 14:11-12)

மிளிர்குந்தம்

- போர் வாள், படைக்கருவி (பரி. 11:50)

மழு

- மழுவாள் நெடியோன், என்பதிலிருந்து வாள் போன்ற அமைப்புடைய கருவி என அறியலாகிறது.(மதுரை. 455)

குத்தாலி

- தோண்டுவதற்கு பயன்படும் கருவி. குத்தாலம் என்று வழங்குவர் (புறம். 14)

ஓடை

- யானையின் நெற்றிப்பட்டம் (புறம். 126, 161, கலித். 86)

எந்திரம்

- பொறி, (புறம். 177)

பகழி

- அம்பு (அகம். 167, குறுந் 12:3)

ஆணி	- (புறம். 15)
அடார்	- புலியப்படுத்தும் எந்திரம் , (புறம். 19)
காழகம்	- ஆடை (கலித். 73, திருமுருகு. 184)
கச்சு	- மார்பை இறுக்கக் கட்டும் ஆடை வகை (அகம். 76:150)
கலிங்கம்	- (அகம். 96), போர்வையையும் குறிக்கும் (சிறுபாண். 84)
பைந்துணி	- பசுமையாகத் துணிக்கப்பட்ட துண்டுகள் (அகம். 119)
ஈரணி	- நீராடலுக்குரிய அணிவகை (அகம். 266:5)
தலைக்கோதை	- மகளிர் அணியும் தலைமாலை (கலித். 66)
புல்லிகை	- மகளிர் அணியும் காதணி வகை (கலித். 95)
குறுந்தொடி	- வளையல் (அகம். 36,96, ஐங் 24)
சங்கு வளை	- சங்கு அறுத்து செய்யப்பட்ட வளை (குறுந். 11, 211, 216, 260, 267, 307, அகம். 150)
தொடுதோல்	- அடியை மூடாத செருப்பு (பெரும். 169)
வந்திகை	- கையில் தோளின் கீழ் அணியப் பெறுவது. இக்காலத்தார் வாங்கி என்பர் (மதுரை. 415)
சூழி	- யானையின் முகபடாம் (மதுரை. 43)
நெற்றிச்சுட்டி	- பெண்கள் தலையில் சூடும் அணி (கலித். 81)
மகர வலயம்	- தலையில் அணியும் அணிகலன். இதனைக் தலைக்கோலம் என்றும் குறிப்பர். மகர மினின் வடிவம் கொண்டதால் மகர வலயம் (பரி. 10:77) எனப்பட்டது.
தொய்யகம்	- தலைக்கோலத்தின் ஓர் உறுப்பு தொய்யகந்தாழ்ந்த கதுப்பு(கலித். 28)
மதாணி	- கழுத்தணியில் தொங்கக்கூடிய ஒரு பகுதி பெரும் பதக்கம்

திண்கதிர்

மதாணி (மதுரை. 461)

பாண்டில்

- வட்டவடிவிலான காசுக்களால் முறையாக தொகுக்கப் பெற்ற மாலை
(ஐங். 316)

கை வளை

- கையில் அணியும் அணி (பரி. 11:101)

ஆழி

- கை விரல்களில் அணியக்கூடியது. (கலித். 84, அகம். 386:12-13)

அரைப்படிசை

- பெண்கள் இடுப்பில் அணியக் கூடியது. மேகலை கோவை,
காஞ்சியணி என்றும் வழங்குவர் (நற். 66:8-9)

புட்டில்

- காலில் அணியும் அரிக்கற்கள் நிறைந்திட்ட சலங்கை (குறுந். 7:(1-2), நற். 279:(10-11), கலித். 80:(8-9)

கடகம்

- ஆடவர் கையில் அணியும் ஒருவகை அணி (புறம். 153, முல்லை. 76)

தைய்வ உத்தி

- தலையணி (தீருமுருகு. 23)

மத்தக நித்திலம்

- தலைக்கோலம் (பரி. 16:5)

வாகைநெறி

- கூந்தலை வாரிய பின் வகுக்கப் பயன்படுத்துவது(கலித். 55:2-3)

பாண்டில்

- வட்டக்கட்டில் (நெடுநல். 123)

வீரக்கழல்

- ஆடவர் அணியக்கூடியது.(குறிஞ்சி.126, 127), (புறம். 3,4,7,122,149)

வலை

- சாலேகம் என்ற அணி (புறம். 166)

கிண்கிணி

- அணி வகை (புறம். 198)

வெள்ளிநார்

- வெள்ளிநார் (புறம். 11,153)

வல்லிகை	- குதிரையின் கழுத்தாரம் (கலித். 95)
கண்டிகை	- குதிரையின் கழுத்துமாலை (கலித். 95)
பொலங்குழை	- பொன்னால் ஆகிய மரக்குழை (பெரும். 312)
முத்துமாலை	- முத்துக்களால் கோர்க்கப்பட்ட மாலை (அகம். 9:1, கலித். 3, 27, சிறுபாண்.2)
மணித்தாலி	- (அகம். 7:18, குறுந். 161:3)
உத்தி	- நெற்றிச்சட்டி (அகம். 400)
பொன்னரிமாலை	- (புறம். 141, 153) திருமுருகு. 79)
பொன் செய்பாவை	- (அகம். 127)
பொற் தாமரைப்பூ	- புறம். 11,12,141
பொன்கலம்	- குறுந். 356
பொன் சக்கரம்	- குறுந். 227, 345
தோளின்நுகத்தடி	- அகம். 350, குறுந். 184
கிலுகிலுப்பை	- சிறார் விளையாடும் பொருள் (சிறுபாண். 61)
தொடி	- கையில் அணியும் அணிகலன் (திருமுருகு. 113)
முக்காழ்	- மூன்று வடம் சங்கிலி (கலித். 85)
வெள்ளிவளை	- அகம். 142
தோளணி	- அகம். 162
வீர வளையம்	- குறுந். 1
உளை	- தலையாட்டம் என்னும் ஒருவகைக் குதிரை அணிகலன் (சிறுபாண் 92), (ஐங்.13)
தொடுமணி	- மோதிரம் (அகம். 38)
கனங்குழை	- காதணி (அகம். 158)

வகிர்	- தலைக்கோலம் என்னும் அணி (கலித். 55)
உருள்	- தலைப்பாலை என்னும் தலை அணி (கலித். 59)
தொடலை	- மாலை (அகம். 7)
தமனியம்	- பொன் (சிறுபாண் 147)
பொற் பாவை	- (குறுந். 73)
பச்சை	- யாழின் மேல் போர்த்த தோல் (சிறுபாண். 226)
திவவு	- வார்க்கட்டு (சிறுபாண். 222)
தூரியம்	- இசைக்கருவி (வாச்சியம்) (மதுரை. 461)
கரடிகை	- கரடியின் ஓசையுடைய கருவி (மதுரை. 612)
துடி	- மரத்தால் செய்யப்பட்டு இருபக்க வட்டக் கண்களும் தோலால் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கருவி என்றும் குறிப்பர் (புறம். 70, 335, 369), (பரி. 21)
தூம்பு	- அகம். 111, பண்டைய காலத்தில் விலங்குகளின் கொம்புகளால் செய்யப்பட்ட இசைக்கருவி தற்போது உலோகத்தால் செய்யப்படுகிறது.
சல்லிகை	- பெரும் பறை போன்றதொரு இசைக்கருவி (புறம். 152)
பெருவங்கியம்	- யானை துதிக்கை போலும் வடிவுள்ள இசைக்குழல் (அகம். 111:8-9) (புறம். 152)
தட்டை	- கிளிக்கடி கருவி (அகம். 32,188,388) (குறுந். 223), (மதுரைக்.305)
தழல்	- கிளிக்கடி கருவி (குறுந். 223)
குளிர்	- கிளிக்கடி கருவி (குறுந் 360), (மலைபடு. 110)
கயிறு	- குறுந். 117, 129

மருப்பு	- யாழ் உருப்பு (அகம். 115)
யாழ்	- (புறம். 64, 68, 69, 70, 78, 92, 135, 138, 152)
தண்ணுமை	- மத்தளம் (அகம். 40), (பெரும். 144)
குழல்	- (கலித். 118, 130)
வயிர்	- ஊது கொம்பு (அகம். 378)
தொண்டகம்	- பறை வகை (அகம். 118, குறுந். 375)
முரசு	- (அகம். 25, 278), (குறுந். 365)
முழவு	- (அகம். 173)
பறை	- (அகம். 23, 178, குறுந். 7)
அடிபுதை அரணம்	- காலை மூடிய செருப்பு (பெரும். 69)
பறி	- மீன் பிடிக்கும் கருவி (பெரும். 265)
சுடுமண்	- செங்கல் (பெரும். 405)
குறுநீர்க்கன்னல்	- நாழிகை வட்டில் (முல்லை. 58)
திகிரி	- சக்கரம் (புறம். 175) (அகம். 69, 175)
மண்டிலம்	- கண்ணாடி (அகம். 71, கலித். 32)
கைபுனை வேழம்	- யானை பொம்மை (கலித். 80)
தலையணை	- (கலித். 13)
வலை	- (அகம். 30), (குறுந். 184)
செங்கோல்	- சுறா மீனைத் தாக்கள பயன்படுத்தும் ஆயுதம் (அகம். 60:2)

அரசுக்கட்டில்

- (குறுந். 225)

தீமில்

- (அகம். 66, கலித். 4, மதுரை. 115)

அம்பி

- ஓடம், (அகம். 29)

படகு

- குறுந். 304

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவுறும் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும்

திணைபுனம் காத்தல் 'கொடிச்சிகாக்கும் பைந்தினை'	- நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ற விளைபொருளாகிய தினையினைக் கிளிபோன்ற பறவைகள் உண்ணாமல் காக்கும் பணியினைச் செய்வர் கொடிச்சி. வேண்டாத மரங்களை வேரொடு அழித்து பண்படுத்தி, விளைந்து முற்றிய கதிர்களை மகளிர் பாதுகாத்தனர் (நற். 22:1) கதிரவன் மறைகின்ற வரையும் தினைப்புனத்தை காத்தல், தானியத்தைக் கதிரிலிருந்து பிரித்துப் பதப்படுத்துவர் (நற்.344:9-11) குறிஞ்சி நில மக்கள் தம் தினைபுனத்தினை பறவைகளிடமிருந்து காப்பர். இத்தொழிலில் பெண்கள் அதிக அளவில் ஈடுபட்டிருந்தனர். (குறுந். 72:4-5, 141:1-2, 142:2, 217:1, 291:2, 360:8, 333:3, 346:5, 357:5)
கிளி ஓட்டுதல்	- கிளையை ஓட்டுதல். (அகம்.28:9-2)
புள்ளினம் ஓட்டுதல்	- வயல்களில் உலவும் நாரைகளை பெண்கள் ஓட்டி தம் நெல்வயல்களைக் காப்பர் (பதிற். 73:8-9)
கிளி கடிதல்	- குறமகளிர் தினையினை உண்ண வரும் கிளியினைக் கடிதல். (ஐங். 260:3, 282:3, 283:3, 285:3)
யானை ஓட்டுதல்	- யானையை நிலத்திலிருந்து ஓட்டுதல். கவண் பயன்படுத்துதல். (கலித். 23:1)
குருவி ஓட்டுதல்	- (ஏனல்) தினைப் புனத்தில் கதிர்களை உண்ண வரும் குருவிகளை ஓட்டுதல். (குறுந். 72:4-5, 141,142)
மலைநெல் விதைத்தல்	- காந்தளை இயற்கை வேலியாக உடைய சிற்றூரில் வாழும் குறவர்கள் பரந்த நிலத்தில் மலைநெல்லை விதைத்து, இடையிலே களையாக முளைத்த இலை, கொடியைக் களைந்தெறிவர் (குறுந் 100:1-2)
தினைப் பயிரிடல்	- சிறிய தினை அறுத்த பிறகு மறுகாலிற் விளையும் அவரை, பருத்தி விதைப்பர் (குறுந். 82:4-5, 74:45, 214:1-2)
குறி கூறுதல்(அகவன் மகள்) கட்டுவிச்சி	- தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு செவிலி கட்டுவிச்சியை அழைத்தல் (குறுந். 23)

வெறியாடுதல் (வெறியயர்தல்)	- மறியறுத்து குரவையாடி முருகனை வழிபடுதல் - வெறியாடல் (குறுந். 263:1-4, 53:3-4, 214:6-7, 111:1-2, 362:3-5, 366:3, 360:1) வேல்செவ் பெயரில் நடத்துவது. (பரி. 5:13-15)
தேன் அழித்தல்	- தேன் எடுத்தல் (ஐங். 272:1-2)
கீழங்கு அகழ்தல்	- குறவர் தம் உணவுகளுள் ஒன்றான கீழங்கினை அகழ்தல் (ஐங். 208:1-2, 270:1)
தேனெடுத்தல்	- தேனெடுக்கும் தொழில், ஏணி அமைக்கும் தொழில். (கலித். 39:9)
தேன் எடுத்தல்	- குறவர்கள் மலை, உச்சி, பாறைகளில் உள்ள இனிய தேன் எடுத்தல். (அகம். 322:12, 78:70)
காத்தல் தொழில்	- மகளிர் தினைபுனம் காத்தல் கிளி, களிறு ஓட்டுதல் (கலித். 37:13, 50:9, 48:6), கானவர் கவண் எறிந்து களிறு விரட்டுதல் (கலித். 41:10), புண் அமைத்து காவல் புரிதல் (கலித். 39:7, 41:9)
கட்டுவிச்சி (குறி கூறுதல்)	- தலைவியிடம் உள்ள வேறுபாட்டை செவிலித் தாய் அறிந்த கட்டுவிச்சியை அழைத்து குறி கேட்டல். முற்றத்தில் நெல்லை வைத்து தெய்வங்களைப் பாடி குறி காணுதல். (குறுந். 23)
வெறியாட்டு (குறமகள்)	- தலைவன் தலைவியர் கொண்ட களவொழுக்கம் காரணமாக வெறியாடல் நிகழும். வேலன் ஆடுவது அன்றி குறமகளும் வெறியாட்டு ஆடுதல் வழக்கம். (தீருமுருகு. 227-245)
ஆடுமகள்	- வெறியாடுபவள் (குறுந். 105:3) என்ற பொருண்மையில் உரை அமைந்துள்ளது.
ஆடு, மாடு மேய்த்தல்	- கோவலர்கள் கால்நடைகளை மேய விடுதல் (நெடுநல், 3-4) நீர் அருந்த கிணற்றினைத் தோண்டுவர் (அகம். 21:22, 321:6-8)
ஆய்மகள்	- கால்நடைகளில் இருந்து பெறக்கூடிய பால், மோர், தயிர் விற்றல் (பெரும். 155-162, 163, 164-165)
கோவலர் / கூவலர்	- வன்னிலத்தில் கிணற்றினைத் தோண்டும் தொழில், ஆடு, மாடுநீர் அருந்துதல் (அகம். 21:22, 321:6-8)

உழவுத் தொழில்	- நாற்று முடிகளை நடுவதற்கு உழுத்தியை அழைத்துச் சென்றனர். (நற். 60) வயலில் கூடமைத்து வாழும் பறவைகளை விரட்டுதல் 'தண்ணுமை' இசைக்கருவியைப் பயன்படுத்தினர். (நற். 350:1-2)
பயிர் அறுத்தல்	- சிறிய தினை விளைந்து கிடக்கின்ற அகன்ற இடத்தையுடைய கொல்லையில் விளையும் தினைக் கதிர்களை அரிபவர்கள் தொண்டக பறையை முழக்குவர் (குறுந். 375:3-4)
விதை விதைத்தல் / உழுதல்	- மரங்களை வெட்டி, பண்படுத்தி காட்டில் குறவன் தினையினை உழுதான். (குறுந். 214:1-2)
உழவர்(முல்லை நிலம்)	- உழவர்கள் காலையில் விதைக்கும் பொருட்டு விதையுடன் எடுத்துச் சென்ற சிறிய வட்டிகள் வீடு திரும்பும் பொழுது மலர்களால் நிறைந்திருக்கின்றன. (குறுந். 155:1-2)
உழவர்(மருதம் நிலம்)	- நேரத்தை வீண்படாமல் உழவதற்கு செயல்படுபவன் உழவன், மழை பெய்ததால் ஈரம்பட்ட நிலத்தில் விதைத்தல். (குறுந். 131:4-5) களை எடுத்தல் (குறுந். 309:1-6)
கரும்பு பயிரிடுதல்	- (குறுந். 267:2-4)
அவரை விளைத்தல்	- குறவர்கள் அவரையினை விதைத்தல். (ஐங். 209:3, 271:1)
பயிர் விளைத்தல்	- வரகு, துவரை முதலியவை விளைத்தல். (ஐங். 417:1-2)
பயிர்த்தொழில்	- குறிஞ்சி நில மக்கள் மலையின் சரிவுகளில் பயிர்த்தொழில் செய்தனர். (கலித். 40:3-5, 43)
உழவர்	- பழன மஞ்ஞை உடுத்த பீலி கழனி உழவர்... (புறம். 13:10-11, 289) வயல் வெளியில் மயில்கள் தம் தோகைகளை உதிர்த்தல்.
உழவர் (வன்கை வினைஞர்)	- தினைக் கொல்லையை உழுது பயிர் செய்யும் உழவர்களான குன்றவரை ஏனல் உழவர் (பதிற்று. 30:22) வன்கைவினைஞர் (58:12-19, 58:15) என அழைக்கப்படுவர்.
உழவர் மகளிர்	- அறுவடைத் தொழில் (பதிற்று. 71:1-3, 19:21-22)
இயவர்	- இளைய மகளிர் நெற்கதிரை மேயும் மயில்களை

(உழவர் இனத்து இயவர்)	ஓட்டினர். அவை அகன்று போய் மருத மரத்தில் ஏறின. அவற்றை ஓட்டுவதற்காக இயவரும் மரத்தில் ஏறினர். இவர் கவனும், தட்டையும் கைகொண்டு ஓட்டுபவர் அல்லர். இவர்தம் குரால் எடுத்து விளித்து இசைத்து பாடினர். அப்பாட்டு இயவர் இசைக்கும் இனிய இசை கருவியின் ஒலிபோல் விளங்கியது. (பதிற்று. 27:5)
உழவுத் தொழில்	- தம் உறவினரோடு தம் தொழில் செய்ய வாளை மீன்களைப் போல் நீரில் பரந்து சென்றனர். (பரி. 6:9-10, 7:38-39)
உழவர்(களமர்)	- உழவின் மேன்மை நெற்குவியல் - மேருமலைக்கு இணையாக சொல்லப்படுகிறது. (பொருநர். 193-194, 242-245)
வாணிபம்(பண்டமாற்றம்)	- குறிஞ்சி நில மக்கள் - தேன், கிழங்கு கொடுத்து, மீன், நெய், கறவை பெறுதல் - நெய்தல் நிலம். மருத நில மக்கள் - கரும்பு, அவல் கொடுத்து மான்தசை, கள் பெறுதல்-குறிஞ்சி நிலம். (பொருநர். 214-217)
உணவு	- முல்லைக் காட்டில் வாழும் எயினர் குல மாங்கையர் தாம் சமைத்த இனிய புளிங்கறி இட்ட சோற்றை ஆமானின் இறைச்சியுடன் தம்மை நாடிவரும் இரவலருக்கு அளிப்பர். (சிறுபாண். 175-177, 237-241)
உணவுத் தொழில்	- எயினர் குல மாங்கையர் சோற்றை இரவலருக்கு அளிப்பர் (சிறுபாண். 175-177)
காவலர்	- பாண்டிய மன்னனின் பாசறையில் இரவு பொழுதை பகல் பொழுதாக மாற்ற வாளைக் கச்சுடன் மகளிர் நெய்யை உமிழ்கின்ற திரிக்குழாயை உடையவராய் நீண்ட திரியை இட்டுப் பாவை விளக்குகளை அவியுந்தோறும் ஏற்றி வைத்தனர். (முல்லை. 46-48) அரசனின் இல்லில் விளக்குகள் இருந்தன. அதனை மாங்கையர் ஏற்றினர். அவர் காவலையும் மேற்கொண்டனர். காவல் தொழிலுக்கு ஏற்ப வாளை உடையவர் திகழ்ந்தனர்.
தொல்முது பெண்டிர் (பூ விற்பல்)	- வீடு வீடாகச் சென்று பல பொருள்களை விற்ப்பனர். காதல், காதலியர் விரும்பும் பொருள்களை கலங்களில் ஏந்தி வீடுதோறும் சென்று விற்ப்பனர் (முதுரை. 409-423)

மடைத்தொழில்	- மடைத்தொழில் / உணவு சமைக்கும் பகுதி அட்டில். உணவு சமைப்பவர் (அகம். 168:7)
நீர்த் தெவ்வும் நீரைத்தொழுவர் (நீர் இறைக்கும் தொழில்)	- நீரைச் சாலால் முகந்து இறைக்கும் தொழில் செய்பவர். (மதுரை. 89-90)
மீன் பிடித்தல்	- நெய்தல் நிலத்து மக்களின் முக்கிய தொழில். மீன் பிடித்தல் (நற். 45:1-3) உலர்த்தல், உப்பு எடுத்தல்-கடல்மேம் பரதவர் (நற் 4:1), அயல் நாட்டவருடன் வாணிபம் செய்து வந்துள்ளனர் (நற். 31:8-9), மீனியை விற்பனை செய்துள்ளனர் (நற். 63:1-3), இரவு, பகல் என இருநேரங்களில் மீன் வேட்டல் (நற். 67:8-9), விளக்குகளைப் பயன்படுத்தினர் (நற். 199, 111, 175, 119, 219, 295, 303, 331, 388, 392, 30, 38)
பரதவர் (மீன் பிடித்தல்) நெய்தல்	- மீன் பிடிப்பதற்கு கடலில் சென்றவர் (குறுந். 184:6, 123:5), பிடித்த மீன்களை உலர்ந்த வற்றலாக மாற்றுதல் (குறுந். 320:1), தந்தை மீன் வேட்டைக்காக கடலில் புகுதல், தாய் உப்பை விற்று அதன் விலையாக வெண்ணெல் வாங்கி வருவதற்கு உப்பு விளையும் களத்திற்குச் செல்லுதல் (குறுந். 269:4-7), சுறாமீன் வேட்டைக்குச் செல்லுதல் (குறுந். 304:4)
மீன் விறற்றல்	- பரதவர் பிடித்தவந்த மீன்களை பெண்கள் விழாக்கோலம் பூண்ட வீதிகளில் விறற்றல், மீன்களை உலர்த்துதல், பறவைகளிடமிருந்து காத்தல் (நற். 49:3-4, 45:6-7) உப்பு வணிகரின் வண்டிகளைப் போல (பரதவர்), மீன்களைத் தொகுத்து வறியவர்க்குத் தந்து எஞ்சியவற்றை விலை கூறி விற்பனை செய்தனர். (அகம். 20,30, 80:4-6)
உமணர் (உப்பு விறற்றல்)	- உப்பு வணிகர் உமணர் எனப்பட்டனர். உப்பு வணிகர் பலர் கூட்டமாக கூடித் தங்கி தம் தொழிலினை மேற்கொள்வர். (குறுந். 124:1) இவர்கள் உப்பினை வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு ஊர் ஊராகச் சென்று வணிகம் புரிந்தனர். நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு என (அகம். 140:7) உமணர் மகள் ஒருத்தி விறற்ற செய்தி. பாரிமகளிர் போர் வண்டிகளை எண்ணியவர். இப்போது உப்பு வண்டியை எண்ணும் நிலை. (புறம். 116:7-8), பருக நீரும் உண்பதற்கும் புல்லும்

	தராமல் உப்பு வாணிகர்கள் மக்கள் இல்லாத புறத்தே முடம்பட்ட காரணத்தால் உயிர் வாழாத காளையினைப் போலக் கிடந்து பகைவருடைய உயிரைக் கவர்கின்றனர். கடற்கரையில் விளைந்த உப்பை குறிஞ்சி நிலத்திற்குக் கொண்டு சென்றனர். (புறம். 60:7-8, 102:1-4, 313:5-7) உப்பு மூட்டைகளை ஏற்றிக்கொண்டு விற்பனை செய்வர். மனைவி, மக்களுடன் செல்வது, அவர்களுடன் பிள்ளைகள் போல் வளர்க்கப்பட்ட குரங்குகள் வருவது வழக்கம். (சிறுபாண். 55-56)
உமட்டியர்	- உமணரோடு வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு, உமட்டியரும் குழந்தைகளும் ஊர் ஊராகச் சென்று, உப்பினை விற்ப்பனர். (அகம். 390:8-9), உப்பினை விற்ப்புப் பெற்ற நெல்லினைக் குற்றிச் சோறாக்கி தந்தைக்கு கொடுத்தனர். (அகம். 60:3-6), எறும்பு சேர்த்த அரிசியைக் கொண்டு வந்து தங்கள் உணவினை அமைக்கும் இயல்பு (அகம். 377:2-3) கொண்டவர்.
புலைத்தி	- கிடைச்ச மூங்கில் முதலியவற்றால் பணி செய்யும் தொழிலாளர் - பனங்குருத்தின் வகிரால் மூடிய தொழிலை உடைய புட்டில் செய்தனர். அதனை விற்பவர் - புலைத்தி. (கலித். 117:7-8)
முத்து, மணிகளில் பணி செய்பவர்	- பந்தர் என்ற ஊரில் - முத்து கிடைத்தன (பதிற்று. 67:2-4, 74:6), கொடுமணம் எனும் ஊர் நல்ல அணிகலன்களுக்குப் பெயர் பெற்றது (67:1-4, 75:5)- இரு தொழில் செய்வோர் இருந்தமை புலனாகும்.
முத்து, சங்கு குளிப்பவர்	- முத்து சங்கு - குளிப்பவரின் இருப்பிடமும் கொற்கை என்ற ஊரில் உள்ளது (முதுரை, 135-136)
ஆறலை கள்வர் (பாலை)	- ஆறலை கள்வர்கள் பாலை நிலத்தில் தம் அம்பின் செம்மையைக் காணும் பொருட்டு தம் நகநுனியில் புரட்டுவர் (குறுந். 16:1-2, 274:4, 390:4-5, 350:5-6) கொல்லையில் 'எயினர் தங்கை' (ஐங். 329:1-3) கொல்லைத் தொழில் உடையவில்லை ஏந்திய வேட்டுவர். (ஐங். 363:2) ஆறலை கள்வர் அன்பு இல்லாமையால் வழிப்போவரை துன்புறுத்துவர். (கலி. 4:1-5,6)

	பாலை நிலத்தில் வாழும் ஆறலை கள்வர். (வில் ஏர் உழவர் (அகம். 193:1-2)) பாலை நிலத்தில் வரும் மாந்தர்களை வழிபறி செய்பவர் ஆற்றலைக் கள்வர். (பொருநர். 21-22)
புல்லரிசி எடுத்தல் (எயிற்றியர்)	- புல்லரிசியை எறும்பு எடுத்துச் சென்று தன் புற்றுக்குள் வைக்கும் இயல்புடையது. அத்தகைய புல்லரிசியை எயிற்றியர் மண்ணைக் குத்திக் கொண்டனர் (பெரும். 89-97, 97-105).
நொதுமலாட்டி (பூ விறற்றல்)	- உழுத்தியர் - வயல் வேலை மற்றும் வீதிகள் தோறும் மலர்களை விற்று பொருள் ஈட்டல் (நற். 118:8-1, 97:6-8)
பூ விற்கும் மகளிர் (பழையர் மகளிர்)	- எயினர் மகளிர் பூக்களைப் பறித்து சிற்றூர்களில் (சீறூர் நாடு) உள்ள தெருக்களில் சுற்றி சுழன்று வருபவர் (அகம். 331:1-8)
புலைத்தி (ஆடை வெளுக்கும் தொழில்)	- பூ வேலைபாடு மிக்க ஆடைகளை உவர் மண்ணில் ஊறவைத்து, சலவை செய்து, சோற்றுக் கஞ்சியில் தோய்த்து இரவுபொழுதில் உலர்த்துதல் (நற். 90:3-4) ஊரவர்களின் ஆடையை சேர்த்து வெளுக்கும் தொழில். (கலித். 72:13-14) தமக்குத் துணையாக தம் புதல்வரை ஈடுபடுத்தியுள்ளனர். (அகம். 34:11-12) களர் நிலத்தில் ஊற்றுக் கிணற்றைத் தோண்டி துணிகளை வெளுத்தனர். (புறம். 311:1-2)
கள் விற்கும் மகளிர் (அரியர் பெண்டிர்) (அரியலாட்டியர்)	- உழைப்பின் களைப்பினை போக்க பலதொழில் புரிந்தவர் அருந்துதல் (அகம். 157:1, 245:9) இவர்கள் (பெண்கள்) சுமந்து கொண்டு வந்த பாணையிலிருந்து கள்ளினை வாங்கிக் குடித்தனர். வீரர், (போர்க்களத்தில் குறிப்பிட்ட தூரத்தில் போர் வீரர்களுக்கு கள் கொடுத்துள்ளனர்) (அகம். 157:1-4) மகளிர் உண்டாக்கிய காம பானம் (பரி. 8:120-121) நுளைச்சியரால் உண்டாக்கிய கள்ளை பரதவர் இரவலருக்குத் (பாணர்) தருவர். மகளிர் கள் உண்டாக்கி உள்ளனர் (சிறுபாண். 154-163)
பழையர் (கள் விற்கும் மகளிர்)	- குறமகள் நெல்லைக் கொண்டு கள் சமைத்தல். (முலைபடு. 459)
ஏவல் பெண்டிர்	- மன்னனிடம் வரும் இரவலரை உபசரிக்கும் பொழுது ஏவற் பெண்டிர்கள் கள்ளை பொன்னால் செய்த வட்டில் நிறையும்படி பலமுறை தருவர். (பொருநர். 85-87)

வில்லேர் உழவர் / வழிப்பறிச் செய்வோர்	- வில்லாகிய ஏரால் உழுதலைச் செய்பவர் வழிப்பறிப்பவர் ஆறலைக் கள்வர் (அகம். 193:1-2)
கள்வர்	- பாலை நிலத்தில் வாழ்பவர். பாலை வழியில் வரும் மக்களை வழிப்பறிச் செய்பவர் (பொருநர். 21-22)
காழியர் / வண்ணார்	- ஆடைகளை வெளுப்பவர் (அகம். 89:7)
தச்சன்	- குதிரை பூட்டிய கைவண்டியை செய்பவன் தச்சன் (குறுந். 61:1-2).28. அரசர்களுக்குரிய தேர்களைச் செய்பவன் (புறம். 87:3-4). தேர் செய்யும் தொழில்-அத்தகையவருடைய பிள்ளைகள் சிறு தேரை உருட்டி விளையாடுவர். (பெரும். 248-249) சிறுகுழந்தைகள் நடைபயில நடைவண்டிகள் செய்தனர் (பட்டினப். 24-25) வாணிபத்திற்கு தேவையான படகு, கப்பல், முதலியவற்றை கட்டும் தொழிலில் தச்சர்கள் சிறந்து விளங்கினர். (பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள் ப.86) யானை போன்று அசைவதுமான மரக்கலம் இருந்தது. (பட்டினப், 172-174)
தச்சர் (கைவல் கம்மியன்) “நூல்அறி புலவர்..”	- சிற்ப நூல் அறிந்த தச்சர்-நூல் பிடித்து திசைகளைக் குறித்து-தெய்வங்களையும், குறைவின்றிப் பார்த்து மன்னர் வாழ்வதற்கு ஏற்ப மனைகளையும், வாயில்களையும், மண்டபங்களையும், பிறவற்றையும் தொழில் நுட்பம் வெளிப்படும் வகையில் செய்தனர் (நெடுநல். 76-85, 80-86, 115-123)
கருந்தொழில் வினைஞர் / தச்சர்	- தேர் செய்தல் (சிறுபாண். 256:261)
வினைஞர்	- வளையல்களை விற்பவர் (குறுந். 117:6)
கம்மியன் (பொன்செய் கம்மியன்)	- பொற்கொல்லர் (நூற். 313:1-2, 124:6-7, 94:4-5) பொன்னை நெருப்பில் உருக்கி ஆபரணம் செய்பவர்.
பொன்செய் கம்மியர் / செம்புசெய் கம்மியர்	- வெள்ளிப் போன்ற உலோகங்களைக் கொண்டு பாத்திரங்கள் செய்தல் (அகம்.317:8-9). பொன், மணி, முத்து, பவழம் கொண்டு ஆபரணங்கள் செய்பவர்களைக் கம்மியன் என்று அழைத்தனர் (புறம். 353:1-4, 218).
கொல்லன் / கொல்லர்	- இரும்புத் தொழில் செய்பவர் (கலித்.64:21-22), வேல் வடித்துக் கொடுத்தல், கோடாரி செய்தல், போர்க் கருவிகளை பழுது பார்த்தல்(புறம். 312, 36:6-9,

	170:14-17, 180:12-13, 270:11-12) இரும்பு, பொன்-இரு உலோகங்களால் கொல்லர் தொழில் செய்தல்(அகம். 202:5-8). பொன், மணி முதலியவற்றால் ஆன அணிகள் மகளிர் அணிதல் (பெரும். 312-314, 485-486). முத்து மணி, பொன் என்பவற்றால் செய்யப்படும் அணி கெடுமாயின் அதனை தீருத்தி அமைப்பர். (குறிஞ்சி. 13-14)
கருந்தொழில் வினைஞர் / கொல்லர்	- கருந்தொழில் வினைஞர் கொல்லரை குறிக்கின்றது. (சிறுபாண்.257)
தோல் தொழில் (காலணி)	- காலணியை தொடுதோல் என்று அழைக்கின்றது கால் முழுவதையும் மறைக்கின்ற காலணியையும் அணிந்திருந்ததை இலக்கியம் சுட்டுகின்றது (பெரும். 169).
கைவல் கம்மியன் (விசிறி செய்கின்ற கம்மியன்)	- விசிறி (ஆலவட்டம்) செய்கின்ற கைத்தொழிலில் வல்லவன் (நெடுநல். 57-59)
குயவர்	- தாழி செய்தல், முரசு(விழா) அறைதல், விழாவில் கள் முதலிய பலிகளை அளித்தல். (நற். 84:6, 200:3-4, 293:2-3) மட்கலம் வனைதல் (அகம். 3-08:6, மலைபடு. 474) குயவர், சமைத்தலுக்கு மட்டுமின்றி, தாழிகள், பானைகள், பிற கலன்கள் செய்தல். அரசன், வீரர் இருதிறத்தவருக்கும் தாழிகள் செய்தல் (புறம். 228:1-5, 256:1-6). பானை, அடுப்புகள் செய்தனர்(பெரும்.99)
ஆளில் பெண்டிர் (நெசவுத் தொழில்)	- கணவனை இழந்த மகளிர் பஞ்சினை நூலாக்கும் பொறுமை மிகுந்த பணி செய்தல் (நற். 353:1-3)
நெசவுத் தொழில்	- நெசவுத் தொழில் (மரப்பட்டையில் உள்ள நாரினை எடுத்து ஆடை பயன்படுத்தினர் குயவர்) (நற்.299:7, 64:4) நூலால் நெய்யப்பட்ட ஆடை(மலைபடு. 561-562)
ஆடை நெய்வோர்	- ஆடைக்கு உண்டான பருத்தியை வேலி போல வீடுகளில் பயிரிட்டனர். ஆடை செய்யும் தொழில் பருத்தி வேலிச் சீறார் மன்னன்.(புறம்.299:1)
புலையன்	- போர்பறைக் கொட்டுதல், துடி முழக்குதல், வீரர்களுக்கு ஆயுதம் வழங்குதல். பூக்கொள்ளுமாறு வீரர்களை அழைத்து பறையறையும் தொழில்.(நற். 77:1-2) பிணம் சுடும் கடமை / இடுகாட்டில் செய்யும் கிரியைகள் (புறம். 360:16-19).

பாகன்	- யானைகளைப் பழக்குவித்தல், செலுத்துதல். (நற்.13:1) யானை பயிற்றுவித்து அதன் மீது செல்லுவது. பேசும் மொழி வடமொழி. (மலைபடு.325-327)
காவலர் கணக்கு (நாழிகை கணக்கு)	- நாழிகை வட்டிலைக் கூர்ந்து நோக்கி யாமக் கணக்கை அறிவிப்பர் (குறுந்.261:5-7).
தொய்யில் எழுதுதல்	- தொய்யில் எழுதுவோர், தலைவி, தலைவன் மார்பிலும், தோளிலும் தொய்யில் அதாவது வரிக்கோலம் எழுதுதல் (கலித். 18, 76, 117)
ஓவத்தன்ன	- ஓவியம் வரைபவன் (கலித். 22:5, அகம். 98:11-12, பதிற்று. 61:3) கோயில்களில் சித்திரங்கள் எழுதிய மண்டபங்கள் (தீருமுருகு. 19:53). பூம்புகாரில் அமைந்த அரசனின் அரண்மனையில் ஓவியம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. (பட்டினப். 49-50) பல பூக்களுடைய ஒப்பற்ற பூங்கொடியை ஓவியமாய் (இல்லம்) வரைந்து காட்சிப்படுத்தினர் (நெடுநல். 112-114)
இழிசினன் (கட்டில் பின்னுபோன்)	- கட்டில் பின்னுபவன் (புறம். 82:3-4)
பாணர், பறையர், துடியர் கடம்பர்- புலையர், இழிசினர், இழிபிறப்பாளர்	- பறையை முழக்கியவன் துடி கொட்டுபவன் யாழ் மீட்டி இசைபாடும் இயல்பினர்(புறம். 355, 289, 170, 287)
இயவர்	- இசைக் கருவிகளை இயக்குபவர்கள், பகைவரின் கடம்ப மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தி அதிலிருந்து முரசு செய்பவர். அதனை அரிய பலியை இட்டு வழிபடுவர் வீரர். அம்முரசினை அடித்து முழக்குபவர்கள் இயவர்கள் (பதிற்று. 17:1-7, 19:1-10)
இயவர்	- உழவர் இனத்து இயவர் முரசு அடித்து முழக்குபவர்களில் இருந்து வேறானவர். தம் இனிய குரலால் பாடி மயிலை ஓட்டுபவர். (பதிற்று. 27:5)
அகவலர்	- மன்னர் தம் போர்க்களத்தையும், கொடை முதலியவற்றையும் சிறப்பித்துப் பாடுபவர் (பதிற். 43:26-28)
கூவியர் (அப்ப வாணிகர்)	- இனிய பாகொடு மாவை சேர்த்து பல சிற்றுண்டிகளை தயாரித்து விற்பனைச் செய்தல். (பெரும். 377-378)
காவலர்	- நகரம், நாடு காக்கும் காவற்பணி (அகம். 122:6, 162:7, 2:14, 252:15)

சங்கு அறுப்போர் / வேளாளப் பார்ப்பார்	- வேள்வி இயற்றாத பார்ப்பனர் சங்குத்து, வளையல் செய்தனர். (அகம். 24:1-2)
காவலர் / கரைக்காவலர்	- வெள்ளம் கரைகளை உடைத்தன. அதனை அமைக்கும் பொருட்டுப் பறை கொட்டவேண்டும் என்று அறிவிப்பார் காவலர் (பரி 6:22-24).
விரிநூல் அந்தணர் கோயில் பூசகர்	- வேள்வி முறை காட்டி, விழவு முதலியவற்றை முன்னின்று நடத்தி வைப்பவர்(பரி. 11:77-78, 81-82)
அந்தணர் தொழில் ஓதல் ஓதுவித்தல் / வேட்டல் / வேட்பித்தல் / ஈதல் / ஏற்றல் அறம் கூறும் நாவை உடையவர்	- நால்வகை வர்ணப் பிரிவுகளுள் (தீருமுருகு.177-180). ஒருவரான அந்தணர்.
மெய் காப்பாளர்	- காவலாகத் திரிவர். பகைவரின் வஞ்சனைக்கு உட்படாமல் தம் மன்னரிடம் நன்னடத்தையுடன் நடப்பர்.(முல்லை. 53-54)
மிலேச்சர்	- யவனரால் அமைக்கப்பட்ட பள்ளியுள் மிலேச்சர் காவல் புண்டனர். (முல்லை. 61-66)
பொய்யா மாக்கள் (நாழிகைக் கணக்கர்)	- நாழிகை வட்டிலைக் கொண்டு இத்துணை நாழிகை என்று நாழிகையைக் கணக்கிடுபவர். (முல்லை. 55-56)
தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்(சூங்கம் வாங்குவோர்)	- பூம்பட்டினத்தில் வரி வசூல் செய்தனர். மன்னர் பொருளை பிறர் கொள்ளாமல் காவல் காத்தனர் (பட்டினப். 120-125)
குறுந்தொழுவர் (குற்றேவல் செய்யும் வினைஞர்)	- காவல் பொருந்திய அகன்ற வீடுகளில் குற்றேவல் செய்யும் வினைஞர்கள் இருந்தனர்.(நெடுநல்.49)
யவனர்	- காவல் தொழில் மட்டுமின்றி. பாவை விளக்கு ஏற்றுதலைச் செய்தனர். (நெடுநல். 101-102)
காவல் (இளைஞர் காத்தல்)	- பலவழிகள் கூடும் இடத்தில் ஆறலை கள்வர் வராமல் தடுக்க கடிய சொல்லை உடைய இளையவர்கள் காத்தல்.(மதுரை.311-312)
‘கள்’ தொழில்	- கொடி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. (மதுரை.372)
ஒற்றர்	- களவு செய்வதற்கு இடம் பார்த்துத் திரியும் கள்வரை ஆராய்ந்து திரிந்தனர் ஒற்றர்கள். (மதுரை.640-642)

ஊர் காப்பாளர்	- தூக்கம் அற்ற கண்; கள்வரை கண்டறிவதில் வல்லவர்; நுண்ணிய ஆராய்ச்சித் தெளிவு உடையவர்-ஊர் காப்பாளர். (மதுரை.643-653)
பொறி (விலங்கு பிடிக்க) அமைக்கும் தொழில்	- பன்றிகளைப் பிடிக்க கானவர் கல்லால் ஆன பெரிய பொறிகளை அமைப்பர். (மலைபடு.193-195)
கூளியர் (காவல் தொழில் செய்பவர்)	- காட்டுப் படையினர். காட்டிலிருந்து நாட்டைக் காத்தல். (மலைபடு. 422)
பாசவர்	- ஆட்டு வாணிகர் (பதிற்று. 21:9-11).
அடியோர்	- அடிமைத் தொழில் / தம் தலைமைக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்தனர் (கலித். 88:3-4)
வணிகம்	- வணிகத்திற்குரிய பல்வேறு பாண்டங்களை ஓரிடத்தில் தொகுத்து விற்பனை செய்பவர். பிற நாட்டினர் தமிழகத்தில் வாணிபம் செய்தனர். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி நடந்தேறியது. (பட்டினப். 211, 29-30, 131-137), வாணிபத்தின் தன்மை (பட்டினப். 207-211) கூறப்பட்டுள்ளது.
நாளங்காடி (பகலில் நடைபெறும் அங்காடி)	- பண்டங்கள் விற்கல்.(மதுரை. 424-430)
அல்லங்காடி	- இரவுப் பொழுதில் நடைபெறும் அங்காடி அல்லங்காடி (மதுரை. 539-544)
தீரி விலைஞர் (பண்டங்கள் விற்பவர்)	- வீதி வீதியாகச் சென்று பண்டங்கள் விற்பவர். (மதுரை. 405)
அறங்கூறு அவையம்	- தீர்ப்பு வழங்குபவர். (மதுரை. 489-492)
பண்டமாற்று பொருள் விற்கும் வாணிகர்	- மலை, நிலம், நீர் என பிற இடங்களில் தோன்றும் மணி, முத்து, பொன், முதலியவற்றை பண்ட மாற்றாகப் பெற்று அயல் நாட்டினின்றும் கொணர்ந்த பண்டங்களை விற்கும் தொழில். (மதுரை.500-506)
பண்டமாற்று	- (மலைபடு. 413) பற்பல இல்லிலும் பல்வேறு நெற்களையும் பெற்று ஒன்றாகக் கலப்பது பண்டம் விற்பவரின் வழக்கமாகும்.
காரோடன்	- படைக்கலங்களுக்குத் தோலால் உறைகளைத் தைப்பவர் சக்கிலியன் எனவும், உறைக்காரன் எனவும் அழைப்பர்(அகம். 1:5-6).

‘தோல்’ ஆடை செய்பவர்	- மானின் தோலை தூய்மை செய்து, அவற்றை முத்து மணி, மாணிக்க மணி ,முதலானவற்றால் அழகுப்படுத்தி, அரசமாதேவி அணிந்து கொள்ளும் ஆடை செய்பவர் (பதிற். 74:10-16)
தோல் தொழில்	- தோற்படுக்கை (தோலால் படுக்கை அமைத்தல்) ஆடுகளின் தோலை உரித்தல் (முலைபடு. 418-419)
சாகாட்டாளர்	- வண்டியை ஓட்டுபவர் (பதிற்.27:11-14)

படங்கள்

படங்கள்

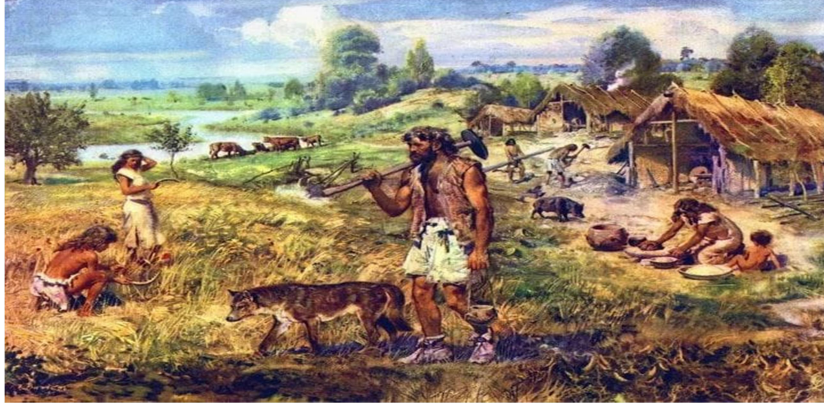
ஆதிக்குடிகளான வேட்டைச் சமூக ஆண், பெண் இருவரும் இணைந்து இயற்கையில் விளைந்த பாறைகளை, கூர்மையான கருவிகளாக்குதல்.

தொல்குடியினர் வேட்டைக்காக மரக்கிளைகளைக் கருவியாக்கி வேட்டைத் தொழிலுக்கு பயன்படுத்துதல்.

இனக்குழு மக்கள் தாம் வேட்டையாடிய காட்டு விலங்குகளை - பாதீட்டு முறையில் கூட்டுண்ணுதல்.

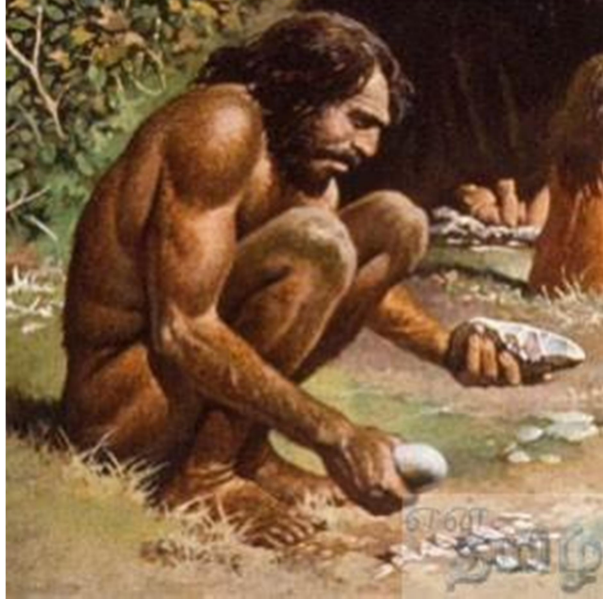
மரத்தால் பிணைக்கப்பட்ட கோடாரி கையில் ஏந்தி வேட்டைத் தொழிலுக்கு வளர்ப்புப் பிராணியான காட்டு நாயுடன் செல்லுதல்.

வேட்டையாடிய விலங்கை பாதீட்டு முறையில் உண்ணுதற்காக தோளில் ஏந்திச் செல்லும் இனக்குழு வாழ்க்கை முறை.

காட்டு யானைகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ள கூர்மையான கற்கருவிகள் மற்றும் குத்தீட்டி ஏந்திச் செல்லும் வேட்டைச் சமூகத்தினர்.

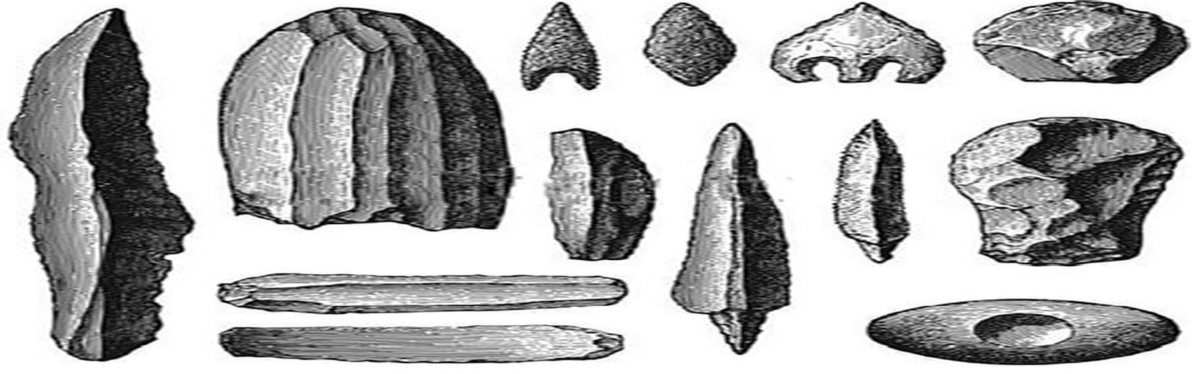

கற்களை கொண்டு நெருப்பை உண்டாக்கும் முறைக்கான அறிவுத்/அனுபவத் தேடலோடு ஆதிக் குடியினர்.

வேட்டைக்கு ஆயுத்தமாகும் சிறார் தம் கையில் கூரிய மரக்கிளை கொண்டு பயிற்சியில் ஈடுபடுதல்

கற்கருவிகளும் ஆயுதங்களும்

விவசாயத்திற்காக ‘கலப்பை’ கொண்டு நிலத்தை பண்படுத்தும் உழவர்.

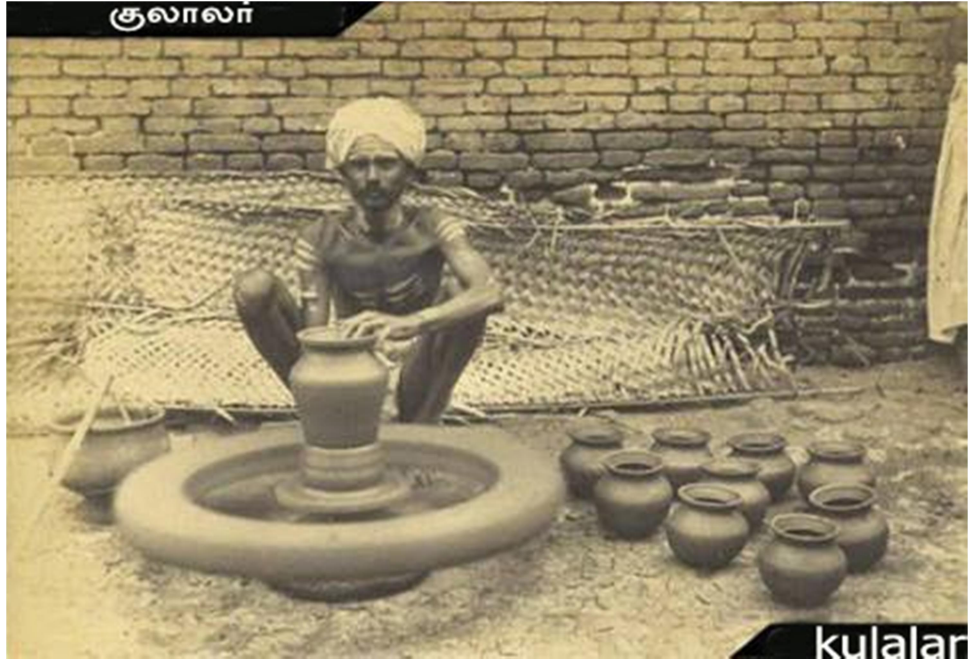
மரப்பிடியாலான அரிவாள்.

மரப்பிடியோடு பிணைக்கப்பட்ட கத்தி.

நெற்கதிர்களை அறுவடை செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் கதிரறுவாள்.

திகிரிக் கொண்டு பச்சை மண்ணைக் கலன்களாக மாற்றும் கைத்திறம் வாய்ந்த குயவர் இனத்தவர்.

முதுமக்கள் தாழி

தானியங்களை சேகரித்து வைக்கப் பயன்படும் குதீர்.

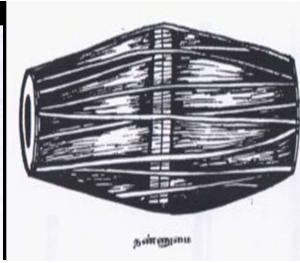
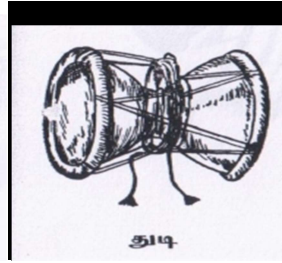
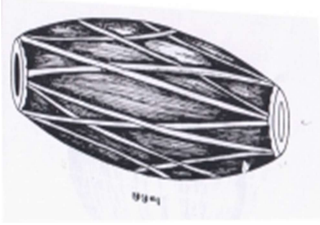
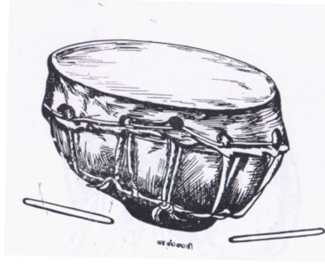
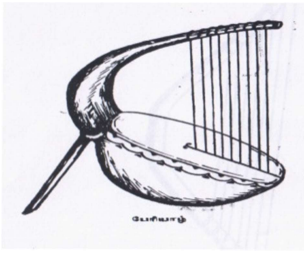
மண்ணால் வளையப்பட்ட வாயகன்ற பானை.

நெற்கூடு

மண்ணால் செய்யப்பட்ட குதிரைப் பொம்மை.

இசைக்குடி நிகழ்த்துக் கலைஞர்கள் பயன்படுத்திய இசைக்கருவிகள்.

படைக்களப் போர்க்கருவிகள்

மரத்தாலான உலக்கைக் கொண்டு வள்ளைப் பாட்டு பாடிக் கொண்டு நெல் குற்றும் மகளிர்.

தொடி மாண் உலக்கை

ஓக்கிய..உலக்கைத் தூண்டு உரல் பாணி

தொடி மாண் உலக்கைக் கொண்டு நெல் குற்றுதல்

அரவைக் கல்

மண் குடுவை

தந்தத்தில் செய்யப்பட்ட சீப்பு

பண்டைக்கால கல் துச்சர்கள் உருவாக்கிய உரல்.

நெசவுக்குப் பயன்படும் கருவிகள்.

தக்களி - பருத்தியினை நூலாகத் திரிப்பதற்கு பயன்படுத்தும் கருவி

அணிகலன்கள்

சுளகு

பிரம்பால்செய்யப்பட்ட கூடை (வட்டி)

**சாங்க இலக்கியத்தில்
கைவினைக் கலைஞர்கள் - ஆய்வு**

**சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக
(பகுதி நேரம்)
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு**

ஆய்வாளர்
ஆ.மேகலா

மேற்பார்வையாளர்
முனைவர் க.அ.ஜோதிராணி எம்.ஏ;எம்ஃபில்;பிஎச்.டி;பி.எட்;பி.ஜி.டி.ஜே.சி.ஆர்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்
முதுகலைத்தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002.

முதுகலைத்தமிழ் மற்றும் உயர் ஆய்வு மையம்
காயிதே மில்லத் அரசு மகளிர் கல்லூரி(தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 002

அக்டோபர்- 2021

நிறைவுரை

நிறைவுரை

தமிழ்ச்சமூகத்தின் குடிநிலைகளில் முதன்மையாகத் தோன்றிய சமூகம், வேட்டைச்சமூகம் என்பது சமூக வரலாறு. ஆதிக்குடிகளான வேட்டைச் சமூகத்தினர் இனக்குழுக்களாகவும் வளர்ந்தனர். அவர்களைச் சங்க இலக்கியம் தொல்குடி எனச் சுட்டுகிறது. தொல் குடியினரே தமிழ்ச் சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு உயிர் நாடியாக விளங்கிய உழைப்பாளர்கள் ஆவர். கைகளை மூலதனமாகக் கொண்டு உணவுத் தேடலில் பயணித்தவர்கள். கல்லைக் கருவியாக்கியவர்கள். மலை, குகை முதலிய இடங்களில் கூட்டமாக இணைந்து வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தவர்கள் அவர்களது உணவுத்தேடல் / தேவையில் இடப்பெயர்வை நாடி காடுகளில் வாழ்ந்து பயிரிடுதலை அறிந்தவர்கள். காடு, மலைகளை வாழ்க்கையின் களமாக்கிக் கொண்டவர்கள். தாம் கண்டெடுத்த கற்கருவிகளால் தொழிலைத் தொடங்கியவர்கள்.

இவர்கள் கூட்டு வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கைக்கருவிகளான கூரிய கம்பு, செம்பு, இரும்பு போன்றவற்றை வேட்டைக்குரிய கை ஆயுதங்களாக்கினர். மலைகடந்து, இடம்பெயர்ந்து தாம்வாழும் பகுதியில் குடில், குடிசை அமைத்து வாழ்ந்தனர். அங்கே மலைச்சரிவுகளில் மலைநெல், தானியங்களை விதைக்க கொத்துக் கருவிகளை உருவாக்கினர். வேட்டையிலிருந்து பயிரிடும் முறைக்கு மெல்ல மெல்ல மாறத் தலைப்பட்டனர்.

வேட்டைச் சமூகத்தினர் கூரிய கல், இறந்துபோன விலங்குகளின் எலும்பு துண்டுகள் என உறுதியான பொருட்களைக் கருவியாக்கிக் கொண்டனர். அக்கருவிகளே அவர்களுக்கு ஆயுதங்களாகின. அவ்வாயுதங்களைக் கொண்டே வேட்டையாடி உணவுத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இது மலை மக்களான தொல்குடித் தமிழரின் வரலாறு.

ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றினை எழுதத் தொடங்கினால் அந்தந்த காலத்தின் கருவிகளை உழைப்பிற்கான கைவினைக் கருவிகளை, சிறு கை ஆயுதங்களாக பயன்படுத்திய வாழ்க்கை முறையைத் தவிர்த்து 'வாழ்தல் தொழில்' குறித்து எழுதிட இயலாது. தொழில்கள் என்ற சொல்லின் முதன்மைக்குள் கைவினைக் கருவிகளின் 'வினைஞர்கள்' முக்கியமானவர்கள் முதன்மையிடம் பெறுபவர்கள்.

தேவை, தேடல், உழைப்பு என கைவினைக்கருவிகளின் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாய் விளங்கியவர்கள் கைவினைக்கலைஞர்கள்.

கற்கருவி தொடங்கி ஈட்டி, வில், அம்பு, களைக்கொத்து, கலப்பை, கோடாரி, அரிவாள், கொடுவாள், ஈர்வாள், புவாள் என நூற்றுக்கணக்கான கைவினைக் கருவிகளோடு உழைத்து கைவினைக் கலைஞர்களாய், தொழிலாளர்களாய் வாழ்ந்திருந்த மக்களின் வரலாற்றுப் பதிவுகளைச் சங்கஇலக்கியம் வழி ஆய்ந்தறிய முடிகிறது.

மலை, குகைகளில் வேட்டைத் தொழில் தொடங்கி முல்லை நில கால்நடை வளர்ப்பு, மேய்ச்சல் தொழில், பயிரிடுதல் என்ற விவசாயத்திற்கான அடித்தளமாய் அமைந்த முல்லை நிலத்தை தொல்குடித் தமிழர் உருவாக்கினர். இவர்கள் மலைச் சரிவுகளில் பயிரிடும் முறையில் வன்புலத்திற்கும் கொண்டிருந்த முல்லை நிலத்திற்கான கைக்கருவிகளை உருவாக்கினர். சமூக வளர்ச்சிக்கான நன்செய் நிலங்களை

உருவாக்கி சமூகத்தின் வளர்ச்சியை மேம்படுத்திட கைவினைக் கருவிகள் செய்யும் குழுக்களை உருவாக்கினர். நன்செய் விவசாயம் சார்ந்த பெருந்தொழில் குழுக்களால் 'குலம்' உருவாக்கப்பட்டு மனிதகுலம் பகுப்புச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

விவசாயத்தின் மூலதனமாக, ஆயுதமாக 'கலப்பையை' உருவாக்கியவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை இவ்வாய்வு சங்கிலக்கியப் பாடல்களை முதற் காரணியாக முன்னிறுத்துகிறது.

சங்ககாலம் - வரைவியல் எனும் தலைப்பில் சங்ககாலம் குறித்த அறிஞர்களின் காலவரையறைகள் விளக்கப்பட்டு கி.மு.300 முதல் கி.பி. 300 வரை என இவ்வாய்வேடு சங்ககால வரையறையை முன்வைக்கிறது.

கைவினைக் கருவிகளும், பொருளாதார உற்பத்தியும் எனும் இரண்டாவது இயல், கைவினைக் கருவி, சிறுதொழில், பெருந்தொழில் என அனைத்து தொழில்களுக்கும் சமூக வளர்ச்சிக்கும் பெரும் பங்காற்றியமைக் குறித்த ஆய்வினைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழிநின்று விளக்கிச் செல்கிறது.

வெறுங்கை என்பது மூடத்தனம் பத்து விரல் மூலதனம் என்ற வாசகத்தின் மூலவேர் வேட்டைச் சமூகத்தினர் தம் கைகளை மூலதனமாக கொண்டு தமக்குரிய கைக்கருவிகளை உருவாக்கிய தொழில் முன்னோடிகள் கைவினைக் கலைஞர்கள் என்பது வரலாறு. அக்கைவினைக் கருவிகள் பெருந்தொழில்கள் வளர்ந்ததற்கு முதன்மையாய் அமைந்தமைக் குறித்து ஆய்ந்தளிக்கும் பகுதியாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. கைவினைத் தொழில்கள் சமூகத்தை வளர்த்தன. பொருள் உற்பத்திச் சமூகத்தைப் படைத்தன என்பதை விளக்கும் பகுதியாக அமைகிறது.

தாம் வாழும் நிலங்களில் கிடைக்கும் எளிய மூலப்பொருட்களைக் கொண்டே கைத்திறத்தால் சமூக உற்பத்திக் கருவிகளை உருவாக்கும் கைவினைஞர்களான உழவர், நெசவாளர், குயவர், தச்சர், இரும்புசெய் கொல்லர், பொன்செய்கொல்லர், சங்கு அறுப்போர், வளையல் செய்வோர், கூடை முடைவோர் என நூற்றுக்கணக்கான கைவினைத் தொழிலாளர்களின் பதிவுகள் சங்கப் பாடல்கள் வழி ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ச் சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியின் முன்னோடிகள் கைவினைஞர்கள் என்பது வரலாற்று உண்மை. சமூகம் என்பது மக்கள் கூட்டத்தின் தொகுதி ஆகும். சமூகத்தின் உறுப்பினர்களான ஆண், பெண் தொழிலாளர்களே சமூக வளர்ச்சிக்குரியோராவர்.

ஒரு நாட்டின் மலைகள், ஆறுகள் அதன் தட்ப, வெப்ப நிலைகள், கனி வளம் ஆகியவை அந்நாட்டு மக்களின் சமூகப் பொருளாதார வாழ்க்கையினை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. அதே சமநிலையில் இயற்கையை மூலதனமாகக் கொண்டு கருவிகளால் வளம் சேர்த்தவர்கள் தொழில் கலைஞர்களே ஆவர்.

கைவினைக் கலைஞர்கள் தாம் வாழ்ந்த நிலம் சார்ந்த வளத்திற்காக உற்பத்திக் கருவிகளைப் பெருக்கினர். கைவினைஞர் பிற நிலங்களுக்குச் செல்வது இயல்பு என்ற நிலையில் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய கைவினைக் கருவிகளையும், ஓரிடத்தில் தங்கி இருந்து உற்பத்தி செய்து சமூகத்திற்கு அளித்தனர். கைவினைத் தொழில் நுட்ப அறிவின் திறம் நாட்டு உற்பத்தி வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்கினை

ஆற்றியுள்ளது. தொன்மைக் குடிகளான கைவினைக் கலைஞர்களின் பாங்களிப்பு என்பது சமகாலத்திலும் நீட்சி பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

சமூக பொருளாதார வளர்ச்சி என்பது தனி நபரால் ஏற்படுவதல்ல. பலரும் இணைந்து கூட்டாக வளர்த்தெடுக்கும் பெருமுயற்சியால் விளைவதாகும். பல்வேறு தொழிலும், தொழிலாளரும், உற்பத்திக் கருவிகள், வாங்குபவர், வாங்கி விற்போர் போன்றோரும் இணைந்தே சமூகத்தை வளர்ச்சிப் பாதையில் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றனர்.

சமூக வளர்ச்சியில், வரலாற்றில் **கைவினைக்கருவிகளும், தொழிற்கருவிகளும்** முக்கியமான பங்கு வகிக்கின்றன.

கைவினைக் கலைஞர்கள் பொருள்சார் பண்பாட்டுக்குரியோராவர். தேவைக்கேற்பத் தொன்று தொட்டு செய்து வருகின்ற கைவினைப் பொருட்கள் யாவும் பண்பாட்டை அடையாளப்படுத்துவன. அப்பண்பாட்டு வரலாற்றில் கைவினைக் கலைஞர்களின் உழைப்பு உற்பத்திக் கருவிகளின் பெருக்கம் குறித்து இவ்வியல் ஆய்கிறது.

உயிராதாரத்தேவையான உணவுப்பொருளை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயத்திற்குரிய கருவிகளான கலப்பை, மேழி, நாஞ்சில், துளர், அரிவாள், கதிரருவாள், ஈர்வாள், பூவாள் போன்ற கருவிகள் குறித்தும், பிற பயன்பாட்டு

பொருட்களான **பாணை**, **குடம்**, **குழிசி** (புறம்.65), **தசும்பு** (புறம்.65) **மிடா**, **மண்டை** (அகம். 96:1), (சிறுபாண். 241), (முதுரை. 779-780) **நீலக்குப்பி** (புறம். 56:28), (குறுந். 193:1-2), **தாழி** (அகம். 129) **கன்னல்** (முல்லை. 57-58), சாடி (பெரும். 57-58) **தடவு** (நெடுநல். 66), **தாலம்** (புறம். 120(14-15)) **பிழா** (பெரும் 275-276) போன்றவை மண்சார்ந்த பொருட்கள் குறித்த தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயற்கையில் விளைந்த பொருட்களை ஆக்கமாகப் பயன்படுத்துபவர் கைவினைத் திறம் கொண்ட தச்சர்களாவர். அவர்கள் மரங்களின் தரம் பார்த்து, தன்மை பார்த்து தேர்வு செய்து தம் நுண்ணறிவால் கலை படைப்பவராவோர். **தேர்** (புறம். 87:3-4), (அகம். 238), **சிறுதேர்** (குறுந். 61), (பட்டினப்.24-25), **கதவு** (அகம். 26:6,7), **கட்டில்**-(நெடுநல். 115-119), (குறுந். 359:3) **உலக்கை** (புறம். 122:16-18, 399:2) **மத்தம்** (அகம். 87,101) **நாஞ்சில்** (பரி. 1:5,13:13,15:57) அழகிய வேலைப்பாடமைந்த மரப்பாவை போன்றவைக் குறித்த தரவுகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பொன் வேறாகவும், மணிகள் வேறாகவும், எளிதில் பிரிந்து சிதறாதபடி இணைப்பாக இழைக்கப்பட்ட அணிகலன்களை ‘இழை’என்பர். இழையாக இழைத்து அணிகலன்களை வடிவமைப்பவரை ‘ஆசில் கம்மியன்’ (புறம். 353:1-4) எனச் சுட்டுவர். பொன்னை உருக்கி, கல், மணி பதித்து அழகுற, தம் கைத்திறத்தால் வடிவமைக்கும் கைவினைஞர் குறித்த தரவுகள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘**தோல்**’ பொருட்களை செய்பவர்களுக்கான தொழில்நுட்பப் பெயர் சுட்டல் குறிக்கப் பெறாமையும் சங்கப்பாடல் வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது. நெசவாளர், குயவர், கம்மியர், தச்சர், கொல்லர் என வழங்குவது போல விலங்குகளின் ‘தோல்’ கொண்டு உற்பத்தி கருவிகள் செய்பவர்கள் குறித்த பதிவுகள் பெருமளவில்

குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதால் சமூகத்தில் விளிம்பு நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டனர் என்பதனை அறிய முடிகிறது.

பனையோலை கொண்டு செய்யப்பட்ட கருவிகள் விளையாட்டுப் பொருட்களும் இருந்தன. பிரம்பு, மூங்கில் கொண்டு பாய் (அகம். 94:4), குறுந் 221), குடை (கலித். 9:1, அகம். 194) புட்டில் (கலித் 117:7,8), கூடை (குறுந் 115), சுளகு (புறம். 321:3), (நற். 288:6,7) போன்றன குறித்துச் சங்கஇலக்கியப் பாடல் பதிவுகளால் நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பண்டைகால மக்களின் பொருளாதார தொழில் வளம் குறித்துக் கூறுவதற்குச் சான்றாக இருப்பன கைவினைக் கருவிகள். கைவினைக் கருவிகள் உருவாக்கிய கைவினைக் கலைஞர்கள் பற்றிய மதிப்புறு வாழ்வியல் கூறுகள் புலவர்களின் பாடல் நெறிக்குள் வரவில்லை. பெரும் தொழில்களுக்கு அடிப்படைக் காரணியாக விளங்கிய கைவினைஞர் குறித்த பதிவுகள், புலவர்களின் பாடல் மரபிற்குள் பதிவு செய்யப்படாமல் போனது தொழில்கள் வரலாற்றில் இடைவெளியாகவே உணரப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடைவெளியை இனிவரும் ஆய்வுகள் புறம் தள்ளிப் பார்த்திடக்கூடாது என்பதைச் சுட்டும் நோக்கமும், அந்நோக்கத்தின் இலக்காகவே சங்க இலக்கியத்தில் கைவினைக் கலைஞர்கள் குறித்த ஆய்வு நிகழ்த்தப்பட்டு, சமூக வரலாற்றில் கைவினைத் தொழில் குறித்து எழுதுதலில் இவ்வாய்வேடு பெரும்பங்காற்றி, சமூக பயன்பாட்டு ஆய்வாக முன் வைக்க கடமைப்பட்டுள்ளது.

தொல்குடியினரின் கருவிகள் மரபுவழிப் பொருள்சார் பண்பாட்டு வரலாற்றின் முதன்மைக் காரணிகளாக இருந்துள்ளன என்பதை சமூகத்திற்கு விளக்கமுறைத் திறனாய்வின் வழி ஆய்ந்தளித்துள்ளது ஆய்வேடு. தொல்குடிகண்ட கைவினைக்கருவிகளும், அதனைத் தொடர்ந்து சிறு, பெருந்தொழிற் கருவிகளும், தொல்பொருள் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுமானப் பொருட்கள், மண்பாண்டக் கலன்கள், தங்க அணிகலன்கள், செம்பு, இரும்புக் கருவிகள், சுடு மண்ணாலான விளையாட்டுப் பொருட்கள், தக்களிகள், வட்டச் சில்லுகள், கண்ணாடி மணிகள், விலையுயர்ந்த கல்மணிகள், மதிப்புக் குறைவான கல் மணிகள் போன்ற மதிப்புறுப் பொருட்கள் அகழ்வில் கிடைத்துள்ளன. தொல் குடியினரின் கைவினைப் பொருட்கள் உலகளவில் தமிழரின் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக உலகின் மூத்த குடிகள் தொல்குடி வழி தமிழரே என்ற வரலாற்றை முன்னிறுத்துதற்கே. அந்த பண்பாட்டு அடையாளங்களை கைவினைக் கருவிகள் குறித்த தரவுகளைத் தொகுத்தளித்து வருங்கால சந்ததிகளிடம் தமிழ் மரபுவழி பண்பாட்டு வரலாற்றை ஆய்வு செய்யத் தூண்டியது. அதன் ஆக்க செயல்பாட்டால் இந்த ஆய்வேடு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐவகை நிலத் தொழில்களும், தொழிலாளர்களும், எனும் மூன்றாவது இயலுள் கைவினைத் தொழிற்கருவிகள் பெருக்கமே சமூகத்தில் பெரும் மாற்றத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் காரணமாய் அமைந்தன என்பது குறித்த பதிவுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. சிறு மற்றும் பெருந்தொழில் வாணிகம் நடைபெற மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சியில் விளைந்த உற்பத்திக் கருவிகள் அடிப்படை ஆதாரமாகி உள்ளன. வேட்டைச் சமூகம் தொடங்கி, வேளாண் தொழில், மேய்ச்சல் தொழில், ஆடைத் தொழில், தச்சுத் தொழில், மீன்பிடித்தொழில், இரும்புக் கருவிகள் தயாரித்தல் போன்ற பிற தொழில்களுக்கும் அடிப்படை கைவினைக் கருவிகளே.

மனிதன் உற்பத்திக்கருவிகள் செய்வதில் அடைந்த வளர்ச்சியே சமூகத்தின் வளர்ச்சியாகக் கொள்ளமுடிகிறது. கைவினைக் கருவிகள் இல்லையெனில் தொழில் வளம் குறித்த வரலாறு இல்லாது போயிருக்கும்.

ஐவகை நில மக்களும் பல்வேறு தொழில்களில் ஈடுபட்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் வேட்டைத் தொழில் புரிந்தனர். இவர்கள் வேட்டுவர் எனப்பட்டனர்(நற்.75,59,265,285,82). வேட்டையாடிய விலங்கின் மாமிசத்தைப் பகுத்துண்டனர். பகிர்ந்தளிப்பது பெண்களுக்குரிய வேலையாக இருந்தது. (நற். 85,336) நிலத்தைப் பண்படுத்துதல், தினை விதைத்தல், தினைப்புனங்காத்தல், தினை அறுத்தல், கிழங்ககழ்தல், தேனெடுத்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்துள்ளமை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நில மக்கள் ஆநிரை வளர்த்தனர், ஆநிரைகளைப் பராமரித்து அவற்றிலிருந்து பெறப்படும் பால், தயிர், வெண்ணெய், மோர் போன்ற பொருட்களை விற்ப்பனர், வருவாய் ஈட்டினர். இவர்கள் ஆயர்கள், இடையர், கோவலர், குடவர் எனச் சுட்டப் பெற்றனர். (கலித். 101, 102, 105, 106, 108, 110, நற் 169, 264, 266, 289, 364, 371) பயிரிடும் முறையை முல்லை நிலப் பெண்களே தொடங்கினர். வன்புலங்களில் விளைச்சலைக் கண்டதும் அதன் தொடர்ச்சியே.

மருதநில மக்கள் கைவினை மாக்கள், உழவர், களமர், கீழோர், வினைஞர், தொழுவர் என்று குறிக்கப்பட்டனர். பள்ளம் பொருந்திய தாழ்ந்த நிலப் பகுதியில் உழவுச் செய்தமையால் கீழோர் எனச் சுட்டப் பெற்றனர். (ஐங். 414) (குறுந். 309:11) இவற்றால் உழவர்கள் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட முரண்பட்ட நிலையையும் அறியமுடிகிறது. மருத நிலம் உருவாக்கி உழவும், உழவுச் சார்ந்த எல்லா தொழில்களுக்கும் சிறு, பெருந் தொழில் வளர்ச்சி கண்டதற்குக் கருவிகளின் பயன்பாடு முக்கியமானது என்பது ஆய்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நெய்தல் நில பரதவ மக்கள் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். சிறிய மற்றும் பெரிய வலைக் கொண்டு மீன்பிடித்தனர். (அகம்.36), (குறுந்.54,184,304), (ஐங்.180,192,278), (நற்.6;13,175,199,219,315) (அகம்.320,330,340,350) கடலின் நீர்ப்பரப்புகளில் பாத்திகளைக் கட்டி உப்பு விளைவிக்கும் தொழிலில் (நற். 211) ஈடுபட்டனர்.

பரதவ பெண்கள் மீன் விற்பனைத் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். மீன்களைப் பதப்படுத்துதல், கவர வரும் பறவைகளிடமிருந்து மீனைக் காத்தல். ஊருக்குள் சென்று மீனை விலைக் கூறி விற்பனை, அதற்கு மாற்றாக நெல் போன்ற தானியங்களைப் பெற்றும் தேவையான உழைப்பை நல்கி, வருவாயை ஈட்டினர்.

பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வழிப்பறித் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். சுர வழியில் வரும் மக்களை ஆறலைத்து வழிப்பறிச் செய்தனர். இவர்கள் ஆறலைக் கள்வர்கள் எனப்பட்டனர் (அகம்.231, 265, 313, 319, 327, 363, 365), (நற்.164, 329), (புறம்.161), (குறுந்.16) கோவலர்களுடைய ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லுதல் இவர்களுடைய தொழிலாக இருந்தது. (அகம்.35, 63, 101, 159, 377), (நற். 298). இவர்கள் எயினர் (அகம்.79, 319), (குறுந்.12), (புறம்.177) மறவர் (அகம்.75, 87, 89, 105, 143) மழவர் (அகம். 9, 119, 121, 129, 131) எனப் பலவாறு சுட்டப்பட்டனர்.

நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியிலிருந்து பஞ்சினை நூலாக நூற்று ஆடைகளைத் தயாரிக்கும் நெசவுத் தொழிலாளர், நூல் அறிப்புலவர் (நெடுநல். 76) எனச் சுட்டப்படும் கட்டடக்கலைஞர், சிற்பங்களைச் செதுக்குபவர், கருங்கைக் கொல்லன் (பெரும்.436, புறம்.170) என்று குறிக்கப்பெறும் இரும்பு, செம்பு போன்ற உலோகங்களைக் கொண்டு உற்பத்திக் கருவிகள் செய்பவர் எனப் பலதிறத்தினர் பற்றியச் செய்திகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்பதிவுகள் வழி எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.

ஓவியர் ‘கண்ணுள் வினைஞர்’ எனவும் கட்டடக்கலையில் சிறப்புற்றோர் நூலறிப் புலவர் எனவும், மருத்துவர் அறவோன் (நற். 136:2-3) எனவும் அவர்தம் தொழிற்திறத்தால் குறிக்கப்பட்டனர். தொழிலாளர்கள் செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையிலேயே அடுமகள், (புறம். 399) மணிளரியுநர் (பதிற்றுப். 31) பகர்நர் (பதிற்றுப். 13), சுண்ணத்தர் (மதுரை. 399) நாழிகைக் கணக்கிடுபவர், எண்ணுநர் (அகம். 43) எனவும் சுட்டப்பட்டதை அறிய முடிகிறது.

சிறாரும், மேய்ச்சல் தினைப்புனங்காத்தல் வேட்டையாடல், மீன் பிடித்தல், தச்சத் தொழில் போன்ற பல்வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் ‘கருவினைச் சிறார்’ (நற். 111:3-7) என்று சுட்டப்படுகின்றனர். உழைப்பு, கருவிகளின் உற்பத்தி எனத் தம் இனங்களுக்குள்ளும், சிறார்களுக்குள்ளும் கைவினைத் தொழில்கள் கற்றுத் தரப்பட்டமை அறியமுடிகிறது.

கைவினைக் கலைஞர்களும் , நுண்ணறிவுப் பார்வையும் எனும் நான்காவதுஇயலில் தொழில் நுட்பம் குறித்த விளக்கமும், வரையறையும், அகராதி, கலைக்களஞ்சியங்கள் தரும் விளக்கங்களும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடினமான ஒன்றை எளிதாகச் செய்து முடிப்பதற்கு முக்கிய இடம் வகிப்பது நுட்பம் ஆகும். நுண்ணறிவே தொழில் ‘நுட்பம்’ எனப்படும். சங்ககால மக்கள் தொழில் நுட்ப அறிவில் சிறந்து விளங்கினர். மனிதர் தன் பட்டறிவால் நுட்பத்தைக் கற்றனர். வேட்டைச் சமூகக் காலத்தில் இயற்கையில் விளைந்த கல்லை விலங்குகளை வேட்டையாட கூர்மையாக்கினர். காலமும், அறிவும் அவர்களுக்குத் துணைநின்றன. கருவிகள் உருவாக்கும் திறத்தால் கோடரி, கொத்துக் கருவி, அறுவகை உளி, கத்தி, சுரண்டி, ஈட்டி போன்ற கருவிகளை உருவாக்கினர். பல்வேறு வடிவங்களில் கிடைத்த கல்வகைகள், கருவிகள் தோன்ற வழிகாட்டியாக அமைந்தது. அறிவிற்கு ஊக்கம் ஊட்டியது தொழில் நுட்பம் வளர்நிலை அடைந்தது.

வேளாண்மையில் பல உத்திகளைக் கையாண்டனர். காலமறிந்து, எப்பொழுது எந்த விதையை எப்படி விளைக்க வேண்டும் எனும் நுட்பம் அறிந்தனர். நிலத்தை ஆழ உழுவதற்கு உழும்பு போன்ற கொழு எனும் கலப்பை பயன்படுத்தினர். நிலத்தை பல ஏர்களைக் கொண்டு உழும்போதும் ஒவ்வொரு ஏரும் ஒரு வளையமாக நிலம் முழுவதும் உழுவர் (பெரும். 197-201) இதனை ‘தொடுப்பறிந்து உழுதல்’ முறை என்பர். பல்வேறுபட்ட ஏர்களைக் கொண்டு நிலத்தை உழும் முறைகளைக் கையாண்டனர் மருத நில உழவர்கள்.

நெசவுத் தொழிலில் பல உத்திகளைக் கையாண்டனர். மெல்லியதாகவும், புகை போன்றதும், பால்ஆவி (புறம். 383) போன்றதுமான ஆடைகளை உருவாக்கினர். ஆடையில் பூ வேலைபாடு அமைக்க கற்றிருந்தனர். துணிகளுக்கு கஞ்சியிடும் முறையும் தெரிந்திருந்தனர். உவர்மண் கொண்டு துணிகளில் ஏற்படும் கறையைப்

போக்கும் வழிமுறை அறிந்திருந்தனர். மெய்யாப்பு (பரி.தி 2), புட்டகம் (பரி.தி.12:17), கச்சு (பெரும்.71), சட்டை போன்ற பல வடிவங்களில் ஆடைகளைத் தயாரித்தனர்.

உலக நாடுகள் பலவற்றிற்கும் கட்டடக்கலையின் முன்னோடியாக திகழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் கைத்தேர்ந்த, இலக்கண முறை பிறழாமல், நுட்பமாகவும் நுண்மையாகவும் கட்டடங்களை வடிவமைக்கும் கலைஞர்கள் இருந்தனர். வானத்தை தொடும் அரண்மனைகள், காற்று உள்ளே வரும்படியாக காலதர் பொருத்தப்பட்ட இல்லங்கள், நீர்கொண்டு செல்லும்(குழாய்) சுருங்கை (பரி.20:104-107) அமைக்கும் முறையை கற்றுத் தேர்ந்திருந்தனர். கட்டடம் அமைத்தலில் பல நுட்பங்களை கற்றிருந்தனர்.

இயற்கை மனிதற்கு பல கொடைகளை அளித்துள்ளது. இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த மனிதன், இயற்கையிலிருந்தே பல பொருட்களைப் பெற்றான். இதற்கு தக்கச்சான்று ‘மண்பாண்டம்’ தயாரித்தல். பச்சை மண்ணை சரியான தண்ணீர் விட்டு பிசைந்து சக்கரம்(திகிரி) கொண்டு பல வடிவங்களில் பொருட்களைத் தயாரித்தனர். கைத்திறத்தால் பாணை, தசம்பு, மண்டை, சாடி, தாழி, அகல், குழிசி, பிழா, மடக்கு, நெற்கூடு போன்றவை தயாரித்தனர். மண்கலன்களை சூளையில் இட்டு சுடும் முறையைக் கற்றிருந்தனர். அறிவின் முதிர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் நீரின் சூட்டைக் காக்கும் ‘சேமச் செப்பு’ம் (குறுந். 277) வடிவமைத்தனர்.

கைவினைத் தொழில்களும், பெண்களின் பங்களிப்பும் எனும் ஐந்தாவது இயலுள் கைவினை உற்பத்திக் கருவி, தொழில், வளம், தொழிற்கலை என அனைத்திலும் பெண் என்பவள் வேட்டைத் தொடங்கி ஜவகை நிலங்களிலும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் வழியாக தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேட்டைக்கு இரு, சில, பல கைகள் போதாது என எண்ணப்பட்ட காலத்தில் முதன்மைத் தொழிலான வேட்டையாடுதலுக்கு மனித உற்பத்தி அவசியம் என உணரப்பட்டது. மனித உற்பத்தியில் பெண் முக்கிய இடம் வகித்ததும் அதனால் மதிக்கத்தகுந்தவளானாள் என்பதும் அறிவோம்.

வேட்டைச் சமூகம் தொடங்கி சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெண்கள் பல நிலைகளிலும் பங்காற்றியுள்ளனர்.

தேவை, தேடல், உழைத்தல், பங்கீடு செய்தல், குடும்பத்தினை கவனித்தல், வருவாய் ஈட்டல், சிறுவாடு சேர்த்தல்(சேமிப்பு) என ஜவகை நிலப் பெண்களும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளனர்.

குறிகூறுதல், வெறியாடுதல், சோதிடம் பார்த்தல், தினை விளைத்தல், பயிர் விளைத்தல், நாற்று நடுதல், கதிர் அறுத்தல், மோர் விற்றல், வெண்ணெய் விற்றல், மீன் விற்றல், மீனைக் காயவைத்தல், பூ பறித்தல், விற்றல், பூக்களைத் தொடுத்து மாலையாக்குதல், அடுமகள் தொழில், ஏவல் தொழில், கொண்டி மகளிர், திருந்து இழை மகளிர், பெருமுது பெண்டிர், பாடினியர், விறலியர், கிணைமகள், தொடி மகள், கழை ஆடுமகள், விழவு ஆடும் மகளிர் அடியுறை மகளிர் என ஜவகை நிலம் சார்ந்த மகளிரும் நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப தொழிலில் ஈடுபட்டனர்.

வேட்டைச் சமூகம் தொடங்கி அனைத்து தொழிலிலும் பெண்கள் முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பிடித்திருந்தனர். பெருந்தொழிற்கருவிகளின் வருகையால் பெண்கள்

பின்னிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஆண், அரசு அதிகாரம் வகித்ததால் பெண் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டாள். நாட்டை ஆட்சி செய்த 'அரசி' என்ற சொல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் ஒரு இடத்திலும் பதிவுக் கொள்ளவில்லை. 'பெண்' அரசாண்டதற்குரிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவுப் பெறவில்லை. இது பெண்ணடிமைச் சமூகம் உருவாகியதின் பதிவாகவே பார்க்க முடிகிறது.

தொன்மைக் கலைகள் எனும் ஆறாவது இயலுள், கலை குறித்தும், கலையின் தோற்றம், மரபு குறித்து அறிஞர்களின் வரையறைகளும், விளக்கங்களும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதன் தொழிலை தோற்றுவித்து கலையை வடிவமைத்தான். பயிற்சியும் நுட்பமும் திறனும் இணையும் போது கலை உருவாக்கப்படுகிறது. 'சித்திரமும் கைப்பழக்கம், செந்தமிழும் நா பழக்கம்' எனும் முதுமொழிக்கு தக்கவே பயிற்சியோடு நுட்பமும் இணையும் போது 'கலை' பிறக்கின்றது. கலைத்துவம் அடைகின்றது.

கலைகள் நுட்பமாக ஆய்ந்து செய்யப்படும்போது அவை நுண்கலைகளாகின்றன. ஓவியம், சிற்பம், இசை, கூத்து போன்ற நுண்கலைகள் பற்றியும் பயன்கலைகளான கட்டடம், மண்பாண்டம் வனைதல், தச்சு வேலை முதலிய தொன்மை கலைகள் குறித்த தரவுகளை சங்கப்பாடல்களின் வாயிலாக அணுகி ஆராய்ந்து இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதகுல வரலாற்றை உற்று நோக்கும் பொழுது மனிதன் இயற்கையிலிருந்தே அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்தான் என்பது உண்மை.

ஓவியத்தை ஓவு (அகம். 5:20), ஓவம் (அகம். 98:11) ஓவியம், சித்திரம், படம், எழுதுதல், வட்டிகைச் செய்தி எனும் சொற்களால் சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் குறிக்கின்றன. ஓவிய நூலின் நுணுக்கத்தை நன்கு கற்றுப் புலமைப் பெற்றவர் 'ஓவியப் புலவன்' என்றும் ஓவியக் கலைஞர் குழுவை 'ஓவமாக்கள்' (அகம். 118), என்றும் எதனையும் நுட்பமாகவும் ஆழமாகவும் நோக்கும் திறம் படைத்தவரை 'கண்ணுள் வினைஞர்' (மதுரை. 516-118) என்றும் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகிறது.

கோட்டோவியம் எனப்படும் புனையா ஓவியம், பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகிறது. ஓவியமானது அரசர் வாழும் அரண்மனைகள், செல்வர் வாழும் வளமனைகள், மாளிகைகள், ஆடலரங்குகள் கோயில் மண்டபங்கள், பொது மன்றங்கள் போன்ற இடங்களின் கட்டடச் சுவர்கள் மேற்கூரைகள் துணிகள் ஆகியவற்றில் வரைந்திருந்தனர்.

ஓவியத்தில் 'தொய்யில்' (கலித். 18:3-4, 24:15, 54:12, 64:8, 76:15) எழுதும் முறையும் இருந்துள்ளது. இலை, மலர், கரும்பு, வள்ளிக்கொடி போன்ற வடிவங்களாக தொய்யில் தீட்டுதல் வழக்கம். நேர்கோடுகளாலும், வளைகோடுகளாலும் ஆன புற வரிச்சித்திரமாகத் தொய்யில் இருந்திருக்க வேண்டும். அன்பும், காமமும் உந்துசக்தியாக இருந்து எழுதப்படும் தொய்யிலும் ஓவியக் கலையின் வகையாகக் கொள்ளலாம். தொய்யில் குறித்து (அகம். 239-8, 389:6) (குறுந். 276:4), (நற். 225:7), (மதுரை. 416), வரிகள் சுட்டிச் செல்கின்றன. ஆண், பெண் இருபாலரும் தொய்யில் எழுதிக் கொள்ளுதல் பழக்கமாக இருந்திருக்கின்றது.

மண், மரம், சுதை, கல், தந்தம், பொன் ஆகியவற்றில் சிற்பங்களை செதுக்கியுள்ளனர். சிற்பக்கலையின் அடிப்படை ஆதாரமாக நடுகற்கள் அமைந்துள்ளதையும், அதன் வழிபாட்டு முறைகள் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கற்களில் பல்வேறு வடிவங்களை செதுக்கிய செயலே சிற்பக்கலையின் அடிப்படையாய் விளங்கின. பொன்னால் பாவை உருவங்கள் செய்தல், இயந்திரப் பொறிகளோடு கூடிய பாவைகள் குறித்தும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளது. நெடுநல்வாடை (80-86) குறிப்பிடும் அரசமாதேவியின் கட்டிலின் வேலைபாடும் சிற்பக் கலைக்கு தக்கச்சான்றாக அமைகின்றது. இயந்திரங்களின் வளர்நிலை கண்டிராத சங்க காலத்தில், தம் கைத்திறத்தால் சிறிய சிறிய கருவிகள் கொண்டு அழகிய வேலைப்பாடமைந்த சிற்பங்களை உருவாக்கியுள்ளமையை சங்கப்பாடல்கள் பறைசாற்றுகின்றன.

மன்னர் வாழ்ந்த அரண்மனைகளும், மாளிகைகளும், குடியிருப்புகளும் வசதிக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப கலை நயத்துடன் திட்டமிட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தன. மனைகளையும், கோயில்களையும் இலக்கணத்தோடு அமைத்தவர் 'நூலறி புலவர்' (நெடுநல். 74-78) என்று குறிக்கப் பெற்றதைக் காணலாம். அகன்ற பெரிய முற்றமும், முற்றங்களில் நல் மற்றும் தானியங்களை உலர வைத்தற் பொருட்டும், வெப்பத்தைக் குளிர்விக்க காற்று உள்ளே நுழையும் படி (சாளரம்) அமைக்கப்பட்டும் செல்வந்தர் குடியிருப்புகள் (பட்டினப். 26-28) கட்டப்பட்டிருந்தன.

தானியங்களை சேகரித்து வைக்க 'குதிர்' (நற். 26) எனும் நெற்கூடு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. குடியிருப்பு என்பது தேவைக்கேற்பத் திட்டமிடப்படல் வேண்டும் என்பதற்கேற்ப கட்டப்பட்டிருந்தன. குடில்கள் ஆநிரைகளைக் கட்டுவதற்கு ஏற்றார் போலவும் (பெரும். 85-88), உழவர்கள் நெல்முட்டைகளை அடுக்கி வைப்பதற்கேற்றார் போல வீடுகள் இருந்துள்ளன (பெரும். 243-247), மீனை வாரி எடுக்கும் பறிகள் வைக்கப்படுவதற்கான முற்றங்களை வைத்து பரதவர்கள் வீடு கட்டியிருந்தனர் (பெரும். 263-266) என்பது குறித்தும் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியப்பட்டுள்ளன, மக்கள் அவரவர் வாழும் நிலத்திற்கும், வசதிக்கும் ஏற்றார் போல கட்டடங்களை வடிவமைத்துக் கொடுக்கும் கட்டடக்கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்ற தொழிற்கலைஞர்கள் இருந்துள்ளனர். கலை வளர்ச்சியில் உலகளவில் தனிச்சிறப்பினை பெற்றவர்கள் தமிழர்கள் என்பதற்கு தக்கச் சான்றாதாரமாக உள்ளது.

பழந்தமிழ் மக்களிடம் இருந்துவந்த கூத்து வகைகள் குறித்து சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்வழி அறியப்பட்டுள்ளன. குரவைக்கூத்து (புறம். 1:3), (அகம். 232), வெறிக்கூத்து (கலித். 123), வள்ளிக்கூத்து (பெரும். 370,371) கழனிலைக் கூத்து (அகம். 142), துணங்கைக் கூத்து (குறுந். 31), (மதுரை. 25,26), பாவைக்கூத்து (அகம். 214) அமலைக்கூத்து (அகம். 142), தோளிக்கூத்து (அகம். 344:4,7) போன்ற கூத்து வகைகளும் இருந்துள்ளமையும் காணமுடிகின்றது. நடனமாடுபவன் கூத்தன், ஆடுமகன், ஆடுகளமகன் என்றழைக்கப்பட்டனர். விறலி, கூத்தி, ஆடுமகள், ஆடுகளமகள் என பெண்பாலர் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் நடனமாடிய அரங்கம் ஆடுகளம் எனப்பட்டது. விழாக்காலங்களில் கூத்தினை நிகழ்த்தினர். பிறகாலங்களில் அரசர் முதலிய வள்ளியோற்பாற் சென்று ஆடிப்பாடி பரிசில் பெற்று வாழ்ந்தனர். இக்கலைஞர்கள் மத்தளம், சிறுபறை (மதுரை. 606), தூம்பு (அகம். 111:8-9), குழல் (அகம். 15), தூம்பு (பரி. 21:31-35) தடாரி (புறம். 369:21) 381:12-14) போன்ற

கருவிகளை கையாண்டனர் என்பதும் சங்க இலக்கிய பாடல்கள் வழி நின்று இவ்வியலுள் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

அரசும் - கைவினைக் கலைஞர்களின் வாழ்வியலும் எனும் ஏழாவது இயலுள், மலை, கடல், காடு, எனும் நிலப்பகுதிகள் இருந்ததாக பதிவுகள் இருந்தாலும் பண்பாட்டை, பண்பாடு எனும் சொல்லை மருதநிலமே உருவாக்கித் தந்தது என்பதறிவோம்.

சமூக, நாட்டின், உலகளாவிய வளர்ச்சிக்கு சிறு, பெரு மற்றும் வாணிகத்திற்கு வித்திடுபவர்கள் கைவினைக் கலைஞர்கள். அவர்கள் உடைமைக் கருவி வைத்திருந்தாலும் அடுத்த நாள் உணவும் அச்சிறுகருவி வழி தொழிலால் கிடைக்கும் நிலையிலேயே குயவர், தச்சர், கொல்லர், நெசவாளர், கூடை முடைவோர், பூ விற்போர், சமையல் தொழில் புரிவோர் போன்றோர் நாளைய நம்பிக்கை என்று எந்த பொருளுடைமையும் அற்றவர்களாக வாழ்ந்துள்ளமை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியப்படுகின்றது.

இனக்குழு சமூகத்தின் முந்தைய வரலாறுகளில் உழைப்பு என்பதை மட்டுமே மையமாக கொண்டவர்கள் ஆதிக்குடிகள். அவர்களைச் சங்க இலக்கியம் தொல்குடியில் வாழ்ந்தவர்கள் என்கிறது. சமூகத்தின் உயிர்நாடியாக விளங்கிய அவர்கள் உழைப்பிற்குரியவராவர்.

நிகழ்த்து தொழிற்கலைஞர்களாகிய பாணர், பொருநர், கூத்தர், கோடியர், கண்ணுளர், ஆடுநர் போன்ற கலைஞர்கள் வாழ்நிலை குறித்த பதிவுகளும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

பாணர் இனத்தவர் கையிலே எப்பொழுதும் இலக்கண முறைமை நிரம்பிய யாழை வைத்திருப்பதைக் கடமையாக கொண்டிருந்தனர். நைந்து தைத்த வேர்வையால் நனைந்த பழைய ஆடையை அணிந்து எப்பொழுதும் தம் சுற்றத்தோடு பொலிவற்ற உடலோடும் பசியோடும் அலைந்து திரிந்து வாழும் வாழ்க்கை முறை குறித்த பதிவுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களுள் 143 இடங்களுள் பதிவுற்றள்ளமையும் ஈண்டு தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்குடி உழைக்கும் வர்க்கமான தொழிலாளர்களான உழவர்களை மருதநில அரசு கீழோர் என்ற சொல்லால் புறம் தள்ளியிருப்பதை. கீழோர் வயல் பரக்கும் (பரி. 17:40), கைவினை மாக்கள் (குறுந். 390:11) என வரும் பாடல் வரிகளால் அறியத்தகும். உழைக்கும் வர்க்கமான தொழிலாளர்களை, குறிப்பாக கைவினைத் தொழில் புரிவோரை அரசன் சிறப்புக்குரியராக பார்க்கப்படவில்லை என்பது குறித்த பதிவுகள் சங்கப் பாடல்கள் வழியாக அறியமுடிகிறது.

சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வேராக இருந்த கைவினைஞர்களின் குடும்ப வாழ்க்கையின் மேன்மை குறித்து பெரிதும் பேசப்படாமலே இருந்துள்ளமையும் அறியமுடிகிறது. இது சமூகப் பொருளாதார விளிம்பு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட வினைஞர்களின் நிலையாக ஆய்ந்தறிய முடிகிறது.

சமூகம் உயர்ந்த நோக்குடையது என்பதை அறிய முற்படுவோர், கீழ் நிலையைத் தகர்ந்து மையத்தை நோக்கிய பயணத்துள் கைவினைக் கலைஞர்களை

இணைக்கும் பாலமாக வரலாறு முழுதும் எழுதப்பட்டிராத போது அதனைத் தேடும் பணியில் இவ்வாய்வு முனைந்துள்ளது. சங்ககால சமூகத்தின் தொழில் மையமாக விளங்கிய உழைப்பிற்குரியவரான கைவினைக் கலைஞர்களின் உழைப்புத் திறன் மதிப்பு தனித்து அடையாளம் காட்ட வேண்டும் என்ற தேவையை உணர்ந்து ஆய்வேடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘வாழ்தல்’ எனும் உணர்வோடு ஏதேனும் தொழில் செய்தாக வேண்டும் என்று தன் உடல் உழைப்பிற்கான திறனுடன் பொதுவான நிலங்களில், மலைகளில், காடுகளில், கடலில், பாலை நிலத்தில் என தொழில்செய்ய கை+வினை கருவியை உற்பத்தி செய்து தன் கருத்திற்கும், எண்ணத்திற்கும், அழகியல் உணர்விற்கும் ஏற்றார் போல நுட்பத்தை கையாண்ட கைவினைக் கலைஞர்கள் வாழ்வியல் கூறுகள் மீதான பார்வை புலவர்களின் பாடல்களுள் இடம் பெறாத நிலையால் அவர்கள் ஆளுமையை கைத்திறநுட்பத்திடம் எண்ணிப்பார்க்க தளம் அமைக்காமல் செல்லும் நிலை என்றே உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

விளிம்பு நிலைக்குரியவராகப் பார்க்கப்படும் கைவினைக் கலைஞர்களின் வரலாற்றை எழுதும் சமூகப்பயன் மேற்கொள்வோர், தொல்குடி வழிவந்த கைவினைக் கலைஞர்களின் மரபுவழிப் பண்பாட்டு பயனைப் பதிவு செய்திடல் வேண்டும். அந்த வகையில் இந்த ஆய்வேடு சமூகப்பயன்பாட்டு ஆய்வாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலாய்வுக் களங்கள்:

தொன்மைச் சிறப்பும், செவ்விலக்கிய பண்பும் நிறைந்த தமிழிலக்கியத்தில் ஆய்வுப் பணி ஆற்றுவோர் மீள்பார்வையோடு வரலாறு படைக்கும் நோக்கில் ஆய்வினை மேற்கொள்ளுதலை கடமையாக்கி கொள்ள வேண்டும். தமிழர் வரலாறு படைக்கும் நோக்கோடு தரவுகளை முறையாக்கி ஆய்வினை அணுகும் நோக்குடையோர்,

- அ. விளிம்பு நிலை மக்களும், வாழ்வியல் அறங்களும்
- ஆ. ஐவகை நிலப் பெண்களும், தொழில்களும்
- இ. தொல்குடி மரபுசார் கலையும், கலைப்பொருட்களும்
- ஈ. பண்பாட்டு அடையாளமும், கைவினைப் பொருட்களும்
- உ. தொல்குடி கைவினைக் கருவிகளும், செய்முறை உத்தியும்
- ஊ. சங்ககால சமூக பொருளாதார வளர்ச்சியில் பெண்கள்

போன்ற தலைப்புகளில் மேலாய்வுகள் நிகழ்த்தி சமூக வரலாறு படைத்திட முனைந்திடலாம்.